Drizzt Efsanesi 10. Kitap

Unutulmuş Diyarlar

R.A. Salvatore

Şafağa Geçit

Drizzt Do'urden'in Maceraları

Cilt 4

Şafağa Geçit

R. A. Salvatore

Şimdi hırlama sırası ondaydı. Bu yabani, ilkel bir ses değildi. Aklın ve ahlakın, eskiden olduğu kişiden geriye kalan o küçücük kıvılcımın bir ürünüydü. Dilberin elini kavradı ve onu büküp çevirerek kendisinden uzaklaştırdı. Dilberin karşı koyarken gösterdiği güç adamın bütün hafızasını canlandırdı. Zira bu doğa üstü bir şeydi, kadının küçük vücuduyla başarabileceğinin çok ötesindeydi.

Yine de o daha güçlüydü. Böylece kadının elini zorla uzaklaştırıp öbür tarafa çevirmeyi başardı ve bakışlarını ona kenetledi.

Kadının gür saçları biraz değişmiş, beyaz ve küçük boynuzlarından birisi saçların arasından dışarı çıkmıştı.

"Yapma bunu, aşkım," diye işveyle mırıldandı. Kadının yalvarışının ağırlığı neredeyse direnişini kıracaktı. Tıpkı fiziksel gücü gibi, kadının sesi de doğaüstüydü. Sesi cazibenin, hilekârlığın, bütün bu mekânın aslen kendisi olan o koca yalanın bir simgesiydi.

Adamın dudaklarından bir feryat sızıverdi ve kadını bütün gücüyle geri doğru çekip çıkıntının kenarından aşağı fırlattı İri, yarasamsı kanatlar açıldı ve succubus ona gülerek havada süzüldü. Açılan ağzı, eğer yenilseydi boynunu ısırıp delecek olan feci dişlerini gözler önüne serdi. Dişi iblis ona gülüyordu ve adam, direnmiş olmasına rağmen galip gelmediğini, asla galip gelemeyeceğini biliyordu.*

**** Ç.N. succubus; kurbanına cazibesiyle işkence eden bir tanar'ri türü***

Bu sefer neredeyse iradesini kırmayı başarmış, onu alt etmeye bir öncekinden daha çok yaklaşmıştı ve bir sonrakinde daha da yaklaşacaktı.

İşte bu yüzden ona gülüyor, onunla alay ediyordu. Hep alay ediyordu!

Bunun bir sınav olduğunu fark etti, her zaman bir sınav olurdu. Bunu kimin tasarladığını biliyordu ve bir kamçı sırtını yarıp onu yere devirdiğinde hiç şaşırmadı. Büzüşüp kendisini korumaya çahşti, etrafında yükselen yoğun ısıyı hissetti, ama hiçbir kaçış olmadığını biliyordu.

İkinci bir kırbaç darbesi, adamın uçurum kenarına doğru sürünmeye başlamasına sebep oldu. Sonra üçüncü darbe geldi ve adam çıkıntının kenannı kavradı, haykırdı ve kendisini çekerek aşağı fırlattı. Uçurumdan aşağı çakılmak ve vücudunu kayalara çarpıp parçalanmak istiyordu. Çaresizce ölümü arzuluyordu.

Üzerinden dumanlar tüten koyu kırmızı pulları ve şişkin kaslarıyla, yaklaşık beş metre boyundaki büyük balor Errtu, kayıtsızca uçurum

kenarına yürüdü aşağıya baktı. Zamanın şafağından beri Cehennem'in sislerinin ardını gören gözlerle Errtu, düşen şekli buldu ve ona doğru uzandı.

Adamın düşüşü yavaşladı, sonra tamamen kesiliverdi. Efendisi tarafından yukarı çekilen telekinetik ağa yakalanmış bir halde yükselmeye başladı. Kamçı onu bekliyordu ve bir sonraki darbe —şükür ki— adamın kendisinden geçip bayılmasına sebep oldu.

Errtu kamçımn kayışlarını geri çekmedi. Balor, aynı telekinetik enerjiyi kullanarak kayışları kurbanının etrafına doladı ve onu sıkıca sarmaladı.

Errtu isterik bir şekilde gülen succubusa baktı ve başıyla takdir etti. Bugün iyi iş çıkartmıştı.

Bayılan adamın görüntüsü karşısında dişi iblisin alt dudağından salyalar süzülüyordu. Kendisine ziyafet çekmek istiyordu. Onun gözünden bakılırsa, yemek sofrası hazırlanmıştı ve kendisim bekliyordu. Kanatlarını tek bir çırpışı, dişi iblisi çıkıntının üzerine geri indirdi ve succubus ihtiyatla, balorun savunmasını aşmanın bir yolunu arayarak yaklaştı.

Errtu onun yaklaşmasına, daha da yaklaşmasına izin verdikten sonra kamçısına hafifçe asıldı. Kurbanı garip bir şekilde hopladı ve balorun ebedi alevlerinin dışına çıktı. Errtu yana doğru bir adım attı ve iri vücudunu kurban ile succubusun arasına yerleştirdi.

"Yapmalıyım," diye cıyakladı dişi iblis yan yürüyüp yarı uçarak biraz daha yaklaşmaya cüret etti. Aldatıcı bir şekilde zarif olan elleri ileri uzandı ve dumanlı havayı kavrayarak kapandı. Dişi iblis titriyor ve sık nefes alıyordu.

Errtu yana adım attı ve dişi iblis daha da yaklaştı.

Balorun kendisiyle alay ettiğini biliyordu, ama buna arkasını dönüp gidemezdi, karşısında çaresizce yatan bu adamın sergilediği manzarayı görmezden gelemezdi. Cezalandınlacağım bildiği için bir kez daha cıyakladı, ama duramazdı.

Hafifçe dolambaçlı bir yol takip eden dişi iblis, balorun yanından geçti. Tekrar cıyakladı ve hızla ileri koşup Errtu onu defetmeden önce en azından kurbanın şöyle bir tadına bakabilmek için ayaklarım sıkıca yere sabitledi, Errtu'nun kolu ileri doğru savruldu, elinde şimşekten oluşmuş bir kılıç vardı. Kılıcı havaya kaldırıp bir emir sözü söyledi ve çarpan yıldırımın gücüyle birlikte zemin sarsıldı.

Succubus bekledi ve ileri sıçradı. Çıkıntıya doğru koşturdu ve cıyaklamaya devam ederek uçurumun kenanndan aşağı atladı. Errtu'nun şimşeği dişi iblisin sıranda patladı ve döne döne düşmesine neden oldu. Succubus kendisine gelemeden önce çıkıntının çok aşağısına düşmüştü bile.

Çıkıntının tepesindeki Errtu, dişi iblisi bir daha düşünmedi. Balor esirini düşünüyordu, her zaman esirini düşünürdü. Bu sefil şeye işkence etmeye bayılıyordu, ama sürekli olarak hayvani güdülerini dizginlemek durumundaydı. Bunu yok edemez, çok fazla hırpalayamazdı, aksi takdirde kurbanın balor için hiçbir değeri kalmazdı. Bu sadece tek bir canlıydı ve Ana Madde Düzlem'de tekrar serbestçe yürüme vaadine kıyasla pek büyük bir bedel gibi görünmüyordu.

O özgürlüğü, sadece Entu'yu yüz yıllığına Cehenneme sürgün etmiş olan hain kara elf Drizzt DoUrden bahsedebilirdi. Errtu, bu sefil yaratığın karşılığında drowun bunu yapacağına inanıyordu.

Errtu boynuzlu, gorilimsi kafasını çevirip iri omzunun üzerinden baktı. Balom kuşatan alevler şimdi azalmıştı ve Errtu'nun hiddeti gibi için için yanıyordu. 'Sabır,' diye kendisine hatırlattı balor. Bu sefil yaratık değerliydi ve korunması gerekiyordu.

Errtu zamanın yaklaştığının farkındaydı. Madde Düzlem'de bir yıl daha geçmeden önce Drizzt Do'Urden ile konuşacaktı. Errtu, cadıyla irtibat kurmuştu ve o da iblisin mesajını drowa iletecekti.

Aşağı düzlemlerin en büyük yaratıklarından, gerçek tanafrilerden birisi olan balor serbest kalacaktı. Errtu işte ondan sonra bu sefil şeyi, Drizzt Do'Urden'i ve hain drowu seven her canlıyı yok edebilirdi.

KISIM 1

RÜZGAR VE SERPİNTİLER

Altı yıl. Bir drovmn hayatında pek uzun bir süre değil. Ama yine de, geçip giden ayları, haftaları, günleri ve saatleri düşününce bana bundan yüz kat daha fazla bir süre boyunca Mührü Salonu'ndan uzak kalmışım gibi geliyor. Orası uzaktı, başka bir zamandı, başka bir yaşam biçimiydi ve sadece bir basamak taşıydı...

Peki ne için? Neresi için?

Mührü Salonu hakkında hafızamdaki en canlı hatıra, yanımda Cattibrie ile birlikte oradan ayrılırken arkamı dönüp baktığımda gördüğüm, Konaktaşı kasabasından Dördüncü Zirve adındaki dağa doğru yükselen duman bulutlarının manzarası, Mührü Salonu Bruenor'un krallığı, Bruenor'un yuvasıydı. Bruenor ise benim en yakın dostlarımdan birisiydi.

Ama orası benim yuvam değildi ve asla olmamıştı.

Bunu o zaman açıklayamıyordum ve hâlâ açıklayamıyorum, istilacı drow ordusu mağlup edildikten sonra orada her şeyin yolunda olması gerekirdi. Mührü Salonu refah ve dostluğunu etrafındaki bütün yerleşim birimleriyle paylaşıyordu. Sınırlarını koruyup fakirlerini besleyebilecek kadar güçlü olan krallıklardan oluşan bir ittifakın üyesiydi.

Bunların hepsi tamamdı, ama yine de Mührü Salonu benim için ve Cattibrie için bir yuva değildi. İşte bu yüzden batıya, sahile, Derinsu'ya

doğru yola koyulmuştuk.

Cattibrie'ın Mührü Salonu'nu terk etme kararına asla karşı çıkmadım ki o kesinlikle benim bunu yapacağımı sanmıştı. Biz kafa dengiyiz. Oraya gerçek anlamda bir türlü ısınamamıştık Hep çok meşgul olmuştuk; oraya hakim olan düşmanları yenmekle, cüce madenlerini tekrar açmakla ve Mührü Salonu'na gelen kara elflerle savaşmakla uğraşmıştık hep. Bunların hepsi tamamlandığında, artık şöyle adamakıllı yerleşip dinlenmenin ve maceralarımız hakkında hikâyeler anlatmanın zamanı gelmiş gibi görünüyordu. Eğer savaşlardan önce Mührü Salonu bizim yuvamız olsaydı, orada kalırdık. Savaşlardan, kayıplardan sonra...

hem Drizzt Do'Urden, hem de Cattibrie için artık çok geçti. Mührü Salonu Bruenor'un mekânıydı, bizim değil. Kara ırkımın mirasıyla yeniden yüzleşmek zorunda kaldığım, savaş yaraları almış bir yerdi orası. Beni Menzoberranzan'a geri götüren yolun başlangıcı orasıydı.

Wulfgar'ın öldüğü yer de orasıydı.

Cattibrie ve ben, günün birinde oraya döneceğimize yemin etmiştik ve dönecektik de. Çünkü Bruenor ve Regis oradaydı. Ama Cattibrie işin aslını görmüştü. Kan kokusunu asla taşların üzerinden silip atamazsınız.

Eğer kan döküldüğünde orada bulunmuşsanız, asılı kalan koku, yanında yaşayamayacağınız kadar acı verici görüntüler canlandırır hafızanızda.

Altıyılın ardından Bruenor'u, Regis'i, StumpetRakingclaw'u ve hatta Konaktaşı'nı yöneten Cesur Berkthgar'ı dahi özledim. Muhteşem Gümüşay'a yaptığım yolculukları ve Dördüncü Zirve'nin kayalıklı yükseltilerinden şafağı seyretmeyi özledim. Şimdi Kılıç Sahili'nde dalgaları sürüyorum, yüzümde rüzgâr ve su serpintileriyle. Tavanım hızla uçup geçen bulutlardan ve yıldızlardan oluşan çardak; zeminim ise hızlı, bakımlı bir geminin gıcırdayan tahtaları; onun ötesinde düz ve durgun, yükselen ve coşan, yağmurda tıslayan ve yukarı sıçramış bir balinanın düşüşüyle patlayıp havaya saçılan masmavi bir yorgan.

Peki burası benim yuvam mı? Bilmiyorum. Başka bir basamak taşı olduğunu tahmin ediyorum, ama beni yuvam diyebileceğim bir yere

götürecek bir yolun gerçekte var olup olmadığını bilmiyorum.

Ve bu konuyu pek sık düşünmüyorum, çünkü bunu umursamadığımı fark ettim. Eğer bu yol, sürüp giden bu basamak taşları hiçbir yere çıkmıyorsa, o zaman öyle olsun. O yollarda dostlarımla birlikte yürüyorum, öyleyse yuvam dayanımda.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 1

SU PERİSİ

Drizzt Do'Urden geminin en ucunda duruyordu, gidebileceği kadar ileri gitmiş ve dalgalanan flok yelkeninin yön tayin halatını bir eliyle sıkıca kavramıştı. Bu hafif bir hız gemisiydi, dengesiyle ağırlığı mükemmeldi ve mürettebatı da çok iyiydi. Ama deniz bugün hırçındı ve Su Perisi dalgalar arasından yelkenleri fora etmiş bir halde zıplayıp hoplayarak ilerliyor, deniz yüzeyine her çarpışında havaya yoğun su serpintileri saçıyordu.

Drizzt buna aldırmıyordu. Rüzgârı ve su serpintisini yüzünde hissetmeye bayılıyor, tuzlu suyun kokusunu seviyordu. Bu özgürlüktü, uçmak tı, suyun üstünde süzülmekti, dalgalar üzerinde sıçramaktı. Drizzt'in gür beyaz saçları deniz yeliyle birlikte havalanıyor, tıpkı ardında savrulan yeşil pelerini gibi uçuşuyor ve neredeyse ıslandığı kadar çabuk bir şekilde kuruyordu. Yüzündeki beyaz renkli tuz kalıntıları, ıslaklıkla ışıldayan

abanoz derisinin parlaklığını hiç azaltamıyordu. Gözlerini kısıp ufka doğru baktığında ve peşinde oldukları geminin yelkenlerini hayal meyal gördüğünde menekşe renkli gözleri parladı.

Peşinde oldukları ve yakalayacakları gemi. Drizzt bunu biliyordu, zira Baldur Kapısı'nın kuzeyinde Kaptan Deudermontun Su Perisi'ni atlatabilecek bir gemi daha yoktu. Üç direkli bir uskunaydı, yeni tasarımdı, hafifti, bakımlıydı ve yelkenleri rüzgârla doluydu. Peşinde oldukları dörtgen şeklindeki karavela düz bir hat üzerinde oldukça hızlı gidebilirdi, ama daha ağır olan gemi rotasını biraz olsun değiştirdiği anda Su Perisi belli bir açıyla ona yanaşır ve arayı kapatırdı. Her zaman arayı kapatırdı.

Çünkü bunu yapmak için tasarlanmıştı. Derinsunun en iyi mühendisleri ve büyücüleri tarafından inşa edilen, sermayesi o şehrin lordları tarafından verilmiş olan bu uşkuna, bir korsan avcısıydı. Drizzt Derinsuya varınca, eski dostu Deudermontun şansının iyi gittiğini öğrendiğinde ne kadar da sevinmişti. Kiralık Katil Artemis Entreri buçukluk Regis'i yakaladığında, Drizzt ta Derinsudan Calimshan'a kadar onunla birlikte yolculuk etmişti. O yolculuk, özellikle de Kaptan Deudermont'un, kötü şöhretli Pinochet'nin sancak gemisi de dahil olmak üzere üç korsan gemisine galebe çaldığı —ki Drizzt ile yoldaşlarının ettiği yardım hiç küçük sayılmazdı— Asavir Kanalı Savaşı, Kılıç Sahili boyunca lordların ve tüccarların ilgisini çekmişti. İki direkli gemisini, yani orijinal Su Perisi'ni çok seviyordu, ama hiçbir denizci bu yeni geminin cazibesine karşı koyamazdı. Deudermont onların hizmetinde çalışmayı kabul etmişti, onlar da geminin ismini kendisinin koymasına ve mürettebatı da tek tek kendisinin seçmesine izin vermişlerdi.

Drizzt ile Cattibrie bundan belli bir süre sonra Derinsu'ya varmışlardı. Su Perisi şehrin büyük limanına demir attığında ve Deudermont eski dostlarını bulduğunda derhâl kırk kişilik mürettebatında onlara da yer açmıştı. Bu, alü yıl ve yirmi yedi yolculuk önceydi. Kılıç Sahilinin deniz yollarını gözleyenler, özellikle de korsanlar arasında bu uşkuna bir baş belâsı halini almıştı. Zira gemi, otuz yedi zafer kazanmıştı ve hâlâ sudaydı.

Şimdi otuz sekizinci de görünür olmuştu işte.

Karavela, Derinsu sancağını göremeyecek kadar uzak bir mesafeden onları fark etmişti, ama bu hiç önemli değildi. Zira bu bölgedeki diğer

hiçbir gemi Su Perisi'nin belirgin dizaynına, yani üçgen şeklinde laten yelkenler taşıyan üç direğe sahip değildi. Karavelanm dörtgen yelkenleri fora edildi ve takip tüm hızıyla başladı.

Drizzt en uçtaydı, bir ayağı aslan başlı gemi kaidesinin üzerindeydi ve her aran tadım çıkartıyordu. Altında yükselip alçalan denizin katıksız gücünü duyumsayabiliyor, su serpintilerini ve rüzgârı yüzünde hissediyordu. Yüksek ve güçlü bir şekilde çalan müziği duyuyordu, zira Su Perisi mürettebatından birkaç kişi ozandı ve her ne zaman takip başlasa, enstrümanlarını alıyor ve insanı şevklendiren şarkılar çalıyorlardı.

"İki bin!" diye haykırdı Cattibrie gözcü çanaklığından aşağı doğru.

Bu hâlâ kapatılması gereken mesafeydi. Cattibrie'ın tahmini beş yüze indiğinde, mürettebat savaş yerlerini alacaktı; üç kişi Su Perisi'nin kıç tarafındaki yüksek güvertede bir kaidenin üzerinde duran iri balistanın yanına gidecek, iki kişi ise kaptan köprüsünün ön köşelerinde bulunan arbaletlerin arkasına geçecekti. Drizzt dümenin başındaki Deudermont'a katılacak ve ikisi yakın saldırıyı düzenleyeceklerdi. Drowun serbest olan eli bu düşünceyle birlikte palalarından birisinin kabzasına doğru kaydı. Su Perisi uzak mesafeden de zorlu bir düşmandı. Usta okçulara, yetenekli bir balista ekibine, oldukça tehlikeli bir sihirbaza (yani alev toplan ve yıldırım mızraklarıyla donanmış bir zuhur büyücüsüne) ve elbette ölümcül yayı Kalp Avcısı Taulmaril ile birlikte Cattibrie'a sahip bir gemiydi. Ama Su Perisi'nin esas ölümcül olduğu zaman, yakın dövüş zamanıydı, yani Drizzt ile panter yoldaşı Guenhwyvar'ın ve tabii diğer yetenekli savaşçıların öbür gemiye geçebildiği zaman.

"Bin sekiz yüz!" diye geldi Cattibrie'ın bir sonraki haykırışı. Drizzt süratli olduklarını doğrularcasına başını salladı, fakat ulaştıkları hız gerçekten de şaşırtıcıydı. Su Perisi her zamankinden daha da hızlı gidiyordu. Drizzt geminin omurgasının ıslanıp ıslanmadığını merak etmeden edemedi.

Drow bir elini kesesinin içine daldırdı ve panteri Astral Düzlem'den çağırmak için kullandığı büyülü heykelciği el yordamıyla aradı. Bu sefer Guenhwyvar'ı çağırıp çağırmama konusunda emin değildi. Panter geçen haftanın büyük bir kısmında yuvasından uzakta kalmıştı, geminin yiyecek

deposuna karşı tehlike arz eden yüzlerce sıçanı yakalamakla uğraşmıştı ve muhtemelen yorgundu.

"Sadece sana ihtiyacım olursa, dostum," diye fısıldadı Drizzt. Su Perisi sancak tarafına doğru sertçe dümen kırdı ve Drizzt yelken halatını iki eliyle birlikte kavramak zorunda kaldı. Dengesini topladı ve sessiz kaldı. Bakışlarını ufuk çizgisine, her dakika daha da büyüyen dörtgen şeklindeki gemiye kenetlemişti. Drizzt ruhunun derinliklerini hissederek kendisini yaklaşan savaşa zihinsel olarak hazırladı. Kendisini altodaki suyun çağıltısı ve tıslayışına, rüzgârı yarıp aşan heyecanlandıncı müziğe ve Cattibrie'ın sesine kenetledi.

Bin beş yüz, bin.

"Kırmızı hatlı kara pala!" diye aşağı doğru haykırdı genç kadın, dürbünü sayesinde karavelanın dalgalanan sancağmdaki armayı seçebilecek hale geldiğinde.

Drizzt bu nisam tanımıyordu ve umurunda değildi. Bu karavela bir korsan gemisiydi, Derinsu limanlarının yakmlannda çizmeyi aşan bir sürü gemiden sadece birisiydi. Ticaret hattı bulunan her türlü su yolunda olduğu gibi, Kılıç Sahili'nde de her zaman korsanlar olmuştu. Fakat korsanlar şu son birkaç yıla kadar nispeten medeniydi ve bazı davranış prensiplerini takip etmekteydi. Deudermont, Asavir Kanalı'nda Pinochet'yi mağlup ettikten sonra korsanı özgür bırakmıştı. Usul böyleydi, yani üzerinde konuşulmamış bir mutabakat mevcuttu.

Artık durum böyle değildi. Kuzeyli korsanlar çok daha cüretkâr ve vahşi bir hal almıştı. Gemiler artık sadece yağmalanmakla kalmıyor, aynı zamanda mürettebatları, özellikle de gemideki dişiler işkence görüyor ve katlediliyorlardı. Derinsu karasularında birçok gemi enkazı bulunuyordu.

Korsanlar çizgiyi aşmıştı.

Drizzt, Deudermont ve Su Perisi'nin geri kalan mürettebatı, yaptıkları iş karşılığında oldukça yüklü bir ücret alıyorlardı. Ama içlerinden hiçbirisi (tabii sihirbaz Robillard hariç tutulabilir) altın için korsan avlamıyordu.

Kurbanlar için savaşıyorlardı.

"Beş yüz!" diye seslendi Cattibrie.

Drizzt silkinerek transtan uyandı ve karavelaya baktı. Şimdi geminin güvertesinde koşuşturup duran, savaş için hazırlanan ve bir karınca sürüsünü andıran adamları görebiliyordu. Drizzt, Su Perisi'nin mürettebatının düşmana karşı muhtemelen ikiye bir oranında sayıca az olduğunu fark etti. Ayrıca karavela ağır donanımlıydı. Kıç taraftaki güvertesinde oldukça iri bir mancınık taşıyordu ve muhtemelen onun altında ise açık pencerelerden dışarı atış yapmak için hazır bekleyen bir balista mevcuttu.

Drow başıyla onayladı ve güverteye geri döndü. Kaptan köprüsüne sabitlenmiş arbaletîerin ve balistanın başına adamlar geçmişti; mürettebatın büyük bir kısmı küpeşteye dizilmiş, uzun yaylarını gerip tartıyordu.

Ozanlar, gemiler arasına kalaslar koyulana kadar sürdürecekleri şarkıya devam ediyorlardı. Drizzt, güvertenin çok yükseğinde duran Cattibrie'ı gördü; bir elinde Taulmaril, diğerinde ise dürbünü vardı. Kadına ıslık çaldı ve o da bariz bir heyecanla çabucak elini sallayarak karşılık verdi.

Başka nasıl olabilirdi ki? Takip, rüzgâr, müzik ve iyi bir iş yaptıklarını bilmek. Drow, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ön kirişi aştı, küpeştenin üzerinde geri yürüdü ve dümenin yanma gidip Deudermont'a katıldı. Alışıldığı gibi sıkılmış görünen ve pupa güvertesinin kenarında otamakta olan büyücü Robillard'ı gördü. Büyücü arada sırada ana yelken direğine doğru elini sallamaktaydı. Robillard'ın o elinde iri bir yüzük vardı; üzerinde bir elmas bulunan gümüş bir halkaydı ve Parıltısı basit bir ışık yansımasından çok daha ötedeydi. Büyücünün yaptığı her hareketle birlikte yüzük büyüsünü salıyor ve şişip gerilmiş yelkenlere doğru güçlü bir rüzgâr üfürüyordu. Drizzt ana yelken direğinden gelen itiraz gıcırtısını işitti ve bugünkü esrarengiz hızlarının sebebini anlayıverdi.

"Carrackus," diye belirtti Kaptan Deudermont, drow onun yanına gelir gelmez. "Kırmızı hatlı kara pala."

Bu ismi bilmeyen Drizzt ona merakla baktı.

"Eskiden Pinochet'yle birlikteydi," diye açıkladı Deudermont.

"Korsanın sancak gemisindeki ikinci kaptanı. Asavir Kanalı'nda savaşanlar arasındaydı."

"Yakalanmış mıydı?" diye sordu Drizzt.

Deudermont başını sağa sola salladı. "Carrackus bir scrag, yani bir su trolüdür."

"Onu hatırlamıyorum."

"Belâdan kaçma konusunda özel bir yeteneği var," diye yanıtladı Deudermont. "VVulfgar onun gemisine bodoslama girişmemizi sağlayacak şekilde bizi döndürdüğü anda büyük ihtimâlle gemiden aşağı atlamış ve suyun derinliklerine kaçmıştır."

Drizzt o hadiseyi anımsadı; güçlü dostunun eski Su Perisi'ni neredeyse tamamen kıç tarafı üzerinde döndürüp şaşkına dönen korsanların karşısına getirmesini sağlayan inanılmaz yelken çekişini hatırladı.

"Fakat Carrackus oradaydı," diye devam etti Deudermont "Gelen bütün raporlara göre, Memnon'un dışında onu suya bıraktığımda Pinochet'nin hasar görmüş gemisini bulan kişi de oymuş."

"Peki scrag hâlâ Pinochet ile müttefik mi?" diye sordu Drizzt.

Deudermont, asık bir suratla başını olumlu anlamda salladı. Bundan çıkartılacak mana barizdi. Pinochet, baş belâsı Su Perisinin peşine düşemiyordu, zira özgür bırakılması karşılığında Deudermont'tan intikam almayacağına dair yemin etmişti. Tabii korsanın, düşmanlarından intikam almasının başka yollan vardı. Tıpkı Carrackus gibi, onun kişisel yeminine bağlı olmayan bir sürü müttefiki mevcuttu.

Drizzt, Guenhwyvar'a ihtiyaç duyulacağım o anda anladı ve heykelciği kesesinden çıkarttı. Sonra Deudermont'a dikkâtle baktı. Adam dimdik ve mağrur duruyordu, ince yapılı ama kaslıydı, gri renkli saçı ve sakalı itinayla tıraş edilmişti. Zarif bir kaptandı, kıyafeti kusursuzdu, sanki açık deniz

üzerinde büyük bir baloya katılmış gibiydi. Şimdi, kendilerine ait bir renkleri varmış gibi görünmekten çok, dışarıdaki tonları yansıtıyormuş gibi görünecek kadar açık renkli olan gözleri gerginliğini açığa vuruyordu.

Korsanların gemiye karşı toplu bir saldın tasarladığı hakkındaki söylentiler birçok aydır Su Perisi'ni takip etmekteydi. Karavelanm Pinochet ile ittifak içinde olduğundan emin olan Deudermont, bu hadisenin basit bir tesadüften ibaret olmadığına inanıyordu.

Drizzt dönüp Robillard'a baktı. Büyücü şimdi tek dizinin üzerine çökmüş, kollarını iki yana açmış, gözlerini kapatmış ve derin bir meditasyona girmişti. Drow, Deudernıontun onlan bu denli pervasız bir hıza neden çıkarttığını şimdi anlıyordu.

Birkaç saniye sonra Su Perisinin etrafında bir sis bulutu belirdi ve şimdi taş çatlasa yüz yarda ötede olan karavelanm görüntüsünü kararttı.

Yan taraftan gelen yüksek bir floş sesi, onlara mancınığın ateşe başladığını belirtti. Bir saniye sonra önlerinde bir alev patlaması oldu ve Su Perisi, koruyucu sis kalkamyla birlikte alevlerin içinden geçerlerken tıslayan bir buhar bulutu oluştu.

"Bir büyücüleri var," diye belirtti Drizzt.

"Hiç şaşırtıcı değil," diye çabucak cevap verdi Deudermont.

Robillard'a doğru dönüp baktı. "Büyülerini savunma sınınnda tut," diye emretti. "Onlan balista ve yayla haklayabiliriz!"

"Bütün eğlence de size kalır," diye huysuzca seslendi Robillard Deudermont, bariz gerginliğine rağmen gülümsemeyi başardı.

On taraftan, "Misil!" diye bir haykırış, daha doğrusu birçok haykırış geldi. Deudermont içgüdüsel olarak dümeni kırdı ve Su Perisi manevra yapıp dönerken öyle bir yan yattı ki, Drizzt alabora olacaklarından korktu.

Aynı anda Drizzt sağ tarafından gelen şiddetli bir rüzgâr sesi duydu; iri balista misili hızla geçti, kalın bir halatı yaladı, şaşkına dönen Robillard'ın

hemen yanından geçip pupa güvertesinin kenarını sıyırdı ve çarpıp sekerek civadra sancağında —yani mizana direğindeki yelkende— küçük bir delik açtı.

"O halatı sağlama alın," diye soğukkanlılıkla talimat verdi Deudermont.

Drizzt, inanılmaz derecede hızlı hareket ederek o yöne doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Kopmak üzere olan halatı hızla kavrayıp bağladı ve Su Perisi tekrar doğrulurken küpeşteye doğru gitti. Şimdi taş çatlasa elli yarda ötede, sancak tarafında olan karavelaya baktı. İki gemi arasındaki sular çılgınlar gibi yükselip alçalıyordu. Beyaz köpüklü dalgalar ve muazzam bir rüzgâra yakalanan sular sis bulutundan dışarı püskürüyordu.

Karavelanın mürettebatı bunu anlamadı, böylece yaylarını gerip ateşe başladılar. Ama en ağır arbalet okları bile, Robillard'ın iki gemi arasında meydana getirdiği rüzgâr duvarını aşmaya çalışırken gemiye hiçbir zarar veremeden savuşturuluyordu.

Bunun gibi taktiklere alışkın olan Su Perisi okçuları ateşe başlamadılar. Cattibrie ve diğer geminin gözcü çanaklığında bulunan okçu —yüzü insandan çok köpeğe benzeyen, çirkin, iki metrelik bir gnol— rüzgâr duvarının üzerindeydi.

Ağır yayıyla ilk atışı yapan canavanmsı yaratık oldu; okun ana direğe, Cattibrie'in durduğu yerin birkaç santim aşağısına derince gömülmesini sağlayan iyi bir atıştı bu. Gnol, yayma başka bir ok daha yerleştirmek için kendi gözcü çanaklığının içine gömülüp gizlendi.

Ahmak yaratığın kendisini güvende hissettiğine hiç şüphe yoktu, zira Taulmaril'in ne olduğunu bilmiyordu.

Cattibrie zamanını kolladı ve Su Perisi yaklaşırken kendisini sabitledi.

Otuz yarda.

Oku bir yıldırım gibi gümüş kıvılcımlar saçarak uçtu ve sanki eski bir parşömen yaprağından daha güçlü değilmişçesine karavelanın cılız gözcü çanaklığını yarıp geçti. Tahta parçalan ve bahtsız gözcü havaya yükseldi.

Sonu gelen gnol bir feryat koyverdi, karavelanın ana yelken direğinin kalasına çarpıp sekti, baş aşağı dönüp denize çakıldı ve hızla giden gemiler tarafından çabucak geride bırakıldı.

Cattibrie biraz daha aşağı nişan alıp mancınık tayfasına yoğunlaşarak tekrar ateş etti. Görünüşüne bakılırsa ork melezi olan yabani bir adamı hakladı, ama mancınık yanan ziftle dolu yükünü ateşlemeyi başardı.

Karavelanın topçuları, Su Perisi'nin katıksız hızını tam olarak hesaba katmamışlardı. Böylece uşkuna, iri zift topunun altından geçip gitmiş ve yanan top suya çarpıp itiraz içinde tısladığı zaman ondan uzaklaşmıştı.

Deudermont, uskunayı karavelanın yanına getirdi. Aralarında taş çatlasa yirmi yarda vardı. Aniden iki gemi arasındaki o dar kanalda bulunan sular rüzgârla yükselmeyi kesti ve Su Perisi'nin okçuları, uçları yanan ziftle dolu olan oklarının büyük bir kısmını ateşlediler.

Cattibrie, bu sefer mancınığa ateş etti ve büyülü okuyla makinenin atış kirişinde derin bir çatlak açtı. Su Perisi'nin ölümcül balistası, su seviyesinden karevalanın omurga kısmına doğru ağır bir misil fırlattı.

Yaptığı yakın geçişten memnun kalan Deudermont dümeni iskele tarafına doğru kırdı ve arayı açıp uzaklaştı. Robillard Su Perisi'nin kıç tarafında bir sis kalkanı oluşturmadan önce, iki gemi arasında çoğu ateşli olmak üzere pek çok misil uçuştu.

Karavelanın büyücüsü, duman bulutunun arasına bir yıldırım mızrağı fırlattı. Enerji patlaması epey dağıtılmış olsa da, Su Perisi'nin dört bir köşesinde cızırdayarak dolaştı ve birçok adamın güverteye yığılmasına sebep oldu.

Yıldırım mızrağının enerjisiyle saçları çılgınlar gibi havalanmış olan, küpeştenin üzerinde öne doğru eğilip karavelanın güvertesini görmeye çalışan Drizzt, büyücünün geminin tam ortasında, ana yelken direğinin yanında durduğunu tespit etti. Şimdi korsan gemisinden diklemesine uzaklaşmakta olan Su Perisi çok fazla açılamadan önce, drow doğuştan gelen güçlerine başvurarak zifiri bir karanlık küresi meydana getirdi ve küreyi adamın üzerine yerleştirdi.

Kürenin karavelanın güvertesinde hareket etmeye başladığını görünce zaferle yumruğunu sıktı, çünkü hedefi bulmuştu ve kürenin tılsımı büyücüyü yakalamıştı. Büyüyü bozmanın bir yolunu bulana dek karanlık küresi onu takip edip körleştirecekti. Daha da kötüsü, üç metrelik karanlık küresi, bu tehlikeli büyücüyü açık bir hedef haline getiriyordu.

"Cattibrie!" diye haykırdı Drizzt.

"Hakladım onu!" diye yanıtladı kadın ve Taulmaril üst üste iki kez vızıldayarak karanlık küresinin içine iki tane yıldırım kuyruklu ok gönderdi.

Küre hâlâ koşmaya devam ediyordu. Cattibrie büyücüyü alaşağı edememişti, ama kesinlikle genç kadın ve Drizzt, bu adama üzerinde kafa yoracağı bir şeyler sunmuşlardı!

Su Perisi'nden ikinci bir balista misili fırlayıp karavelanın pruvasını yardı ve bundan sonra Robillard'ın attığı bir ateş topu hızla giden geminin önünde infilak etti.Yeterince kıvrak olmayan ve artık muktedir büyücüsünü kullanamayan karavela bu patlamaların tam ortasına dalıverdi. Ateş topu ortadan kaybolduğunda, dörtgen pupalı geminin iki yelkeni de alev almış ve açık denizin üzerindeki iki devasa muma benzemişti.

Karavela, mancınıkla karşılık vermeye çalıştı, ama Cattibrie'in okları işlerini gayet iyi yapmıştı. Böylece mancınık ekibi kalası haddinden fazla gerdiğinde fırlatma kirişi kırılıp ikiye ayrıldı.

Drizzt dümenin başına geri koşturdu. "Bir kez daha geçecek misin?" diye Deudermont'a sordu.

Kaptan başını olumsuz manada salladı. "Sadece bir geçişe zaman vardı," diye açıkladı. "Ve durup da öbür gemiye çıkmak için hiç zaman yok."

"iki bin yarda! iki gemi!" diye haykırdı Cattibrie.

Drizzt, Deudermont'a samimi bir takdirle baktı. "Pinochef nin müttefikleri mi?" diye sordu, cevabı çoktan bildiği halde.

"Karavela tek başına bizi yenemezdi," diye soğukkanlılıkla ekledi deneyimli kaptan. "Carrackus bunu biliyor, Pinochet de öyle. O bizi buraya çekmek içindi."

"Ama biz o taktik için çok hızlıyız," diye mantık yürüttü Drizzt.

"Dövüşmeye hazır mısın?" diye muzipçe sordu Deudermont.

Daha drow cevap veremeden önce Deudermont dümene sertçe asıldı ve Su Perisi yavaşlamış karavelayla yüz yüze gelene kadar sancak tarafına doğru yatarak döndü. Dörtgen yelkenli geminin üst direkleri yanıyordu ve mürettebatın yansı, en azından gemiyi yarım yelkenle su üzerinde tutabilmek için hasarlan onarmakla meşguldü. Deudermont gemisini araya girecek ve pruvasıyla yaracak bir hale getirdi; okçular bu harekete "yay manevrası" diyordu.

Ve hasar görmüş olan karavela zarar görmeden çekilip gitmeyi başaramadı. Karavelamn büyücüsü, kör olmuş olsa dahi, standart ve etkili bir deniz savunması yöntemi olan kesif bir sis bulutu kalkanını geminin üzerine yerleştirecek kadar kendisindeydi.

Su Perisi'ni sis bulutunun ve şiddetle yükselen suların hemen kıyısında yan döndürmek ve karavelaya elinden geldiğince yaklaşmak isteyen Deudermont, açısını dikkâtle ölçüp tarttı. Bu son yakın geçişleriydi ve yok edici nitelikte olmalıydı, aksi takdirde karavela, hızla yaklaşan kardeş gemileriyle birlikte savaşa katılabilecekti.

Dörtgen pupalı geminin güvertesinde bir parlama oldu; Drizzt'in karanlık büyüsünü alt eden bir ışık tılsımıydı bu.

Savunma büyüsünün üzerindeki korunaklı yerinde duran Cattibrie bunu gördü. Cattibrie zaten karanlık küresinin üzerine yoğunlaşıyordu ki, büyücü görünür oldu. Cübbeli adam, karavelamn pruvasını yaramadan önce Su Perisi'ne yok edici bir büyü yapmaya niyetlenerek derhâl sihirli sözler söylemeye başladı. Ama göğsüne muazzam bir şeyin saplandığını hissedip arkasında duran gemi kalaslarının parçalandığını işitmeden önce sadece birkaç kelime sarf edebildi. Kafasını eğip güverte zeminine dökülmeye

başlayan kanına baktı ve çöküp oturduğunu, sonra da yere yığıldığını fark etti. Bundan sonra bütün dünyası karardı.

Büyücünün oluşturduğu sis duvarı yok oluverdi.

Bu hadiseyi görüp ne olduğunu anlayan Robillard, iki yıldırım mızrağını birbirine çapraz şekilde karavelanın güvertesine yollayıp direklere darbe indirdi ve birçok korsan öldürdü. Su Perisi, karavelanın hemen önünden geçti ve okçular ateş etti. Balista ekibi de atış yaptı, ama bu sefer ağır bir mızrak fırlatmamışlardı. Arkasına bir zincir bulunan ve üzerinde çok sayıda çatal dişli çapa olan kısaltılmış, dengesiz bir misil kullandılar.

Bu garip zamazingo uçarken hızla döndü, birçok halata dolandı ve karavelanın donanımlarını mahvetti.

Başka bir misil, canlı bir misil, yani üç yüz kiloluk zarif ve kaslı bir panter, Su Perisi düşmanın yanından geçip küpeşte kirişini yakaladığında ileri atıldı.

"Hazır mısın, drow?" diye seslendi Robillard, savaş başladığından bu yana ilk defa heyecanlanmış görünerek.

Drizzt başını olumlu anlamda salladı ve silah arkadaşlarına, yani Su Perisi'nin düşman gemisine çıkacak borda timini oluşturan yirmi deneyimli savaşçıya işaret verdi. Yaylarını yere bırakıp yakın dövüş silahlarını çekerek geminin dört bir köşesinden büyücünün yanma koşturdular.

Hücumda başı çeken Drizzt, Robillard’ın yanma geldiğinde, büyücü çoktan güvertenin üzerinde parıldayan bir alan —yani büyülü bir kapı— meydana getirmişti bile. Drizzt hiç tereddüt etmeden dosdoğru kapıdan geçti.

Palaları elindeydi ve içlerinden bir tanesi, Parıltı, şiddetli bir mavi renkle ışıldıyordu.

Robillard’ın büyülü tünelinin öbür ucundan dışarı çıktı ve karavelanın üzerinde duran şaşkına dönmüş korsanların arasına daldı. Drizzt sola ve

sağa hamle yaparak korsan safları arasında bir delik açtı ve ayakları görülmeyecek kadar hızlı bir şekilde hareket ederek dosdoğru ileri atıldı.

Bir okçu atış yaptığında, drow keskin bir dönüşle yana doğru dalışa geçip yuvarlandı, böylece ok hiçbir zarar veremeden üzerinden geçti. Tekrar ayağa kalktı; dosdoğru okçunun üzerine yürüdü ve adamı kesip biçti.

Büyülü kapıdan dışarı Su Perisi'nin diğer savaşçıları çıkageldi ve karavelanın orta güvertesinde çılgın bir savaş başladı.

Sadece dişler ve pençelerden oluşmuş gibi görünen Guenhwyvar, güçlü hayvandan uzaklaşmaktan başka hiçbir şey istemeyen korsan güruhunu yarıp parçalarken, geminin pruva kısmında çıkan kargaşanın da diğerinden aşağı kalır bir yanı yoktu. Birçoğu o güçlü pençelerle alaşağı edildi ve diğer birkaçı ise basitçe yana doğru kaçıp suya atladılar, zira şanslarını köpekbalıklarıyla denemeye hazırlardı.

Deudermont iskele tarafina doğru dümeni sertçe kırıp karaveladan uzaklaştırdığında ve diğer iki gemiyle doğrudan çarpışmak için döndüğünde Su Perisi yine suyun içinde aşağı indi. Uzun boylu kaptan, ardındaki gemiden gelen dövüş seslerini işittiğinde gülümsedi, her ne kadar hâlâ ikiye bir oranında sayıca az olsalar bile borda timine güveniyordu.

Kara elf ve panteri, sayı üstünlüğü oranını eşitlemekle ilgileniyorlardı.

Cattibrie durduğu yüksek yerden birkaç atış daha yaptı ve her bir atışıyla stratejik noktalarda duran bir okçu korsanı hakladı, hatta oklardan birisi bir adamı deşip geçtikten sonra onun yanında oturan goblin korsanı da öldürdü!

Sonra genç kadın ilgisini karaveladan uzaklaştırdı ve Su Perisi'nin hareketlerini yönlendirmek için ileri baktı.

Drizzt koşuyor, yuvarlanıyor, kafa karıştıracak şekilde dönüyor ve her zaman palalarını düşmanın en can alıcı bölgelerine doğru nişanlıyordu. Çizmelerinin altında, kara renkli köselenin etrafina dizilen parlak mithril halkalardan yapılmış bileklikler vardı; bu bileklikler hız büyüsüne sahipti. Drizzt onları, meşhur bir drow silah ustası olan Dantrag Baenre'den almıştı. Dantrag onları ellerini hızlandırmak için kullanıyordu, ama Drizzt bu

nesnelerin esas nerede işe yarayacağını anlamıştı. Ayak bileklerine takılıyken drowun bir yabani tavşan kadar hızlı koşup depar atmasını sağlıyorlardı.

Şimdi korsanların kafasını karıştırmak, az önce nerede olduğunu ve az sonra nerede olacağını kestiremeyip şüpheye düşmelerini sağlamak için muhteşem çevikliğine ek olarak onları da kullanıyordu. Her ne zaman içlerinden birisi yanlış bir tahminde bulunsa ve hazırlıksız yakalansa Drizzt fırsatı değerlendiriyor ve palalarını savurarak sertçe saldırıyordu.

Yolunu genel olarak ileri doğru açıyor ve dövüş partneri olan, onu herkesten iyi tanıyan ve bütün hareketlerine uyum sağlayan Guenhwyvar ile bir araya gelmeye çalışıyordu.

Panterin yanma dahi varamadı. Karaveladaki bozgun neredeyse sona ermiş, birçok korsan ölmüştü ve diğerleri ya silahlarını yere atıyor yada kendilerini çaresizlik içinde denize fırlatıyorlardı. Mürettebattan birisi, içlerinden en deneyimli ve en korkunç olanı, yani Pinochefnin yakın bir dostu, o kadar da çabuk pes etmeyecekti.

Ön köprünün altındaki kamarasından dışarı çıktı. Çıkarken vücudunu bükmek zorunda kaldı, zira geminin alçak tavanlı tasarımı onun üç metrelik boyuna göre yapılmamıştı. Sadece kolsuz kırmızı bir yelek ve pullu yeşil derisini pek örtmeyen kısa bir pantolon giymişti. Yosun rengindeki saçları iri omuzlarının altına kadar dökülüyordu. Bir demircinin örsünde dövülmüş olan hiçbir silahı yoktu, ama pis pençeleri ve bol miktarda dişi yeterince ölümcül görünüyordu.

"Demek söylentiler doğruymuş, kara elf," dedi ıslak, fokurtu dolu bir sesle. "Denize geri dönmüşsün."

"Seni tanımıyorum," dedi Drizzt, scragdan ihtiyatlı bir mesafe ötede durarak. Bu korsanın Deudermont'un sözünü ettiği su trolü Carrackus olduğunu tahmin ediyordu, ama bundan emin değildi.

"Ben seni tanıyorum!" diye hırladı scrag. Pençeli ellerini Drizzt'in kafasına doğru savurarak hücum etti.

Üç hızlı adım Drizzt'i canavarın yolundan uzaklaştırdı. Drow bir dizinin üzerine çöküp iki palasını birbirinden neredeyse bir santim arayla ileri doğru savurarak döndü.

Drizzt'in beklediğinden daha çevik olan rakibi öbür tarafa dönüp kıvrıldı ve arkadaki bacağını çekti. Drowun palaları geçerken canavara sadece bir çentik atmayı başarabildi.

Scrag, Drizzt'i diz çökmüş olduğu yerde alaşağı etmeyi düşünerek saldırdı, ama drow yine bu denli dolambaçsız bir taktik için fazla hızlı çıktı.

Ayağa kalktı ve sola doğru gider gibi yaptı. Scrag bu yemi yutup dönmeye başladığında Drizzt hızla sağa ilerledi ve canavarın savurduğu kolunun altına girdi.

Parıltı yaratığın kalçasını biçti ve takip eden diğer kılıç ise scragin böğrüne derin bir kesik açtı.

Drizzt, rakibinin elinin tersiyle savurduğu darbeyi kabul etti, zira dengesi bozulmuş olan scragin inanılmaz kuvvetinin ve ağırlığının büyük bir kısmını bu darbeye veremeyeceğini biliyordu. Uzun ve sıska kol drowun omzunda patladı ve öne doğru eğilen yaratıkla yüzleşmek için dönen drowun palalarının üzerinden geçti.

Şimdi saldırma sırası Drizzt'teydi. Şimşek hızında ve dosdoğru hamle yaptı. Parıltı'yı scragin ileri doğru uzattığı kolunun altına kaydırıp derin bir yarık açtı. Sonra keskin ve kıvnmlı kılıcı derisinin açılıp yanlmış olan yerine bir kanca gibi geçirdi. Diğer palası, savunmak için gelen kolun yanından geçerek scragin göğsüne doğru ilerledi.

Drizzt, dengesini yitirmiş canavarın hareket edebileceği tek bir yön olduğunu biliyordu. Drizzt bunu biliyor ve scragin geri çekilmesini bekliyordu. Drow, Parıltı'yı daha sağlam bir şekilde kavradı, hatta silahı sabit tutabilmek için kabzasını omzuna yasladı. Scrag acı içinde haykınp çaprazlamasına, yani Parıltı'nm acımasız ısınğınm tam aksi yönüne doğru geri çekildi. Scragin kolunun iğrenç derisi, pazılanndan bileğine kadar yüzüldü. Kopan et parçası mide bulandırıcı bir sesle güverteye düştü.

Yaratığın kara gözleri hiddet ve nefretle doldu. Scrag kafasını eğip açıkta kalan kemiğe ve güvertede kıvranıp sürünen trol eti parçasına baktı.

En sonunda kafasını kaldırıp, palalarını aşağıda çaprazlamış bir halde kayıtsızca karşısında duran Drizzt'e baktı.

"Lanet olsun sana, Drizzt," diye hırladı canavar korsan.

"Sancağını indir," diye emretti Drizzt.

"Kazandığını mı sanıyorsun?"

Drizzt cevap olarak başını eğip kopuk et parçasına baktı.

"İyileşecek, ahmak kara elf!" diye ısrar etti korsan.

Drizzt, scragin doğru söylediğini biliyordu. Scragler, yemlenme güçleriyle meşhur yaratıklar olan korkunç trollerin yakın akrabalarıydı. Parçalara ayrılmış ölü bir trol tekrar bir araya gelebilirdi.

Tabii eğer...

Drizzt bir kez daha doğuştan gelen yeteneklerine, yani kara elf ırkında kalıtsal olan büyülü gücün küçük bir kısmına başvurdu. Bir saniye sonra, kule gibi yükselen trolün vücudunu mor renkli alevler kapladı ve yeşil pullarını yalamaya başladı. Bu sadece bir peri ateşiydi, yani rakiplerinin hatlanm belirginleştirmek için kara elflerin kullandığı zararsız bir ışık büyüsü. Yakmak gibi bir gücü yoktu ve bir trolün yenilenme gücünü de engelleyemezdi.

Drizzt bunu biliyordu ve canavann bilmediğini umuyordu.

Scragin iğrenç yüz hatlan katıksız bir dehşet ifadesiyle buruştu.

Sağlam olan kolunu savurup bacağına ve kalçasına vurdu. İnatçı mor alevler pes etmedi.

"Sancağını indir ve ben de seni alevlerden azat edeyim ki, yaraların iyileşsin," diye teklif etti Drizzt.

Scrag drowa katıksız bir nefretle baktı. İleri doğru bir adım attı, ama Drizzf in palalan havaya kalktı. Canavar o silahlann ısırığını bir kez daha tatmak istemediğine karar verdi, özellikle de bu alevler onun iyileşmesini engelleyecekse!

"Tekrar karşılaşacağız!" diye söz verdi scrag. Yaratık arkasını döndü ve kendisine hayretle bakan bir düzine yüz buldu, Deudermont'un mürettebatı ve yakalanan korsanlar. Uludu ve çılgın depan sırasında önüne çıkanları etrafa dağıtarak güverte boyunca koşturdu. Korsan, küpeştenin kenarından sıçrayıp denize atladı ve yaralannı iyileştirebileceği gerçek yuvasına geri döndü.

Drizzt o kadar hızlıydı ki, daha scrag kendisini küpeştenin kenarından aşağı atamadan ona ulaşıp bir darbe daha indirmeyi başardı. Drowun o noktada durması gerekiyordu, zira onu takip edemezdi ve su trolünün gerçekten de iyileşip tamamen sağlığına kavuşacağını iyi biliyordu.

Daha ağzından sinirli bir kurur dahi çıkamadan önce yan tarafından gelen hızlı bir hareket, süratle ilerleyen kara bir şey gördü. Guenhwyvar sıçrayıp Drizzt'i aştı, küpeştenin üzerinden uçtu ve trolün hemen ardından suya daldı.

Panter mavi örtünün altında kayboldu. Sert ve çalkantılı dalgalar, scrag ile panterin az önce suya dalmış olduğu konusundaki her türlü izi derhâl yok etti.

Su Perisi borda timinin çoğu dikkâtle küpeştenin üzerinden denize baktı, kendileri için bir dost olan panter adına endişelenmişlerdi.

"Guenhwyvar tehlikede değil," diye onlara hatırlattı Drizzt, heykelciği çıkartıp herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırarak. Scragin yapıp yapabileceği en kötü şey panteri Astral Düzlem'e geri yollamak olurdu, ki kedi oradayken her türlü yarasını iyileştirir ve Drizzt in bir sonraki çağrısına cevap vermeye hazır olurdu. Yme de, Guenhwyvar'ın suya daldığı noktaya bakarken ve panterin acı çekiyor olabileceğini düşünürken drowun yüz ifadesi hiç de parlak değildi.

Ele geçirilen karavelanın güvertesi, eski geminin kalaslarının gıcırtısı haricinde mükemmel bir sessizliğe büründü.

Güneyden gelen bir patlamayla birlikte bütün kafalar o yöne doğru döndü ve bütün gözler hâlâ çok uzakta olan minik yelkenleri görebilmek için kısıldı. Korsan gemilerinden birisi tornistan yapmıştı, diğer karavela yanıyordu ve Su Perisi ise tam anlamıyla onun etrafında daireler çiziyordu. Su Perisi'nin gözcü sahanlığından art arda gümüş kuyruklu oklar yağıyor, hasara uğramış ve görünüşe bakılırsa çaresiz durumda kalmış olan geminin omurgasına ve direklerine zarar veriyordu.

Ele geçirilen karavelanın üzerindekiler bu kadar uzak bir mesafeden dahi ana yelken direği üzerindeki korsan bayrağının aşağı indiğini, yani teslim işareti olarak sancağın alaşağı edildiğini görebiliyordu.

Bu hadise Su Perisi'nin borda timini neşeye boğdu ve bir tezahürat yükseldi. Ama bu haykırışlar karavelanın hemen yanında kabarıp çalkalanan sularla birlikte aniden kesildi. Yeşil pullarla kara kürkün bir karmaşa halinde debelendiğini gördüler. O yığının içinden bir scrag kolu yükseldi ve Drizzt, Guenhwyvar'ın scragin sırtına binmiş olduğunu o karmaşanın arasından görmeyi başarabildi. Panterin ön bacakları canavarın omuzlarına sıkıca yapışmıştı, arka bacakları ise çılgınlar gibi tekmeler atıp pençeliyordu ve panterin güçlü çenesi ise scragin ensesine sıkıca kapanmıştı.

Denizin koyu renkli suları kanla bulandı, korsanın kopmuş et ve kemik parçalarıyla karıştı. Guenhwyvar kısa süre içinde, pençeleri ve dişleri su yüzeyine vuran scragin üzerine sıkıca sabitlenmiş bir halde kıpırtısız kaldı.

"Yaratığı sudan çıkartsak iyi olur," diye belirtti Su Perisi borda takımından birisi, "yoksa o leş kokulu trollerden kocaman bir mürettebatla karşılaşırız!"

Adamlar uzun balıkçı kancalarıyla küpeştenin başına gittiler ve cesedi gemiye çıkartma işine başladılar. Guenhwyvar küpeşteye tırmanarak kolayca güverteye geri çıktı ve etrafındaki herkese su sıçratarak iyice silkelendi.

"Scragler denizden çıkarlarsa iyileşemezler," diye Drizzt'e bildirdi bir adam. "Yukarı çekip kuruması için güverteye bırakalım, sonra da şu lanet şeyi yakalım."

Drizzt başıyla onayladı. Borda timi görevini oldukça iyi biliyordu.

Yakalanan korsanlan hizaya sokup denetleyecek, donanımı onaracak ve Derinsu'ya yapılacak yolculuk için karavelayı mümkün olduğunca denizde yüzebilecek hale getireceklerdi.

Drizzt güney ufkuna doğru baktı ve Su Perisinin geri dönmekte olduğunu gördü. Hasarlı korsan gemisi ise onun yanından geliyordu.

"Otuz sekiz ve otuz dokuz," diye mırıldandı drow.

Guenhwyvar cevap olarak hırladı ve tekrar güçlü bir şekilde silkelenerek kara elf yoldaşını sırılsıklam etti.

BÖLÜM 2

İLK HABERCİ

Kaptan Deudermont Rıhtım Sokak'ta, yani Derinsu Limanı boyunca uzanan kötü şöhretli, kaba ve karmaşık bulvarda yürürken gerçekten de buraya hiç ait değilmiş gibi görünüyordu. Kıyafeti kaliteliydi ve uzun ince vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu. Görünüşü çok heybetliydi, saçı ve keçi sakalı titiz bir şekilde tıraş edilmişti. Etrafında, karada geçirecekleri haftalar için limana demir atmış olan pis deniz kurtları, leş

gibi bira kokarak tavernalardan dışarı tökezliyor ya da bilinçlerini yitirmiş bir halde toz toprağın içine devriliyorlardı. Onları bu civarda pusuya yatan hırsızlardan koruyan tek şey ise çalınacak paraları veya değerli eşyalarının olmayışıydı.

Deudermont etrafındaki çirkin manzaraları görmezden geliyordu, ama kendisini bu deniz kurtlarından çok yükseklerde gördüğü de yoktu.

Aslında onlann yaşam tarzlannda beyefendi kaptanın ilgisini çeken bir yön, soyluların gösterişli teveccühüyle alay eden bir dürüstlük edası vardı.

Deudermont, limandan esen ayaz gece rüzgârından korunmak için kalın pelerinini boynuna daha sıkı doladı. Normalde bir kimse Rıhtım Sokak'ta tek başına dolaşmazdı, hatta öğle vaktinde dahi. Ama Deudermont kendisini güvende hissediyordu. Gösterişli palasını belinde taşıyor ve onu nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu. Üstüne üstlük, Su Perisinin kaptanının Derinsu Lordlannm kişisel koruması altında bulunduğu ve bunlara, onlar limandayken kaptanı ve tayfasını rahatsız eden her türlü kişiyi arayıp yok edebilecek güçlü büyücülerin de dahil olduğu konusundaki haberler bütün tavernalara ve iskelelere yayılmıştı. Derinsu, Su Perisinin sığmağıydı ve bu sebeple Deudermont, Rıhtım Sokak'ta tek başına dolaşmak konusunda hiçbir korku duymuyordu. Kemikleri sayılacak kadar zayıf, bir buçuk metre boyunda, buruş kınş, yaşlı bir adam ona bir ara sokağın kenanndan seslendiğinde Deudermont ürkmekten çok meraklandı.

Deudermont durdu ve etrafına bakındı. Rıhtım Sokak sessizdi, tabii birçok tavernadan dışarı taşan gürültüler ve amansız deniz rüzgârı karşısında inleyen eski kalasların sesi haricinde.

"Sien Dü-dier-mont-iii misindir?" diye hafifçe seslendi yaşlı deniz kurdu, ağzından çıkan her heceyle birlikte ıslığa benzer bir ses çıkartarak.

Yüzünde kocaman, neredeyse müstehcen bir gülümseme belirdi ve kapkara diş etleri üzerinde duran birkaç çarpık dişi gözler önüne serdi.

Deudermont durdu ve adama sabırla, sessizce göz gezdirdi. Bu soruyu cevaplandırmaya hiç istekli değildi.

"Eer sien oysan," diye hırıltıyla soludu adam, "o zaman sienin için bikaç habierim vardır. Sienin haklı olarak korktuun bir adamdan bir uyan."

Kaptan umursamaz bir tavırla dimdik durdu. Yüzü, zihninde dönüp duran sorular hakkında hiçbir işaret göstermiyordu. Korkuyor olması gereken kimdi? Bu yaşlı kurt, Pinochet'den mi bahsediyordu yoksa? Bu muhtemel görünüyordu, özellikle de o haftanın başında Su Perisi'nin Derinsu'ya getirdiği iki karavela düşünülecek olursa. Fakat Derinsu'da pek az kişinin, kendi çöplüğü çok daha güneyde, hatta Baldur Kapısı'nın dahi güneyinde, Moonshae Adaları civarında olan o korsanla irtibatı vardı.

Ama bu adam başka kimden bahsediyor olabilirdi ki?

Hâlâ gülümsemeye devam eden deniz kurdu, Deudermont'a ara sokağa gelmesini işaret etti. Yaşlı adam dönüp sokağa girdiğinde Deudermont hiç kıpırdamadı.

"Bak sindi, yoksa yaşlı Scaramundi'dien korkuyor muşundur?" diye hırıldadı deniz kurdu.

Deudermont bunun bir numara olabileceğini fark etti. Diyarlar'daki birçok kiralık katil de en az bunun kadar sefil görünebilir ve ondan sonra kurbanının göğsüne zehirli bir hançer saplayabilirdi.

Deniz kurdu ara sokağın girişine geri geldi ve sokağın ortasına, Deudermont'a doğru yürümeye başladı.

"Numara falan değil,' dedi kaptan kendi kendisine, zira eksiksiz ve mükemmeldi. Ayrıca bu yaşlı adamı daha önce de, muhtemelen yuvası olan bu ara sokağın başında otururken görmüş olduğunu hatırladı.

Peki öyleyse neydi bu? Yoksa sokakta onun için kurulmuş bir pusu mu vardı?

"Sienin istediin gibi olsun o zaman," diye hırıldandı yaşlı adam, bir kolunu yukan doğru kaldırarak. Bastonundan ağır bir şekilde destek alarak ve söylenerek ara sokağa doğru geri yürümeye başladı. "Bien sadece bi haberciyim ve haberleri dinleyip dinlemedim de umrumda diil!"

Deudermont tekrar ihtiyatla etrafına bakındı. Yakınlarda hiç kimse olmadığını ve etrafta bir pusu için elverişli saklanma yerleri bulunmadığını görünce yan sokağın girişine doğru ilerledi. Yaşlı deniz kurdu kaptandan on kısa adım ötede, sağ taraftaki binanın yana yatan gölgeleri arasında duruyor ve o loşlukta zar zor görülebiliyordu. Güldü, öksürdü ve bir adım daha attı.

Deudermont bir elini palasının kabzasına atarak, ihtiyatla ve atacağı her adımdan önce etrafi tarayarak yaklaştı. Sokak gayet boş görünüyordu.

"Yeterince gittin!" dedi Deudermont aniden, deniz kurdunu durdurarak. "Eğer bana verecek haberlerin varsa, hemen şimdi konuş."

"Bazı şeyler o kadar yüksek sesle söylenmemeli," diye yanıtladı yaşlı adam.

"Şimdi!" diye ısrar etti Deudermont.

Gevrek deniz kurdu yine kocaman gülümsedi ve öksürdü, muhtemelen gülmüştü. Geri geri birkaç adım yürüdü ve Deudermonftan taş çatlasa bir iki metre ötede durdu.

Adamdan yayılan koku, keskin vücut kokularına alıştan olan kaptanı neredeyse bayıltacakti. Denizdeyken gemide pek fazla yıkanma olanağı bulunmuyordu ve Su Perisi sık sık haftalar, hatta aylar boyunca denize açılıyordu. Yine de ucuz şarap ve ter kokusunun karışımı bu adama, Deudermont'un yüzünü buruşturacak ve hatta kötü kokuyu engelleme çabasıyla bir eliyle burnunu kapatacak bir hava veriyordu.

Deniz kurdu, elbette ki bunun karşısında isterik bir şekilde güldü.

"Şimdi!" diye ısrar etti kaptan.

Bu söz Deudermont'un dudaklarından çıkar çıkmaz deniz kurdu ileri uzandı ve kaptanı bileğinden yakaladı. Hiç korkmayan Deudermont kolunu döndürdü, ama yaşlı adam inatla tuttu.

"Bana kara kişiden bahsetmeni istiyorum," dedi deniz kurdu ve adamın rıhtım aksanının kaybolmuş olduğunu anlaması Deudermont'un birkaç

saniyesini aldı.

"Kimsin sen?" diye ısrar etti Deudermont ve şiddetle asıldığı halde hiçbir sonuç alamadı. Deudermont, bu insan ötesi kavrayışın ardındaki gerçeği ancak o zaman arılayabildi; çok güneyde, Delmarin Adası'nın etrafındaki resiflerde yaşayan iri sis devlerine karşı direnseydi de aynı şeydi.

"Kara kişi," diye tekrarladı yaşlı adam. Hiçbir gayret göstermeden Deudermont'u ara sokağın içine çekti.

Kaptan palasına davrandı. Yaşlı adam, Deudermont'un sağ elini sıkıca tutuyor olsa bile sol eliyle de yeterince iyi dövüşebilirdi. O eliyle kıvrımlı kılıcı kınından çekmek oldukça zordu ve pala tamamıyla dışarı çıkmadan önce yaşlı adamın serbest olan eli, avuç içi açık bir şekilde ileri fırlayıp Deudermont'un yüzüne vurdu. Kaptan geriye doğru uçup duvara çarptı. Aklını başında tutmaya çalışarak kılıcım çekti, onu şimdi serbest olan eline geçirdi ve yaklaşan deniz kurdunun kaburgalarına doğru sert bir hamle yaptı.

Kaliteli pala, deniz kurdunun böğrünü derince yardı, ama yaşlı adam yüzünü dahi buruşturmadı. Deudermont bir sonraki ve ondan sonraki tokadı engellemeye çalıştı, ama savunması yeterince güçlü değildi.

Savuşturmak için palasını kaldırmaya çalıştı, ama yaşlı adam silaha vurup kaptanın elinden kurtulup dönerek uzaklaşmasını sağladı. Sonra Deudermont'u tartaklamaya devam etti. Açık avuç içleri saldıran bir yılanın hızıyla ileri atıldı, ağır darbelerle Deudermont'un kafası yana eğildi ve eğer yaşlı adam onu omzundan kavrayıp sıkıca tutmasaydı kaptan yere devrilecekti.

Deudermont kızarmış gözleriyle düşmanına baktı. Düşmanının yüzü erimeye ve yeniden şekil almaya başladığında Deudermont'un sert yüz hatlarında bir şaşkınlık edası belirdi.

"Kara kişi?" diye sordu adam, daha doğrusu yaratık. Deudermont, kendi yüzünün kendisine baktığını gördüğünde o kadar afallamıştı ki, bu sesi zar zor duyabildi, zaten duyduğu da kendi sesiydi.

"Şimdiye burada olmalıydı," diye belirtti Cattibrie, barın üzerine yaslanarak.

Drizzt kadının sabrının taşmaya başladığını fark etti. Bunun sebebi Deudermontun geç kalması değildi —kaptan her zaman Derinsu'nun bir yerinde alıkoyulurdu zaten. Sebebi kadının diğer tarafında duran tıknaz, kısa boylu, kuzgun kanadı renginde gür sakalı ve kıvırcık saçlan olan denizcinin durmadan ona çarpıp durmasıydı. Adam her seferinde omzunun üzerinden geri dönerek güzel kadına bakıp özür diliyor, sık sık göz kırpıyor ve sürekli gülüyordu.

Drizzt, bel hizasındaki bar tezgâhına arkasını döndü. Denizkızının Koynu bu gece neredeyse boştu. Hava güzeldi, bu sebeple balıkçı ve tüccar gemilerinin çoğu denize açılmıştı. Yine de mekân gürültülü ve uğultuluydu; ayların sıkkınlığını içkiyle, dostlukla, bol miktarda kabadayılık ve hatta bilek güreşiyle atan denizcilerle doluydu.

"Robillard," diye fısıldadı Drizzt ve Cattibrie dönüp drowun bakışlarını takip edince kalabalığın arasından geçen, barın önüne gelip onlara katılmak için ilerleyen büyücüyü gördü.

"İyi akşamlar," dedi büyücü, pek de hevesli olmadan. Konuşurken yoldaşlara bakmadı ve barmenin gelmesini de beklemedi. Sadece parmaklarını kıpırdattı ve bir şişeyle bir bardak, büyülü bir yolla önüne geldi.

Barmen itiraz edecek gibi oldu, ama ellerinde bir bakır sikke torbası beliriverdi. Su Perisi'nin büyücüsünü ve onun küstah soytanlıklannı hiçbir zaman pek tutmamış barmen başını salladı ve uzaklaştı.

"Deudermont nerede?" diye sordu Robillard. "Hiç şüphesiz maaşını saçıp savuruyordur."

Drizzt ve Cattibrie, olanlara inanamayarak gülümsediler ve birbirilerine baktılar. Robillard, ikisinin de şimdiye kadar tanıdığı en sinir bozucu adamdı, Mithril Salonunda Bruenor'un garnizon kumandanı olarak hizmet veren ve asık suratlı bir cüce olan General Dagna'dan bile daha huysuz biriydi.

"Hiç şüphesiz," diye yanıtladı Drizzt.

Robillard ona doğru dönüp suçlayıcı ve hiddetli bir bakış attı.

"Elbette ki, Deudermont her zaman bizden çalıp duruyor," diye ekledi Cattibrie. "Hammlann en güzellerine, şarabın en kalitelisine düşkün ve serbestçe dolaşmaması gereken şeyle serbestçe dolaşıyor."

Robillard'ın ince dudaklannm arasından bir hınltı çıktı ve büyücü bara elini koyup kendisini iterek oradan uzaklaştı.

"O adamın hikâyesini bilmek isterdim," diye belirtti Cattibrie.

Drizzt, gözlerini giden büyücünün üzerinden hiç ayırmadan başıyla onayladı.

Robillard gerçekten de garip biriydi ve drow, geçmişinde bir yerde onun başına feci bir şeylerin gelmiş olduğunu düşünüyordu. BeM de istemeden birisini öldürmüş ya da gerçek aşkı tarafından reddedilmişti.

Belki de çok fazla büyücülük görmüş ve bir insan gözünün bakmaması gereken yerlere bakmıştı.

Cattibrie'in basitçe dile getirdiği düşüncesi, aniden Drizzt DoUrden'in içinde bir merak kıvılcımı uyandırdı. Robillard kimdi, sonsuz sıkıntısını ve hiddetini körükleyen şey neydi?

"Deudermont nerede?" diye bir ses geldi yan taraftan ve dalıp gitmiş Drizzt'i kendisine getirdi. Dönüp baktığında Waillan Micantyyi gördü. Taş çatlasa yirmi kış görüp geçirmiş bir delikanlıydı; kum rengi saçlan, tarçın rengi gözleri vardı ve kocaman gamzeleri her zaman belirgindi, çünkü Waillan gülümsemeyi asla kesmiyor gibiydi. Su Perisi mürettebatının en genci oydu, Cattibrie'dan bile daha gençti, ama balista konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti. Waillan'm atışlan hızla efsaneleşmeye başlamıştı ve eğer genç adam yeterince uzun yaşarsa, Kılıç Sahili boyunca büyük bir üne kavuşacağı şüphesizdi. Waillan Micanty bir keresinde, dört yüz metreden balista mızrağını bir korsan kaptanının kamarasının penceresinden içeri sokmuş ve o sırada palasını beline takmakta olan adamı şişlemişti.

Ağır mızrağın gücü korsanı kapalı kamara kapısından dışarı uçurmuş ve güverteye çıkartmıştı. Korsan gemisi derhâl sancağını indirip teslim olmuş ve daha dövüş gerçek anlamda başlamadan önce suçlular yakalanmıştı.

"Onu bekliyoruz," diye yanıtladı Drizzt, etrafına neşe saçan genç adamı görünce ruh hali bir anda değişerek. Drizzt, bu delikanlı ile, kendisi hariç tutulduğunda mürettebatın en yaşlı üyesi olan Robillard arasındaki tezata dikkât etmeden yapamadı.

Waillan başıyla onayladı. "Şimdiye burada olması gerekirdi," diye sessizce söylendi, ama drowun keskin kulakları adamın söylediği her sözü duydu.

"Onu mu bekliyorsun?" diye çabucak sordu Drizzt.

"Onunla konuşmam gerekli," diye kabul etti Waillan, "kazandığım şeylere yapılması muhtemel bir ekleme konusunda." Genç adam kıpkırmızı kesildi ve Cattibrie duyamasm diye Drizzt'e daha da yaklaştı. "Bir bayan arkadaş yani," diye açıkladı.

Drizzt gülümsemesinin daha da genişlediğim fark etti. "Kaptan geç kaldı," dedi. "Daha fazla gecikmeyeceğinden eminim."

"Onu gördüğümde on biralık mesafeden daha yakındaydı," dedi Waillan. "Sisli Liman civarındaydı ve buraya doğru geliyordu. Buraya benden önce varacağını düşünmüştüm."

Drizzt ilk defa biraz endişelenmeye başladı. "Bu ne kadar önceydi?"

Waillan omuz silkti. "Bir önceki dövüşten beridir buradaydım," dedi.

Drizzt arkasını döndü ve bara yaslandı. Drow ve Cattibrie bu sefer birbirilerine endişe dolu bakışlar attılar, zira en son iki dövüşün üzerinden birçok dakika geçmişti. Denizkızınm Koynu ile kıyaslandığında Waillan'ın sözünü ettiği mekânda kaptanın pek fazla ilgisini çekecek bir şey bulunmuyordu ve kesinlikle Deudermont'u bu kadar uzun bir süre geciktirecek bir şey yoktu.

Drizzt iç geçirdi ve içtiği sudan büyük bir yudum aldı. Pek yakınlarda, Su Perisi mürettebatının üyelerinin oturduğu dört sandalyenin yanında daha fazla boş yer olmasına rağmen kendi basma oturmakta olan Robillard'a baktı. Drizzt çok endişelenmemişti. Muhtemelen Deudermon'un unuttuğu bir işi vardı, ya da sadece bu gece Denizkızınm Koynu'na gelme konusunda fikrini değiştirmişti. Ama yine de Derinsu'daki Rıhtım Sokak tehlikeli bir yerdi ve drow kolcunun altıncı hissi, yani savaşçı içgüdüsü ona tetikte olmasını söylüyordu.

Neredeyse baygın olan Deudermont, canavarın kendisini daha ne kadar tartakladığını bilmiyordu. Şu anda soğuk zeminde yatmakta olduğundan emindi. Giysileri ve hatta silahlarıyla Deudermont'un şekline tamamen bürünmüş olan o şey, artık her neydiyse, sırtında oturmaktaydı. Artık fiziksel işkence o kadar büyük değildi, ama dövülmekten daha kötüsü, kaptan o yaratığı zihninin içinde hissediyor, düşüncelerini okuduğunu, hiç şüphesiz dostlarına karşı kullanacağı bilgileri edindiğini biliyordu.

'Tadın güzel olacak,' diyen bir ses duydu Deudermont düşüncelerinde. ''Yaşlı Scaramundi'den daha güzel.'

Bütün bunların hayal ürünü gibi olmasına ve gerçek bir duyumdan yoksun olmasına rağmen kaptan midesinin çalkalandığını hissem.

Zihnindeki o uzak bilinç köşesinde kendisine çatan canavarın ne olduğunu biliyordu. Surethırsızlan Diyarlar'da pek yaygın değildi, ama kendisini tanıtan birkaçı, bu dünya dışı ırka feci bir ün kazandıracak kadar fazla zarar ziyana yol açmıştı.

Deudermont yerden kaldırıldığını hissetti. Yaratık o kadar güçlüydü ki, kaptan kendisini sanki ağırlıksızmış gibi, basitçe süzülerek ayağa kalkıyormuş gibi hissetti. Döndürüldü ve yaratıkla, daha doğrusu kendisiyle yüz yüze geldi. İşte o zaman yenilip yutulmayı bekledi.

"Henüz değil," diye yanıtladı yaratık, kaptanın dile getirmediği korkularına cevaben. "Düşüncelerine ihtiyacım var, iyi yürekli Kaptan Deudermont. Sen ve senin gemin hakkında yeterince bilgi edinmeliyim.

Derinsu Limanından, çok güneyde ve çok batıdaki bir adaya, pek az kişinin bildiği, ama birçok kişinin sözünü ettiği bir adaya doğru yelken açmak için."

Yaratığın gülümseyişi alaycıydı ve Deudermont bu gülümseyişe henüz odaklanmıştı ki, yaratığın kafası ileri doğru savruldu, alnıyla kaptanın yüzüne vurdu ve onu bayılttı. Deudermont bir süre sonra —kaç dakikanın geçmiş olabileceğini bilmiyordu— bir kez daha yanağında soğuk zemini hissetti. Elleri sertçe arkasında bağlanmıştı, ayak bilekleri de aynı şekilde bağlıydı ve ağzında sıkı bir tıkaç vardı. Hâlâ onun suretinde dolaşan yaratığın ağır bir demir sokak ızgarasına doğru eğildiğini görebilecek kadar kafasını çevirmeyi başardı.

Yaratık yaklaşık iki yüz elli kilo ağırlığında olan lağım kapağını açarken, Deudermont onun gücüne inanmakta zorluk çekti. Yaratık ızgarayı kayıtsız bir tavırla bir binanın duvarına yasladıktan sonra dönüp Deudermont'u kavradı, onu açık lağım kapağına doğru sürükledi ve kaba bir şekilde aşağı attı.

Koku iğrençti, kaptanın bir lağım çukurundan beklediğinden daha kötüydü ve Deudermont yüzünü pisliğin içinden kaldırmayı başardığında bu leş kokunun kaynağını anlayıverdi.

Scaramundi —bu Scaramundi olmalıydı— yanında yatıyordu. Kan revan içindeydi, göğsünün yarısından fazlası koparılmış ve yaratık tarafından yenilmişti. Lağım ızgarası tekrar yerine düşüp Tclank' ettiğinde Deudermont irkildi. Ondan sonra dehşete kapılmış ve çaresiz kalmış bir halde, kısa süre içinde aynı vahşet dolu kaderi paylaşacağını bilerek öylece yattı.

BÖLÜM 3

GİZLİCE VERİLEN MESAJ

Bir süre sonra Drizzt endişelenmeye başladı. Robillard, kendi deyimiyle kaptanının "güvenilmez bir herif olduğundan yakınarak Deniz-Kızının Koynunu çoktan terk etmişti. Waillan Micanty hâlâ barda Drizzt'in yanındaydı, fakat genç adam öteki tarafında duran başka bir denizciyle muhabbete dalmıştı.

Sırtını bara vermiş olan Drizzt kalabalığa göz gezdirmeye devam etti, denizciler arasındayken son derece rahattı. Her zaman böyle olmamıştı tabii. Drizzt Cattibrie ile Mithril Salonunu terk etmeden önce Derinsuya sadece iki kez gelmişti; ilk olarak Calimport'a kadar Entreri'yi takip ederken, ikincisi ise Mithril Salonunu geri almak için dönüş yolunda.

Drizzt şehirden ilk geçişini, bir yüzey elfi gibi görünmesini sağlayan büyülü bir maskeyle yapmıştı. Fakat maskesiz olarak yaptığı ikinci yolculukta, çok daha hassas bir teklif almıştı. Su Perisi sabahın erken vaktinde Derinsu Limanı'na demir atmıştı, ama Drizzt ile dostları, Deudermontün isteği üzerine, doğuya giden yola koyulmak için gecenin çökmesini beklemişlerdi.

Altı yıl önce Cattibrie ile Derinsuya geri dönüşünün ardından, Drizzt bir drow olarak açıkça sokaklarda dolaşmaya cesaret etmişti ve bu çok rahatsız edici bir deneyim olmuştu. Her adımında onu izleyen gözler vardı ve ona meydan okuyan serserilerin sayısı birden fazlaydı. Drizzt bu meydan okumalardan sakınıyordu, ama er ya da geç dövüşmek zorunda kalacağını da biliyordu. Daha da kötüsü, derisinin renginden başka hiçbir sebepten olmadığı halde gizlenmiş bir okçu tarafından uzaktan öldürülebilirdi.

Derken Su Perisi limana demir atmış ve Drizzt, büyük şehrin rıhtımlarında hatırı sayılır bir üne sahip olan eski dostu Deudermontü bulmuştu.

Kısa süre içinde Drizzt, Derinsuda oldukça kabul görür olmuştu, özellikle de tüm Rıhtım Sokak boyunca. Zira kendi şöhreti de, Kaptan Deudermont sayesinde oldukça hızlı bir şekilde yayılmıştı. Su Perisi her nerede limana demir atsa, Drizzt DoTJrden'in, yani bu olağanüstü kara elfin, o geminin

kahraman mürettebatından birisi olduğu açıkça belirtilirdi. Drizzt'in yolu çok daha kolay, hatta rahat olmuştu.

Ve bütün bu olanlar zarfında Cattibrie ile Guenhwyvar yaranda bulunmuştu. Şimdi onlara bakıyordu; genç kadın, Su Perisi mürettebatından iki kişiyle birlikte bir masada oturuyordu, iri panter de onun ayağının dibinde yere kıvnlmıştı. Guenhwyvar, Denizkızının Koynu'nda bulunan müdavimler için bir maskot halini almıştı ve Drizzt arada sırada kediyi sadece savaşmak için değil, dostluk için çağırabilmesinden memnundu.

Drizzt bugün onu hangi sebepten çağırdığını merak ediyordu. Cattibrie ayaklarının üşüdüğünü söyleyerek panteri çağırmasını istemiş, Drizzt de bunu kabul etmişti. Ama drowun zihninin gerilerinde, Deudermont'un başının belâda olabileceği düşüncesi vardı. Guenhwyvar'm dostluk göstermekten fazlasını yapmasına ihtiyaç olabilirdi.

Kaptan Deudermont, Denizkızının Koynu'na girip etrafa bakındığında ve Drizzt'e odaklanıp bara doğru ilerlemeye başladığında, drow tam anlamıyla rahatlayarak nefes verdi.

"Calimshan şarabı," dedi surethırsızı, barmene. Zira Deudermont'un zihnini taramış ve adamın her zamanki içkisini öğrenmişti. Beraber geçirdikleri kısa süre içinde surethırsızı, kaptan Deudermont ve Su Perisi hakkında birçok şey öğrenmişti.

Drizzt döndü ve bara yaslandı. "Geciktin," diye belirtti, kaptanın ağzını yoklama, bir sorun yaşayıp yaşamadığını kestirmeye çabasıyla.

"Küçük bir problem çıktı da," diye drowu temin etti sahtekâr.

"Ne oldu, Guen?" diye hafifçe sordu Cattibrie. Panterin kafası aniden yukarı kalkmıştı, kedi Drizzt ve Deudermont'un olduğu yöne bakıyordu, kulakları kafasına kadar yatmıştı ve güçlü vücudundan kısık bir hırıltı geliyordu. "Ne görüyorsun?"

Guenhwyvar ikiliyi dikkâtle izlemeye devam etti, ama Cattibrie, Drizzt ile Deudermont'un ötesindeki köşede bir fare olduğunu düşünerek kedinin huzursuzluğuna aldırış etmedi.

"Caerwich," diye Drizzt'e bildirdi sahtekâr.

Kolcu, adama merakla baktı. "Caerwich mi?" diye tekrarladı. Drizzt bu adı biliyordu, Kılıç Sahili'ndeki her denizci, gemici haritalarında yer almayacak kadar küçük ve uzakta olan o minik adanın adını bilirdi.

"Derhâl Caerwich'e doğru yola çıkmalıyız," diye açıkladı sahtekâr, dosdoğru Drizzt'in gözlerinin içine bakarak. Surethırsızının büründüğü kılık o kadar mükemmeldi ki, herhangi bir şeyin yanlış olduğu konusunda Drizzt'in en ufak bir fikri bile yoktu.

Yine de bu istek Drizzt'in kulağına garip geliyordu. Caerwich bir güverte hikayesiydi, kör bir cadının evi olan perili bir adanın masalından o mekânı ziyaret ettiklerini iddia etse bile, birçoğu söylentiden ibaretti. Bazıları şüpheliydi Drizzt ile Deudermont kesinlikle o ada ve onun varlığını anlamışlardı ve kaptanın oraya gitmeleri gerektiği hakkında hiç konuşmamışlardı.Kaptanın bunu söylemesi Drizzt'i tamamen şaşırttı,drow, Deudermont'u inceledi, bu sefer adamın sert tavrına dikkat etti.

Ama Surethırsızınm da hesaba katmadığı şey Guenhwyvar idi.

panteri yerleri süpürecek kadar yere sinmişti ve kulaklarını dümdüz tutuyordu. Kedi, göbeği zemini süpürerek Deudermont'a milim milim yaklaşıyordu. Guenhwyvar hücuma geçtiği anda sırtını bara döndürdü.

... Kedi yükseğe sıçradı ve yaratığı barın üzerine yatırıp mıhladı, "Kimsin sen" diye cevap istedi Drizzt-

O sırada orada bulunan diğerleri ayaklanmıştı. Çoğu, alışıldık kavgalardan birisinin patlak verdiğini sanıyordu. Ama Su Perisi'nin mürettebatı, özellikle de Cattibrie, bu sahnenin garipliğini fark etmişti.

Surethırsızı kapıya doğru koşturdu ve yolunda duran şaşkına dönmüş bir denizciyi, Su Perisi mürettebatından birisini iterek yana devirdi.

Cattibrie yayını hazırladı ve ardında gümüş kıvılcımlar bırakan bir ok fırlattı. Ok, yaratığın kafasının hemen yanından geçip duvarda patladı.

Surethırsızı onunla yüzleşmek için döndü, yüksek sesle tısladı ve bundan sonra üç yüz kiloluk uçan bir panter tataSndaıı alaşağı edildi. Bu sefer Guenhwyvar düşmanının gücünün farkındaydı ve böylece iki rakip yuvarlanmayı kestiğinde koca kedi, yaratığın ince ensesine güçlü çenesini bastırmış bir halde surethırsızının sırtında oturmaktaydı. Drizzt derhâl oraya gitti ve hemen ardından Cattibrie geldi. Waillan Micanty, mürettebatın geri kalanı ve büyülü ok tarafından açılan hasara bir göz atmak isteyen taverna sahibi de dahil olmak üzere birkaç meraklı izleyici onları takip etti.

"Nesin sen?" diye cevap istedi Drizzt, sahtekârı saçından yakalayıp yüzüne bakabilmek için kafasını yukarı doğru çevirerek. Drizzt, herhangi bir makyaj arayarak serbest olan eliyle yaratığın yanağını ovuşturdu ama hiçbir şey bulamadı. Parmaklarını, surethırsızı onlara doğru bir ısırık atmadan az önce çekmeyi başardı.

Guenhwyvar hırlayıp çenesini daha da sıktı ve yaratığı yüzünü sertçe taş zemine çarpmaya zorladı.

"Gidin ve Rıhtım Sokak'ı arayın!" diye Wallian'a seslendi Drizzt.

"Kaptanı en son gördüğün yerin civarına bakın!"

"Ama..." diye itiraz etti Wallian, yerde yüzükoyun yatan sureti işaret ederek.

"Bu Kaptan Deudermont değil," diye onu temin etti Drizzt. "Bu şey insan bile değil!"

Wallian, Su Perisi mürettebatından birkaç kişiye işaret etti ve dışarı çıktı. Kendilerini kaybolmuş olan kaptanın dostu sayan birçok denizci de onlan takip etti.

"Zabıtaları da çağırın!" diye arkalanndan haykırdı Drizzt, Derinsunun meşhur devriye birliklerini kastederek. "Yayım hazırla," dedi Drizzt Cattibrie'a ve genç kadın başıyla onaylayarak yayın kirişine başka bir ok yerleştirdi.

Guenhwyvar ile birlikte çalışan drow, surethırsızmı tam anlamıyla teslim almayı ve onu bir duvara yaslayıp ayakta tutmayı başardı. Barmen kalın bir ip getirdi ve surethırsızının ellerini sıkıca arkasında bağladılar.

"Sana bir kez daha soruyorum," diye tehditkâr bir sesle başladı Drizzt. Yaratık sadece yüzüne tükürdü ve gülmeye başladı; hakikaten de şeytani bir ses çıkartıyordu.

Drow kaba kuvvetle karşılık vermedi, sadece sahtekâra sertçe baktı.

Drizzt'in morali o anda gerçekten bozuldu; yaratığın sadece kendisine bakıp güldüğünü gördüğünde tüyleri diken diken oldu. Kendi güvenliği için korkmuyordu, bunu asla yapmazdı, ama geçmişinin bir kez daha onu yakaladığından, Menzoberranzarim şeytani gücünün onu burada, Derinsu'da bulduğundan ve iyi kalpli Kaptan Deudermont’un da onun yüzünden öldüğünden korkuyordu.

Eğer doğruysa, bu Drizzt DoTJrden'in kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

"Kaptan Deudermont karşılığında sana hayatını sunuyorum," dedi drow.

"Bu... artık her neyse onunla pazarlık yapmak sana düşmez," diye belirtti Drizzt'in tanımadığı bir denizci. Drow hiddetle kaşlarını çatarak adama doğru döndü. Adam ise sessizleşti ve bir kara elfın, özellikle de Drizzt'in dövüş şöhretine sahip bir kara elfın gazabını uyandırmaya hiç istek duymayarak geri çekildi.

"Deudermont'a karşılık hayatın," dedi Drizzt tekrar surethırsızma. O şeytani kahkaha yine duyuldu ve yaratık Drizzt'in yüzüne tükürdü, Drizzt'in açık avuçları hızla birbirini izleyerek sola, sağa ve tekrar sola doğru savruldu ve yaratığın yüzüne darbeler indirdi. En son darbe yaratığın burnunu yana doğru büktü, ama burun, Drizzt'in gözleri önünde hemen geri gelip eski halinde dönerek Kaptan Deudermont'un pürüzsüz burnunun suretine mükemmel bir şekilde büründü.

Devam eden kahkahayla birleşen bu görüntü, drowun içini hiddet dalgalarıyla doldurdu ve Drizzt sahtekâra bütün gücüyle girişti.

Cattibrie kollarını Drizzt'e doladı ve onu geri çekti. Fakat kadını karşısında görmesi Drizzt'e kim olduğunu hatırlattı ve düşüncesiz, kontrolsüz hareketinden utanmasını sağladı.

"Nerede?" diye cevap istedi Drizzt ve yaratık onunla alay etmeye devam etti. Guenhwyvar arka bacakları üzerinde doğruldu, yaratığın her bir omzuna bir patisini koydu ve hırlayan yüzünü surethırsızının yüzünden sadece bir santim öteye getirdi. İşte bu, yaratığı sessizleştirmişti, zira Guenhwyvar'ın varoluşunun hakikatini anladığını ve hiddetli panterin onu kesin bir şekilde yok edebileceğini biliyordu.

"Bir büyücü çağırın," diye aniden önerdi denizcinin biri.

"Robillard!" diye haykırdı bir diğeri, Su Perisi mürettebatından Drizzt ile Cati-brie'm yanında tavernada kalan son kişi. "Bu şeyden nasıl bilgi alacağını bilir o."

"Koş," diye hemfikir oldu Cattibrie ve adam aceleyle dışarı çıktı.

"Bir rahip," diye önerdi bir diğer adam. "Bir rahip bu... şeyle daha iyi ilgilenir." Sahtekârın ne olduğunu bilmeyen adam duraksadı.

Bu esnada surethırsızı pasif kalıp Guenhwyvar'ın bakışlarına cevap verdi, ama tehditkâr hiçbir harekette bulunmadı. Adam daha henüz dışarı çıkmıştı ki, yanından Su Perisi mürettebatından başka biri geçti ve tavernaya girip Deudermont'un bulunduğu haberini verdi.

Dışarı çıktılar, Drizzt ise suret hırsızını önüne katıp ite kaka götürmeye başladı. Guenhwyvar yaratığın yanındaydı ve Cattibrie yayını kaldırıp hazır etmiş bir halde, okunun ucu neredeyse yaratığın kafasına değecek kadar yakından takip ediyordu. Lağım ızgarası çekilip çıkartılırken ara sokağa vardılar. Denizcilerden birisi kaptanını dışarı çıkartmak için derhâl deliğin içine atladı.

Deudermont surethırsızına, kendisinin mükemmel suretine, açıktan açığa aşağılayıcı bir tavırla bakü. "Doğal haline geri dönebilirsin," dedi yaratığa. Ayağa kalkıp doğruldu ve üzerindeki pisliği biraz silerek saygınlığını derhâl geri kazandı. "Benim kim olduğumu ve senin kim olduğunu biliyorlar."

Surethırsızı hiçbir şey yapmadı. Drizzt Parıltıyı yaratığın ensesinin yanma dayalı tutuyordu, öteki tarafta Guenhwyvar hazır bekliyordu. Cattibrie ise Deudermont'un yanma gitti ve yaralı adama destek oldu.

"Yayına yaslanabilir miyim?" diye sordu kaptan ve Cattibrie hiç düşünmeden silahını ona verdi.

"Bir büyücü olmalı," dedi Deudermont, Drizzt'e. Fakat kaptan bunun böyle almadığından şüpheleniyordu. Yaralanmış Deudermont kendisine sunulan yayı kabul etti ve ağırlığının büyük kısmını silahın üzerine verdi.

"Eğer istenmeden tek bir hece bile mırıldanırsa boğazını deş," diye talimat verdi.

Drizzt başıyla onayladı ve Parıltı'yı daha da yaklaştırdı. Cattibrie Deudermont'un koluna girmek için ilerledi, ama kaptan elini zarifçe savurarak ona önden buyurmasını işaret etti ve ardından takip etmeye başladı.

Çok uzaklarda, Cehennem'in dumanlı bir katmanında, Errtu bu sahneyi katıksız bir keyifle izliyordu. Tuzak kurulmuştu. Büyük tanafri, surethırsızını Derinsu'ya yolladığı zaman olacağını düşündüğü şekilde olmamıştı, ama yine de tuzak kurulmuştu ve belki de daha leziz, daha beklenmedik, daha kaotik bir şekilde hazırlanmıştı.

Errtu, Drizzt Do'Urden'i, Caenvich'in bahsedilmesi gereken tek yem olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. O gece başlarına feci bir şey gelmişti ve bunu yabana atmayacaklardı, adı geçen adaya gidecek ve bu işin kaynağını bulacaklardı.

Kudretli iblis yıllardır eğlenmediği kadar çok eğleniyordu. Errtu, mesajını Drizzt'e çok daha kolay bir şekilde iletebilirdi, ama bu entrika —surethırsızı ve Caerwich'te onları bekleyen kör cadı— işe eğlence katıyordu.

Errtu için daha çok eğlenceli olacak tek şey Drizzt Do'Urden'in kalbini parçalamak, lime lime etmek ve onun gözlerinin önünde derisini yiyip bitirmek olurdu.

Balor bu düşünceyle birlikte uludu, kısa süre içinde onu da yapacağını düşünüyordu.

Deudermont elinden geldiğince dik durdu ve kendisine sunulan bütün yardımları reddetmeye devam etti. Kaptan yüzüne olumlu bir ifade yerleştirdi ve ara sokağın çıkışma doğru, Drizzt, Guenhwyvar ve esir alınmış surethırsızına doğru yavaşça ilerlemekte olan Cattibrie'ı yakından takip etti.

Deudermont bu garip yaratığı hepsinden daha büyük bir dikkâtle inceledi. Yaratığın şeytanlığını anlıyordu, onu oldukça yakından hissetmişti. Deudermont kendisini dövdüğü için bu yaratıktan nefret ediyordu, ama yaratık onun suretine bürünmekle kaptanın müsamaha gösteremeyeceği kadar büyük bir saygısızlık ermişti. Şimdi, Su Perisi'nin kaptanının suretinde dolaşan bu yaratığa bakarken, Deudermont hiddetini zar zor zaptedebiliyordu. Cattibrie'a çok yakın duruyor, izliyor ve bekliyordu.

Rıhtım Sokak'm yakınlarında Drizzt, elleri bağlanmış olan sahtekârın yanında sessizce durmaktaydı. Drow ve etrafta olan birçok mürettebat üyesi yaralanmış kaptanla ilgileniyordu ve yaratık bükülgen şeklini bir kez daha değiştirmeye başladığında, kollarını yeniden şekillendirip bağlarından kurtardığında içlerinden hiçbirisi bunu fark etmedi.

Drizzt henüz ikinci palasını çekmişti ki, yaratık onu kenara itti.

Surethırsızı, hemen arkasından koşan Guenhwyvar ile birlikte sokağın çıkışma doğru depara kalktı. Surethırsızınm sırtından dışarı kanatlar uzandı ve yaratık gece karanlığına uçmaya niyetlenerek yükseğe sıçradı.

Guenhwyvar hücum etti ve güçlü bir sıçrayış yaptı. Bu sırada Kaptan Deudermont, Cattibrie'in belinde duran sadaktan bir ok çekiverdi.

Kendisinden bir şey alındığını hisseden kadın hızla döndüğünde yay yukarı yükselmişti. Genç kadın haykınp kendisini yana doğru fırlattı ve Deudermont atışını yaptı.

Guenhwyvar sıçramaya başladığında surethırsızı yerden altı metre yüksekteydi, ama yine de iri panter, uçan canavara yetişti ve çenesiyle

yaratığın ayak bileğini sıkıca kavradı. Surethırsızının bacağı derhâl değişip yemden şekillendi ve panterin sıkı kavrayışını bozdu. Derken gümüş kuyruklu ok geldi, surethırsızının sırtında, kanatlarının tam ortasında patladı.

Guenhwyvar aşağı düştü ve patilerinin üzerine hafifçe kondu.

Surethırsızı da yere çarpmadan önce ölerek aşağı düştü.

Drizzt derhâl oraya vardı, diğerleri ise ona yetişmek için koşturdu.

Yaratık suretini tekrar değiştirmeye başladı. En son oluşan dış hatları eridi ve orada toplanmış olanlardan hiçbirisinin daha önce görmediği insansı bir şekle büründü. Derisi mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü, zarif elinin parmaklarında görünen hiçbir çizgi yoktu. Tamamen tüysüzdü ve her yeri tamamen belirsiz görünüyordu. İnsan şeklindeki bir kil yığınından başka bir şey değildi.

"Surethırsızı," diye belirtti Deudermont. "Görünüşe bakılırsa, Pinochet bizim son marifetimizden hiç memnun kalmamış."

Drizzt, kaptanın yürüttüğü mantıkla hemfikir olmak için kendisine izin vererek başıyla onayladı. Bu hadise onunla, eskiden olduğu kişiyle ve geldiği yerle alâkadar değildi.

Buna inanmak zorundaydı.

Errtu bu hadisenin tadını çıkartıyordu ve kiraladığı kılık değiştirme ustasına arak ödeme yapmak zorunda olmadığı için de gayet memnundu.

Bilinmeyen adaya yapacağı yolculukta Su Perisine rehberlik edecek olan yaratığın az önce ölmüş olması iblisi bir anlığına rahatsız etti, ama balor inancını korudu. Tohumlar atılmıştı; surethırsızı gidecekleri yer konusunda Deudermont’u meraklandırmıştı ve Drizzt adanın adını kesin olarak duymuştu ve bunu kaptana iletecekti. Balor ikisinin de korkak olmadığını, ikisinin de becerikli kimseler olduğunu ve artık meraklanmış olduklarını biliyordu.

Errtu, Drizzt ile Deudermont'un eninde sonunda Caerwich'i ve onun mesajını verecek olan kör kâhini bulacaklarını biliyordu. Pek yakında.

BÖLÜM 4

İSTENMEMİŞ "YARDIM"

Su Perisi bu olaydan iki hafta sonra, rotasını güneye doğru çizerek tekrar denize açıldı. Kaptan Deudermont, Kılıç Sahili'ndeki en büyük limanlardan birisi olan ve Derinsu ile Calimshan'm tam ortasında bulunan Baldur Kapısı'nda onları bekleyen bir işleri olduğunu açıklamıştı.

Deudermont’u kimse açık olarak sorgulamamıştı, ama birçoğu adamın gergin olduğunu, neredeyse kararsız olduğunu hissetmişti, ki bu hali, kendinden emin kaptanda daha önce hiç görmemişlerdi.

Derinsu Limanı'ndan ayrıldıktan dört gün sonra Su Perisi'nin gözcüsü, güvertesi denizcilerle dolu olan dörtgen tasarımlı bir gemi gördüğünde kaptanın bu tavrı değişiverdi. Karavelalar normalde kırk ila elli arası adam taşırdı. Süratle ve ezici sayı üstünlüğüyle saldırıp ganimeti hızla karaya götürmek isteyen bir korsan gemisi ise o sayının üç katı fazlasını taşıyabilirdi. Korsan gemileri yük taşımazdı; savaşçı taşırlardı.

Deudermont bundan önce kararsız görünüyor olsa bile, arak öyle değildi. Su Perisi'nin yelkenleri tamamen fora edildi. Cattibrie Taulmaril'i omzuna astı ve gözcü çanaklığına doğru tırmanmaya başladı. Bu sırada Robillard'a pupa güvertesindeki yerini alması ve yelkenleri daha da fazla rüzgârla

doldurmak için büyüsünü kullanması söylendi. Ama kuzey batıdan esen doğal rüzgâr zaten güçlüydü, hem Su Perisi'nin hem de kaçan korsan gemisinin yelkenlerini zaten şişirip kabartıyordu ve takip uzun sürecekti.

Merkez güvertede geminin çalgıcıları insanı harekete geçiren bir melodi çalmaya başladılar ve Drizzt pruva kalasından, dümen başındaki Deudermontun yanına normalde olduğundan daha erken geldi.

"Onu yakaladıktan sonra nereye çekeceğiz?" diye sordu drow. Engin denizde sıkça sorulan bir soruydu bu. Derinsu'ya hâlâ Baldur Kapısı'na olduklarından daha yakınlardı, ama rüzgâr genel olarak kuzeyden esiyor ve güneye doğru çizilen rotalara destek veriyordu.

"Orlumbor," diye hiç tereddüt etmeden yanıtladı Deudermont.

Drizzt buna şaşırdı. Orlumbor, Derinsu ile Baldur Kapısı arasında bulunan kayalıklı, rüzgârlı bir adaydı. Az nüfuslu, bağımsız bir şehirdi ve korsanlarla dolu bir karavelayı barındıracak bir donanıma sahip sayılmazdı.

"Tersaneciler onu kabul eder mi?" diye şüpheyle sordu drow.

Deudermont sert bir yüz ifadesiyle başını sallayıp onayladı.

"Orlumbor, Derinsu'ya çok şey borçlu," diye açıkladı. "Derinsu'nun başka bir gemisi gelip onu götürene kadar onu limanda tutacaklardır. Derinsu Lordlan ile irtibat kurmak için güçlerini kullanması konusunda Robillard'a talimat vereceğim."

Drizzt başıyla onayladı. Son derece mantıklı geliyordu, ama yine de son derece yersizdi. Drow bunun, normalde sabırlı olan Su Perisi için sıradan bir yolculuk olmadığını o anda anladı. Deudermont daha evvel yakalanmış bir gemiyi ve mürettebatını, ardından gelen bir geminin alıp götürmesi için asla bırakıp girmemişti. Burada, denizin değişmez ve sonsuz dalgalan arasında zaman asla kayda değer bir mesele gibi görünmezdi. Su Perisi normalde bir korsan gemisi bulana kadar denizde dolaşır, bulduğu gemiyi hasara uğratır veya batırır, ondan sonra da her ne kadar uzun sürerse sürsün dost limanlardan birisine yollanıp korsan gemisini teslim ederdi.

"Baldir Kapısı'ndaki işimiz acil olmalı," diye belirtti drow, kaptana doğru şüpheyle gözünü devirip bakarak.

Deudermont dosdoğru ona döndü ve yolculuğun başından beri ilk defa Drizzt'e uzun uzun, dikkâtle baktı. "Baldur Kapısı'na gitmiyoruz," diye itiraf etti.

"Öyleyse nereye?" Drizzfin ses tonu, duyduğu bu habere hiç şaşırmamış olduğunu gösteriyordu.

Kaptan başını salladı ve bakışlanm öne doğru çevirdi, gemisini hızla giden karavelayla aynı hizada tutmak için hafifçe dümeni kırdı.

Drizzt bunu kabullendi. Deudermont'un, Baldur Kapısı'na gitmeyecek olduklarını kabul etmekle dahi ona bir lütufta bulunduğunu biliyordu.

Aynı zamanda Deudermont'un ona içini dökmeye ihtiyaç duyacağını da biliyordu. Şimdiki meseleleri hâlâ çok uzakta olan, dörtgen yelkenleri mavi ufuk çizgisinin üzerinde zar zor görünen korsan gemisiydi.

"Daha fazla rüzgâr, büyücü!" diye kayıtsızca Robillard'a seslendi Deudermont. Büyücü ise homurdandı ve kaptana doğru elini salladı. "Daha fazla rüzgânmız olmazsa onu şafak vaktine kadar yakalayamayacağız."

Drizzt, Deudermont'a gülümsedikten sonra pruva kalasına, yani deniz kokusuna ve serpintilere, hızla giden Su Perisi'nin fokurtusuna, düşünmek ve hazırlanmak için ihtiyaç duyduğu yalnızlığa doğru ilerledi.

Karavelayı, gözcü çanaklığından dürbünüyle izleyen Cattibrie'in, bunun gerçekten de bir korsan gemisi olduğunu doğrulayabilmesine yetecek kadar yaklaşamadan önce üç saat geçti. O an geldiğinde gün ilerlemişti, güneş batı utkuyla doruk noktası arasında yan mesafedeydi ve takipçiler bu gemiyi ellerinden kaçırabileceklerini biliyorlardı. Eğer güneş batmadan evvel korsan gemisine erişemezlerse, gemi karanlığın içinde kaybolacaktı. Robillard bir takım büyülerle onun hareketlerinin izini sürmeyi deneyebilirdi, ama hiç şüphesiz ki korsan gemisinin de kendi büyücüsü, ya da en azından bir ruhbanı mevcutta İkisi de muhtemelen pek güçlü olmasa, kesinlikle Robillard kadar hünerli olmasa bile, o tür iz sürme büyüleri

kolayca alt edilebilirdi. Aynı zamanda korsanlar asla gizli sığınaklarından çok fazla uzağa açılmazlardı ve Su Perisi bu gemiyi müttefiklerinin bekliyor olabileceği yuvasına kadar takip edemezdi.

Deudermont bu konuda o kadar da endişeliymiş gibi görünmüyordu.

Daha önce de korsanları gecenin içinde kaybettikleri olmuştu ve bundan sonra da olacaktı. Her zaman takip edilecek başka bir haydut bulunurdu.

Ama kaptanı gizliden gizliye izleyen Drizzt, onu hiç bu denli kayıtsız gördüğünü hatırlamıyordu. Bunun Derinsüda yaşanan hadiseyle ve Deudermont'un hakkında hiç konuşmadığı o gizemli yerle bariz bir şekilde bir alâkası vardı, ya da tamamen bununla ilgiliydi.

Drow dalgalanan flok yelkenindeki halatı daha da sıkıca tuttu ve iç geçirdi. Deudermont zamanı gelince ona söylerdi.

Rüzgâr azaldı ve Su Perisi arayı biraz kapadı. Korsan gemisi kaçıp kurtulamayacakmış gibi görünmeye başlamıştı. Takibin uzun ve can sıkıcı orta saatlerinde müziği kesmiş olan ozanlar tekrar bir araya gelip melodiyi çalmaya başladılar. Drizzt, korsanların kısa süre içinde o müziği duyacağını, seslerin dalgalar üzerinden onlara ulaşacağını ve sonlarının habercisi olacağını biliyordu.

Artık işler normale dönmüş gibiydi; savaş daha yakında olsa bile, ortamdaki gerginlik azalmış gibiydi. Drizzt, Deudermont'un korsan gemisini yakalayacaklarından emin olduğu için sakin kaldığına kendisini inandırmaya çalıştı. Her şey normale dönmüştü.

"Kıç taraftan dalga geliyor!" diye bir haykırış duyuldu ve bütün başlar geri çevrildi.

"Bu da ne?" diye haykırdı birçok ses. Drizzt, Cattibrie'a baktı. Kadın dürbünüyle Su Perisi'nin arkasına bakıyor ve kafasını merakla sallıyordu. Drow küpeştenin üzerinde hızla ilerledi, geminin tam ortasında durdu ve bu bilinmedik takipçiyi görebilmek için öne doğru eğildi. Yüksek bir dalga çıkıntısı gördü. Bir katil balinanın arka yüzgecinin çıkartabileceği türden bir dalgaydı; tabii dünyadaki herhangi bir balina bu kadar hızlı hareket

edebilseydi. Ama bu doğal bir hayvan değildi. Drizzt bunu içgüdüsel olarak anladı, Su Perisi'nde bulunan diğer herkes de öyle.

"Çarpacak!" diye uyardı Waillan Micanty, geminin kıç tarafındaki balistanın yanından. Daha o konuşurken, hızla giden garip takipçi sancak tarafına doğru kırdı ve sanki olduğu yerde duruyormuşçasma Su Perisinin yanından geçti.

Yaratık, ya da her neyse, bir saban gibi yanlarından geçerken Drizzt onun bir balina olmadığını fark etti. Su Perisi'nin yirmi metre ötesinden geçmişti, ama uskunanm yan tarafına doğru kocaman bir su duvarı yükseltecek kadar yakındı. Drow o dalganın içinde bir suret gördüğünü sandı, bir insan suretiydi bu.

"Bu bir adam!" diye yukarıdan seslendi Cattibrie, Drizzt'in şüphesini doğrulayarak.

Süratli yaratık Su Perisi'nden hızla uzaklaşıp karavelayla arayı kapatırken bütün mürettebat gözlerine inanamayarak olanları izledi.

"Bir büyücü mü?" diye Robillard'a sordu Deudermont.

Robillard da tıpkı yakında duran diğerleri gibi omuz silkti, hiçbirisinin herhangi bir açıklaması yoktu. "Daha önemli soru," dedi büyücü en sonunda, "yeni gelen bu şeyin sadakatinin ne yönde olduğudur. Dost mu, düşman mı?"

Görünüşe bakılırsa, karavelanın üzerindekiler de bu cevabı bilmiyorlardı. Çünkü bazıları sessizce küpeştenin üzerinden bakarken, diğerleri arbaletlerini kaldırdılar. Hatta korsan gemisinin mancınık ekibi, yeni gelen şeye yanan bir zift topu fırlattı. Ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki, mesafeyi ayarlayamadılar ve attıkları misil hiçbir zarar veremeden dalga köpüklerinin içine batıp tısladı. Sonra, hızla giden adam karavelanın yanına geldi ve kolayca onu geçti. Suda bıraktığı izler azaldı ve bir anda kaybolarak sırtında ağır bir bohça taşıyan, dalgaların üzerinde duran, kollarını çılgınlar gibi sallayıp haykıran cübbeli bir adamı gözler önüne serdi. Şimdi Su Perisi'nden herhangi birinin onun neler dediğim anlayamayacağı kadar uzaktaydı.

"Büyü yaptığı kesin!" diye gözcü çanaklığından aşağı haykırdı Cattibrie. "O—" Aniden durdu ve bu hareketi Drizzt'in endişeyle ona bakmasına neden oldu. Drow onu bu kadar aşağıdan ve bu açıdan tam olarak göremese bile, genç kadının kafasının karıştığını ve sanki bir şeylere itiraz edermişçesine kafasını sağa sola salladığını görebiliyordu.

Su Perisi'nin güvertesinde bulunanlar tam olarak neler döndüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Sular üzerinde duran adama bakan küpeştenin yakınlarında güçlü bir hareket gördüler. Haykırışlar ve ateşlenen arbaletlerin "klik" seslerini duydular, ama eğer adama oklardan birisi saplandıysa bile bunu hiç belli etmedi.

Aniden muazzam bir alev parlaması oldu ve bu alevler derhâl karavelanın olduğu yerde devasa, kesif bir duman bulutuna dönüştü ve bembeyaz bir küre halini aldı. Ve git gide büyüyordu! Bulut kısa süre içinde su üstünde yürüyen büyücünün etrafını sardı, kesif ve geniş bir şekilde etrafa yayıldı.

Deudermont rotasını düz, gemisini hızlı tuttu. Ama en sonunda o noktaya yaklaştığında, bu beklenmedik kümenin içine girmeye cesaret edemediği için yavaşlamak zorunda kalmıştı. Sinirleri bozulan, küfredip duran Deudermont, Su Perisini döndürüp bordasını dumanlı örtüye doğru çevirdi.

Küpeştenin üzerindeki bütün eller hazır bekliyordu. Ağır donanımlı arbalet yayları kurulmuş ve hazırlanmıştı, Su Perisi'nin pupa güvertesinde bulunan balista da öyle.

En sonunda sis bulutu dağılmaya, sert deniz rüzgârının baskısıyla itilerek ilerlemeye başladı. O duman örtüsünün hemen içinde hayaletimsi bir suret belirdi; suyun üzerinde duruyordu, çenesini avucunun içine almıştı ve az önce karavelanın bulunduğu yere hoşnutsuz bir şekilde bakmaktaydı.

"Buna inanamayacaksın," diye Drizzt'e seslendi Cattibrie, sözlerinin ardından bir inilti koyvererek.

Gerçekten de Drizzt inanamıyordu, zira o da beklenmedik bir şekilde çıkıp gelen bu kişiyi tanımıştı. Büyücü rünleriyle ve şaşkınlık verici imgelerle süslü olan lal rengi cübbeyi fark etti. Aslında bunlar, büyü yapan

sihirbazları temsil eden çöp adam resimleriydi, yani büyücü olmaya heveslenen beş yaşındaki bir çocuğun oyuncak büyü kitabına çizeceği türden şekillerden ibaretti. Drizzt aynı zamanda adamın —gamzeleri ve iri mavi gözleriyle— neredeyse çocuksu denilebilecek sakalsız yüzünü, kulaklarının arkasında sıkıca tutturulan ve böylece kafasının arkasından dışarı taşıyormuş gibi görünen uzun, düz, kahverengi saçlarını da tanıdı.

"Nedir bu?" diye drowa sordu Deudermont.

"Ne değil," diye düzeltti Drizzt. "Kim." Drow kısaca güldü ve olanlara inanamayarak kafasını salladı.

"Kim, öyleyse?" diye cevap istedi Deudermont, Drizzt'in kahkahası rahatlatıcı ve bulaşıcı olsa da sesinin sert çıkmasına özen göstererek.

"Bir dost," diye yanıtladı Drizzt ve duraksayıp kafasını kaldırarak Cattibrie'a baktı. "Uzunsemer'den Harkle Harpel."

"Ah, hayır," diye inledi Robillard arkalarından. Diyarlar'daki tüm büyücüler gibi Robillard da Uzunsemer ve eksantrik Harpel ailesi —çoklu evrende kasıtsız olarak tehlikeli olmayı en çok başarabilen büyücüler topluluğu— hakkındaki hikâyeleri işitmişti.

Saniyeler geçtikçe ve sis bulutu dağılmaya devam ettikçe, Deudermont ile mürettebatı rahatladı. Sis bulutu geçip gitmeye yüz tutana kadar karavelanın başına ne geldiği hakkında hiçbir fikirleri olmadı. Zira sis geçtiğinde korsan gemisinin çok, çok uzaklarda hızla gitmekte olduğunu gördüler. Deudermont neredeyse yelkenlerin fora edilmesini emredip bir kez daha takibe başlayacaktı, ama inişe geçen güneşe baktı, kendi gemisi ve rakibi arasındaki mesafeyi ölçüp tarttı ve bu seferkinin kaçmayı başarmış olduğuna karar verdi.

Büyücü Harkle Harpel artık net bir şekilde görünüyordu, Su Perisi pruvasının sancak tarafında yaklaşık on metre ötedeydi. Deudermont dümeni mürettebatından birisine teslim ettikten sonra Drizzt ve Robillard ile birlikte büyücüye en yakın olan noktaya ilerledi. Cattibrie da ana yelken direğinden aşağı inip onlara katıldı.

Harkle çenesini eline almış bir şekilde kayıtsızca duruyor, karavelanın az önce bulunduğu noktaya bakıyordu. Dalgalarla birlikte yükselip alçalıyor ve sürekli olarak ayağını suyun üzerine vurup duruyordu. Bu garip bir görüntüydü; zira su üzerinde yürüme büyüsü, ayağının tuzlu sıvıya değmesini engellediği için sular onun altından kaçıp duruyordu.

Harkle en sonunda Su Perisi'ne, Drizzt'e ve diğerlerine baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti, başını sallayarak. "Sanırım alev topunu çok aşağı nişanladım."

"Harika," diye söylendi Robillard.

"Gemiye gelecek misin?" diye adama sordu Deudermont ve bu soru, ya da aniden herhangi bir geminin üzerinde durmadığını anlayışı Harkle'i düşüncelerinden ayırdı.

"Ah, evet!" dedi. "Aslında iyi fikir. Sizi bulduğuma memnunum."

Ayaklarını işaret etti. "Büyümün daha ne kadar dayanacağını—"

Daha sözlerini bitiremeden büyüsü görünüşe bakılırsa sona erdi ve Harkle 'floş' diye denize gömüldü.

"Büyük sürpriz," diye belirtti Cattibrie, küpeşteye gelip diğerlerine katılarak.

Deudermont, büyücünün sudan çıkartılması için balıkçı sopaları getirilmesini emretti, sonra da olanlara inanamayarak dostlarına baktı.

"Açık denizlere bu kadar güvenilmez bir büyüyle mi çıkmış yani?" diye sordu kaptan, olanlara inanamayarak. "Bizi ya da başka bir dost gemiyi asla bulamayabilirdi ve o zaman..."

"O bir Harpel," diye cevapladı Robillard, sanki bu her şeyi açıklamaya yetermiş gibi.

"Harkle Harpel,"diye ekledi Cattibrie, iğneleyici ses tonuyla büyücünün sözlerine vurgu katarak.

Deudermont, yanında duran Drizzt'in bütün bu olanlarla bariz bir şekilde eğlenmesi karşısında biraz rahatlayarak kafasını salladı.

BÖLÜM 5

ANLIK BİR DÜŞÜNCE

Kendisi bir battaniyeye sarılmış, cübbesi rüzgârda kurumak üzere ana direğe asılmış olan sırılsıklam büyücü arka arkaya hapşrnyor ve etrafındakilere tükürükler saçıyordu. Kaptan onunla tanışmak için geldiğinde kendisini tutamadı ve tam Deudermont’un yüzünün ortasına hapşınverdi.

"Sana Uzunsemer'den Harkle Harpel'i takdim ederim," dedi Drizzt, Deudermont'a. Harkle elini uzattı ve battaniye üzerinden kayıp düştü.

Sıska sihirbaz onu geri almak için hızla ileri atıldı, ama artık çok geçti.

"Şu herife yiyecek bir şeyler verin," diye arkalardan bir yerlerden sırıttı Cattibrie. "Kesinlikle o kıçın biraz ete ihtiyacı var."

Harkle kıpkırmızı kesildi, Harpel ile tanışmış olan Robillard ise kafasını sallayarak ve kendilerini heyecan dolu zamanlann beklediğinden şüphelenerek uzaklaştı.

"Seni buraya ne getirdi," diye sordu Deudermont, "kıyıdan bu kadar uzaklara ve açık denizlere hangi rüzgâr attı?"

Harkle, Drizzt'e baktı. "Bir davet üzerine geldim," dedi en sonunda, drow onun yerine cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmadığında oldukça kırılmış görünerek.

Drizzt ona merakla baktı.

"Öyle!" diye itiraz etti sihirbaz. "Senin sözünle." Dönüp Cattibrie'a baktı. "Ve senin de!"

Cattibrie, Drizzt'e baktı. Drow ise omuz silkti ve Harkle'in neden söz ettiği hakkında hiçbir fikre sahip olmadığı için ellerini iki yana açtı.

"Ah, pekâlâ, pekâlâ, çok iyi bir 'merhaba' oldu bu," diye kekeledi siniri bozulan sihirbaz. "Ama zaten bunu bekliyordum, fakat bir drow elfinin hafızasının daha kuvvetli olmasını ummuştum. Bir asır sonra karşılaştığın birine ne diyeceksin peki? Onun ismini falan hatırlayamayacaksın, değil mi? Ah, hayır, hayır. Sana fazla zahmet olur tabii."

"Kimden söz ediyorsun sen?" diye sormadan edemedi Drizzt. "İsmini hatırlıyorum."

"Bu da iyi bir şey tabii!" diye kükredi Harkle. "Yoksa gerçekten küplere binerdim!" Kızgın bir tavırla parmaklarını şıklattı ve bu ses onu kendisine getirdi. Tam anlamıyla kafası kanşarak, sanki ne hakkında konuştuğunu unutmuş gibi görünerek uzun bir süre öylece kaldı.

"Ah, evet," dedi Harkle en sonunda ve dosdoğru Drizzt'e baktı.

Sihirbazın sert yüz ifadesi kısa süre içinde yumuşayıp meraklı bir bakışa dönüştü.

"Neden bahsediyorsun?" diye tekrar sordu Drizzt, Harkle'ı konuşmaya teşvik ederek.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti sihirbaz.

"Seni buraya neyin getirdiğini söylüyordun," diye söze karıştı Deudermont

Harkle tekrar parmaklarını şıklattı. "Elbette ki büyü!" dedi neşeyle.

Deudermont iç geçirdi. "Bir büyü olduğu barizdi zaten," diye yavaşça konuşmaya başladı kaptan, zırvalayıp duran büyücüden biraz bilgi toplamanın bir yolunu bulmaya çalışarak.

"Herhangi 'bir' büyü değil," diye cevap verdi Harkle. "Esas büyü. En yeni büyüm, kaderin sisi."

"Kaderin sisi mi?" diye tekrarladı Deudermont.

"Ah, çok sıkı bir büyüdür," diye başladı Harkle heyecanla. "Şey, bazı şeyleri hızlandırır. Hayatınızı kolaylaştırmanızı falan sağlar. Nereye gitmeniz gerektiğini gösterir. Hatta sanırım sizi oraya götürür de. Ama size nedenini söylemez." Sihirbaz bir elini yukarı kaldırıp çenesine hafifçe vurdu ve battaniyesi yine üzerinden kayıp düştü, ama bunu fark etmemiş gibiydi. "Bu kısım üzerinde çalışmam gerek. Evet, evet, o zaman neden burada olduğumu bilirim."

"Bunu bilmiyor musun yani?" diye sordu Cattibrie, Harkle'in kemikleri sayılan kıçına bakmamak için küpeşteye doğru dönerek ve hatta üzerine epey yaslanarak.

"Sanırım bir davete cevaben geldim," diye yanıtladı Harkle.

Cattibrie'ın yüz ifadesi kesinlikle şüpheciydi, Drizzt'inki de öyle.

"Bu doğru!" diye öfkeyle itiraz etti Harkle. "Ah, sizin unutmanız ne kadar da doğal tabii. Arkasında durmayacağınız şeyleri söylememelisiniz, derim ben! Altı yıl önce siz, ikiniz birden"—parmağını sallayarak birinden diğerine baktı—"Uzunsemer'den geçtiğinizde, yollarımızın bir kez daha kesişmesini umduğunuzu söylemiştiniz. 'Kendini her ne zaman bize yakın bulursan.' İşte dediğiniz şey tamı tamına bu!"

"Ben bunu—" diye başladı Drizzt, ama Harkle elini sallayıp onu susturdu ve beraberinde getirdiği, şu anda güvertede kurumakta olan, haddinden büyük sırt çantasına doğru koşturdu. Battaniyesi daha da aşağı kaydı, ama sihirbaz bunu fark etmeyecek kadar kendisini işine kaptırmıştı. Cattibrie

kafasını çevirip başka yöne bakma zahmetine girmedi, sadece sırıttı ve kafasını salladı.

Harkle, çantasından küçük bir şişecik çıkarttı, iffet namına battaniyesini yukarı çekti ve paldır küldür eski yerine koşturarak Drizzt'in tam önünde durdu. Drowun önünde meydan okurcasına parmaklarını şıklatan sihirbaz tıpayı açtı.

Şişeciğin içinden bir ses geldi, Cattibrie'm sesiydi bu. "Kendim her ne zaman bize yakın bulursan," dedi kadın, "uğramaya çekinme."

"Al bakalım," dedi Harkle muzaffer bir tonlamayla, tıpayı şişeciğin ağzına geri tıkıştırırken. Drizzt'in gülümsemesi dostane bir hal alana kadar, ellerini beline dayamış bir halde uzun süre durdu. "Peki neredeyiz biz?" diye sordu sihirbaz, Deudermont'a doğru dönerek.

Kaptan, drow kolcuya baktı ve Drizzt cevaben sadece omuz silkebildi. "Gel de sana göstereyim," dedi Deudermont, büyücüyü kamarasına doğru götürerek. "Ayrıca cübben kuruyana kadar sana doğru dürüst giyecek bir şeyler vereyim."

İkisi gittikten sonra Cattibrie dostunun yanma geldi. Robillard yakında bir yerde durmuş, ikisine de dik dik bakmaktaydı.

"Dua edin de, yükümüzden kurtulana kadar savaşacak başka korsanlar bulmayalım," dedi büyücü.

"Harkle yardım etmeye çalışacaktır," diye yanıtladı Cattibrie.

"Sıkı dua edin," diye mırıldandı Robillard ve uzaklaştı.

"Ağzından çıkan sözler konusunda daha dikkatli olmalısın," diye belirtti Drizzt, Cattibrie'a.

"Benimki yerine senin sesin de olabilirdi," diye cevabı yapıştırdı genç kadın. "Ayrıca, Harkle savaşta bize yardım etmeye çalıştı."

"Dumanın ya da alevlerin içine gömülen gemi pekâlâ biz de olabilirdik," diye hemen ona hatırlattı Drizzt.

Cattibrie iç geçirdi ve verecek cevap bulamadı. Deudermont'un kamarasının kapısına doğru döndüler. Kaptan kapı eşiğinde Harkle ile birlikte duruyordu ve ikisi içeri girmek üzereydi.

"Demek korsan dostlarımıza yaptığın büyü kaderin sisiydi, öyle mi?" diye sordu Deudermont, etkilenmiş görünmeye çalışarak.

"Hıı?" diye yanıtladı Harkle. "O mu? Ah, hayır, hayır, o bir alev topuydu. O meretleri fırlatma konusunda çok iyiyimdir!" Harpel duraksadı, bakışlarını yere indirdi ve içeri giren Deudermonfu takip etti. "Tabii bu sefer çok aşağıya nişan aldım," diye sessizce itiraf etti Harkle.

Cattibrie ile Drizzt önce birbirilerine, sonra Robillard'a baktılar ve hepsi de aynı anda, "Dua," diye fısıldadılar.

O gece Drizzt ve Cattibrie, akşam yemeklerini Deudermont ile birlikte yediler. Kaptan, Derinsu'dan denize açıldıklarından bu yana hiç görünmediği kadar heyecanlı görünüyordu. İki dost, Harkle'in gelişi konusunda birçok kez özür dilemek istedi, fakat Deudermont o tür düşünceleri elini savurarak geçiştirdi, hatta Harpel'in gelişiyle neşesinin o kadar da fazla kaçmamış olduğunu ima etti.

En sonunda Deudermont sandalyesinde arkasına yaslandı, muntazaman tıraşlanmış keçi sakalını saten bir mendille sildi ve iki dosta ciddiyetle baktı. Kaptanın onlara söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu anlayan dostlar ise sessizleştiler.

"Bu bölgeye şans eseri gelmedik," diye açık bir şekilde itiraf etti Deudermont.

Ta en başından beri bundan şüphelenmiş olan Drizzt, "Baldur Kapısı' na da gitmiyoruz," diye mantık yürüttü. Su Perisi görünüş itibarıyla Baldur Kapısı'na doğru yol alıyordu, ama Deudermont kıyıya yakın gitme konusunda o kadar da dikkatli davranmamıştı, ki bu rota, daha dolaysız ve korsan bulup yakalamalarına daha çok imkân veren bir rotaydı.

Yme uzun bir duraksama oldu. Sanki kaptanın bazı şeyleri açıkça itiraf etmeden önce onları kendi zihninde bir hale yola koymaya ihtiyacı varmış

gibiydi. "Mintarn'a gitmek için batıya döneceğiz," dedi Deudermont.

Cattibrie'ın ağzı bir karış açık kaldı.

"Serbest bir liman," diye hatırlattı ve uyardı Drizzt. Engebeli ve sert bir mekân olan Mintarn adası, korsanlar ve diğer kanun kaçaklarına sığınaklık etme konusunda hakkıyla kazanılmış bir üne sahipti. Su Perisi, yani adaletin avcısı, öyle bir limanda nasıl karşılanırdı?

"Serbest bir liman," diye hemfikir oldu Deudermont. "Hem korsanlar için, hem de bilgiye ihtiyaç duyan Su Perisi için."

Drizzt açıktan açığa kaptanı sorgulamadı, ama şüpheli yüz ifadesi oldukça yüksek sesle konuşuyordu.

"Derinsu Lordlan Su Perisi'ni tamamen bana verdi," dedi Deudermont, oldukça kaba bir tavırla. "O benim gemim ve sadece benim emrime bakar. Eğer dilersem onu Mintarn'a, Moonshaeler'e ve ta Ruathym'e kadar götürebilirim ve kimse de bana karşı çıkamaz!"

Kaba sözlerden incinen ve dostu Deudermont'un ona sanki emrindeki bir astıymış gibi davranmasına şaşıran Drizzt sandalyesinde geri yaslandı.

Kaptan, drowun hayal kırıklığını görünce yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi sessizce.

Drizzt sandalyesinde öne doğruldu ve kendisini Deudermont'a yaklaştırmak için dirseklerini masaya dayadı. "Caerwich mi?" diye sordu.

Deudermont dosdoğru ona bakıyordu. "Surethırsızı Caerwich'ten söz etti, bu yüzden Caerwich'e gitmeliyim."

"Peki dosdoğru bir tuzağın içine gidebileceğini düşünmüyor musun hiç?" diye söze karıştı Cattibrie. "Tam olarak senin gitmeni istedikleri yere giderek yani?"

"Kimler istiyor?" diye sordu Deudermont "Surethırsızını her kim yolladıysa onlar," diye mantık yürüttü Cattibrie.

"Kimler?" diye tekrar sordu Deudermont.

Cattibrie omuz silkti. "Pinochet?" diye önerdi. "Yoksa Su Perisi'nden nasibini almış başka bir korsan olabilir mi?"

Deudermont sandalyesinde tekrar geri yaslandı, Drizzt de öyle. Üçü de dakikalarca sessizlik içinde oturdu. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi Kılıç Sahili'nde yukarı aşağı gezmemem ve sizin de bunu yapabileceğinize inanmıyorum," diye açıkladı kaptan. Bu cevabı bekleyen ve kaptanın mantığıyla hemfikir olan Drizzt lavanta renkli gözlerini kapadı. "Güçlü birisi —zira kiralık surethırsızlan ne çok yaygındır, ne de ucuz— benim ölümümü ve Su Perisi'nin sonunu görmek istiyor ve ben de bunun kim olduğunu bulmaya niyetliyim. Asla bir savaştan kaçmadım, mürettebatım da öyle. Caerwich'e gitmeye hazır olmayanlar Mintarn'da karaya çıkabilir ve Derinsu'ya giden bir gemiye binip geri dönebilir, ki bunu da cebimden öderim."

"Bir kişi bile gitmeyecektir," diye kabul etti Cattibrie.

"Fakat Caerwich'in gerçekten var olup olmadığını dahi bilmiyoruz," diye belirtti Drizzt. "Birçok kişi oraya gittiğini iddia ediyor, ama bunlar denizci hikâyeleri, yani çoğunlukla içki ve kabadayılıkla abartılan hikâyeler."

"Öyleyse bunu öğrenmemiz gerekli," dedi Deudermont, noktayı koyan bir tonlamayla. Sorunlarla dosdoğru yüzleşmeye gönüllü olan Drizzt ve Cattibrie tek bir itiraz sözü dahi etmediler. "Belki de sizin şu sihirbaz dostunuzun gelişi o kadar da kötü bir şey değildir," diye sözüne devam etti kaptan. "Mistik sanatlar konusunda bilgili olan başka bir sihirbaz, bu gizemi çözmemize yardımcı olabilir."

Cattibrie ile Drizzt şüpheyle bakıştılar; Kaptan Deudermont'un Harkle Harpel'i tanımadığı barizdi! Fakat bu konuda başka bir şey söylemediler ve yemeklerini, gemi ile mürettebatın gündelik meseleleriyle alâkadar konulan konuşarak tamamladılar. Deudermont Mintarn'a gitmek istiyordu ve Drizzt ile Cattibrie onu izleyecekti.

Yemekten sonra iki dost, uskunanın neredeyse boşaltılmış olan güvertesine çıktılar ve parlak yıldızlarla dolu bir kubbenin altında

yürüdüler.

"Kaptanın hikâyesini duyunca pek rahatladın," diye belirtti Cattibrie.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Drizzt başını sallayıp doğruladı.

"Derinsu'daki saldırının Deudermont veya Su Perisi'yle değil de seninle alâkalı olduğunu düşünüyordun," diye devam etti Cattibrie.

Drow öylece durup dinledi. Zira her zaman olduğu gibi, zeki genç kadın onun hisleri hakkında hedefi on ikiden vurmuş, Drizzt'i açık bir kitap gibi okuyuvermişti.

"Her zaman bütün tehlikelerin yurdundan geldiğinden korkacaksın," dedi Cattibrie, küpeştenin yanma giderek ve yıldızların dalgalı sulardaki yansımasını izleyerek.

"Birçok düşman edindim," diye yanıtladı Drizzt, gidip ona katılırken.

"Onları geçtiğin yollara gömüp bıraktın," dedi Cattibrie gülerek.

Drizzt de bu kahkahaya katıldı ve onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu sefer, bütün bunların kendisiyle alâkadar olmadığına inanıyordu. Son birkaç senedir, dünyanın daha geniş bir tiyatro oyununda rol almaktaydı. Menzoberranzan'dan ilk ayrılışından beri onu takip eden kişisel tehlike unsuru, şimdi geçmişte kalmış gibiydi. Şimdi, yanında Cattibrie ile birlikte yıldızların altında ve Menzoberranzan'dan millerce, yıllarca uzaktayken Drizzt DoTJrden, kendisini gerçekten özgür ve kaygısız hissediyordu. Periler hakkındaki söylentiler her ne olursa olsun Mintarn'a, ya da onun ötesindeki gizemli bir adaya yapacakları yolculuktan korkmuyordu. Drizzt Do'Urden tehlikeden asla korkmazdı. Belânın kıyısında gönüllü olarak yaşardı ve eğer Deudermont tehlike altındaysa, o zaman Drizzt palalarını çekmeye hazırdı.

Yayı Taulmaril ve her zaman belinde hazır bekleyen muhteşem kılıç Khazid'hea ile birlikte Cattibrie da öyle. Her zaman için sadık bir yoldaş olan Guenhwyvar da öyle. Drizzt tehlikeden korkmuyordu; onun dirençli omuzlarını sadece suçluluk duygusu bükebilirdi. Bu sefer, Derinsu'daki

saldırı veya Su Perisi'nin kendisine seçtiği yol konusunda hiçbir suçu, hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi görünüyordu. Deudermont'un tiyatro oyunundaki bir oyuncuydu, gönüllü bir oyuncu.

Drizzt ile Cattibrie, rüzgârın ve serpintilerin tadını çıkartılar, saatler boyunca sessizce yıldızları izlediler.

BÖLÜM 6

GÖÇEBELER

Revjak oğlu Kierstaad, yumuşak çimen üzerine diz çöktü ve dizi hafifçe zemine gömüldü. Buzyeli Vadisi göçebelerinin standartlarına göre boyu uzun sayılmazdı, taş çatlasa bir seksen boyundaydı ve birçoğunun olduğu kadar kaslı da değildi. Saçı uzun ve sarıydı, gözleri en parlak günlerdeki gökyüzünün rengindeydi ve nadir görünen gülümseyişi içten ruhunun parıldayışı gibiydi.

Kierstaad, tundranın üzerindeki Kelvin Yığını'nın karlarla örtülü zirvesini görebiliyordu. Hareketli Buz Denizi ile Dünyanın Omurgası'nın kuzey çıkıntısı arasındaki rüzgâr yemiş tundra arazisinde, yani Buzyeli Vadisi adındaki bin mil karelik alanda bulunan tek dağ buydu. Kierstaad, eğer dağa doğru birkaç mil yürürse —bölgedeki üç gölün en geniş ikincisi— Lac Dinneshere'de yüzen balıkçı gemilerinin yelken direklerini görebileceğini biliyordu.

'Farklı bir dünya birkaç mil ötede,' diye fark etti Kierstaad. Gerçekten de sadece bir delikanlıydı, sadece on yedi kış görüp geçirmişti. Ama o süreç içinde Kierstaad, Diyarlar'm harikalarına dünyadaki birçok kişinin hayatları boyunca bilip bileceğinden çok daha fazla tanık olmuştu.

Wulfgar'ın çağrısı üzerine birçok savaşçıyla birlikte Buzyeli Vadisi'nden çıkıp çok, çok uzaklarda bulunan, Konaktaşı adındaki bir yere yolculuk etmişti. Dokuzuncu yaş gününü yolda, ailesinden uzakta kutlamıştı. Genç barbar oğlan on bir yaşındayken, Konaktaşı lideri olan Cesur Berkthgar'ın yanında goblinlerle, koboldlarla ve drow elfleriyle savaşmıştı. Barbar halkının Buzyeli Vadisi'ne —yani ata yurduna— ve geçmişten kalan kültürlerine geri dönme zamanı geldiğine karar veren kişi Berkthgar olmuştu.

Kierstaad çok fazla şeye tanık olmuştu ve iki ayrı dünyada, iki ayrı hayat yaşamış gibiydi. Şimdi on sekiz yaşına ve tek başına yapacağı ilk ava yaklaşan bir göçebe, engin tundradaki bir avcıydı. Fakat Kelvin Yığını'na bakan, Lac Dinneshere'de, batıdaki Mael Dualdon'da ve güneydeki Kızılsular'da gezinen balıkçı gemilerinden haberdar olan Kierstaad, hayatının esasında ne kadar da sınırlı bir hal aldığını ve dünyanın —şu anda diz çöktüğü yerden sadece birkaç mil ötede bulunan dünyanın— ne kadar da engin olduğunu fark etti. Göllerin etrafını çevrelemiş on kasabanın en büyüğü olan Bryn Shander'daki pazar yerlerini, renkli renkli giysileri ve mücevherleri hayal edebiliyordu. Göllerde bol miktarda bulunan boğumbaş alabalıklarının kafatası kemiklerinden yapılan kaliteli oyma eserleri için baharla birlikte alışverişe gelen güneyli tüccar kervanları içeri girdiğinde yaşanan heyecanı aklında canlandırabiliyordu.

Kierstaad’ın giysileri tıpkı tundra gibi, halkının avladığı rengeyikleri gibi ve içinde yaşadıkları çadırlar gibi kahverengiydi.

Yine de genç adamın iç geçirişi, kaybettiği şeylere duyduğu hüzünden değil, şu anda yaşadığı kültüre, yani atalarının kültürüne boyun eğişinden ileri geliyordu. Kierstaad’ın kabul etmesi gerekirdi, ki bunun kendisine has, yalın bir güzelliği vardı. Ayrıca vücudu ve ruhu güçlendiren bir sertliğe de sahipti. Kierstaad genç bir adamdı, ama yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipti. Bunun aileden gelen bir hüner olduğu söyleniyordu, zira Kierstaad’ın babası Revjak, Wulfgar ayrıldıktan sonra birleşmiş kabileleri

yönelmişti. Sakin ve her zaman kontrollü olan Revjak, çok yaşlandığını, âdetlerine çok bağlanmış olduğunu açıklamış ve Mithril Salonu'ndaki savaşa gitmek için Buzyeli Vadisini terk etmemişti. Revjak, barbar halkının büyük bir çoğunluğuyla birlikte burada kalmış, göçebe kabileler arasındaki ittifakı korumuş ve aynı zamanda On-Kasaba halkıyla aralarındaki ilişkileri de güçlendirmişti.

Revjak, Berkthgar'm, —en genç çocuğu olan— Kierstaad'ın ve diğerlerinin geri döndüğünü görünce hiç şaşırmamış ve çok memnun olmuştu. Yine de onların geri dönüşüyle birlikte, göçebe kabilelerin geleceği ve barbar halkının yönetimiyle ilgili birçok soru ortaya çıkmıştı.

"Daha fazla kan?" diye bir soru geldi ve genç adamı derin düşüncelerinden uyandırdı. Kierstaad dönüp baktığında diğer avcıların onun arkasından geldiğini gördü. Berkthgar da aralarındaydı.

Kierstaad başıyla onayladı ve kahverengi zemindeki kırmızı lekeyi işaret etti. Berkthgar bir rengeyiğine mızrak fırlatmış, uzak mesafeden oldukça iyi bir atış yapmıştı. Ama sadece hayvanı yaralamayı başarmış ve geyik kaçıp gitmişti. Her zaman, özellikle de onlara bu kadar çok şey veren bu hayvanı avlarken hünerle çalışan avcılar ise aceleyle onu takibe koyulmuşlardı. Bir hayvanı yaralayıp da kendisine sahip çıkan olmadan ölmesine izin vermezlerdi, çünkü bu onların usulleri değildi. Berkthgar'a bakılırsa bu, "On-Kasaba'da ve Dünyanın Omurgasmı'nın güneyinde yaşayan insanların yapacağı bir israftı."

Berkthgar, yere diz çökmüş genç adamın yanma yürüdü. Uzun boylu lider, bakışlarını belli bir mesafe ötedeki Kelvin Yığınına kenetledi.

"Hayvana kısa sürede yetişmeliyiz," diye belirtti Berkthgar. "Eğer vadiye çok yaklaşırsa, cüceler onu çalar."

Birkaç kişi başını sallayarak onunla hemfikir oldu ve avcı grubu tekrar hızlı bir tempoyla yola koyuldu. Bu sefer Kierstaad geriden geldi, liderinin sözleriyle birlikte adımlan ağırlaşmıştı. Konaktaşı'ndan ayrılalı beri Berkthgar cüceler hakkında, yani eskiden dostları ve müttefikleri olan, iyi bir gaye uğruna onlarla birlikte savaşan Bruenor'un halkı hakkında kötü konuşuyordu. O zafer sevinçlerine ne olmuştu? Konaktaşı'nda geçirdiği

birkaç sene hakkında en net olarak hatırladığı şey drow savaşı değil, savaşın ardından gelen kutlamalardı; cüceler, garip svirfhebliler ve birkaç civar köyden gelip davaya katılmış olan savaşçılar arasında büyük bir dostluğun yaşandığı bir zamandı o.

Bütün bunlar nasıl da bir anda değişivermişti? Konaktaşı'ndan çıkıp yola koyulalı bir hafta olmamıştı, ki barbarların oradaki varlığı hakkındaki hikâye değişivermişti. Artık iyi zamanlardan bahsedilmiyordu, onlar yerlerini trajedi ve zorluklara bırakmışlardı; barbarların Alageyik Kabilesi'ne, Ayı Kabilesi'ne veya atadan kalma diğer kabilelere yaraşmayacak şekilde ruhlarını adi işlerle alçaltnklanndan bahsedilmeye başlamıştı. Bu konuşmalar Dünyanın Omurgası'mn etrafından dolaşıp Buzyeli Vadisi'ne girene kadar sürmüştü ve ondan sonra yavaş yavaş sönüp gitmişti.

Şimdi, Buzyeli Vadisi'ne birkaç düzine cücenin geri döndüğü konusundaki söylentilerle birlikte Berkthgar'm eleştirel söylevleri yeniden başlamıştı. Kierstaad bunun esas kaynağını anlıyordu. Söylentilere göre Mithril Salonu'nun Sekizinci Kralı olan Bruenor Battlehammer da geri dönmüştü. Drow savaşından kısa bir süre sonra Bruenor tahtını, atası ve Battlehammer Klanı'nm kurucusu olan, drow elflerinin elinde büyülü bir şekilde esir tutularak geçirdiği asırların ardından geri dönen Gandalug'a bırakmıştı. İttifaklarının dorukta olduğu zamanlarda dahi Berkthgar ile Bruenor arasındaki ilişkiler gergin olmuştu, çünkü Bruenor Wulfgar'ın, yani barbar efsanelerinde en yüksekte olan adamın üvey babasıydı. Aegis-fang'i, Wulfgaf in ellerinde bütün kabileler için en şanlı silah haline gelen savaş çekicini yapan kişi Bruenor idi.

Ama Wulfgar öldükten sonra Bruenor, Aegis-fang'i Berkthgar'a vermeyi reddetti.

Bekçi Vadisi'nde drowlara karşı sergilediği kahramanca marifetlerden sonra dahi Berklhgar, Wulfgar'ın gölgesinde kalmıştı. Akıllı biri olan Kierstaad'a öyle geliyordu ki, Berkthgar, Wulfgar'ı gözden düşürmek için bir karalama kampanyasına girişmişti. Gururlu halkına Wulfgar’ın hatalı olduğuna, güçlü bir lider olmadığına, hatta halkına ve tanrılarına karşı bir hain olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Berkthgar'ın dediğine göre, eski

yaşamları, yani tundrada gezinmek ve herhangi bir bağdan azade bir şekilde yaşamak daha iyi bir yoldu.

Kierstaad tundradaki yaşamını seviyordu ve Berkthgar'ın hangisinin daha şerefli bir yaşam tarzı olduğu konusundaki görüşlerine katılmadığı konusundan emin değildi. Ama genç adam, Wulfgafa hayranlık duyarak büyümüştü ve Berkthgar’ın ölü liderin arkasından ettiği sözler Kierstaad'ın hiç hoşuna gitmiyordu.

Kierstaad yumuşak, otlak arazide koşarken Kelvin Yığını'na baktı ve söylentilerin doğru olup olmadığını merak etti. Cüceler geri dönmüş müydü ve dönmüşlerse Kral Bruenor onlarla mıydı?

Ve eğer onlarlaysa, savaş çekiçleri arasında en kudretlisi olan Aegis-fang'i de beraberinde getirmiş miydi?

Kierstaad bu düşünceyle birlikte içinde bir kıpırtı hissetti, ama bir saniye sonra Berkthgar yaralı rengeyiğini gördü ve av tüm hızıyla devam etti.

"Halat!" diye böğürdü Bruenor, dükkâncının ona sunduğu kırnap sicimini yere fırlatarak. "Kolum kadar kalın olacak, lanet ork kafalı seni!

Bununla bir tüneli ayakta tutabileceğimi mi sanıyorsun?"

Telaşa kapılan dükkâncı, kınnap sicimini yerden aldı ve attığı her adımla birlikte homurdanarak hızla uzaklaştı.

Bruenor'un solunda duran Regis, cüceye ters bir bakış attı.

"Ne var be?" diye sordu kızıl sakallı cüce, ileri sıçrayıp tombul buçuklukla dosdoğru yüz yüze gelerek. Bir buçuk metre boyundaki cücenin tepeden bakabileceği pek fazla kimse yoktu, ama Regis o kimseler arasındaydı.

Regis, iki tombul elini birden kıvırcık kahverengi saçlarına daldırıp kıkırdadı. "Kasanın geniş olması iyi bir şey," dedi buçukluk, kabadayı Bruenof dan biraz olsun korkmayarak. "Yoksa Maboyo seni sokağa fırlatırdı."

"Pöh!" diye homurdandı cüce, başını çevirirken yanlan kesik, tek boynuzlu miğferini kafasında dikleştirerek. "Onun işe ihtiyacı var. Benim de açılacak madenlerim var ve bu da Maboyo'nun cebine atanlar girecek demek oluyor."

"İyi bir şey tabii," diye mırıldandı Regis.

"Söylenmeye devam et bakalım," diye uyardı Bruenor.

Regis merakla başını kaldırıp baktı, yüzündeki ifade hayret doluydu.

"Ne var?" diye üsteledi Bruenor, dönüp ona bakarak.

"Beni gördün," diye nefes verdi Regis. "Ve az önce beni yine gördün."

Bruenor cevap yetiştirmeye başladı, ama sözler boğazına düğümlenip kaldı. Regis, Bruenor'un sol tarafında duruyordu ve Bruenor sol gözünü Mithril Salonu'ndaki savaşta yitirmişti. Mithril Salonu ile Menzoberranzan arasındaki savaşın ardından, Gümüşay'm en kudretli ruhbanlarından birisi Bruenor'un alnından başlayan, gözünün üzerinden geçen ve çenesinin yanma kadar çaprazlamasına inen yaraşma iyileştirme büyüleri yapmıştı. O zamana kadar yaranın üzerinden epey zaman geçmişti ve ruhban, bunun yalnızca dış görünüşünü düzeltmekten fazla işe yaramayacağını söylemişti. Gerçekten de yaranın boğumları arasında yeni bir gözün oluşması birkaç ay almıştı ve gözün büyüyüp normal boya gelmesi için de belli bir süre geçmesi gerekmişti.

Regis, Bruenofu aşağı çekip kendisine yakınlaştırdı. Buçukluk hiç beklenmedik bir şekilde Bruenor'un sağ gözünü kapadı, diğer elinin işaret parmağını çıkarttı ve cücenin sol gözüne batırır gibi yaptı.

Bruenor zıpladı ve gözüne doğru gelen eli yakaladı.

"Görebiliyorsun!" diye haykırdı buçukluk.

Bruenor, Regis'e sıkıca sarıldı, hatta onu havada döndürdü. Bu doğruydu, cücenin sol gözü tekrar görüyordu!

Dükkândaki diğer birkaç müşteri de bu duygusal anı seyrediyordu ve Bruenor onların kendisine baktığının, daha da kötüsü gülümsediğinin farkına vardığı anda Regis'i sertçe yere bıraktı.

O sırada Maboyo, koluna geçirdiği ağır bir halat kangalıyla geri geldi. "Bu isteğinizi karşılar mı?" diye sordu.

"Bu sadece bir başlangıç," diye ona kükredi Bruenor. Cüce bir anda tekrar huysuzlaşmıştı. "Üç yüz metrelik halata daha ihtiyacım var."

Maboyo ona bakakaldı.

"Şimdi!" diye kükredi Bruenor. "Ya bana halat getirirsin, ya da bana ve halkıma yüz yıl yetecek kadar yük arabasıyla birlikte Luskan'a giderim, ona göre!"

Maboyo bir süre daha bakakaldı, sonra pes etti ve deposuna koşturdu. Dükkânına kabarık bir cüzdanla girdiği anda Bruenor'un onun elindeki malzemelerin çoğunu tüketeceğini anlamıştı. Maboyo mallarını yavaş yavaş, zamanla, alınan her şeyin çok değerliymiş gibi görünmesini sağlayarak ve müşteriden koparabileceği kadar fazla altın koparak satmayı severdi. Dağların bu tarafındaki en sıkı pazarlık ustası olan Bruenor ise o oyunu yutmamıştı.

"Görüş yeteneğini geri kazanman aksiliğini hiç geçirmedi," diye belirtti Regis, Maboyo gözden kaybolduğu anda.

Bruenor ona göz kırptı. "Oyunu bozma, Gümbürgöbek," dedi cüce kurnazca. "Geri döndüğümüze memnun. İşlerini iki katına çıkarttık."

'Oldukça doğru,' diye fark etti Regis. Bruenor ve Battlehammer Klanı'ndan iki yüz kişinin Buzyeli Vadisi'ne geri dönmesiyle birlikte, Maboyo'nun dükkânı —ki Brynn-Shander'da ve On-Kasaba'da bulunan en büyük ve en iyi stoklu dükkân buydu— epey iş yapacaktı.

Elbette ki bu, Maboyo'nun dünyadaki en huysuz müşterilerle iş yapması anlamına geliyordu. Regis, tıpkı on yıl önce, Kelvin Yığını'nın dibindeki vadi cüce çekiçlerinin çınlamasıyla inlediği zamanlarda olduğu gibi,

dükkâncı ile Bruenor'un edeceği kavgaları düşününce kendi kendine kıkırdadı.

Regis uzun süre Bruenor’a baktı. Yuvaya geri dönmek çok hoştu.

KISIM 2

KADERİN SİSİ

Merkezde biz varız. Hepimiz kendi zihnimizde —bazıları buna kibir veya bencillik diyebilir ama— merkezde bulunuyoruz ve dünya bizim etrafımızda, bizim için ve bizim sayemizde dönüyor. Toplumun yaşadığı paradoks budur; birey ve çoğunluk. Bireyin arzuları sık sık çoğunluğun ihtiyaçlarıyla tamı tamına zıt düşer. Aramızdan hangimiz, bütün dünyanın kişisel bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmemiştir ki?

Bu gibi düşüncelerin kibirli veya bencilce olduğuna inanmıyorum. Bu sadece algı meselesi; kendimizi başka birisinin yerine koyabiliriz, ama dünyayı başka bir kişinin gördüğü gibi göremeyiz, ya da başka birinin, hatta bir dostumuzun zihnini ve kalbini etkileyen hadiseleri yargılayanlayız.

Ama denemeliyiz. Bütün dünyanın iyiliği için denemeliyiz. Bu, fedakârlığın; toplum için gerekli olan en temel ve en yadsınamaz nitelikteki özelliğin sınavıdır, işte paradoks burada yatar, zira eninde sonunda,

mantıken, hepimiz kendimizi diğerlerinden daha fazla düşünmek durumundayız. Yine de, eğer akıllı varlıklar olarak o mantık yolunu takip edersek, kendi ihtiyaçlarımızı ve isteklerimizi, içinde bulunduğumuz toplumun ihtiyaçlarının üzerinde tutarız ve toplum diye bir şey kalmaz.

Ben Menzoberranzan'dan geliyorum, droyvlann şehrinden, benlik şehrinden. Bencillikle dolu yaşam tarzını gördüm. Sefil bir şekilde başarısız olduğuna da tanık oldum. Kişisel çıkar hüküm sürdüğünde, bütün toplum kaybeder ve sonunda kişisel çıkar için didinenlerin elinde gerçekten değerli olan hiçbir şey kalmaz.

Çünkü bu hayatta bulup bulacağımız değerli her şey, etrafımızdakilerle olan ilişkilerimize dayanır. Çünkü elle tutulup gözle görülmeyen sevgi ve dostluk gibi kavramlara eşdeğer olabilecek hiçbir somut madde mevcut değildir

Bu sebeple, o bencilliği aşmamız ve denememiz gerekli; umursamamız gerekli. Bu gerçeği, Kaptan Deudermont'a Derinsu'da yapılan saldırıdan hemen sonra açıkça gördüm. Kalbimin ilk meylettiği inanç, bu soruna benim geçmişimin sebep olduğu, hayatımın yine bir dostuma acı getirdiği yönündeydi. Bu düşünceye tahammül edemiyordum. Kendimi yaşlı ve yorgun hissediyordum. Daha sonra, bu sorunun —benim değil de— Deudermont'un eski düşmanlarından çıkmış olabileceğini öğrenişim savaşmak için beni daha fazla yüreklendirdi.

Peki neden? Benim için mevcut olan tehlike hiç de küçük değildi; Deudermont, Cattibrie veya etrafımızdaki diğer kimseler için de öyle.

Fakat hislerini gerçekti, oldukça gerçek. Ben ise, kaynaklarını bulamasam bile, o hisleri fark edip anladım. Simdi, üzerinde düşündükçe, kaynağını da anlıyorum ve bundan gurur duyuyonım. Bireyselliğin çöküşüne tanık oldum; öyle bir dünyadan kaçtım. Deudermont'un benim geçmişim yüzümden ölmesindense, ben onun geçmişi yüzünden ölmeyi tercih ederim. Bütün fiziksel acılara katlanırım, hatta hayatımın sona ermesini dahi kabul ederim. Sevdiğim birisinin benim yüzünden acı çekip ölmesini izlemekten iyidir Yüreğimin, sevginin özünün, empatinin ve madde bedenimden daha büyük bir şeye ait olma ihtiyacımın yok edibnesindense, fiziksel kalbimin göğsümden sökülmesini tercih ederim.

Çok garip şeyler, şu hisler. Nasıl da mantığa rağmen uçuşup durur, en temel içgüdülere bile üstün gelirler. Çünkü zamanın ve insanlığın gözünde, biz o ben merkezli içgüdülere zayıftık olarak bakarız; toplumun ihtiyacının kişinin arzularından üstün olması gerektiğine inanırız. Sadece başarısızlıklarımızı kabul edip zayıflıklarımızın farkına varırsak onları aşabiliriz.

Hep birlikte.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 7

MINTARN

Drizzt'in, panteri tespit etmesi için biraz uğraşması gerekti.

Derinsu'nun dört yüz mil güneybatısında bulunan Mintarn Adası gür ağaçlarla örtülüydü ve Guenhwyvar ortama mükemmel bir şekilde karışmıştı; yerden altı metre yüksekteki bir dalın üzerinde duran panter, kendisini o kadar iyi kamufle etmişti ki, bir geyik kedinin tam altından geçse dahi, sonunun yaklaştığını fark etmezdi.

Guenhwyvar bugün geyik avlamıyordu. Su Perisi sadece iki saat önce, hiçbir bayrak veya flama dalgalandırmadan ve ismini muşambalarla kapatarak limana demir atmıştı. Fakat üç direkli uşkuna muhtemelen tanınırdı, zira Kılıç Sahilinde bir eşi yoktu ve şu anda serbest limana demir atmış haydutların birçoğu geçmişte onun gazabından kaçmıştı. Bu sebeple

Drizzt, Cattibrie ve Deudermont, rıhtımların hemen yanında bulunan Serbestgocuk adındaki tavernaya girdiklerinden kısa bir süre sonra irtibata geçmişlerdi.

Şimdi, kasaba merkezinden sadece yüz metre ötedeki gür ağaçlar arasında kendilerine bir pusu hazırlanacağını tahmin ederek bağlantı kuracakları kişiyi bekliyorlardı.

Orada ve o anda, Deudermont bu denli sadık ve güçlü dostların değerini gerçekten kavradı. Drizzt, Cattibrie ve her zaman tetikte olan Guenhwyvar etrafı kollarken, kaptan hiçbir pusudan korkmuyordu, hatta Kılıç Sahili'ndeki bütün korsanlar üzerine çullanacak olsa bile! Yanında bu üçü olmasaydı Deudermont feci şekilde saldırıya açık olurdu. Yadsınamaz derecede güçlü, ama aynı derecede sağı solu belirsiz olan Robillard bile, kaptanın içini bu denli rahatlatamazdı. Deudermont bu üç yoldaşa, becerilerinden çok sadık olmaları sebebiyle güveniyordu. Risk ne olursa olsun, içlerinden hiçbiri onu terk etmezdi.

Guenhwyvar'ın kulakları geriye yattı ve panter kısık sesle hırladı; diğer üçünün kulaklarıyla duymaktan çok karınlarında hissettiği bir sesti bu.

Drizzt yere sindi ve bölgeyi taradı, doğuyu ve kuzeyi işaret ettikten sonra ölüm kadar sessiz bir şekilde gölgeler arasına süzüldü. Cattibrie bir ağacın arkasına geçti ve Taulmaril'in kirişine bir ok yerleştirdi. Drizzt'in hareketlerini takip etmeye ve irtibata geçecekleri kişinin ne kadar yaklaştığını kararlaştırmak için o hareketlerden yararlanmaya çalıştı, ama drow gidivermişti. Gür ağaçların arasına daldığı anda sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Az sonra anladığı üzere, Cattibrie'ın kılavuz olarak Drizzt'in hareketlerini takip etmesi gerekmiyordu, zira ziyaretçileri orman içinde onlar kadar sessiz ve görünmez bir şekilde ilerleyecek kadar hünerli değildi.

Deudermont sakince, ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde açık alanda duruyordu. Arada sırada elini kaldırıyor ve ağzında duran pipoyu düzeltiyordu. O da, başka adamların çok yakında olduğunu ve etrafındaki ağaçlar arasında yerlerini aldıklarını hissetti.

"Buraya ait değilsiniz," diye beklenmedik bir ses geldi gölgeler arasından. Konuşan kişi küçük, koyu renkli gözlere ve tas şeklinde kesilmiş kahverengi saçlarının arasından Mayan kocaman kulaklara sahip, ufak tefek bir adamdı ve şu anda bulunduğu yerden yirmi adım ötede duran —ki hâlâ kaptandan on metre uzaktaydı— birisinin onu tespit ettiğinin farkında değildi. Yedi yoldaşının yerinin de Drizzt, Cattibrie ve özellikle Guenhwyvar tarafından bilindiğinin de farkında değildi. Panter, ağaç dalları arasında dolaşan bir gölgeydi, tek bir sıçrayışla dört adamın birden tepesine binecek şekilde yaklaşıyordu.

Konuşan adamın sol tarafında duran yoldaşlarından biri Cattibrie'ı gördü ve yayını kaldırıp kadının olduğu yere doğru ok atmaya hazırlandı.

Bir hışırtı duydu, ama bir tepki veremeden önce kara bir suret yanından geçti. Adam cıyaklayıp geri düştü ve orman yeşili bir pelerinin hızla geçtiğini gördü. Ondan sonra suret gitmiş, adamı afallamış ve zarar görmemiş bir halde bırakmıştı.

"Brer'Cannon?" diye sordu, Deudermont'la konuşan kişi ve birkaç yerden hışırtılar geldi.

"Ben iyiyim," dedi afallayan Brer'Cannon çabucak. Doğruldu ve yanından neden geçtiklerini anlamaya uğraşti. En sonunda yayına dönüp baktığında, kirişin kesilmiş olduğunu gördü ve sebebini anlayıverdi.

"Lanet olsun," diye söylendi Brer'Cannon, çalıları çılgınlar gibi tarayarak.

"Gölgelerle konuşmaya alışık değilim," diye netçe, hiç ürkmemiş bir tonla seslendi Deudermont.

"Yalnız değilsin," diye yanıtladı az önce konuşan kişi.

"Sen de öyle," dedi Deudermont hiç tereddüt etmeden. "Öyleyse dışarı gel de işimizi görelim —tabii benimle her ne işin varsa."

Gölgeler arasından gelen hışırtı sesleri arttı ve birkaç fısıltılı ses Dunkin adındaki sözcüye, gidip Su Perisinin kaptanıyla konuşmasını söyledi.

En sonunda Dunkin doğrulup öne çıkacak kadar cesaretini topladı. Bir adım atıp etrafına bakıyor, sonra bir adım daha atıp yine etrafına bakıyordu.

Guenhwyvar'ın hemen altından geçti ve bunun farkına varmadı, ki bu da Deudermonfun dudaklarında bir gülümseme oluşturdu. Drizzt'in bir metre ötesinden geçti ve onu da fark etmedi. Ama Cattibrie'ı gördü, zira Deudermont'un durduğu küçük açık alanın hemen kenarındaki bir ağacın arkasında olan Cattibrie kendisini gizlemek için pek gayret göstermiyordu.

Dunkin soğukkanlılığını ve saygınlığını geri kazanmak için çaba sarfediyordu. Uzun boylu kaptanın birkaç adım önüne geldi ve doğrulup dik durdu. "Buraya ait değilsiniz," dedi, sadece bir kez çatlayan bir sesle.

"Mintarn'm serbest bir liman olduğunu sanıyordum," diye yanıtladı Deudermont. "Yoksa sadece haydutlar için mi öyle?"

Dunkin parmağını ileri uzattı ve cevap vermeye yeltendi. Ama sözler görünüşe bakılırsa yeterli olmayacaktı, böylece sadece anlamsız bir homurtu çıkarttıktan sonra susuverdi.

"Limana demir atmak isteyen gemilere herhangi bir sınırlama getirildiğini hiç işitmedim," diye devam etti Deudermont. "Benim gemim kesinlikle Mintarn Limanı'nda bayraksız ve ismini örtmüş bir şekilde duran tek gemi değil." Bu son dediği yeterince doğruydu. Serbest limana yanaşan gemilerin tamı tamına üçte ikisi açıkça kimliğini sergilemeden duruyordu.

"Sen Deudermont'sun, gemin de Derinsu'dan gelen Su Perisi," dedi Dunkin, itham dolu bir ses tonuyla. Konuşurken kulağını çekiştiriyordu.

'Sinirsel bir tik olsa gerek,' diye mantık yürüttü kaptan.

Deudermont omuz silkip başıyla onayladı.

"Bir kanun gemisi," diye devam etti Dunkin, en sonunda cesaretini biraz toplamayı başararak. Kulağını bıraktı. "Korsan avcısı ve hiç şüphesiz buraya gelme sebebi de—"

"Benim amaçlarımı bildiğini sanma," diye sertçe sözünü kesti Deudermont.

"Su Perisi'nin amacı her zaman bilinir," diye karşılık verdi Dunkin, eşit derecede sert bir sesle. "O bir korsan avcısıdır ve evet, Mintarn'da gerçekten de limana demir atmış korsanlar mevcut, hatta senin bu hafta peşine düştüğün korsanlar da buna dahil."

Deudermont'un yüz ifadesi sertleşti. Bu adamın Mintarn'ın bir memuru olduğunu, tiran hazretleri Tamheel Embuirhan'dan gelen bir elçi olduğunu biliyordu. Tamheel, Mintarn'ı serbest liman olarak kazandığı üne layık bir yer olarak tutmaya niyetli olduğunu, Kılıç Sahili'ndeki bütün lordlara açıkça belirtmişti. Mintarn kan davalarının halledileceği veya kanun kaçaklarının yakalanacağı bir yer değildi.

"Eğer korsanlar için gelmiş olsaydık," dedi Deudermont açıkça, "Su Perisi, açık ve korkusuz bir şekilde Derinsu'nun bayrağım dalgalandırırdı."

"Öyleyse kimliğinizi kabul ediyorsun," diye suçladı Dunkin.

"Onu sadece sizin limanınızda belâ çıkmasın diye gizledik," diye rahat bir tavırla yanıtladı Deudermont. "Şu anda Mintarn Limanı'nda bulunan herhangi bir korsan gemisi bizden intikam almak isterse, onları batırmak zorunda kalacaktık ve eminim ki lordun, kendi limanının sulannda gemi enkazlan bulunmasından hiç hoşlanmaz. Seni Serbestgocuk'ta beni bulman için tam olarak bu sebepten dolayı göndermedi mi? Peki o zaman buraya gelip bana kabadayılık etmeni neden emretti?"

Dunkin yine cevap verecek söz bulamıyor gibiydi.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Deudermont, gergin adamı konuşmaya teşvik ederek.

Dunkin, sanki mevkiini hatırlamış gibi bir kez daha dikleşü. "Dunkin Uzundirek," dedi açık seçik bir dille, "Serbest liman Mintarn'm Tiranı olan Lord Tarnheel Embuirhan'ın elçisiyim."

Deudermont sahte olduğu besbelli olan isme dikkât etti. Bu adam muhtemelen yıllar önce ya başka bir hayduttan ya da kanundan kaçıp Mintarn nhtımma sürünerek çıkmış ve zamanla Tarnheel'in ada muhafız birliğine girmenin bir yolunu bulmuştu. Deudermont, Dunkin'in bir elçi için iyi bir seçim olmadığını fark etti. Diplomasi konusunda deneyimli değildi ve büyük bir cesareti de yoktu. Ama kaptan, Tarnheeri küçük görmemesi gerektiğini biliyordu; söylendiğine göre, yıllar boyunca Mintarn'da nispeten asayişi sağlamış olan hünerli bir savaşçıydı o. Dunkin bir diplomat olarak hiç de etkileyici değildi, ama Tarnheel büyük ihtimâlle Deudermont ile onun görüşmesine belli bir sebepten dolayı karar vermişti; muhtemelen onun ve gemisinin tiran hazretlerinin gözünde hiç de önemli olmadığını Su Perisi'nin kaptanına göstermek için.

Diplomasi garip bir oyundu.

"Su Perisi herhangi bir korsan gemisiyle savaşa tutuşmak için gelmedi," diye adamı temin etti Deudermont. "Mintarn'da gizlenen herhangi bir adamı da aramıyor. Buraya, erzak almak ve bilgi edinmek için geldik."

"Bir korsan hakkında," diye mantık yürüttü Dunkin, hiç de memnun görünmeyerek.

"Bir ada hakkında," diye yanıtladı Deudermont.

"Bir korsan adası mı?" karşılık verdi Dunkin ve yine ses tonu, söylediği şeyi bir sorudan çok bir ithama dönüştürdü.

Deudermont piposunu ağzından çekti ve Dunkin'e sertçe bakarak adamın sorusunu tek bir kelime dahi etmeden yanıtladı.

"Denildiğine göre Diyarlar'daki başka hiçbir yerde, Mintarn'da olduğu kadar çok deneyimli deniz kurdu bulmak mümkün değilmiş," diye en sonunda konuşmaya başladı Deudermont. "Gerçekten efsane haline gelmiş bir adayı arıyorum, birçok çetin hikâyede anlatılan, ama sadece birkaç kişinin bizzat gitmiş olduğu bir ada."

Dunkin yanıt vermedi ve Deudermont'un neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi göründü.

"Sana bir teklif sunacağım," diye önerdi kaptan.

"Pazarlık edecek neyin var?" diye çabucak karşılık verdi Dunkin.

"Ben ve bütün mürettebatım sessizce ve limandan uzak bir yerde Su Perisi'nde kalacağız. Bu sebeple Mintarn'm asayişi garantiye alınacak.

Adanızda bulunan herhangi birini, hatta meşhur hayduttan dahi avlamak gibi bir niyetimiz yok. Fakat birçoğu, ahmaklık edip Su Perisi'nin limandayken savunmasız olduğunu sanarak bizim peşimize düşebilir."

Dunkin başını sallayıp onaylamadan edemedi. Serbestgocuk'ta, limandaki birçok geminin Su Perisi'ni gördüğüne hiç memnun olmadığı ve ona karşı birleşebileceği hakkında bazı fısıltılar duymuştu bile.

"Biz nhtım alanının yakm çevresinden uzak duracağız," dedi Deudermont tekrar, "ve sen, Dunkin Uzundirek, bana istediğim bilgiyi getireceksin." Daha Dunkin bir cevap veremeden önce Deudermont ona altın sikkelerle dolu bir kese fırlattı. "Caerwich," diye açıkladı kaptan.

"Caerwich'e gitmek için bir harita istiyorum."

"Caerwich mi?" diye kuşkucu bir tavırla tekrarladı Dunkin.

"Duyduğum hikâyelere bakılırsa, güneybatıdaymış," diye yanıtladı Deudermont.

Dunkin nahoş bir bakış attıktan sonra sikkeleri geri fırlatmaya davrandı, ama Deudermont elini kaldınp onu durdurdu. "Derinsu Lordları, Mintarn'm misafirperverliğinin kendi gemilerinden birisine gösterilmediğini öğrendiğinde hiç memnun kalmayacaktır," diye çabucak belirtti kaptan. "Eğer Derinsu'nun yasal gemileri için serbest bir liman değilseniz, o zaman sadece kanun kaçaklan için açık bir liman olduğunuzu ilan etmiş sayılırsınız. Lordun Tarnheel böyle bir ilanın sonuçlanndan hiç memnun kalmayacaktır."

Bu cümle, Deudermont'un bir tehdide yaklaşmak isteyebileceği kadar yakm sayılırdı ve Dunkin sikke kesesini bir kez daha sıkıca kavradığında

Deudermont rahatladı.

"Tiran hazretleriyle konuşacağım," diye belirtti kısa boylu adam.

"Eğer kabul ederse..." Dunkin bu kadannı söyledikten sonra elini salladı.

Deudermont piposunu ağzına geri koydu ve yayını gevşetmiş, bütün oklarını sadağına geri yerleştirmiş bir halde ortaya çıkan Cattibrie'a doğru başım salladı. Kadın, Dunkin'in yanından geçerken gözünü dahi kırpmadı ve adam da onun bakışına aynı şekilde karşılık verdi.

Fakat bir saniye sonra Drizzt, hemen yanındaki bir çalılıktan dışarı fırladığında adamın kararlı tavrı eriyip gitti. Ve bir drow elfinin görüntüsü Dunkin'in gözünü korkutmaya yetmiyorduysa, adamın sadece iki metre ötesindeki bir daldan aşağı atlayıp aniden ortaya çıkan üç yüz kiloluk kara panterin varlığı yetiyor da artıyordu.

Dunkin, hemen ertesi gün kürek çekerek Su Perisi'ne gitti.

Deudermontun onu sıcak bir şekilde karşılamasına rağmen, adam sanki Kılıç Sahili'nde hızla bir efsaneye dönüşmekte olan bu gemi karşısında huşuya kapılmış gibi, güverteye tedirginlikle çıktı.

Dunkin'i açık güvertede, mürettebatın gözünün önünde karşıladılar.

Guenhwyvar astral yuvasında dinleniyordu, ama bu sefer diğerlerine Robillard ile Harkle katılmıştı. Büyücüler yan yana duruyordu ve Drizzt bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. 'Belki de hünerli bir büyücü olan Robillard, Harkle'in güçlerini kontrol altında tutabilir,' diye mantık yürüttü drow. Ve belki de Harkle'in hiç eksilmeyen gülümseyişinin bir kısmı somurtkan Robillard'a bulaşır!'

"İstediğim bilgiyi edindin mi?" diye sordu Deudermont, konuyu dosdoğru sadede getirerek. Su Perisi bu zamana kadar sakince ve rahatsız edilmeden durmuştu, ama Deudermonfun Mintarn Limanı'nda güvende oldukları konusunda hiçbir boş hayali yoktu. Kaptan, şu anda limanda bulunan bir düzineden fazla geminin onların sonunu arzuladığını ve

Mintarn'dan ne kadar çabuk ayrmrsa o kadar iyi olacağını biliyorda Dunkin, kaptanın özel kamarasının kapısını işaret etti.

"Burada," diye ısrar etti Deudermont. "Bilgiyi ver ve git. Hiçbir gecikmeye tahammülüm yok ve mürettebatımdan bir şey gizlemeye de ihtiyacım yok."

Bu konu üzerinde tartışmaya hiç niyeti olmayan Dunkin etrafına bakındı ve başını salladı.

"Bilgi?" diye sordu Deudermont Dunkin sanki şaşırmış gibi biraz, irkildi. "Ah, evet," diye kekeledi.

"Bir haritamız var, ama pek detaylı değil. Elbette ki emin olamıyoruz, çünkü sizin aradığınız ada sadece efsaneden ibaret olabilir ve eğer öyleyse, elbette ki doğru harita diye bir şey de olmaz."

Yaptığı esprinin hiç takdir edilmediğini kısa süre içinde fark etti ve sakinleşip boğazını temizledi.

"Altınımı aldın," dedi Deudermont, başka bir uzun sessizlikten sonra.

"Tiran Hazretleri farklı bir bedel istiyor," diye yanıtladı Dunkin.

"Altından daha fazlasını."

Deudermont'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Kasıtlı olarak piposunu ağzına götürdü ve uzun, çok uzun bir nefes çekti.

"Zor bir şey değil," diye onu temin etmekte çabuk davrandı Dunkin.

"Ve lordum, bu bedel karşılığında basit bir haritadan daha fazlasını vaat ediyor. Yeterli miktarda erzak taşımak için bir büyücünün veya bir rahibin yeterince geniş bir depo yaratmasına ihtiyacınız olacak."

"Bu biz oluyoruz," diye söze daldı Harkle, konuşurken bir kolunu Robillard'ın omzuna atarak ve somurtkan büyücünün kaşları çatık bakışını gördüğü anda hızla geri çekerek.

"Ah, evet, ama buna hiç gerek yok, hiç gerek yok," diye öttü Dunkin.

"Zira Tiran Hazretleri muhteşem bir sandığa, büyülü bir depoya sahip. Pek de fazla miktarda olmayan altın kesesi ve başka bir iyilik karşılığında size onu ve haritayı ödünç verecek."

"Konuş bakalım," diye talep etti Deudermont, bu muammalı oyundan bıkarak.

"O," dedi Dunkin, Drizzfi işaret ederek.

Cattibrie'm ileri atılıp adamın yüzüne yumruğu indirmesini engelleyen tek şey Drizzt'in hızla hareket edip kolunu kaldırması oldu.

"O mu?" diye sordu Deudermont, duyduğuna inanamayarak.

"Sadece drowla tanışmak istiyor," diye çabucak açıkladı Dunkin, şu noktada tehlikeli bir zeminde yürümekte olduğunu fark ederek. Mintarn çevresindeki su soğuktu ve adam ta kıyıya kadar yüzmek istemiyordu.

"Egzotik bir hediye olarak mı yani?" diye sordu Cattibrie, Drizzt'in kolunu ittirerek. "O ahmak tiranın için sana bir şey vereyim de gör!"

"Hayır, hayır," diye açıklamaya çalıştı Dunkin. Eğer Drizzt hiçbir alınganlık emaresi sergilemeyen sakin bir sesle araya girmeseydi, Dunkin bu sözleri ağzından hiç çıkaramaz, sırf bu saçma teklifi sunduğu için gemiden aşağı atılırdı.

"Lordunun isteğini açıkla," dedi drow sessizce.

"Harın sayılır bir ünün var, iyi drow," diye kekeledi Dunkin.

"Mintarn'a topallayarak gelen birçok korsan senin marifetlerinden bahseder. Eğer Su Perisi şu ana kadar..." Durdu ve gerginlikle Deudermont'a baktı.

"Mintarn Limam'nda şu ana kadar saldırıya uğramadıysa, bunun sebebi drowdur," diye onun cümlesini bitirdi Deudermont.

"Gelip de seninle yüzleşmeye cesaret edemiyorlar," diye sözünü bitirmeye cüret etti Dunkin, tekrar Drizzt'e bakarak. "Lordum da savaşçılık şöhreti konusunda hatırı sayılır bir üne sahiptir hani."

"Kahretsin," diye mırıldandı Cattibrie, neyin gelmekte olduğunu tahmin ederek. Drizzt de konunun nereye gittiğini görebiliyordu.

"Sadece bir müsabaka," diye bitirdi Dunkin. "Özel bir dövüş."

"Kimin daha iyi olduğunu kanıtlamaktan başka bir sebebi yok," diye tatsızca yanıtladı Drizzt.

"Harita için," diye ona hatırlattı Dunkin. "Ve sandık için, ki hiç de küçük bir ödül sayılmaz." Bir an düşündükten sonra ekledi, "Kazansan da kaybetsen de bunları alacaksınız."

Drizzt önce Cattibrie'a, sonra Deudermont'a, sonra da konuşulan her sözü dikkâtle dinlediklerim artık gizlemeye çalışmayan mürettebata baktı.

"Haydi bitirelim şu işi," dedi drow.

Cattibrie onun kolunu yakaladı ve kendisiyle yüzleşmesi için döndürdü. Drizzt onun bunu tasvip etmediğini anladı.

"Senden böyle bir şey yapmanı isteyemem," dedi Deudermont.

Drizzt yüzünde bir gülümsemeyle dosdoğru ona baktı. "Belki de kimin daha iyi dövüşçü olduğu konusunda benim merakımın Tamheel'inkinden aşağı kalır bir yanı yoktur," dedi Cattibrie'a bakarak.

Genç kadın ise onu ve onun davranışının ardındaki amacı bunu yutmayacak kadar iyi biliyordu.

"Kara elfler Mithril Salonu'na gelmeden önce senin, Aegis-fang için Berkthgafla yaptığın dövüşten bir farkı var mı?" diye basitçe sordu Drizzt.

Cattibrie bunun doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Drow savaşından önce Berkthgar, eğer Aegis-fang'i ona vermezse Bruenor ile olan ittifakını bozmakla tehdit etmişti. Cattibrie Konaktaşı'na gitmiş ve

Berkthgar'ı bire bir dövüşte mağlup ederek bu tartışmaya son noktayı koymuştu. O hadiseyi hatırlayan ve dramın şimdiki görevini düşünen Cattibrie, Drizzt'in kolunu bıraktı.

"Hemen geri döneceğim," diye söz verdi Drizzt ve köprüye doğru Dunkin'i takip edip küçük kayığa bindi.

Deudermont, Cattibrie ve mürettebatın birçoğu onların kürek çekerek uzaklaşmasını izledi ve Cattibrie, kaptanın yüzündeki nahoş ifadeyi fark etti. Sanki Deudermont hayal kırıklığına uğramış gibiydi, zeki genç kadının oldukça iyi anladığı bir şeydi bu.

"Dövüşmek falan istediği yok," diye kaptanı temin etti.

"Merakı yüzünden mi gitti?" diye sordu Deudermont.

"Sadakati yüzünden," diye cevap verdi Cattibrie. "Başka hiçbir sebebi yok. Drizzt sana ve mürettebata dostlukla bağlı ve eğer o herifle yapacağı basit bir müsabaka bize daha kolay bir yolculuk sağlayacaksa, dövüşmeye razı. Ama Drizzt'in hiçbir şeyi merak ettiği falan yok.

Ahmakça bir kibri de yok. Kılıç oyununda kimin daha iyi olduğu onun umurunda değil."

Deudermont başıyla onayladı ve yüz ifadesi aydınlandı. Genç kadının sözleri, kaptanın dostuna olan inancını doğruluyordu.

Dakikalar bir saate ve iki saate bağlandı, Su Perisi'ndeki muhabbet ise eninde sonunda Drizzt'in müsabakasından kendi durumlarına döndü.

İkisi de dörtgen tasarımlı olan iki gemi Mintarn'dan dışarı süzüldü. İkisi de açık denize çıkmadı, limanın ötesinde rüzgâra doğru döndü ve nispeten sabit durmak için sağa sola manevra yapmaya başladı.

"Neden demir atmıyorlar ki?" diye sordu Waillan, pupa güvertesinde, Su Perisinin ölümcül balistasının arkasında duran bir adama.

Geminin merkezine yakın bir yerde duran Cattibrie ile Deudermont bu sözlere kulak misafiri oldular ve birbirilerine baktılar. İkisi de sebebini

biliyordu.

Üçüncü bir gemi yelkenlerini fora etti ve Su Perisi'nin olduğu yöne doğru süzülmeye başladı.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye belirtti Cattibrie.

"Bir tuzağa düşürülmüş olabiliriz," diye yanıtladı Deudermont.

"Belki de Dunkin, şu denizci dostlarımıza Su Perisi'nin bir süreliğine belirli bir kara elften yoksun olacağı haberini vermiştir."

"Ben çanaklığa çıkıyorum," dedi Cattibrie. Taulmaril'i omzuna astı ve ana yelken direğine tırmanmaya başladı.

Robillard ile Harkle o sırada güverteye geri geldiler, görünüşe bakılırsa muhtemel tehlikenin farkındaydılar. Deudermont'a doğru başlarını salladılar ve arkaya, Waillan ile balista ekibinin yanına geçtiler.

Sonra da beklediler, hepsi birden. Deudermont, üç geminin sinsice sokulma hareketlerini dikkâtle izledi. Derken dördüncü bir gemi Mintarnin uzun rıhtımından dışarı çıktı. Kaptan, etraflarının muhtemelen sarılmakta olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda Su Perisi'nin birkaç dakika içinde demir alıp denize açılabileceğini de biliyordu, özellikle de Robillard'ın büyülü desteğiyle. Ve bu arada balista ile okçular, özellikle de yok edici yayıyla Cattibrie sayesinde, Su Perisi korsanların kendilerine açtığı her türlü yaylım ateşiyle başa çıkabilirdi.

Deudermont'un o andaki esas endişesi gemisi değil Drizzt idi. Eğer onu geride bırakmak zorunda kalırlarsa dramın başına neler gelebilirdi?

Dürbünüyle bakan Cattibrie, Drizzt'in geri dönmekte olduğu haberini verince bu düşünce kayboldu, ama yeni bir korku belirdi. Deudermont ve diğer birçoğu kadının işaret ettiği yere baktılar ve limandan çıkan üçüncü geminin önünde, sancak tarafında ilerleyen küçük kayığı gördüler.

"Robillard," diye haykırdı Deudermont.

Büyücü başıyla onayladı ve kayığı tespit etmek için dikkâtle baktı.

Derhâl bir büyü yapmaya başladı, ama daha ilk sözler ağzından yeni çıkmıştı ki, üçüncü korsan gemisinde bulunan mancınık atış yaptı. Kayığın hemen yanma bir zift topu düştü ve neredeyse onu alabora edecekti.

"Yelkenler fora!" diye haykırdı Deudermont. "Demir al!"

Cattibrie'm yayı vızıldamaya başladı. Gemi hâlâ üç yüz metreden uzakta olmasına rağmen yakınlaşan karavelaya doğru arka arkaya kuyruklu oklarını fırlattı.

Bütün liman derhâl harekete geçmiş gibiydi. Denize açılmış olan iki gemi yelkenlerini tamamen fora etti ve rüzgârı yakalamak için dönmeye başladı, üçüncü gemi, kayığa doğru bir atış daha yaptı ve dördüncü geminin yelkenleri —bu da komplonun bir parçasıydı— açılıverdi.

Daha Robillard'ın büyüsü etkisini gösteremeden önce, üçüncü bir zift topu kayığın arkasına isabet etti ve kıç tarafının bir kısmını götürdü.

Yine de sihirbazın büyüsü küçük kayığı yakalamayı başarmıştı.

Yönlendirilmiş bir dalga kayığın alüna girdi ve onu Su Perisinin olduğu yöne doğru hızla götürmeye başladı. Drizzt artık faydasız hale gelmiş olan kürekleri bıraktı ve Dunkin çılgınlar gibi haykırdı. Uskunaya doğru çok hızlı bir şekilde yaklaşıyor olsalar dahi, hasar gören kayık Su Perisi'ne varacak kadar uzun bir süre su üzerinde kalmayı başaramayacaktı.

Robillard bu gerçeği fark etti ve kayık bata çıka ilerlerken büyüsünü bozdu. Aksi takdirde Drizzt ile Dunkin büyülü dalganın altına girip boğulacaklardı.

Deudermont'un zihni çılgınlar gibi çalışıyor, korsanlar ile aralarındaki mesafeyi ve onları yakalamalarına ne kadar zaman kaldığını hesaplamaya uğraşıyorda Yelkenler fora edilir edilmez Su Perisi'ni limana doğru döndürmesi gerektiği sonucuna vardı. Zira risk her ne olursa olsun Drizzt'i geride bırakamazdı.

Drizzt'in, yanında Dunkin ile birlikte çılgınlar gibi gemiye doğru yüzmekte olduğunu görünce bütün hesaplan çabucak değişiverdi.

Dunkin, olayın bu şekilde gelişmesine Deudermont'tan bile daha fazla şaşırmıştı. Kayık battığında, adamın ilk içgüdüsü ona drowdan uzaklaşmasını söylemişti. Drizzt'in iki tane palası ve üzerine giydiği bir zincir zırhı vardı. Dunkin üzerinde kendisini ağırlaştıracak hiçbir şey taşımıyordu ve drowun kendisine tutunup muhtemelen ikisinin de boğulmasına sebep olacağını düşünmüştü. Fakat Drizzt, Dunkin'i şaşırtacak şekilde, sadece su üzerinde durmakla kalmıyor, aynı zamanda imkânsız derecede hızlı yüzüyordu.

Zincir zırh oldukça esnekti, Diyarlar'daki en iyi demircilerden birisi olan Battlehammer Klanı'ndan Buster Bracer tarafından, en kaliteli malzeme kullanılarak ve drow usulünde tasarlanarak yapılmıştı. Ayrıca Drizzt ayaklarını inanılmaz derecede hızlı çırpmasını sağlayan büyülü ayak bilekliklerini takmıştı. Dunkin'i yakaladı ve nerdeyse derhâl onu Su Perisi'ne doğru çekmeye başladı. Şaşkına uğrayan adam daha kendi başına yüzecek kadar aklını başına toplayamadan önce Drizzt aradaki mesafenin neredeyse dörtte birini kapadı.

"Hızlı geliyorlar!" diye neşeyle seslendi Waillan, dostunun başaracağını düşünerek.

"Ama sandığı düşürdüler!" diye gözlemledi Robillard, batıp çıkan kayığı işaret ederek. Yelkenlerini sonuna kadar rüzgârla doldurmuş olan üçüncü korsan gemisi, kayığın enkazının hemen ardından hızla gelmekteydi.

"Onu ben alırım!" diye haykırdı Harkle Harpel, bir işe yaramayı deliler gibi isteyerek. Büyücü parmaklarını şıklattı ve bir büyünün sözlerini söylemeye başladı. Drizzt'in Su Perisi'ne ulaşma şansı bulabilmesi için korsan gemisini bir şekilde yavaşlatmaları gerektiğini anlayan Robillard da büyü yapmaya başladı.

Fakat Robillard kendi büyüsünü neredeyse derhâl durdurdu ve merakla Harkle'a baktı.

Aniden Harkle'ın ayağının dibinde güvertede beliren balığı görünce Robillard’ın gözleri belirgin bir biçimde genişledi. "Hayır!" diye haykırdı ve onun ne çeşit bir büyü yaptığını tahmin ederek Hamel'e doğru uzandı.

"Ekstra boyut büyüsüyle tılsımlanmış bir nesneye ekstra boyut büyüsü yapamazsın!"

Robillard doğru tahmin etmişti; Harkle git gide denize gömülen büyülü sandığı kayığın battığı noktada bir ek boyut kapısı yaratarak yanına çekmeye çalışıyordu. Bu iyi bir fikirdi, daha doğrusu eğer Tarnheel'in Su Perisi'ne vaat ettiği sandık bir depolama sandığı —yani nesnenin boyutu ve ağırlığının birçok katı kadar yükü barındırabileceği ekstra boyut alanına sahip bir sandık— olmasaydı. Problem şuydu ki, ekstra boyut büyüleri ve nesneleri genellikle birbirine uyum sağlamazdı. Bir depolama bohçasını bir depolama sandığının içine atmak feci sonuçlara yol açabilirdi. Mesela, kainatta bir yank açabilir, yakınlardaki her şeyi Astral Düzleme, hatta daha da kötüsü, varoluş düzlemleri arasındaki bilinmeyen boşluklara fırlatabilirdi.

"Aman," dedi özür dilercesine Harkle, hatasını fark edip büyüsünü bozmaya çalışarak.

Çok geç kalmıştı. Kayığın battığı bölgede kocaman bir dalga patladı, yaklaşan karavelayı sarstı ve Drizzt ile Dunkin'in üzerine yuvarlanarak onları Su Perisi'ne doğru fırlattı. Su çalkalanıp yükseldi ve devasa bir girdap oluşturarak dönmeye başladı.

"Yelkenler fora!" diye haykırdı Deudermont, Drizzt ile Dunkin'e ipler fırlatılırken. "Canınızı seviyorsanız yelkenleri fora edin!"

Yelkenler tamamen açıldı ve mürettebat onları rüzgârla dolmaları için çekti. Su Perisi bir kez yalpalayıp derhâl ilerlemeye başladı ve süratle limandan dışarı çıktı.

Peşlerindeki karavelanm işi o kadar da kolay değildi. Korsan gemisi rota değiştirip dönmeye çalıştı, ama git gide büyüyen girdaba çok yakındı.

Girdabın kenarına gelip yükseldi ve şiddetle yana doğru çekildi, bu sırada mürettebatının çoğu güverteden düşüp karmaşanın içine daldı. İki tam daire çizerek döndü. Su Perisi'nin üzerindekiler, korsan gemisi dönen suların içinde git gide daha derine batarken geminin yelkenlerinin gözden kayboluşunu izlediler.

Ama dehşete kapılan Harkle dışında Su Perisi üzerinde bulunan herkesin gözleri dışarıya, onları bekleyen iki gemiye dönmek zorunda kaldı. Deudermont'un niyetinin savaşa tutuşmak değil, aralarından hızla geçip açık sulara çıkmak olduğunu anlayan Robillard bir sis bulutu oluşturdu. Waillan'm ekibiyle okçular serbest atış yaptılar, bu sırada mürettebattan birkaç kişi de Drizzt ile neye uğradığım şaşırmış olan Dunkin Uzundirek'i güverteye çekmekteydi.

"Kapağı sıkıca kapalı," dedi Drizzt Deudermont'a, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. İçinde Caerwich'e gidiş haritasını taşıdığı bariz olan kapaklı bir parşömen tüpü çıkarttı.

Deudermont drowun omzuna hafifçe vurdu ve dümenin başına geri döndü. İkisi de durumu gözden geçirdi ve ikisi de Su Perisi'nin bu tuzağı atlatmakta pek sıkıntı çekmeyeceği sonucuna vardı.

İleri doğru bakanlar için durum parlak görünüyordu Ama pupa köprüsü üzerinde duran Harkle Harpel olanları sadece dehşetle izleyebiliyordu. Mantıken, istemeden yol açtığı felaket Drizzt ile kayıktaki diğer adamın hayatını kurtarmıştı ve muhtemelen Su Perisi'nin kaçışını daha kolaylaştıracaktı. Ama nazik Harkle, girdabın içindeki karmaşa dolu sahneyi ve boğulan adamların haykırışlarını hazmedemiyordu. Üst üste, "Ah, hayır," diye mırıldanıyor ve o zavallı adamları karaveladan çıkartabilecek bir büyü arıyordu

Ama derken, girdap neredeyse oluştuğu kadar ani bir şekilde yok oldu, su mükemmel bir şekilde düzleşti ve cam gibi oldu. Karavela hâlâ orada duruyordu, yana doğru öyle bir yatmıştı ki, neredeyse yelkenleri suya değecekti.

Harkle rahatlayarak nefes verdi ve kendisini dinleyebilecek her türlü tanrıya şükranlarını sundu. Su denizcilerle doluydu, ama hepsi de batmış gemi omurgasına ulaşabilecek kadar yakın gibi görünüyordu.

Harkle neşeyle ellerini çırptı ve pupa güvertesinden aşağı koşturup dümenin başındaki Deudermont ile Drizzt'e katıldı. O sırada hücum tüm hızıyla başlamıştı; iki dörtgen tasarımlı gemi ile Su Perisi karşılıklı atış

yapıyorlardı, fakat üçü de birbirine gerçek bir zarar verebilecek kadar yakın değildi.

Deudermont merakla Harkle'a baktı.

"Ne?" diye sordu sinirleri bozulmuş olan büyücü.

"Atabileceğin alev topun kaldı mı?" diye sordu Deudermont.

Harklein beti benzi attı. Girdap dehşetinin hemen ardından, başka bir gemiyi ateşe vermek istemiyordu. Ama kurnaz Deudermonfun aklındaki şey bu değildi.

"Düşmanlarımızla aramızda suya bir tane alev topu at," diye açıkladı ve Drizzt'e baktı. "Duman bulutunun içine girecek ve iskeleye kıracağım, sonra sadece bize yakın kalan tek bir korsan gemisiyle çekişmek durumunda kalacağız."

Drizzt başıyla onay verdi. Harkle'in yüzü aydınlandı ve bunu büyük bir neşeyle kabul etti. Deudermont'un işaretini bekledi ve dalgaların hemen altına bir alev topu fırlattı. Bunun üzerine bir ışık parlaması oldu ve kesif bir buhar bulutu oluştu.

Deudermont dosdoğru bulutun içine yöneldi ve dörtgen tasarımlılar tahmin edildiği üzere onların kaçışını engellemek için döndüler.

Deudermont duman bulutunun içine girdikten kısa bir süre sonra sertçe iskeleye doğru vira etti, dumanın içinde döndü ve en sol tarafta duran korsan gemisinin öteki tarafına geçmiş oldu.

Yakın geçiş yapacaklardı, ama Su Perisinin hızı ve Robillardin büyülü savunması mevcutken bu durum Deudermont'u pek endişelendirmiyordu

Bir patlama kısa süre içinde Deudermont'un fikrini değiştirdi.

Robillard’ın savunma kalkanlarım yarıp geçen ve geminin donanımının hatırı sayılır bir kısmına hasar veren ağır bir demir toptu bu.

"Barutlu bir silahlan var!" diye kükredi Harkle.

"Neleri?" diye sordu Drizzt ile Deudermont aynı anda.

"Arkebus*," diye sızlandı Harkle ve elleri havada kocaman daireler çizmeye başladı. "Büyük bir arkebus."

**** Ç.N. Arkebus: Taşınabilir ama ağır bir top cinsi. (İng:Arquebus)***

"Bir ne?" diye sordu ikisi tekrar.

Harkle açıklama yapamadı, ama yüzündeki dehşet dolu ifade gayet yüksek sesle konuşuyordu. Barut nadir bulunan tehlikeli bir şeydi, Gond rahiplerinin bulduğu acımasız bir karışımdı; katıksız patlayıcı enerjiyi metal namlulardan misiller fırlatmak için kullanmaya yarıyordu ve sıklıkla topu fırlatan namluyu da parçalıyordu. "Onda bir," tabiri, barutu iyi bilenler arasında yaygındı. Bu deyiş, on atış denemesinden birisinin büyük ihtimâlle geri tepeceği anlamına geliyordu. Harkle, bu denli tehlikeli bir saldın düzenlemeyi göze aldıklarına göre, bu korsanların gerçekten de Su Perisi'nden nefret ediyor olması gerektiğini düşündü.

Ama yine de, eğer onda bir kuralı doğruysa bile, onda dokuzluk pay Su Perisi'ni batırabilirdi!

Saniyeler geçtikçe, diğerleri, hatta Robillard dahi, neler döndüğünü ve neyle karşı karşıya olduklarını bilmeyerek çaresizce etrafa bakınırken Harkle bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Barut, Diyarlafın güney kesimlerinde daha yaygındı ve uzun zamandan beri Cormyr'de kullanıldığı söylenirdi. Elbette ki Kılıç Sahili'nde de biraz su yüzüne çıktığı söylenirdi, özellikle de gemilerde. Harkle seçeneklerini düşündü, barutun hacmini ve şiddetini ölçüp tarttı, elinde bulunan silahlan gözden geçirdi.

"Metal bir silindir!" diye haykırdı Cattibrie, gözcü çanaklığından aşağı doğru. Dumanın arasından nişan alan top silahını tespit etmişti.

"Yanında torbalar var mı?" diye haykırdı Harkle.

"Göremiyorum!" diye seslendi Cattibrie, zira duman bulutu süzülmeye ve korsan gemisini bulanıklaştırmaya devam ediyordu.

Harkle zamanının dolmakta olduğunu biliyordu. Barutlu top atışları çok kesin ve net olmazdı, ama olması da gerekmiyordu. Çünkü bir atışta koca bir yelken direğini indirebilir, hatta geminin omurgasına hafifçe isabet etse dahi kocaman bir delik açıp uskunayı batırabilirdi.

"Ona nişan al!" diye haykırdı Harkle. "Silindire ve etrafındaki güverteye!"

Cattibrie, asla Harkle Harpel'e güvenmezdi, ama o andaki sözleri kulağa alışılmadık şekilde mantıklı geliyordu. Taulmarü'i kaldırdı ve silahı yok edemese bile etrafında bulunan mürettebatı temizlemeyi düşünerek art arda iki ok gönderdi. Büyülü oklar silindire çarpıp sektiğinde çıkan kıvılcımları sisin arasından gördü ve topçulardan birisini hakladığında göğe yükselen acı dolu feryadı işitti.

Su Perisi hızla ilerlemeye ve korsan gemisine yaklaşmaya devam etti. Harkle tırnaklanın yiyordu. Aynı şekilde barutlu silahlardan haberdar olan Dunkin iri kulaklarını çekiştirmekteydi.

"Ah, gemiyi döndür," dedi Harkle, Deudermonfa. "Çok yatansın, çok yakın. Onu tekrar ateşleyecekler, hem de tam suratımızın ortasına. Ve bizi suya gömecekler."

Deudermont nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Robillard'ın büyüsünün barutlu silahı durduramadığını öğrenmişti.

Hakikaten de, genç kadının yüz ifadesine bakan Robillard ve Harkle gülümsemekteydi.

"Drizzt onu yendi," dedi Robillard en sonunda.

Şaşırıp kalan Cattibrie, büyücüye doğru döndü.

"Merak ettiğin şey buydu," diye mantık yürüttü Robillard.

"Hepsini izledik," dedi Harkle. "Ah, elbette ki izledik. Çok sıkı bir müsabakaydı." Harkle yere sinip dövüş pozisyonu aldı. Drizzt'in savaştaki halini elinden geldiğince taklit etmeye çalışıyordu, ki bu da elbette

Cattibrie'a çok komik geliyordu. "Sola doğru hamle yapti," diye başladı Harkle, hareketi yaparak, "sonra o kadar hızlı ve yumuşak bir şekilde sola kaçtı ki, Tarnheel bunu fark etmedi bile."

"Tabii darbeyi yiyene kadar," diye söze karıştı Robillard "Tiran hazretleri hâlâ öne doğru kılıç savurmaktaydı, sanki bir hayalete saldırıyormuş gibi."

Bu sözler Cattibrie'a mantıklı geliyordu; az önce tanımladıkları manevranın adı "hayalet adımı" idi.

"Öyle olmadığını öğrendi, öğrendi ya!" diye uludu Harkle.

"Tiran hazretlerinin pek yakın bir zamanda kıçının üzerine oturamayacağını söylemekle yerinelim," diye bitirdi Robillard ve iki büyücü kahkahaya boğuldu. Cattibrie, Robillard'ı şimdiye kadar bu denli hayat dolu görmemişti hiç.

İkisi ulur gibi gülmeye devam ederek uzaklaşırken, genç kadın küpeşteye geri döndü. Şimdi, Drizzt'in dövüşün onun için önemli olmadığı konusunda ettiği sözlerin aslını biliyordu. Gelecek günlerde bu konuda drowa sataşacaktı. Aynı zamanda Drizzt kazandığı için gülümsemekteydi.

Bir sebepten dolayı, bu, Cattibrie için çok önemliydi.

BÖLÜM 8

DENİZDE TOPLANTI

Su Perisi'ndeki tamirat iki gün daha devam etti ve yelkenlerini tamamen fora etmesini engelledi. Yine de, kuzeyden esen güçlü rüzgâr sayesinde hızlı uşkuna, yelkenleri rüzgârla dolarak güneye doğru iyi bir süratle yol alıyordu. Mintarn'la büyük Moonshae Adaları'nın en güney noktası arasında bulunan dört yüz millik mesafeyi sadece üç günde almıştı ve Deudermont onu batıya, açık denize doğru çevirip Moonshaelefin güney kıyısından uzaklaştırdı.

"Moonshaelefi görerek iki gün daha yol alacağız," diye mürettebata bilgi verdi Deudermont.

"Corwell'e gitmiyor musun?" diye çabucak söze karıştı Dunkin Uzundirek, ki her zaman soru soran kişi oymuş gibiydi. "Corwell'de karaya bırakılmak istiyorum. Bütün söylenenlere göre, oldukça güzel bir şehirmiş." Adamın kabadayı tavrı, kulağını mıncıklamaya başladığı anda —kaygısını açığa vuran huzursuz bir tikti bu— hatırı sayılır ölçüde etkisini kaybetmişti.

Deudermont baş belâsı adamı duymazdan geldi. "Eğer rüzgâr yarın, öğle vaktine kadar devam ederse, Ejderha Kafası adındaki burundan geçeceğiz," diye açıkladı. "Sonra geniş bir limanı aşıp son tedariklerimizi edinmek üzere Wyngate adındaki bir köyde konaklayacağız. Sonra açık denize vuracağız, sanırım yirmi günlük bir yolculuk. Eğer rüzgâr olmazsa iki katı."

Deneyimli mürettebat bunun zorlu bir yolculuk olacağını anladı, ama başlarını sallayarak onayladılar ve hiçbirinden tek bir itiraz sözü bile gelmedi -tabii birisi müstesna.

"Wyngate mi?" diye itiraz etti Dunkin. "O yerden çıkabilmek için bir ay geçirmem gerekecek!"

"Senin ayrılacağını kim söyledi?" diye ona sordu Deudermont. "Seni istediğimiz yerde karaya bırakırız... geri döndükten sonra."

Bu sözler, adamın çenesini kapadı, ya da en azından düşüncelerinin gidişatını değiştirdi. Zira daha Deudermont uzaklaşmak için üç adım atmamıştı ki Dunkin ona haykırdı. "Yani eğer geri dönersek, demek istiyorsun!" diye seslendi. "Kahrolası hayatının tamamı Kılıç Sahili'nde geçti.

Söylentileri biliyorsun, Deudermont."

Kaptan yavaşça, meşum bir tavırla dönüp adamla yüzleşti. İkisi de, Dunkin'in sözlerinin yol açtığı sessiz mırıltıların, uskunanm güvertesinde dolaşmaya başlayan fısıltıların farkındaydı.

Dunkin, Deudermont'a bakmıyor, güverteyi tarıyordu. Aniden huzursuz olan mürettebatı izlerken yüzündeki kurnaz gülümseme genişleyip kocaman oldu. "Ah," diye bağırdı şüpheyle. "Onlara söylemedin tabii."

Deudermont gözünü dahi kırpmıyordu.

"Onlara efsaneden bahsetmeden onları bir efsaneden ibaret olan adaya götürmeyi düşünmüyordun herhalde?" diye kurnaz bir tonlamayla sordu Dunkin.

"Herif entrikadan hoşlanıyor," diye Drizzt'e fısıldadı Cattibrie.

"Belâdan hoşlanıyor," diye fısıldayarak cevap verdi Drizzt.

Deudermont uzun bir süre Dunkin'e baktı, kaptanın sert bakışı yavaş yavaş adamın aptal sırıtışını yüzünden çaldı. Sonra Deudermont Drizzt ve Cattibrie'a baktı —ne zaman desteğe ihtiyacı olsa Drizzt'e bakardı. İkisi de Dunkin'in meşum sözlerine pek aldırış etmiyormuş gibi görünüyordu.

Onların özgüveniyle kuvvet bulan kaptan, her zaman olduğu gibi aklı başka bir yerdeymiş ve sanki muhabbeti dinlemiyormuş gibi görünen Harkle'a döndü. Mürettebatın geri kalan kısmı, en azından dümene yakın olanları hepsini işitmişlerdi ve Deudermont içlerinden birkaçının huzursuzca kıpırdandığını görmüştü.

"Bize neyi söylememişsin?" diye dobra dobra sordu Robillard.

"Caerwich'in büyük gizemi neymiş?"

"Ah, Kaptan Deudermont," dedi Dunkin, hayal kınklığıyla iç geçirerek.

"Caerwich," diye başladı Deudermont sakince, "bir efsaneden başka bir şey olmayabilir. Pek az kişi oraya gittiğini iddia ediyor, zira çok uzakta,

medeniyet görmüş tüm topraklardan uzakta."

"Bu kadarını zaten biliyoruz," diye belirtti Robillard. "Ama eğer sadece bir efsaneyse ve geri dönmek zorunda kalana kadar boş sularda dolaşacaksak, bunun Su Perisi'ne vereceği bir zarar yok. Bu değersiz solucanın ima ettiği şey ne?"

Deudermont, Dunkin'e o anda boğazına yapışmak isteyerek, sertçe baktı. "Oraya gidenlerin bazıları," diye başladı kaptan, sözlerini dikkâtle seçerek, "alışılmadık şeyler gördüklerini iddia ediyorlar."

"Perili!" diye dramatik bir tavırla sözünü kesti Dunkin. "Caerwich perili bir ada," diye ilan etti, yanında duran mürettebat üyelerine fal taşı gibi açık gözlerle bakmak için dönerek. "Hayalet gemiler ve cadılar!"

"Yeter," dedi Drizzt adama.

"Kapa çeneni," diye ekledi Cattibrie.

Dunkin çenesini kapadı, ama günü kazandığını düşünerek genç kadına üstün bir tavırla baktı.

"Bunlar söylentiler," dedi Deudermont yüksek sesle. "Wyngate'e varınca size anlatacak olduğum söylentiler, oraya varmadan önce değil."

Kaptan duraksadı ve bir kez daha etrafına bakındı ve bu sefer yüzündeki bakışla kendisiyle bu kadar uzun süre birlikte olmuş adamlardan dostluk ve sadakat diliyordu. "Size söyleyecektim," diye ısrar etti ve —muhtemelen Dunkin dışında— gemideki herkes ona inandı.

"Bu yolculuk Derinsu için veya herhangi bir korsana karşı değil," diye devam etti Deudermont. "Benim için. Rıhtım Sokakta yaşanan hadise sebebiyle yapmam gereken bir şey. Su Perisi belki belâ, belki de cevaplar bulmaya gidiyordur. Ama sonuç ne olursa olsun gitmeliyim. İçinizden hiçbirini benimle gelmeye zorlamayacağım. Korsan avlamak için sözleşme imzaladınız ve yeri gelmişken söyleyeyim, bütün kaptanların dileyebileceği en iyi mürettebat oldunuz."

Yine bir duraksama yaşandı, bu seferki uzundu. Zira kaptan tek tek her adamın, Cattibrie'ın ve en son olarak da Drizzt'in gözlerinin içine bakmıştı.

"Caerwich'e gitmek istemeyen herkes Wyngate'de karaya çıkabilir," diye teklif etti Deudermont. Bu, bütün mürettebat üyelerinin gözlerinin genişlemesine sebep olan olağandışı bir teklifti. "Su Perisi'nde geçirdiğiniz zaman için ücretinizi alacaksınız. Artı, benim şahsi kasamdan da prim alacaksınız. Geri döndüğümüzde..."

"Tabii dönerseniz," diye söze daldı Dunkin, ama Deudermont baş belâsını duymazdan geldi.

"Döndüğümüzde," dedi Deudermont yeniden, daha kararlı bir şekilde, "sizi Wyngate'ten alacağız. Sadakat konusunda hiçbir soru sorulmayacak ve Caerwich'e yolculuk eden hiç kimseye ödül falan verilmeyecek."

Robillard homurdandı. "Her ada perili değil mi sanki?" diye sordu gülerek. "Eğer bir denizci fısıldanan her söylentiye inanacak olsa Kılıç Sahili'nde gezinmeye cesaret edemez. Yok Derinsu'nun deniz canavarlarıymış! Yok Ruathym'in çöreklenmiş yılanlanymış! Yok Nelanthefin korsanlanymış!"

"Sonuncusu yeterince gerçek ama!" diye laf attı denizcilerden birisi ve gemideki herkes içten bir kahkaha koyverdi.

"Evet öyle!" diye yanıtladı Robillard. "Görünüşe bakılırsa bazı söylentiler gerçek olabiliyor."

"Peki ya Caerwich periliyse?" diye sordu başka bir denizci.

"O zaman sabahleyin demir atarız," diye yanıtladı Waillan, pupa güvertesinin küpeştesine tutunmuş dururken, "ve öğleden sonra denize açılırız."

"Ve geceyi de hortlaklara bırakırız!" diye bitirdi başka bir adam, yine içten kahkahalara sebep olarak.

Deudermont gerçekten de onları takdir ediyordu, özellikle de Robillard'ı. Zira kaptan, ondan hiç bu denli bir destek göreceğini ummamıştı. Daha sonra liste halinde mürettebat yoklaması yapıldığında, Su Perisi'nin tayfasından tek bir kişinin bile Wyngate'te karaya çıkmayacağı anlaşıldı.

Dunkin bütün bunları katıksız bir şaşkınlıkla dinledi. Perili Caerwich hakkındaki söylentilere biraz daha kötü bir hava katmaya, kelle uçurma hikâyeleri gibi bazı şeyler eklemeye çalıştı, ama her seferinde ya azarla, ya da kahkahayla susturuldu.

Deudermont'a gösterilen bu ortak destek karşısında ne Drizzt ne de Cattibrie şaşırmıştı. İkisi de biliyordu ki, Su Perisi'nin mürettebatı gerçek dost olacak kadar uzun süredir beraberdi. Bu iki yol arkadaşı da dostluk hakkında, sadakatin ne demek olduğunu anlayacak kadar fazla deneyim sahibiydi.

"Pekâlâ, ben Wyngate'te karaya çıkmaya niyetliyim," dedi en sonunda, sinirleri bozulan Dunkin.

"Sana kim böyle bir seçenek sundu ki?" diye sordu Drizzt.

"Kaptan Deudermont az önce dedi ki..." diye konuşmaya başladı Dunkin, Deudermont'a dönüp ithamla parmağını uzatarak. Fakat sözleri boğazına düğümlenip kaldı, zira Deudermont'un nahoş bakışı, o teklife kendisinin dahil olmadığını adama açıkça belirtiyordu.

"Beni burada tutamazsınız!" diye itiraz etti Dunkin. "Ben tiran hazretlerinin elçisiyim. Mintarn'da serbest bırakılmam gerekirdi."

"Mintarn Limanı'nda öldürülmüş olacaktın," diye ona hatırlattı Drizzt.

"Mintarn'da serbest bırakılacaksın," diye söz verdi Deudermont.

Dunkin bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Su Perisi'ne düzenlenen saldırıda senin payının ne olduğu konusunda muntazam bir soruşturma yapma fırsat bulduktan sonra tabii."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye haykırdı Dunkin, kulağını çekiştirerek.

"Drizzt'in Su Perisi'nde olmasının her türlü korsan saldırısını engellediğini bana söylemenden hemen sonra Drizzt'i bizim güvertemizden alıp götürmen gayet manalı görünüyor," dedi Deudermont.

"O pusu sırasında neredeyse öldürülüyordum!" diye kükreyerek itiraz etti Dunkin. "Eğer haydutların peşinizde olduğunu bilseydim, limandan dışarı asla kayıkla çıkmazdım."

Deudermont Drizzt'e baktı.

"Bu yeterince doğru," diye kabul etti drow.

Deudermont bir süre duraksadıktan sonra başını sallayıp onayladı.

"Seni masum buluyorum," dedi Dunkin'e, "ve Caerwich yolculuğumuzdan dönüşte seni Mintarn'a geri götürmeyi kabul ediyorum."

"O zaman beni Wyngate'ten alacaksın," diye mantık yürüttü Dunkin, ama Deudermont kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Çok uzakta," diye yanıtladı kaptan. "Wyngate'te mürettebatımdan kimse gemiden inmeyecek. Ve şimdi Mintarn'a dönmek zorunda olduğum için, Caerwich'ten oraya kuzey rotasını takip ederek ve Moonshaeler'in kuzeyinden geçerek gideceğim."

"O zaman beni Wyngate'te bırakın, ben de Moonshaelerin kuzeyindeki bir kasabada sizinle buluşmanın bir yolunu bulayım," diye önerdi Dunkin.

"Hangi kuzey kasabasında?" diye sordu Deudermont.

Dunkin'in buna verecek cevabı yoktu.

"Ayrılmak istiyorsan Wyngate'te gemiden inebilirsin," diye teklif etti Deudermont "Ama oradan Mintarn'a dönüş yolculuğunu sana garanti edemem." Bunun ardından Deudermont sırtını döndü ve kamarasına yürüdü.

Arkasına bile bakmadan içeri daldı ve hüsrana uğramış Dunkin'i, omuzları çökmüş bir halde dümenin başında yalnız bıraktı.

"Caerwich hakkındaki bilgin sayesinde, bizim için çok değerli bir kaynak olacaksın," dedi Drizzt, adamın omzuna hafifçe vurarak. "Burada olman takdir edilecektir."

"Ah, o zaman sen de gel," diye ekledi Cattibrie. "Biraz macera, biraz da dostluk görürsün. Daha fazla ne isteyebilirsin ki?"

Drizzt ile Cattibrie, birbirilerine umut dolu gülücükler atarak uzaklaştılar.

"Ben de bu işte yeniyim," diye Dunkin'i teselli etti Harkle. "Ama bunun çok eğlenceli olacağından eminim." Gamzeli büyücü, gülümseyerek ve kafasını aptal aptal sallayarak uzaklaştı.

Dunkin kafasını sallayarak küpeştenin kenarına gitti. Su Perisi'nden hoşlandığım kendisine itiraf etmek zorundaydı. Genç yaşında yetim kalan Dunkin, henüz bir çocukken denize açılmış ve bunun ardından, önündeki yirmi senenin büyük bir kısmını korsan gemilerinde işçilik yaparak, Kılıç Sahili'ndeki en azılı haydutların yanında çalışarak geçirmişti. Hayatında bu kadar dostlukla dolu bir gemi görmemişti ve Mintarn'daki korsan pususundan kaçışları da son derece heyecan verici olmuştu.

Şu son birkaç gündür durmadan şikâyet eden bir ahmak gibi davranmıştı. Ayrıca Deudermont onun geçmişini biliyor olmalıydı, ya da en azından Dunkin'in eskiden korsanlık yaptığından şüpheleniyordu. Yine de kaptan ona esir muamelesi yapmıyordu ve kara elfin sözlerine bakılacak olursa, Dunkin'in de onlarla Caerwich'e gelmesini istiyorlardı.

Dunkin küpeşteye yaslandı, pruvanın dalgalan arasında bir yunus sürüsünün dans ederek yüzdüğünü gördü ve düşüncelere daldı.

"Yine onları düşünüyorsun," diye bir ses geldi huysuz cücenin arkasından. Bu, Regis'in sesiydi, bir dostun sesi.

Bruenor cevap vermedi. Kelvin Yığını'nm dört mil güneyinde bulunan cüce vadisinin kenarındaki yüksek bir noktada, Bruenor Yokuşu diye bilinen bir yerde durmaktaydı. Burası cüce kralın düşüncelere dalma mekânıydı. Yığın halindeki bu taşlar düz tundranın pek yükseğinde olmasa bile —taş çatlasa otuz metre yüksekteydi— bu dar ve dik patikaya ne zaman çıksa, Bruenor’a yıldızlara doğru yükselmiş gibi gelirdi.

Regis son beş metreyi tırmanıp sakallı dostunun yanma gelirken oflayıp pufladı. "Geceleyin burayı gerçekten de çok seviyorum," diye belirtti buçukluk. "Ama bir ay sonra pek fazla gece göremeyeceğiz!" diye devam etti neşeyle, Bruenor'un yüzüne bir gülümseme getirmeye çalışarak. Bu gözlemi yeterince doğruydu. Çok, çok kuzeyde bulunan Buzyeli Vadisi'nin yaz günleri gerçekten çok uzundu, ama güneş sadece birkaç saatliğine gökyüzünü süslerdi.

"Burada pek fazla zamanım yok," diye hemfikir oldu Bruenor. "O zamanı da yalnız başıma geçirmek istiyorum." Konuşurken Regis'e doğru döndü ve buçukluk karanlığın içinde bile cücenin kaşları çatık yüzünü görebildi.

Regis bu yüz ifadesinin asıl sebebini biliyordu. Bruenor ısırmaktan çok havlayan bir tipti.

"Burada tek başına mutlu olmayacaksın ki," diye karşılık verdi buçukluk, "Drizzt ile Cattibrie'ı düşüneceksin ve tıpkı benim özlediğim gibi onları özleyeceksin, sabahleyin ise tam anlamıyla hırlayıp duran bir yetiye dönüşeceksin. Buna elbette ki izin veremem," dedi buçukluk, bir parmağını havada sallayarak. "İşin aslı, bir düzine cüce buraya gelip de seni neşelendirmem için bana yalvardı durdu."

Braenor pufladı, ama mantıklı bir cevap veremedi. Regis'ten yüzünü çevirdi, bunun büyük bir sebebi ağzının kenarında kıvrılan gülümseme belirtisini buçukluğun görmesini istememesiydi. Drizzt ile Cattibrie'in yokluğunda geçen altı yıl zarfında Regis, Bruenor'ım en yakın dostu olup çıkmıştı. Fakat Stumpet Rakingclaw adındaki bir cüce rahibesi de, her an Bruenor'un yanındaydı, özellikle de bu aralar. Cüce kral ile dişi cüce arasında daha derin bir bağın oluştuğu hakkında bazı fısıltılar dolaşmaktaydı.

Ama Bruenor'u en iyi tanıyan kişi Regis idi. Bruenor'un itiraf etmesi gerekirdi ki, gerçekten de yanında birisine ihtiyaç duyduğunda buraya gelip onu bulan kişi de Regis idi. Buzyeli Vadisi'ne geri döndüklerinden beri Drizzt ile Cattibrie neredeyse sürekli olarak yaşlı cücenin aklındaydı.

Bruenor'u derin bir depresyona girmekten kurtaran iki şey vardı; birisi, cüce madenlerini yeniden açabilmek için yapılan aralıksız çalışmalar ve diğeri ise, her zaman yanında olan, her zaman gülümseyen ve Drizzt ile Cattibrie'ın onun yanına geri döneceği konusunda her zaman Bruenor'a teselli veren Regis idi.

"Sence şimdi neredelerdir?" diye sordu Regis, uzun bir sessizliğin ardından.

Bruenor gülümsedi ve omuz silkti. Buçukluğa doğru hiç dönmeden güney ve batıya baktı. "Orada bir yerde," verdiği tek yanıt oldu.

"Orada bir yerde," diye tekrarladı Regis. "Drizzt ile Cattibrie. Sen de onları özlüyorsun, tıpkı benim gibi." Buçukluk cüceye yaklaştı ve

Bruenor'un kaslı omzuna bir elini koydu. "Ayrıca kediyi de özlediğim biliyorum," dedi Regis, bir kez daha cüceyi karanlık düşüncelerinden çekip ayırarak.

Bruenor ona baktı ve sırıtmadan edemedi. Guenhwyvafdan söz edilmesi Bruenor'a sadece panter ile aralarında geçen didişmeyi hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda iki can dostu Drizzt ile Cattibrie'ın yalnız olmadığını ve kendi başlarının çaresine bakabileceklerini de hatırlatıyordu.

Cüce ve buçukluk o gece, vadiye adını veren aralıksız rüzgârın sesini dinleyerek ve kendilerini yıldızlar arasında hissederek uzun bir süre boyunca orada sessizce durdular.

Wyngate'te erzak toplama işi gayet iyi gitti ve tedarikleri tamamen sağlanıp onanmlan bitmiş olan Su Perisi denize açılıp kısa süre içinde Moonshaelert çok geride bıraktı.

Fakat, Moonshaeler'in batı sahilinden ayrıldıklarının ertesi günü rüzgâr büyük ölçüde azaldı. Görünürde hiçbir kara parçası yoktu ve engin okyanusun ortasındaydılar.

Gemide Robillard varken uskunanın gidişi tamamen durdurulamazdı. Ama yine de büyücünün güçleri sınırlıydı; yelkenleri çok uzun süre boyunca rüzgârla dolu tutamazdı. Bu sebeple, geminin yavaşça ilerlemesini sağlayan sürekli bir esintiyle yetinmek zorunda kaldılar.

Günler böyle, olaysız ve sıcak bir şekilde geçip gitti. Su Perisi okyanus dalgalan üzerinde gıcırdayarak ve sağa sola sallanarak ilerliyordu.

Deudermont, Wyngate'ten ayrıldıktan üç gün sonra erzak paylaşımı konusunda katı kurallar getirdi. Bunun sebebi, erzak stoklarını korumak olduğu kadar, git gide artan deniz tutması hastalığını yavaşlatmaktı. En azından mürettebat, korsanlar konusuna kafa yormuyordu. Bu kadar açıklara pek az gemi gelirdi, bu gemiler de kesinlikle yük veya tüccar gemisi olmazdı; yani burada bir korsanı mutlu edecek kadar çekici bir şey bulunmazdı.

Tek düşmanları deniz tutması, güneş yanığı ve dümdüz sudan başka hiçbir şey görmeden geçirilen günlerin yeknesanlığıydı.

Beşinci günlerinde biraz heyecan yaşadılar. Pruva kalasında duran Drizzt bir kuyruk yüzgeci gördü. Uskunaya paralel olarak giden iri bir köpekbalığınm yüzgeciydi bu. Drow, o sırada gözcü çanaklığında bulunan Waillan'a haykırdı.

"Yedi metrelik!" diye aşağı seslendi genç adam, zira durduğu yüksek yerden, iri balığın gölgesini görebiliyordu.

Bütün mürettebat heyecanla haykrnp zıpkınlarını alarak güverteye çıktı. Fakat, Waillan aşağıya doğru sayılarını haykırdığında ve bütün mürettebat bu köpekbalığınm yalnız olmadığını anladığında hayvanı mızrakla avlama hakkındaki bütün düşünceleri bir anda korkuya dönüştü.

Sayıları değişiyordu —köpekbalığı kuyruklarını aniden hareketlenen suyun arasından tespit etmek zordu— ama Waillan'm tahminince, ki tahminin doğru olduğuna şüphe yoktu, sürünün sayısı birkaç yüze ulaşıyordu.

Birkaç yüz! Ayrıca birçoğu Drizzt'in ilk tespit ettiği balık kadar iriydi. Heyecan sözleri kısa süre içinde yerlerini dualara bıraktı.

Köpekbalığı sürüsü gündüz ve gece boyunca Su Perisi'nin yanında kaldı. Deudermont, köpekbalıklarının bu geminin ne olduğunu anlamadıklarını tahmin etti. Ve kimse yüksek sesle dile getirmese bile, hepsi onunla aynı şeyi düşünüyor, obur balıkların Su Perisi'ni hızla yüzen bir balina zannetmemesini umut ediyordu.

Ertesi sabah köpekbalıkları, geldikleri kadar ani ve anlaşılmaz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Drizzt sabahın büyük bir bölümünü geminin küpeştelerinde dolaşarak, hatta birkaç kez ana direkteki gözcü çanaklığına çıkıp etrafa bakmarak geçirdi. Köpekbalıkları gitmişti, öylece gitmişlerdi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, gökyüzü gezintilerinden birisini bitirip ana direkten aşağı inen Drizzfe, "Bize cevap vermiyorlar," diye belirtti

Cattibrie. "Bunu asla yapmıyorlar. Kesinlikle bildikleri yollardan gidiyorlar, ama biz gidemiyoruz."

Bu Drizzt'e yalın bir gerçek gibi geliyordu; etrafındaki dünyanın onun için, hatta hayatlarının büyük bir kısmını denizde geçiren Deudermont gibiler için dahi ne kadar da bilinmedik olduğunu hatırlatan basit bir gerçekti. Sudan oluşan bu dünya ve içinde yaşayan büyük yaratıklar, onun asla gerçekten anlayamadığı bir ritimle hareket ediyordu. Bunu anlayışı ve her ne yöne bakarsa baksın ufuk çizgisinde dümdüz deniz suyu görmesi gerçeği, Drizzt'e kendilerinin ne kadar küçük olduğunu ve doğanın ne kadar üstün olabileceğini hatırlattı.

Bütün eğitimine, kaliteli silahlarına, savaşçı yüreğine rağmen, drow kolcu küçük bir varlıktan, mavi-yeşil bir halının üzerindeki minik bir noktadan ibaretti.

Drizzt, bu düşünceyi aynı anda hem huzur bozucu hem de rahatlatıcı buldu. O küçük, önemsiz bir varlıktı. Su Perisi'ne kolayca yetişen o balıkların bir lokmada yutabileceği bir canlıydı. Ve yine de çok daha büyük bir şeyin parçasıydı, hayal gücünün dahi kavrayamayacağı kadar engin bir mozaikteki bir çini tanesiydi.

Bir kolunu rahatça Cattibrie'ın omzuna doladı ve kendisini, kendi rengine uyan bu çini tanesiyle birleştirdi; genç kadın da ona yaslandı.

Ertesi gün rüzgâr yeniden çıktı ve uşkuna, tezahüratlar eşliğinde tekrar hızla ilerlemeye başladı. Fakat Robillard'ın neşesi kısa süre içinde kayboluverdi. Büyücünün hava durumunu tahmin etmekte kullanabileceği bazı büyüleri mevcuttu ve Deudermonf a, bu rüzgârların çok şiddetli bir fırtınanın öncüleri olduğu haberini verdi.

Ne yapabilirlerdi ki? Yakınlarda hiçbir liman, hiçbir kara parçası yoktu. Deudermont her şeyin elden geldiğince sıkı bir şekilde güverteye çivilenmesini emretti.

Bunun ardından Cattibrie'ın hayatında yaşadığı en felaket gecelerden birisi geldi. Uskunanın üzerinde yolculuk eden herkesin şimdiye kadar görmüş olduğu en feci fırtınalardan birisiydi bu. Su Perisi fırtınanın

ortasında yol alırken, Deudermont ile kırk kişilik mürettebatı güverte altındaki kamaralara sıkış tepiş doluştu. Uzun ince gemi çılgınlar gibi savruluyordu ve birkaç kez alabora olma tehlikesi atlattı.

Robillard ile Harkle çılgınlar gibi çalışıyordu. Robillard firtınanın büyük bir kısmı boyunca güvertede kaldı. Bazen aşağıya inip kendisini korumak ve güverteyi büyülü, bedeninden ayrılmış gözlerle izlemek zorunda kalıyordu. Bu sırada, şiddetli rüzgârları engellemek için büyüler yapmaya çalışıyordu. Harkle, yanında Guenbvvyvar ve birkaç mürettebat üyesiyle birlikte en aşağı depoda emekliyor, sıçanları kovalıyor, erzak dolu sandıkları kenara itiyor ve gemi omurgasını inceliyordu. Harpel'in ortamı iyice aydınlatacak ve ahşaptaki çatlakları örtmek için kalasları genişletecek bir büyüsü vardı. Mürettebat üyeleri ise ellerindeki katranlı halatları su sızdıran kalasların arasına çekiçle sıkıştırıyordu.

Cattibrie'ın midesi kıpırdayamayacak kadar bulanıyordu —diğer bir sürü kişinin de durumu aynıydı. Geminin sallanması öyle feci bir hal aldı ki, mürettebat üyelerinin duvarlara vurup sekmemek veya birbirilerine çarpmamak için kendilerini durdukları yere bağlamaları gerekti. En şiddetli sarsıntıyı yaşayan zavallı Dunkin oldu. Diğerlerinden daha şiddetli olan bir savruluş sırasında, kendisine sunulan ipi almak için ileri uzanan Dunkin, tepetaklak bir halde uçtu ve bir kalasa o kadar şiddetle çarptı ki, bir omzu çıktı ve bileği kırıldı.

O gece Su Perisi'nde kimse uyuyamadı.

Ertesi sabah gemi kötü bir şekilde iskele tarafına doğru yan yatmıştı, ama hâlâ yüzüyordu ve fırtına tek bir can kaybı dahi olmadan atlatılmıştı.

Mürettebat —tabii çalışacak durumda olanlar— tek bir yelkeni kaldırmak için bütün sabah çalıştı.

Öğle vaktine doğru, Cattibrie gözcü çanaklığından aşağı haykırdı ve kuzeybatıda havada bir sürü kuş olduğunu haber verdi. Deudernont rahatlayarak nefes verdi. Fırtınanın onlan rotalarından çıkarttığından ve Caerwich yolunda haritaya geçmiş en son adalar olan Marn Kayaları'na çıkmalarına yetecek kadar çabuk toparlanamayacaklarından korkmuştu.

Anlaşıldığı üzere kararlaştırdıkları rotadan çok güneydediler ve canla başla çalışmaları gerekti, özellikle de zavallı Robillard ile Harkle’ın. İki büyücünün de gözlerinin altında, hem bedensel hem de büyüsel yorgunluklarını gösteren morumsu torbacıklar belirmişti.

Her nasılsa, Su Perisi kayalara varabilecek kadar yön değiştirmeyi başardı. Buraya verilen isim gayet münasipti. Martı Kayaları, bazıları Su Perisi'nden küçük, birçoğu da ancak iki ya da üç adamın üzerinde durabileceği kadar büyük kayalardan oluşan bir kara parçasıydı. Bir iki tane büyük kaya parçası vardı, bunlardan birisi yaklaşık bir mil uzunluğunda, ama geniş olan kayalar martı pisliğiyle kaplı olduğundan dolayı griden çok beyazdı. Su Perisi kayalara yaklaşırken, binlerce ve binlerce martı, tam anlamıyla bir bulut oluşturarak geminin etrafında uçuştu ve buraya, yani özel bölgelerine giren bu izinsiz gemiye hiddetle cıyakladı.

Deudermont suyun daha sakin olduğu, onarımların daha rahatça yapılabileceği ve mürettebattaki herkesin, başka hiçbir sebepten olmasa bile altüst olan midelerini yatıştırmak için sırayla karaya çıkabileceği küçük bir girinti buldu.

O günün ilerleyen saatlerinde, Martı Kayalan'nın deniz seviyesinden yaklaşık yirmi metre yukarıda bulunan en yüksek noktasında Deudermont, yanında Drizzt ve Cattibrie ile birlikte durmaktaydı. Kaptan, her ne kadar dümdüz sudan başka bir şey görmeyi beklemese bile, dürbünüyle güneye bakıyordu.

Moonshaelefin en batı bumu ile Martı Kayaları arasında bulunan beş yüz millik mesafeyi yaklaşık iki haftada aşmışlardı, ki bu da Deudermont un tahmin ettiği sürenin yaklaşık iki katıydı. Yine de kaptan, erzaklarının yeteceği ve Caerwich'e varacakları konusunda kendisinden emindi. Su Perisi Wyngate'ten ayrılalı beri o ada hakkında pek fazla şey konuşulmamıştı. En azından açıkça konuşulmamıştı, zira Drizzt mürettebattan birçoğunun endişeyle fısıldaştığı şeylere kulak misafiri olmuştu.

Bunlar, hortlak hikâyeleri ve benzeri şeylerdi.

"Beş yüz mil geride kaldı ve gidilecek beş yüz mil daha var," dedi Deudermont, dürbününü gözüne dayamış bir halde güneye ve batıya bakarak. "Güneyde, buraya pek de uzak olmayan bir ada var ve orada daha fazla tedarik sağlayabiliriz."

"İhtiyacımız var mı?" diye sordu Drizzt.

"Caerwich'e kadar ve oradan dönüşte iyi bir hızla yol alırsak yok," diye yanıtladı Deudermont.

"Ne düşünüyorsun öyleyse?" diye sordu Cattibrie.

"Gecikmelerden ve yolculuktan usanmaya başladım," diye yanıtladı Deudermont.

"Yolun sonundaki şeyden korkuyorsun da ondan," diye mantık yürüttü Cattibrie dobra dobra. "Caerwich'te ne bulacağımızı, hatta bir Caerwich olup olmadığını kim bilebilir?"

"Orada bir yerde," diye ısrar etti kaptan.

"Dönüş yolumuzda, sözünü ettiğin şu diğer adada durma imkânımız var," diye önerdi Drizzt. "Kesinlikle Caerwich'e gitmeye yetecek kadar erzağımız mevcut."

Deudermont başıyla onayladı. Öyleyse dosdoğru Caerwich'e yollanmaları ve yolculuklarının en son ayağını da tamamlamaları gerekiyordu.

Kaptan yıldız ilmini biliyordu —onu Martı Kayalan'ndan Caerwich'e götürebilecek tek şey de yıldızlardı. Tarnheel'in kendisine verdiği haritanın doğru çıkmasını umut etti.

Caerwich'in gerçekten var olmasını umut etti.

Yine de, Deudermont'un kalbinin bir kısmı, onun var olmamasını diliyordu.

BÖLÜM 9

CAERWICH

"Şu Caerwich denilen ada ne kadar küçük?" diye Deudermont'a sordu Cattibrie. Denizde bir hafta daha geçmişti ve bu seferki olaysızdı.

Her ne kadar uşkuna ağzına kadar mürettebatla dolu olsa ve bir kişinin diğerlerinden ayrılıp tek başına kalacağı pek az yer bulunsa bile, bu hafta boşlukla ve yalnızlıkla geçmişti. Engin okyanusta durum hep böyledir, asla fiziksel olarak yalnız kalmazsınız, ama bütün dünya çok uzaktaymış gibi görünür. Cattibrie ile Drizzt sadece öylece durarak, dalıp giderek, masmavi örtünün dalgaları üzerinde sürüklenerek, birlikte ama yalnız başlarına saatler geçirdiler.

"Birkaç mil kare," diye dalgın dalgın yanıtladı kaptan, sanki bu cevap bir şartlı refleksmiş gibi.

"Ve onu bulabileceğini mi düşünüyorsun?" Kadının ses tonundaki belirgin gerginlik, Drizzt'ten ve Deudermont'tan aylak bir bakış yemesine sebep oldu.

"Martı Kayalan'ra bulduk," diye Cattibrie'a hatırlattı Drizzt. Her ne kadar kendi sesinde de o bariz rahatsızlık tınısı olsa bile, kadının somurtkan havasını dağıtmaya çalışıyordu. "Onlar da pek büyük değillerdi."

"Pöh, onları herkes biliyor," diye karşılık verdi Cattibrie. "Batıya doğru dümdüz git, o kadar."

"Nerede olduğumuzu ve nereye gitmemiz gerektiğim biliyoruz," diye ısrar etti Deudermont. "Ayrıca harita gibi bir gerçek de var; yani denizde körlemesine dolaşmıyoruz."

Cattibrie kafasım çevirip omzunun üzerinden geriye, pupa güvertesini temizlemekle meşgul olan Dunkin'e, yani haritayı onlara sağlayan kişiye ters bir bakış attı. Sırf kadının nahoş yüz ifadesi dahi Deudermont'un iddiasına bir cevap vermeye yetiyor, kadının haritanın ne kadar güvenilir olabileceği hakkındaki fikrini kaptana açıkça söylüyordu.

"Ayrıca büyücülerin uzakları görebilecekleri yeni gözleri var," dedi Deudermont. Cattibrie bunun doğru olduğunu fark etti, fakat o "gözlerin" ne kadar güvenilir olduğunu da merak ediyordu. Harkle ile Robillard, Martı Kayaları'ndan birkaç kuş almış ve büyüleri sayesinde onlarla iletişim kurabildiklerini iddia etmişlerdi. İki büyücü martıların onlara yardım edeceğini söylemişlerdi ve her gün kuşları serbest bırakıyor, buldukları şeyleri haber vermek için geri gelmelerini emrediyorlardı. Cattibrie büyücülere pek bel bağlamıyordu ve işin gerçeği, yanlarına aldıkları on kuştan sadece ikisi Su Perisi'ne geri dönmüştü. Cattibrie kuşların muhtemelen Martı Kayalarina geri uçtuğunu ve yol boyunca iki ahmak büyücüye katıla katıla güldüklerini tahmin ediyordu.

"Mintarn'dan ayrılalı beri elimizde olan tek şey haritaydı," dedi Drizzt yavaşça, kadının korkusunu dindirmeye ve güneşten yanmış güzel yüzünde apaçık görülen hiddeti yatıştırmaya çalışarak. Cattibrie'ın neler hissettiğim anlayabiliyordu, çünkü kendisi de aynı olumsuz düşünceleri paylaşmaktaydı. Hepsi şartların farkındaydı ve şu ana kadar yolculuk o kadar da kötü geçmemişti, kesinlikle olabileceğinin en kötüsü olmamıştı.

Birkaç haftadır yolculuktaydılar, bu zamanın büyük bir kısmını açık okyanusta geçirmişlerdi, yine de mürettebattan tek bir kişi bile kaybetmemişlerdi ve erzakları, az olmakla birlikte yeterliydi. 'Bunun için Guenhwyvar ile Harkle'a teşekkür etmek gerek,' diye düşündü Drizzt gülümseyerek, zira panter ile büyücü, Wyngate'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra gemiyi o baş belâsı sıçanlardan temizlemişti.

Ama yine de, yolculuğun düzgün ve olması gerektiği gibi gittiğini mantıki olarak bilmesine rağmen, Drizzt içinden taşan hiddet dalgalarını engelleyemiyorda Bunun okyanusla, sıkıntı ve yalnızlıkla bir alâkası olduğunu fark etti. Drow gerçekten de denize açılmayı ve dalgalar arasında olmayı seviyordu, fakat açık okyanusta, bütün dünyada bulunabilecek en derin boşluğa bakarak geçirdiği uzun süre sinirlerini kemirip duruyordu.

Cattibrie söylenerek uzaklaştı. Drizzt, Deudermont’a baktı ve deneyimli kaptanın gülümseyişi drowun endişelerini büyük ölçüde dindirdi.

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi Deudermont sessizce ona.

"Caerwich'i ufukta gördüğümüz ya da doğuya geri dönmeye karar verdiğimiz anda rahatlayacaktır."

"Bunu yaparmısın?" diye sordu Drizzt. "Surethırsızımn sözlerini boş verir misin?"

Deudermont bu soru üzerine enine boyuna düşündü. "Bunun alınyazım olduğuna inandığım için buraya geldim," diye yanıtladı. "Şu anda beni takip eden tehlike her neyse, onunla dosdoğru ve gözlerim açıkken yüzleşmek istiyorum. Ama mürettebatımın güvenliğini gereğinden fazla riske atamam. Eğer erzaklarımız yola devam edemeyeceğimiz kadar azalırsa geri döneceğiz."

"Peki ya surethırsızı ne olacak?" diye sordu Drizzt.

"Düşmanlarım beni bir kere buldu," diye yanıtladı Deudermont kayıtsız bir tavırla. Gerçekten de kaptan, Drizzf e ve tüm mürettebata bir kaya gibi, boşluğun denizinde tutunabilecekleri sert bir dayanak gibi görünüyordu. "Beni yine bulacaklardır."

"Biz de onları bekliyor olacağız," diye onu temin etti Drizzt.

Ortaya çıktığı üzere bu bekleyiş —en azından Caerwich için bekleyiş pek uzun sürmedi. Bu konuşmanın üzerinden bir saatten az süre geçmişti ki, Harkle Harpel heyecanla ellerini çırparak, apar topar Deudermont’un özel kamarasından dışarı çıktı.

Onun yanma ilk giden Deudermont oldu, ardından ise bir düzine heyecanlı mürettebat üyesi geldi. En ön kalastaki alışılmış yerinde duran Drizzt, açık köprünün küpeştesine geldi ve toplanan mürettebatı gözden geçirdi. Neler döndüğünü derhâl fark etti ve yukarıya bakıp, gözcü çanaklığından hevesle aşağı bakan Cattibrie'ı gördü.

"Aman da ne kadar cici kusmuş benim Reggie'ciğim!" diye neşeyle konuştu Harkle.

"Reggie mi?" diye sordu Deudermont ve yakında duran birkaç kişi.

"Regweld'in adaşı, kendisi çok sıkı bir büyücüydü! Bir kurbağayla bir atı melezlemişti —bu da öyle kolay iş değildir hani! Ona Hendekatlayan diyordu. Yoksa Nehirzıplayan mıydı? Yada şey..."

"Harkle," dedi Deudermont soğuk bir tavırla ve ses tonuyla büyücüyü saçma laf salatasından uyandırarak.

"Ah, elbette," diye gevezelik etti Harkle. "Evet, evet, nerede kalmıştım? Ah, evet, size Regweld'den bahsediyordum. Ne iyi adamdı.

Çok iyi adam. Hikâyeler onun Bekçi Vadisi'nde kahramanca savaştığını söylüyor. Bir seferinde..."

"Harkle!" Deudermontün ses tonunda artık üstü kapalı bir baskı değil, açıktan açığa saldırganlık vardı.

"Ne oldu yahu?" diye masumca sordu büyücü "Lanet olası martı," diye hırladı Deudermont. "Ne buldun?"

"Ah, evet!" diye yanıtladı Harkle, ellerini çırparak. "Kuş, kuş. Adı Reggie. Evet, evet, cici kuş. İçlerinden en hızlı uçanı o."

"Harkle!" diye kükredi yirmi kişi aynı anda.

Telaşa kapılmış Harkle'ın arkasından, "Bir ada bulduk," diye bir cevap geldi. Güverteye çıkan Robillard oldukça canı sıkılmış görünüyordu. "Kuş bugün geri döndü ve bir adadan söz etti. İskele tarafında ileride ve çok uzakta değil."

"Ne kadar büyük?" diye sordu Deudermont.

Robillard omuz silkip güldü. "Bir martının gözlerinden bakıldığı zaman bütün adalar büyük görünür," diye yanıtladı. "Sadece bir kaya parçası veya koca bir kıta bile olabilir."

"Hatta bir balina," diye öttü Harkle.

Sorun değildi. Eğer kuş gerçekten de orada, yani haritanın Caerwich'i gösterdiği yerde bir ada bulduysa, o zaman orası Caerwich olmalıydı!

"Sen ve Dunkin," dedi Deudermont, Robillard'a ve dümeni işaret etti. "Bizi oraya götürün."

"Ve Reggie," diye ekledi Harkle neşeyle, ana yelken direğinin ucuna, Cattibrie'ın kafasının hemen üzerine konmuş olan martıyı işaret ederek.

Kuşun durduğu yere, kadımn huysuz havasına ve yayını da yanında bulundurduğuna dikkât eden Drizzt muhtemel bir sorunun farkına vardı.

Fakat berekettir ki kuş, Harkle'ın emri üzerine durduğu yerden uçtu ve ardında hiçbir armağan bırakmadı.

Eğer o kuş olmasaydı, Su Perisi dosdoğru Caerwich'in yanından, adanın yarım mil ötesinden geçer ve onu asla göremezdi. Ada daire şeklindeydi, alçak bir koniyi andırıyordu ve çapı sadece birkaç yüz metre kadardı. Sürekli olarak, belli bir mesafe öteden deniz üzerindeki başka bir dalga gibi görünmesini sağlayan mavimsi bir sis bulutuyla kaplıydı.

Uşkuna, yelkenlerini yarıya indirmiş bir şekilde sis bulutuna yaklaşırken, rüzgâr soğuklaştı ve güneş çok daha az ısıtır oldu. Deudermont adanın etrafında tam bir daire çizdi, ama özellikle göze batan bir yer veya kolay bir yanaşma vaat eden herhangi bir bölge tespit edemedi.

İlk geldikleri noktaya geri dönen Deudermont, dümeni Dunkin'den aldı ve Su Perisi'ni dosdoğru Caerwich'e çevirip yavaşça sis bulutunun içine girdi.

"Hayalet rüzgârı," diye endişeyle belirtti Dunkin, aniden çıkan ayazla ürpererek. "Burası perili bir yer, size söylüyorum." Küçük adam çılgınlar gibi kulağını çekiştiriyordu ve aniden Wyngate'te uskunadan inmiş olmayı diledi. Dunkin'in diğer kulağı da çekildi, ama kendi eli tarafından değil. Adam dönüp bakınca Drizzt Do'Urden ile göz göze geldi. Drizzt'in kasları çok daha sıkı eğitilmiş olsa da, ikisi yaklaşık aynı boydaydı ve aynı vücut

yapısına sahiplerdi. Ama o anda Drizzt, zavallı Dunkin'e çok daha uzun boylu ve çok daha heybetli göründü.

"Hayalet rüzgâ—" diye konuşmaya başladı Dunkin, ama Drizzt adamın dudaklarına bir parmağını koyup onu susturdu.

Dunkin tüm ağırlığını küpeşteye verdi ve sessizleşti.

Deudermont yelkenlerin daha da gevşetilmesini emretti ve uskunayı akıntıyla süzülmeye bıraktı. Etraflarındaki sis bulutu kesifleşti ve geminin salınışmdaki garip bir şey, altındaki suyun akışında bulunan garip bir şey kaptana tetikte olmasını söyledi. Cattibrie'a seslendi, ama kör edici sis bulutuyla etrafı kaptandan fazla kaplanmış olan genç kadından bir cevap çıkmadı.

Deudermont, Drizzt'e başıyla işaret verdi. Drow, pruva kalasına koşturdu, üzerine çıkıp eğildi ve yollarına baktı. Bir saniye sonra, onlardan taş çatlasa elli metre ötede duran bir şey fark etti.

Drizzt sadece bir an için merakla baktıktan sonra ne olduğunu anlayıverdi; bu, bir gemi direğinin üst kısmıydı.

"Gemiyi durdurun!" diye bağırdı.

Daha Deudermont bu uyarıyı yerine getirme talimatı vermeden önce Robillard büyü yapmaya başlamıştı bile. Sihirbaz, büyülü enerjisini dosdoğru Su Perisi'nin önüne gönderdi ve geminin süzülüp gidişini kesmek için çıkıntı yapan bir su tabakası oluşturdu. Su Perisi'nin yelkenleri indirildi, geminin çapası suya 'floş' diye girdi ve bu ses birçok saniye boyunca güvertede ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Derinlik ne kadar?" diye sordu Deudermont, demir atan tayfalara.

Çapa zincirinin üzerinde, demir attıklarında derinliği ölçmelerini sağlayacak şekilde belli aralıklarla çizilmiş işaretler bulunuyordu.

Birkaç saniye sonra içlerinden birisi, "Otuz beş metre," diye seslendi.

Drizzt dümenin başında kaptana katıldı. "Tahminimce bir resif," dedi drow, durma talebine açıklık getirerek. "Taş çatlasa iki gemilik mesafe ötemizde bir gemi enkazı var. Yelken direğinin ucu haricinde tamamen gömülmüş, ama hâlâ dik duruyor. Bir şey onu hızla batırmış."

"Alt kısmı tamamen yarılıp sökülmüştür," diye mantık yürüttü Robillard.

"Tahminimce sahilden birkaç yüz metre uzaktayız," dedi Deudermont, sisin içine dikkâtle bakarak. Kıç tarafına döndü. Su Perisi, pupa güvertesinin her bir yanında bir tane olmak üzere iki filika taşıyordu.

"Bir daire daha çizebiliriz," diye belirtti Robillard, kaptanın düşündüğü şeyin nereye gittiğini görerek. "Belki de yanaşabileceğimiz iyi bir nokta buluruz."

"Gemimi tehlikeye atmayacağım," diye yanıtladı Deudermont.

"Filikayı kullanarak kıyıya yanaşacağız," diye karara vardı. Yakınlardaki mürettebat üyelerine baktı. "Bir tanesini suya indirin," diye talimat verdi.

Yirmi dakika sonra, Deudermont, Drizzt, Cattibrie, iki büyücü, Wallian Micanty ve epey isteksiz ve oldukça korkmuş haldeki Dunkin kürek çekerek Su Perisi'nden yavaşça uzaklaştı. Filika öylesine dolmuştu ki, burun kısmı zar zor kara suların üzerinde durmayı başanyordu.

Deudermont, Su Perisi'nde kalanlara kesin talimatlar vermişti. Mürettebat, sis bulutunun bin metre ötesinde demir atıp onların dönüşünü bekleyecekti. Eğer gece çökene kadar geri dönmezlerse Su Perisi adadan uzaklaşacak ve ertesi gün öğle vaktinde Caerwich'e son bir kez gelip bakacaktı.

Bundan sonra, eğer filikayı tespit edemezlerse, Su Perisi yuvaya geri dönecekti.

Yedili Su Perisi'nden uzaklaştı; Dunkin ile Waillan kürek çekiyordu, Cattibrie ise her an bir resif tespit etmeyi bekleyerek pruvadan ileri bakıyordu. Filikanın kıç kısmında Drizzt, gördüğü direği işaret etmeye hazır bir halde Deudermont'un yanma diz çökmüş duruyordu.

Drizzt direği bulamıyordu.

"Resif falan yok," dedi Cattibrie, ön taraftan. "Tahminimce güzel ve derin bir koy." Arkasını dönüp Drizzfe ve özellikle Deudermont'a baktı.

"Gemiyi o kahrolası sahile kadar getirebilirdin," dedi.

Deudermont, sisin içini dikkâtle tarayan ve direğin nereye kaybolduğunu merak edip duran drowa baktı. Ne görmüş olduğunu yeniden belirtmek üzereydi ki, tabanı keskin bir resifin kayalarına sürtünen filika aniden öne doğru yalpaladı.

Yükselerek duruverdiler. Orada asılı kalabilirlerdi, ama Robillard'ın yaptığı bir büyü iki sihirbazı, Deudermont ve Cattibriei filikanın gıcırdayan ahşabından yukarı kaldırdı. Bu sırada Drizzt, Dunkin ve Waillan dikkâtle filikayı suya geri indirdiler.

"Ta kıyıya kadar mı?" diye sordu Drizzt, Cattibrie'a.

"Orada değildi!" diye ısrar etti genç kadın. Cattibrie beş yıldan uzun bir süredir gözcülük yapmaktaydı ve denildiğine göre Kılıç Sahili'ndeki en keskin gözlere sahipti. 'Peki öyleyse nasıl oldu da,' diye düşündü, 'belirgin bir resifi gözden kaçırdım, özellikle de tam o resifi görmek için etrafa bakınırken?'

Birkaç saniye sonra filikanın en gerisinde duran Harkle ürkerek haykırdı ve diğerleri dönüp baktıklarında, geminin yelkeninin büyücünün oturduğu yerin hemen yanında durduğunu gördüler.

Şimdi diğerleri, özellikle de Drizzt, Cattibrie ile aynı şüpheleri paylaşmaktaydı. Az önce o direğin üzerinden geçmişlerdi, peki öyleyse neden onu görmemişlerdi?

Dunkin çılgınlar gibi kulağını çekiştirdi.

"Sisin bir numarası," dedi Deudermont sakince. "Bizi o direğin etrafında dolaştırın." Bu emirle diğerlerini hazırlıksız yakalamıştı. Dunkin kafasını salladı, ama Waillan adamın omzuna vurdu.

"Asıl küreğe," diye emretti Waillan. "Kaptanı duydun."

Gemi enkazı hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen Cattibrie filikanın yan tarafından eğildi. Ama sis suyun üzerinden yansıyor ve genç kadını, gizlediği şeylerin ötesini göremediği gri bir örtüye bakmak zorunda bırakıyordu. En sonunda Deudermont burada bilgi toplama işini boş verdi ve Waillan ile Dunkin'e dosdoğru adaya yönelmelerini emretti.

İlk başta Dunkin sudan çıkacağı için sevinerek, hevesle başını salladı.

Sonra çıkacağı karayı düşününce, küreklere asılmak yerine kulağına asıldı.

Yüzeydeki dalga güçlü değildi, ama suyun içindeki akınti güçlüydü ve filikanın kaydettiği ilerlemeye engel oluyordu. Ada kısa süre içinde görünür oldu, ama birçok dakika boyunca sanki orada, ulaşabileceklerinin biraz ötesinde duruyormuş gibi göründü.

"Sıkı asılın!" diye kürekçilere emretti Deudermont, tam olarak bu dediğini yaptıklarını ve bu işi bitirmeye en az kendisi kadar hevesli olduklarını bildiği halde. En sonunda kaptan, dokunaklı bir şekilde Robillard'a baktı ve büyücü, pes etmiş bir tavırla iç geçirdikten sonra ellerini derin ceplerine sokup yararlı bir büyü için gereken malzemeleri aramaya başladı.

Hâlâ en önde olan Cattibrie dikkâtle sisin ötesine bakıyor, üzerinde yaşayanlardan bir iz görebilmek için beyaz kumsalı inceliyordu. Bu hiç iyi değildi; kesif sise rağmen ada çok uzakta görünüyordu. Genç kadın bunun yerine kafasını eğip aşağıya, karanlık sulara baktı.

Mumlar gördü.

Cattibrie'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. Kafasını kaldırıp gözlerini ovuşturdu ve tekrar suya baktı.

Mumlar. Bu konuda yanılmış olamazdı. Mumlar... suyun altında.

Meraklanan kadın daha da eğildi ve daha dikkâtle baktı. Sonunda, kendisine en yakın ışığı elinde tutan bir suret gördü.

Cattibrie, nefesini tutarak geri çekildi. "Ölüler," dedi, fakat ağzından bir fısıltıdan fazlasını çıkartmayı başaramamışü. Sadece kadının yaptığı kesin hareketler diğerlerinin ilgisini çekebildi. Sonra şişkin ve kararmış bir el filikanın kenarını kavradığı anda Cattibrie sıçrayarak ayağa kalktı.

Sadece Cattibrie'a bakan Dunkin, kadın kılıcını çektiğinde çığlığı bastı. Drizzt de ayağa kalkti ve kürek çeken iki adamın arasından hızla geçti.

Cattibrie, hayaletin kafasının üstünün sudan çıkışını gördü.

Filikanın yanına dehşetengiz, iskeletimsi bir surat yükseldi.

Sertçe aşağı inen KhazidTıea, kayığın kenarından başka hiçbir şeye çarpmayı başaramadı ve su seviyesine gelene kadar filikanın ahşabını yardı.

"Ne halt ediyorsun?" diye haykırdı Dunkin. Cattibrie'ın yanına gelen Drizzt de aynı şeyi merak ediyordu. Ortalıkta herhangi bir hayaletten iz yoktu. Sadece Cattibrie'ın filikanın ahşabına derince gömülmüş olan kılıcı vardı.

"Bizi yaklaştırın!" diye geriye doğru haykırdı Cattibrie. "Bizi yaklaştırın!"

Drizzt önce kadına, sonra da etrafına baktı. Suyun içindeki garip ışıklan fark edince, "Mumlar mı?" diye sordu.

Bu basit söz, Deudermont'un, Robillard'ın, Waillan'm ve Dunkin'in yüreklerine korku saldı. Zira hepsi denizciydi ve hepsi de dalgalar altında pusuya yatan, şişkin vücutlan ancak cadı ışığından mumlarla belli olan deniz hayaletlerinin hikâyelerini biliyordu.

"Ne kadar hoş!" dedi hiçbir şeyden haberi olmayan Harkle, filikanın kenarından suya bakarak.

"Bizi kumsala götürün!" diye haykırdı Deudermont. Fakat bu zahmete girmesine hiç gerek yoktu, zira Waillan ile Dunkin bütün güçleriyle

küreklere asılmaktaydı.

Robillard kendisini büyü yapmaya kaptırmıştı. Küçük filikanın hemen arkasında bir dalga oluşturdu ve filika havaya yükselip hızla kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Ani dalganın sarsıntısı Cattibrie'ı filikanın güvertesine düşürdü ve neredeyse Drizzfin de suya düşmesine sebep olacaktı.

Mumlara dalıp gitmiş olan Harkle o kadar şanslı değildi. Dalga yükselip deniz seviyesinden yukan çıktığında Harkle filikadan aşağı düştü.

Filika dosdoğru ileri fırladı ve kayarak kumsala çıktı.

Harkle kıyıdan on metre ötede, dalganın geride bıraktığı köpükler arasında ayağa kalktı.

Bir düzine acayip, şişkin suret de onun etrafında belirdi.

"Ah, merhaba..." diye konuştu dost canlısı Harpel ve sonra gözleri öyle bir genişledi ki, neredeyse yuvalarından fırlayacaklardı.

"Amanın!" diye haykırdı Harkle, geri çekilen suların içinde kıyıya doğru koştururken.

Cattibrie çoktan ayağa kalkıp yerini almış, Taulmaril'i kaldırmıştı ve kirişe bir ok yerleştirmekteydi. Hızla nişan alıp atış yaptı.

Ok gümüş bir kuyrukla yanından geçtiğinde Harkle yeniden haykırdı.

Sonra ok, bir cesede saplanıp onu suya düşürürken iç kaldıran bir saplanma sesiyle 'floş' sesi işitti ve kadının hedefinin kendisi olmadığını anladı.

Hemen ardından başka bir ok daha geldi ve en yakındaki diğer zombiyi alaşağı etti. Daha sığ sulara gelen Harkle ayağına dolanan yosunları silkeledi ve hızla diğer canavarlarla arayı açtı. Sudan henüz çıkmış, ıslak kumda birkaç adım atmıştı ki, gürleyen alev sesleri işitti ve dönüp baktığında kendisini sudan ve zombilerden ayıran bir ateş perdesi gördü.

Kumsalın geri kalan kısmım koşarak aşıp filikanın yanında duran altı yoldaşının yanma geldi ve Robillard'a şükranlarını sundu. Büyücüyü öyle bü" sarstı ki, adamın konsantrasyonu bozuldu.

Ateş perdesi yok oluverdi. Az önce on zombinin durduğu yerde şimdi yirmi tanesi vardı ve yosunların arasından daha da fazlası çıkmaktaydı.

"İyi halt ettin," dedi Robillard keyifsiz bir sesle.

Cattibrie tekrar atış yaparak bir diğer zombiyi alaşağı etti.

Robillard bir elinin parmaklarını gerdi ve her birinden yeşil enerji huzmeleri fişkmp kumsal boyunca hızla uçtu. Üç tanesi bir zombiye art arda vurup canavarı suya düşürdü. İki tanesi ise hızla onun yanından geçerek bir sonraki canavarı yaktı ve aynı şekilde onu da alaşağı etti.

"Hiç de yaratıcı değil," diye belirtti Harkle.

Robillard kaşlarını çatarak ona baktı. "Daha iyisini yapabilir misin?"

Harkle dargın bir şekilde parmaklarını şıklattı ve meydan okudu.

Drizzt ile diğerleri geride durdular. Silahlan hazırdı, ama sihirbaz büyülerinin bulunduğu yerde düşmana saldırmamaları gerektiğini biliyorlardı. Hatta Cattibrie bile, birkaç atış daha yaptıktan sonra yayını indirdi ve sahneyi müsabakaya tutuşmuş büyücülere bıraktı.

"Bunu bana Calimshanlı bir yılan oynatıcısı öğretmişti," diye ilan etti Harkle. Havaya bir tutam ip attı ve çatlayan, yüksek oktavlı bir sesle büyünün sözlerini söyledi. Onun çağrısıyla bir yosun tabakası canlanıp yılan gibi doğruldu ve derhâl kendisini en yakındaki zombinin etrafına sararak yaratığı suların altına gömdü, Harkle kocaman gülümsedi.

Robillard alayla homurdandı. "Sadece bir tane mi?" diye sordu ve başka bir büyü yapmaya başladı. Dönüp savruldu ve havaya ince metal parçalan savurdu. Sonra durdu, güçlü bir şekilde döndü ve bir elini sahile doğru uzattı. Alevler içindeki parlak metal parçalan uçuştu, kendi başlarına devinim kazandı ve zombilerin üzerine bir yaylım ateşi halinde yağdı.

Canavarlardan birkaçı vuruldu. Yanan metal parçalan zombilere yapıştı, yosunlan ve giysi paçavralannı kavurdu, çürümüş deriyi ve kemiği deşti.

Bir saniye sonra birkaç iğrenç zombi daha yığılıp kaldı.

"Ah, basit bir zuhur büyüsü," diye azarladı Harkle ve küçük metal bir değnek çıkartıp kıyıya doğru işaret ederek Robillard’ın büyüsüne karşılık verdi.

Birkaç saniye sonra ileri doğru bir yıldınm mızrağı fırladı. Harkle suya nişan almıştı ve böylece yıldınm suya girerek geniş, dairesel bir şekilde alana yayılarak birçok canavarı çarptı.

Bu manzara ne kadar da garip, hatta komikti! Zombilerin saçları dimdik olmuştu ve kaskatı hareket eden yaratıklar garip bir şekilde sallanmaya, tam daireler çizmeye, bir o yana bir bu yana savrulmaya başladılar.

Daha sonra da dönerek suların içine gömüldüler.

Büyü sona erdiğinde, zombi safları yan yarıya temizlenmişti, fakat daha fazlası inatla sudan kumsala doğru çıkmaktaydı.

Harkle gülümsedi ve tekrar parmaklarını şıklattı. "Bu da basit bir zuhur büyüsüydü," diye belirtti.

"Hakikaten de öyle," diye homurdandı Robillard.

Cattibrie şu noktada yayının kirişini gevşetmişti ve iki yol arkadaşına bakarken gerçekten eğlenmiş bir halde gülümsemekteydi. Birkaç saniye önce öylesine korkuya kapılmış olan Dunkin bile, savaşan büyücülerin marifetlerine kahkahayı basmaya hazır gibi görünüyordu. İkiliye bakan Deudermont memnun oldu, çünkü böylesine dehşetengiz düşmanların görüntüsünün, grubun cesaretini kıracağından korkmuştu.

Sıra Robillard'daydı ve büyücü sudan yeni çıkıp kumsalda ilerlemekte olan bir zombiye odaklandı. Bu sefer büyü malzemesi kullanmadı, sadece hafifçe mırıldandı ve ellerini belli hareketler yaparak salladı.

İleri uzattığı parmağından dışan bir alev huzmesi fişkırdı, bahtsız canavara doğru uçtu ve onu alevlerle kapladı. Yaratığı birkaç saniye içinde tamamen yakıp kül eden bu büyü oldukça etkileyici bir numaraydı. Derin bir konsantrasyon içinde olan Robillard, bundan sonra ateş huzmesinin yönünü değiştirdi ve ikinci canavan da yakıp kül etti.

"Kavurucu," dedi, büyü sona erdiğinde. "Agannazafm çalışmalarından bir yadigar."

Harkle burun büktü. "Agannazar düşük seviyeli bir hokkabazdı!" diye ilan etti ve Robillard kaşlannı çattı.

Harkle, elini ceplerinden birine attı ve birkaç büyü malzemesi çıkarttı. "Dart," diye açıkladı, elindeki bir nesneyi havaya kaldırarak. "Ravent tozu ve engerek midesi."

"Melf!" diye neşeyle haykırdı Robillard.

"Melf ya!" diye tekrarladı Harpel. "İşte ona büyücü derim ben!"

"Melfi tanıyorum," dedi Robillard.

Harkle kekeledi ve büyüsünü bozdu. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Melfin çalışmalannı biliyorum," diye sözüne açıklık getirdi Robillard.

"Ah," dedi Harkle ve büyüsüne geri döndü.

Robillard, sözünü kanıtlamak için elini cebine attı ve bir avuç dolusu çam reçinesi kokan bilye çıkarttı. Harkle bu esansın kokusunu aldı, ama o sırada kendi büyüsünün son rünlerine gelmiş olduğu için, buna pek aldırış etmedi.

Dart Harkle’ın elinden hızla fırladı ve en yakındaki zombinin göbeğine saplandı. Derhâl asit püskürtmeye başladı ve yaratığın göbeğinde giderek genişleyen bir delik açtı. Zombi beyhude yere yarasını tuttu, hatta sanki kendi içinden öbür tarafa bakacakmış gibi eğildi.

Derken yere yığıldı.

"Melf!" diye ilan etti Harkle, ama Robillard'a dönüp baktığında ve büyücünün elinden küçük meteor parçaları fışkırdığını, ileri doğru saçılıp zombi safları arasında minik alev toplan patlattığını gördüğünde sustu.

"Daha iyi Melf," diye kabul etti Harkle.

"Bu ahmaklığın bu kadarı yeter," diye araya girdi Kaptan Deudermont "Basitçe kumsaldan kaçabiliriz. Bizi takip edeceklerini sanmıyorum." İki büyücünün de kendisine pek aldırış etmediğini anlayan Deudermont’un sesi yavaşça kısıldı.

Kızgın Robillard’ın verdiği tek cevap, "Gemide değiliz," oldu. Sonra Harkle'a dönüp şöyle dedi, "Mağlubiyeti kabul ediyor musun?"

"Daha esas gösteriye başlamadım bile!" diye ilan etti inatçı Harpel.

İkisi de kendilerini büyü yapmaya kaptırdılar ve hatırı sayılır repertuarlarındaki en güçlü büyüleri seçmeye başladılar. Robillard küçük bir kürekle kova çıkarttı, bu sırada Harkle yılan derisinden bir eldiven ve uzun, boyalı bir tırnak çıkarttı.

İlk olarak Robillard davrandı ve büyüsü en yakındaki zombilerin ayaklarının altında aniden şiddetli bir şekilde çukur oluşturdu. Kumlar çılgınlar gibi uçuştu. Canavarlar bu çukurun içine düşüp görünürden kayboldu. Robillard açısını değiştirip tek bir kelime söyledi ve pek yakında başka bir çukur açıldı.

"Çukur kazma," diye Harkle'a mırıldandı, büyüsünün arasından.

"Bigbi," diye karşılık verdi Harkle. "Bigbi'yi bilir misin?"

Yaptığı etkileyici gösteriye rağmen Robillard’ın beti benzi atmıştı.

Elbette ki Bigbi'yi biliyordu! Tüm zamanlarda ve tüm diyarlarda gelmiş geçmiş en güçlü ve en etkileyici büyücülerden birisiydi.

Harkle’ın büyüsü vücutsuz, devasa bir el oluşturarak başladı. Bu el saydamdı ve Robillard’ın ilk çukurunun etrafında dolanıp duruyordu.

Robillard ilgiyle ele baktı. Elin üç parmağı ileri doğru uzanmış, deliği işaret ediyordu. Ama orta parmağı, başparmağın altına kısmış bir şekilde geri çekilmişti.

"Bigbi'nin büyüsünü biraz geliştirdim de," diye böbürlendi Harkle.

Bir zombi, devasa el ile deliğin arasına girdi.

"Doink!" diye emir verdi Harkle. Elin orta parmağı, baş parmağın altından hızla kurtularak yaratığın kafasının yanma vurdu ve zombiyi yanlamasına çukura düşürdü.

Harkle, Robillard'a doğru dönüp kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. "Bigbi'nin Fiske Vuran Parmakları," diye açıkladı. Tekrar düşüncelerini el üzerine yoğunlaştırdı, iradesiyle onu hareket ettirerek kumsal boyunca dolaştırdı ve menziline giren her zombiyi "doinkleyip" devirdi.

Robillard kükreyip itiraz mı etsin, yoksa katıla katıla gülsün mü kestiremedi. Harpel'in iyi, epey iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ama Robillard bu müsabakayı kaybetmeyecekti. Bir elmas çıkarttı; bu elmas ona binden fazla altın sikkeye mal olmuştu. "Otiluke," dedi meydan okurcasına. Çalışmaları büyücü öğretilerinin mihenk taşlarından birisini oluşturan başka bir efsanevi ve kudretli büyücünün adıydı bu. Şimdi beti benzi atma sırası Harkle'a gelmişti, zira efsanevi Otiluke hakkında pek az bilgiye sahipti.

Robillard önce elmasa, sonra da hızla azalan canavar saflarına baktı ve buna gerçekten de değip değmeyeceğini merak etti. Aklına gelen bir fikirle parmaklarını şıklattı, elması cebine geri koydu ve onun yerine ince bir kristal parçası çıkarttı.

"Otiluke," dedi yine, aynı büyünün başka bir türünü seçerek. Büyüyü derhâl yaptı ve bütün kumsalda kıyıya vuran sular aniden donarak daha sudan çıkmamış olan bütün zombileri kalın buzun içine hapsetti.

"Ah, iyi işti," diye itiraf etti Harkle. Bu sırada Robillard ellerini muzaffer bir tavırla birbirine çırparak kendisini, hem zombilerden hem de Harkle'dan

kurtardığını belirtti. Yapılan büyüler kumsaldaki düşmanları temizlemişti ve müsabaka görünüşe bakılırsa sona ermişti.

Ama Harkle, Robillard'ın son sözü söylemesine izin veremezdi, hele bu şekilde asla. Buzun içinde debelenen zombilere göz attıktan sonra Robillard'a dik dik baktı. Göstere göstere elini en derin cebine soktu ve seramik bir şişe çıkarttı. "Süper kahramanlık," diye açıkladı. "Belki de Tenser adını duymuşsundur?"

Robillard büzdüğü dudaklarına bir parmağım koydu. "Ah, evet," dedi bir saniye sonra. "Elbette, çılgın Tenser." Bu ismin doğuracağı sonuçlan düşünen Robillard'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Söylendiğine göre Tenser'ın en bilindik büyüsü, büyücünün tekini kısa süreliğine bir savaşçıya dönüştürmüştü —bir başıbozuk savaşçısına!

"Tenser olmaz!" diye bağırdı Robillard, durduğu yerde Harkle'ın üzerine çullanıp iksir şişesinin tıpasını açamadan önce adamı yere devirerek.

"Yardım edin!" diye yalvardı Robillard ve diğerleri derhâl onların yanına geldi. Savaş ve müsabaka sona ermişti.

Ayağa kalktılar ve Deudermont kumsalı terk etme zamanının geldiğini duyurdu.

Drizzt derhâl Cattibrie'a işaret etti ve ikisi öne geçtiler. Yola koyulmaya hazırlardı. Kadın onu derhâl takip etmedi. Büyücüler arasında süren —ve şimdi dostane olan— atışmalara takılmıştı. Daha çok, şimdiye kadar hiç görünmediği kadar canlı ve mutlu görünen Robillard'ı inceliyordu.

Harkle Harpel'in gerçekten de adamın üzerinde olumlu bir etkisi olduğunu düşündü.

"Ah, o kazma büyüsü benim Bigbi uyarlamamla gayet iyi uyuştu," dediğini duydu Harkle'ın. "Bana onu yapmayı öğretmelisin. Kuzenim Bidderdoo bir kurtadamdır ve kemik olsun, değnek olsun, bulduğu her şeyi ön bahçeye gömmek gibi bir alışkanlığı var. Kazma büyüsü bazı şeyleri bulmama yardımcı..."

Cattibrie kafasını salladı ve Drizzt'e yetişmek için aceleyle seğirtti.

Fakat aniden kayarak durdu ve filikaya geri baktı. Daha doğrusu, sahile çıkmış filikanın içinde oturan ve kafasını ileri geri sallayan Dunkin Uzundirek'e baktı. Cattibrie diğerlerine işaret etti ve hepsi adamın yanına geri gitti.

"Gemiye geri dönmek istiyorum," dedi Dunkin sertçe. "Büyücülerden birisi beni oraya götürebilir." Adam bir yandan konuşurken, diğer yandan filikanın kenannı öyle sıkıca kavramıştı ki, iki eli de kansızlıktan bembeyaz kesilmişti.

"Haydi gel," dedi Drizzt ona.

Dunkin kıpırdamadı.

"Sadece birkaç kişinin gördüğü bir şeyi görme şansına sahipsin," dedi kolcu. Drizzt bir yandan konuşurken, diğer yandan panter heykelciğini çıkarttı ve kumların üzerine attı.

"Caerwich hakkında Su Perisi üzerinde bulunan herkesten fazla şey biliyorsun," diye ekledi Deudermont. "Bilgine ihtiyacımız olacak."

"Az şey biliyorum," diye karşılık verdi Dunkin.

"Ama yine de diğerlerinden daha fazla," diye ısrar etti Deudermont.

"Yardımın için sana verilecek bir ödül olacak," diye devam etti Drizzt ve Dunkin'in gözleri bir anlığına panldadı —tabii drow, "ödül" sözüyle ne kastettiğini açıklayana kadar.

"Burada ne gibi bir maceraya karışacağımızı kim bilebilir?" dedi Drizzt heyecanla. "Çözeceğimiz sırları kim bilebilir?"

"Macera mı?" diye kulaklarına inanamaz bir halde sordu Dunkin.

Kumsaldaki katliam sahnesine ve hâlâ suyun içinde donmuş halde duran zombilere baktı. "Ödül mü?" diye ekledi kıkırdayarak. "Daha çok bir ceza, hem de size zarar verecek hiçbir şey yapmadığım halde!"

"Bir gizemi çözmek için buradayız," dedi Drizzt, sanki bu gerçeğin adamın ilgisini çekmesi gerekiyormuş gibi. "Öğrenmek ve gelişmek için.

Etrafımızdaki dünyanın sırlarını keşfetmek için."

"Bilmek isteyen kim?" diye çıkıştı Dunkin, drowun havasını söndürüp edebi konuşmasını bozarak. Dramın sözlerinden ilham alan Waillan Micanty, sızlanan küçük adamı yeterince dinlenmiş olduğuna karar verdi.

Genç denizci kumun üzerindeki filikanın yanma gitti, Dunkin'in ellerini kayığın üzerinden koparırcasına ayırdı ve adamı kaldırıp kuma indirdi.

"Bunu çok daha ustaca yapabilirdim," diye soğuk bir tavırla belirtti Robillard.

"Tenser büyüsü de öyle," dedi Harkle.

"Tenser olmaz," diye ısrar etti Robillard.

"Tenser olmaz mı?"

"Tenser olmaz," diye tekrarladı Robillard, son noktayı koyan bir tonlamayla. Harkle biraz mızmızlandı, ama cevap vermedi.

"Büyünüzü saklayın," dedi Waillan onlara. "Daha sonra ihtiyacımız olabilir."

Bu sefer mızmızlanma sırası Dunkin'deydi.

"Bu iş bittiğinde, Mintarn Limanı'na demir atan her denizcinin gözlerinin fal taşı gibi açılmasını sağlayacak bir hikâyen olacak," dedi Drizzt, küçük adama.

Bu sözler Dunkin'i biraz yatıştırmış gibi göründü, tabii Cattibrie, "Eğer sağ kalırsan," diye ekleyene kadar.

Drizzt ile Deudermont genç kadına ters bakışlar attılar, ama kadın sadece masumca sırıttı ve yürüyüp uzaklaştı.

"Tiran hazretlerine bunu söyleyeceğim," diye tehdit etti Dunkin, ama artık onu kimse dinlemiyordu.

Drizzt, Guenhwyvar'ı çağırdı ve panter kumsala geldiğinde yedi maceracı, Deudermontün etrafında toplandı. Kaptan, adanın kabaca hatlarını kumun üzerine çizdi. Üzerinde bulunduklan kumsalı işaret etmesi için bir X çizdi, sonra Su Perisinin bulunduğu yeri belirtmek için adanın dışına da bir tane koydu.

"Fikri olan var mı?" diye sordu, özellikle Dunkirie bakarak.

"İnsanlann İnleyen Mağaranın Cadısı' hakkında konuştuğunu duymuştum," diye çekingenlikle konuştu küçük adam.

"Kıyı boyunca mağaralar olabilir," diye akıl yürüttü Cattibrie. "Ya da burada." Parmağını Deudermontün kabaca çizdiği haritanın üzerine koydu ve Caerwich'in büyük bir kısmını kaplayan, alçak, koni şeklindeki dağı işaret etti.

"Denize çıkmadan önce iç kesimleri araştırmalıyız," diye mantık yürüttü Deudermont ve Caerwich'in kıyı kesimindeki tehlikeleri hatırlamaları için içlerinden hiçbirinin kaptanın bakışlannı takip edip donmuş zombilere tekrar göz atması gerekmedi. Böylece, şaşırtıcı derecede gür çalılar ve iri eğreltiotları arasında ilerleyerek iç kesimlere doğru yola koyuldular.

Neredeyse kumsalın açıklığını terk eder etmez, etraflarından sesler gelmeye başladı —egzotik kuşların ötüşleriyle ıslıkları ve içlerinden hiçbirinin daha önce duymadığı, gırtlaktan gelen, ulumaya benzer sesler. Drizzt ile Guenhwyvar hiç ses çıkartmadan ilerleyip çalılıklar arasında kayboldular ve kanatları korumak için en öne geçtiler.

Dunkin, etrafındaki grubun bir anda küçülmesinden hiç hoşlanmayarak inledi. Cattibrie ona güldü ve adamdan ters bir bakış yedi. Drow ile kedisi yanlarındayken ne kadar güvende olduklarını Dunkin bir bilseydi.

Bir saatten uzun bir süre boyunca arayıp taradıktan sonra, kumsaldan alçak, koni şeklindeki dağa giden yolun yarı mesafesindeki küçük bir açık alanda mola verdiler. Drizzt, kısa mola süresinde kedinin, grupça günün

geri kalan kısmı boyunca arayıp tarayacaklarından çok daha fazla mesafe kat edeceğini düşünerek Guenhwyvar'ı yalnız başına keşfe yolladı.

"Koninin arka tarafından aşağı inecek, sonra etrafından dolaşıp güneye doğru giderek filikaya varacağız," diye açıkladı Deudermont. "Sonra tekrar koninin üzerinden aşıp kuzeye doğru tur atacağız."

"Mağaranın hemen yanından geçmiş ve onu görmemiş olabiliriz," diye homurdandı Robillard. Bunun gayet doğru bir tahmin olduğunu herkes biliyordu, zira çalılar gürdü, etraf karanlıktı ve sis biraz olsun hafiflememişti.

"İki büyücümüz gayet işe yarayabilirdi," dedi Deudermont iğneleyici bir tonlamayla, "tabii kendilerini kanıtlamak için büyülerini harcamış olmasalardı."

"Yok edilmesi gereken düşmanlar vardı," diye itiraz etti Harkle.

"Onları yayımla avlayabilirdim," dedi Cattibrie.

"Ve oklarını boşa harcardın!" diye karşılık verdi sihirbaz, kadını mantık tuzağına düşürdüğünü sanarak.

Cattibrie'ın sadağının güçlü bir tılsıma sahip olduğunu diğerleri elbette ki biliyordu. "Benim oklarım tükenmez," diye belirtti kadın ve Harkle susup oturdu.

Drizzt tam o sırada ayağa sıçrayıp ormanın içine dikkâtle bakarak bu muhabbetti böldü. Eli, oniks heykelciğin bulunduğu keseye gitti.

Cattibrie da ayağa sıçrayıp Taulmaril'i kaldırdı ve diğerleri onları izledi.

"Guenhwyvar mı?" diye sordu kadın.

Drizzt başıyla onayladı. Pantere bir şey olmuştu, ama Drizzt bunun ne olduğundan emin değildi. Ani bir içgüdüyle heykelciği çıkartıp yere koydu ve bir kez daha panteri çağırdı. Bir saniye sonra gri duman bulutu belirip şekil aldı ve Guenhwyvar drowun etrafında gergin bir şekilde dolaşmaya başladı.

"Bu şeylerden İM tane mi var?" diye sordu Dunkin.

"Aynı kedi," diye açıkladı Cattibrie. "Bir şey Guen'i yuvasına geri yollamış."

Drizzt başını salladı ve Deudermont'a baktı. "Guemvhyvafın tekrar bulabileceği bir şey," diye mantık yürüttü.

Karmakarışık orman içinde tekrar yola koyuldular ve başı çeken Guenhwyvar'ı izlediler. Çok geçmeden koni şeklindeki dağın kuzey yamacına geldiklerinde ve gür bir yosun tabakasının arkasında karanlık bir giriş buldular. Drizzt, Guenhwyvar'a işaret verdi, ama kedi içeri girmedi.

Drizzt merakla ona baktı.

"Ben filikaya geri dönüyorum," diye belirtti Dunkin. Uzaklaşmak için bir adım attı, ama adamın ahmaklığından usanan Robillard bir büyü değneği çıkarttı ve Dunkin'in tam gözlerinin ortasına nişan aldı. Büyücü tek bir kelime dahi etmedi, etmesi de gerekmiyordu.

Dunkin mağaraya doğru geri döndü.

Drizzt panterin yanında yere sindi. Guenhwyvar mağaraya girmiyordu ve bunun sebebi hakkında drowun hiçbir fikri yoktu.

Guenhwyvar'ın korkmadığını biliyordu. Bu alanda panterin içeri girmesini engelleyen bir tılsım olabilir miydi?

Bu açıklamayla tatmin olan Drizzt, her zaman olduğu gibi mavi bir ışıkla parlayan palası Parıltı'yı çıkarttı ve dostlarına beklemelerini işaret etti. Yosun tabakasını geçti, gözlerinin daha derin karanlığa uyum sağlaması için bir süre bekledi ve içeri girdi.

Parıltı'nın ışığı söndü. Drizzt yana doğru hamle yapıp bir kayanın arkasına saklandı. Beklediği kadar hızlı hareket etmediğini fark etti, çünkü tılsımlı ayak bileklikleri ona fayda sağlamıyordu.

"Büyü yok," diye mantık yürüttü ve Guenhwyvar'ın neden içeri girmediğini net bir şekilde anladı. Drow gerisin geri çıktı, ama sabırsız

dostlannın çoktan onun peşinden içeri girmekte olduğunu gördü. Hem Harkle’ın, hem de Robillard’ın yüzünde garip ifadeler vardı. Cattibrie karanlığın içinde göz kırpıştırıyordu ve bir eliyle alnında duran, aniden iş görmez hale gelmiş kedi gözü tacını kurcalamaktaydı.

"Bütün büyülerimi unuttum," dedi Harkle yüksek sesle, sesi geniş mağaranın çıplak duvarlannda yankılanarak. Robillard eliyle Harkle'ın ağzını kapattı.

"Şşşşt!" diye tısladı daha sakin olan büyücü. Fakat Harkle’ın az önce söylediği şeyi düşünen Robillard da patlayıverdi. "Ben de öyle!" diye kükredi ve elini kendi ağzının üzerine koydu.

"Burada büyü yok," dedi Drizzt onlara. "Guenhwyvar işte bu yüzden içeri giremedi."

"Kediyi yuvasına yollayan şey bu olabilir," diye ekledi Cattibrie.

Eğreti bir meşale yanıp parladığında tartışma bir anda sona erdi ve bütün kafalar Waillan'a çevrildi.

"İçeri körlemesine girmem," diye açıkladı genç denizci, birbirine tutturduğu yanan dallan yukarı kaldırarak.

Kimse buna karşı çıkamazdı. Mağaranın girişinden içeri doğru attıkları birkaç 'adımdan sonra ışık büyük ölçüde azaldı ve hisleri burasının küçük bir yer olmadığını onlara söyledi. Mağarada derin ve soğuk bir his vardı. Sanki adanın yapış yapış, nemli havası dışarıda kalmış gibiydi.

Biraz daha ilerlediklerinde meşale ışığı onlara sezgilerinde yanılmadıklarmı gösterdi. Mağara genişti ve kabaca dairesel bir şekle sahipti, en uzun noktası yaklaşık otuz metre kadardı. Engebeli, kırık zemininde birkaç faklı katman vardı ve yukarıdan devasa sarkıtlar onlara doğru eğilmekteydi.

Drizzt sistemli bir keşif yapmalarını önerecekti ki, bir ses bütün dinginliği bölüverdi.

"Beni kim görmek istiyor?" diye gıdaklamaya benzer bir ses geldi mağaranın arka tarafından. Grubun o anda bulunduğu yerden dört metre yukarıda duran kayalıklı bir yükselti vardı. Bütün grup üyeleri karanlığa doğru gözlerini kırpıştırarak baktı. Cattibrie Taulmarü'i daha da sıkı kavradı ve büyüsü olmadan yayın ne kadar etkili olacağını merak etti.

Dunkin çıkışa doğru geri döndü ve Robillard'ın değneği yine dışarı çıktı. Fakat büyücünün bakışları dosdoğru ileriye, kaya yükseltisine kenetlenmişti. Küçük adam tereddüt etti, derken Robillard'ın burada ona karşı kullanabileceği gücünün olmadığını fark etti.

"Beni kim görmek istiyor?" diye tekrar geldi soru.

Dunkin yosunlu girişten dışarı ok gibi fırladı.

Bütün grup çıkışa doğru döndü.

"Bırakın gitsin," dedi Deudermont. Kaptan, meşaleyi Waillan'dan aldı ve yavaşça ilerledi. Diğer beşi ise onu takip etti. Her zaman ihtiyatlı olan Drizzt, mağaranın yan duvarının oluşturduğu gölgeler arasına daldı.

Bu soru, sanki cadı, denizciler tarafından ziyaret edilmeye alışkınmışçasına bıkkın bir şekilde üçüncü kez geldi. Ondan sonra, kayaların arasından dışarı çıkarak kendisini onlara gösterdi. Kocakan yaşlıydı, üzerinde kara bir paçavra vardı ve parlatılmış, kısa bir ahşap değneğe dayanıyordu. Ağzı açıktı —nefes almakta zorlanıyormuş gibi— ve tek bir san dişini gözler önüne seriyordu. Bu mesafeden bile donuk görünen gözlerini hiç kırpmıyordu.

"Bilginin yükünü kim taşıyacak?" diye sordu. Kısa bir süre beş kişinin durduğu yöne doğru baktıktan sonra, gıdaklar gibi kahkaha atmaya başladı.

Deudermont elini kaldırıp diğerlerine durmalarını işaret etti ve cesurca öne çıktı. "Ben taşıyacağım," diye bildirdi. "Ben Su Perisi'nin kaptanı Deudermont, Caerwich'e..."

Kocakarı ona, "Geri git!" diye öyle bir şiddetle haykırdı ki, kaptan ne yaptığının farkına varmadan önce bir adım geriledi. Cattibrie yayını biraz

daha gerdi, ama onu aşağıda tuttu ve tehditkâr bir tavır sergilemedi.

"Bu senin için veya herhangi bir adam için değil!" diye açıkladı kocakarı. Bütün gözler Cattibrie'a döndü.

"İki kişi ve sadece iki kişi için," diye devam etti kocakarı. Cıyaklayan sesi, sanki bir kahramanlık şiiri okuyormuş gibi ritmikti. "Hiçbir adam, ya da derisi güneş ışığıyla kararan hiçbir erkek için değil."

Anlamı bariz olan bu imayla Drizzt'in omuzları çöküverdi. Bir saniye sonra gölgeler arasından çıktı ve Cattibrie'a baktı. Bütün yaşananlar ardından bunun da Drizzt ile ilgili olduğunu aniden anlayan genç kadın, en az onun kadar yılgın görünüyordu. Sırf onun geçmişi yüzünden, Deudermont Derinsu'da neredeyse katlediliyordu, Su Perisi ve mürettebatı alışkın oldukları sulardan bin mil ötede tehlike altındaydı.

Drizzt kılıçlarını kınlarına soktu ve Cattibrie'ın yanma yürüdü. İkisi, afallamış kaptanın yanından geçtiler ve kör cadının önüne gidip onunla yüzleştiler.

"Selamlar olsun, DaermonN'a'shezbaemon'unhain evladı," dedi kör cadı, Drizzt'in kadim aile ismini söyleyerek, ki bu ismi Menzoberranzan dışında pek az kimse bilirdi. "Ve sana da cücenin kızı, en büyük mızrağı atan kişi!"

Bu son cümle ikisini hazırlıksız yakaladı ve bir süre kafalarını karıştırdı. Derken neyi kastettiğini anladılar. Cadı, Cattibrie'ın çökerttiği sarkıt kayadan bahsediyor olmalıydı, yani Baenre Evi'nin dua salonunun kubbesinden içeri dalan büyük "mızraktan!" Bu konu onlarla ilgiliydi, Drizzt'in geçmişiyle ve geride bıraktıklarını sandıklan düşmanlarla ilgiliydi.

Kör cadı onlara yaklaşmalarım işaret etti ve ikisi toplayabildikleri kadar cesaretle ona yaklaştılar. Çirkin kadından üç metre öteye geldiklerinde durdular. Aynı zamanda ondan birkaç metre aşağıdaydılar ve bu da onu — bilmiyor olması gereken şeyleri bilen bu kişiyi— çok daha heybetli kılıyordu. Kocakarı, kambur omuzlarını dikleştirmek için büyük çaba sarf ederek elinden geldiğince dik durdu ve kör gözlerini Drizzt Do'Urden'inkilerle aynı seviyeye getirdi.

Sonra, Errtu'nun ona verdiği şiiri sessizce ve süratle okudu;

Şans eseri değil, komployla girilen bir yol

Yeni adımlar, babasının hayaletinin yolunda atılan.

Lloth'a hainlik eden kişi aranıyor

Ondan en çok nefret eden adam tarafından.

Bir evin düşüşü, bir mızrağın düşüşüyle

Örümcek Kraliçe'nin gururunu bir ok gibi deşti.

Şimdi iğneyi hissetme sırası Drizzt Do'Urden'de

Pelerinin kıvrımlarının altında, kalbinin derinlerinde.

Sana meydan okuyorum, hainin dölü hain

Karşı koyamayacağın altın bir yüzükle!

Uzat elini, ama sadece yaratık serbest bırakılana kadar

Cehennem'in dönen dumanları içinden.

Lloth'a verilmişti ve Lloth tarafından verildi.

Yolların en karanlığını arayasm diye.

Acımasızların en acımasızına bahşedildi

Ve sana sunuldu, başarısız ol diye!

Öyleyse ara bakalım, Drizzt Do'Urden,

Senden en çok nefret eden kişiyi,

Bir dost, aynı zamanda bir düşman o, ilk yurdunda edindiğin.

İşte orada bulacaksın korkmuş bir hayaleti

Sevgiyle ve savaş arzusuyla bağlanıp kaldığın.

Kör kocakarı aniden durdu. Görüşsüz gözleri dalıp gitmişti ve sanki bu şiiri okumak gücünü büyük ölçüde tüketmiş gibi bütün vücudu kıpırtısız kalmıştı. Sonra kayaların arasına geri çekilip gözden kayboldu.

Drizzt ona pek dikkât etmedi, sadece omuzlan aniden çökmüş bir vaziyette öylece durdu. Bütün gücü, olması imkânsız olan o ihtimâlle çekilivermişti. "Lloth'a verilmişti," diye çaresizce mırıldandı ve bundan sonra sadece tek bir kelime daha edebildi; "Zaknafein."

BÖLÜM 10

KIERSTAAD'IN YÜREĞİ

Mağaradan dışarı çıktıklarında, Guenhwyvafı, yere mıhladığı Dunkin'in üzerinde sakince oturur bir halde buldular. Drizzt kediyi adamın üzerinden kaldırdı ve hep beraber oradan ayrıldılar.

Drizzt filikaya dönüş yolculuğunun pek farkında değildi. Drizzt, bu sefer kumsalda hiçbir direnişle karşılaşmayacaklarını anladıkları anda Guenhwyvar'ı astral yuvasına geri göndermekten gayrı tek kelime etmedi.

Buzlar gitmişti, zombiler de öyle. Drovvun ruh haline saygı duyan ve cadının ona verdiği cesaret kırıcı bilginin önemini anlayan diğerleri de sessiz kaldılar.

Drizzt, kör kocakarının sözlerini zihninde art arda tekrarladı ve beyhude yere onları ezberlemeye çalıştı. Drizzt her bir hecenin bir ipucu olabileceğini, her bir kelime çekiminin babasını kimin esir tuttuğuna dair bir işaret teşkil edebileceğini anlamıştı. Ama o sözler çok ani ve beklenmedik bir şekilde gelmişti.

Babası! Zaknafein! Drizzt aniden beliren bu ihtimâli düşündükçe zar zor nefes alabiliyordu. Yaptıkları bir sürü kılıç müsabakasını, birlikte geçirdikleri eğlenceli ve azimli eğitim yıllarını hatırladı. Zaknafein'in kendisini öldürmeye çalıştığı zamanı hatırladı ve bunun için babasını daha da fazla sevdiğini fark etti, çünkü Zaknafein sadece biricik Drizzt'inin drowlann karanlık âdetlerine yenik düştüğünü sandığı için onu öldürmeye çalışmıştı.

Drizzt, anılan zihninden silkeleyip uzaklaştırdı. Şimdi nostaljiye ayıracak zamanı yoktu; aniden önünde beliren bu göreve odaklanmalıydı.

Zaknafein'in onun yanma dönebileceği ihtimâline sevindiği kadar, enişeliydi de. Güçlü bir varlık, bir matron ana veya belki de Lloth'un ta kendisi bu sırrı saklıyordu ve kocakarının sözleri Drizzt'e olduğu kadar Cattibrie'a da işaret ediyordu. Kolcu, kendisine benzer düşüncelere dalıp gitmiş olan Cattibrie'a gözünün ucuyla baktı. Yaşlı cadı bütün bunların, Derinsu'daki saldırının ve bu uzak adaya yapılan yolculuğun, sadece Drizztten değil, aynı zamanda Cattibrie'dan da intikam almak isteyen güçlü bir düşman tarafından ayarlandığı izlenimim uyandırmıştı.

Drizzt yavaşladı ve diğerlerine birkaç adım öne geçip filikayı suya itmeleri için izin verdi. Yaşlı cadının şiirini zihninde tekrarlarken Cattibrie'a bakmayı ve onu düşünmeyi bıraktı, en azından bir süreliğine. Cattibrie ve Zaknafein için yapabileceği en iyi şey o şiirin tamamım, mümkün olduğunca doğru bir şekilde ezberlemekti. Drizzt bilincinde bunun farkındaydı, ama yine de Zaknafein'in hayatta olabilme ihtimâli nefesim kesiyor ve o şiir, kolcunun hatırlamak için savaş verdiği muğlak, uzak bir rüya gibi görünüyordu. Drizzt, onlar Caerwich kumsalından şapırtılar içinde

suya açılırken tetikte değildi. Gözleri sadece karanlık suyun içine giren küreklere odaklanmıştı ve öylesine dalıp gitmişti ki, suyun içinden koca bir zombi güruhu yükselseydi dahi en son silah çeken Drizzt olurdu.

Ancak Su Perisi'ne olaysız bir şekilde geri döndüler ve Deudermont, adadaki işlerini bittiğinden emin olmak için Drizzt'e çabucak akıl danıştıktan sonra gemiyi tekrar açık denize çıkartma konusunda hiç zaman harcamadı. Caerwich'i çevreleyen sisin içinden çıktıkları anda Deudermont yelkenlerin tamamen fora edilmesini emretti ve hızlı uşkuna kısa süre içinde sisli adayı çok, çok geride bıraktı. Deudermont, Caerwich görüş sahasından çıktıktan sonra, olup bitenler hakkında toplantı yapmak üzere Drizzt’i, Cattibrie'ı ve iki büyücüyü özel kamarasına çağırdı.

"Yaşlı cadının neden söz ettiğini biliyordun, değil mi?" diye Drizzt'e sordu kaptan.

"Zaknafein," diye hiç tereddüt etmeden yanıtladı drow. Cattibrie'ın yüz ifadesinin karardığını fark etti. Kadın, mağaradan geri dönerken bütün yol boyunca gergin, hatta neredeyse sersemlemiş gibiydi, ama şimdi yıkılmış gibi görünüyordu.

"Peki şimdi ne yöne gideceğiz?" diye sordu Deudermont.

"Yuvaya ve sadece yuvaya," diye belirtti Robillard. "Erzağımız kalmadı ve Martı Kayalan'na varmadan önce yakalandığımız fırtınadan kalan bazı hasarların tamir edilmesi gerekli."

"Peki ondan sonra?" diye cevap istedi kaptan, soruyu sorarken dosdoğru Drizzt'e bakarak. Deudermontün gösterdiği duyarlılık, onun kararına riayet etmesi Drizzt'in yüreğini ısıttı. Drow bir cevap vermeyince kaptan sözüne devam etti.

" 'Senden en çok nefret eden kişiyi ara,' demişti cadı," diye mantık yürüttü Deudermont. "O kim olabilir?"

"Entreri," diye yanıtladı Cattibrie ve bu isim karşısında şaşıran Deudermont'a doğru döndü "Artemis Entreri, güney diyarlarından bir katil."

"Ta Calimshan'a kadar takip ettiğimiz kiralık katil mi?" diye sordu Deudermont.

"O herifle işimiz asla bitecekmiş gibi görünmüyor," diye açıkladı Cattibrie. "Drizzt'ten herkesten fazla nefret ediyor—"

"Hayır," diye sözünü kesti Drizzt, kafasını olumsuz manada sallayarak ve bir elini gür beyaz saçları arasına daldırarak. "Entreri değil."

Drow, Artemis Entreri'yi iyi tamyordu, hem de çok iyi. Entreri gerçekten de ondan nefret ediyordu, ya da bir zamanlar nefret etmişti, ama ikisinin arasındaki dava, elle tutulur bir husumet sebebinden çok gözü dönmüş bir kibirden, kiralık katilin kendisinin daha iyi olduğunu kanıtlama arzusundan ileri geliyordu. Entreri, Menzoberranzan'da geçirdiği günlerin ardından o ihtiyacından kurtulmuştu, en azından büyük ölçüde. Hayır, bu meydan okuma kiralık katilin ötesindeydi. Bunun bizzat Lloth ile bir ilişkisi olmalıydı. Sadece Drizzti değil, Cattibrie'ı ve Baenre dua salonuna çöken sarkıt kayayı da içeriyordu. Bu takip, şu meşhur altın yüzük, şiddetli ve katıksız bir nefrete dayanıyordu.

"Kim öyleyse?" diye sordu Deudermont, uzun süren bir sessizliğin ardından.

Drizzt kesin bir cevap veremiyordu. "Büyük ihtimâlle bir Baenre'dir," diye yanıtladı. "Birçok düşman edindim. Menzoberranzan'da beni öldürmek için çok büyük zahmetlere girecek pek çok kişi var."

"Peki bunun Menzoberranzan'dan birisi olduğunu nasıl biliyorsun?"

diye söze karıştı Harkle. "Bunu yanlış anlama, ama yüzeyde de birçok düşman edindin!"

"Entreri," dedi Cattibrie yine.

Drizzt kafasını olumsuz anlamda salladı. "Yaşlı cadı şöyle demişti, 'ilk yurdunda edindiğin bir düşman,' " diye açıkladı Drizzt. "Menzoberranzan'dan bir düşman."

Cattibrie, Drizzt'in cadının ağzından çıkan sözleri tam olarak tekrarladığından emin değildi, ama bu kanıt yadsınamaz gibi görünüyordu.

Müzakeredeki ılımlı kişi rolünü oynayan Deudermont, "Peki nereden başlamalı?" diye hepsine sordu.

"Cadı, dış dünya güçlerinden bahsetti," diye belirtti Robillard.

"Cehennem'den söz etti."

"Lloth'un yuvası," diye ekledi Drizzt.

Robillard başıyla onayladı. "O zaman Cehennem'den bazı cevaplar edinmeliyiz," diye mantık yürüttü büyücü.

"Oraya gemiyle mi gideceğiz yani?" diyerek işi şakaya vurdu Deudermont.

Böyle konularda çok daha bilgili olan büyücü sadece gülümsedi ve kafasını salladı. "Dünyamıza bir iblis çağırmalıyız," diye açıkladı, "ve ondan bilgi almalıyız. Celp sanatında ustalaşmış kişiler için hiç de zor ve alışılmadık bir iş değil bu."

"Senin gibi mi?"

Robillard kafasını iki yana salladı ve Harkle'a baktı.

Aklı başka yerlerde olan Harkle bütün gözlerin kendisine çevrildiğini anladığı anda "Ne?" diye sordu. Büyücü düşüncelere dalmıştı. O da, her ne kadar mağarada durduğu yerden bütün sözleri duyamamış olsa bile, kör cadının şiirini hatırlamaya çalışıyordu.

"Senin gibi biri," diye açıkladı Robillard, "yani celp sanatında ustalaşmış biri."

"Ben mi?" diye vırakladı. "Ah, hayır. Sarmaşık Konak'ta o iş yirmi yıldır yasak. Çok soruna yol açıyor. Ortalıkta dolaşıp Harpelleri yiyen bir sürü iblis oldu da!"

"Öyleyse cevapları kim alacak?" diye sordu Cattibrie.

"Luskan'da celp sanatıyla uğraşan büyücüler var," diye önerdi Robillard, "Derinsu'daki bazı rahipler de çalışıyor. Fakat ikisi de ucuza mal olmayacaktır."

"Altınımız var," dedi Deudermont.

"Onlar bu geminin altınları," diye belirtti Drizzt. "Su Perisi'nin mürettebatına ait."

Deudermont, drow konuşurken elini sallayarak bu düşünceyi savuşturdu ve Drizzt'in söylediği her heceyle birlikte kafasını salladı. "Drizzt Do'Urden ile Cattibrie gemiye katılana dek bu kadar çok iş yapıp bu kadar çok kâr etmemiştik," dedi drowa. "Sizler Su Perisi'nin bir parçası, mürettebatın üyelerisiniz ve herkes başka birisine yardım etmek için kendi payına düşeni bağışlayacaktır, tıpkı sizin de yapacağınız gibi."

Drizzt bu teklife itiraz edecek söz bulamadı ve Robillard'ın, "Hakikaten öyle," diye homurdanarak eklediğini duydu.

"Öyleyse, Derinsu mu yoksa Luskan mı?" diye Robillard'a sordu Deudermont. "Moonshaelerrn kuzeyine mi, yoksa güneyine mi gideceğiz?"

"Derinsu," diye beklenmedik bir şekilde cevapladı Harkle. "Ah, ben olsam rahibi tercih ederdim," diye açıkladı sihirbaz. "Hem de iyi bir rahip.

İblislerle uğraşma konusunda büyücülerden daha iyidir, çünkü bir büyücünün iblise vereceği başka işler ve soracağı başka sorular olacaktır.

Ben derim ki, bir iblisle fazla haşır neşir olmamak daha iyidir."

Drizzt, Cattibrie ve Deudermont adama merakla baktılar ve neden söz ettiğini anlamaya çalıştılar.

"O haklı," diye çabucak açıklama yaptı Su Perisi'nin büyücüsü. "İyi bir rahip sadece tek bir göreve odaklanır ve öyle birisinin bir iblisi sadece iyiliğe ve adalete hizmet etmek için çağıracağına güvenebiliriz." Bunu söylerken Drizzt'e baktı ve drow, Robillard’ın bu arayışın, yani kör cadının

sözlerini takip etmenin akıllıca bir iş olup olmadığını sorguladığı gibi bir izlenime kapıldı. Drizzt onun, izledikleri yolu ve belki de o yolu izleme sebebini sorguladığını fark etti.

"Zaknafein'i Lloth'un veya bir matron ananın pençelerinden kurtarmak adil bir davranış olur," diye ısrar etti Drizzt, ses tonuna biraz hiddet tınısı sızarak.

"Öyleyse iyi bir rahip elimizdeki en iyi seçenek olur," diye kayıtsızca yanıtladı Su Perisi'nin büyücüsü, özür dilemeksizin.

Kierstaad, Buzyeli Vadisi'nin kısa süren yaz mevsiminde hızla açan renkli çiçeklerle dolu dümdüz tundra üzerinde hareketsiz, kıpırtısız yatan rengeyiğinin ölü, kara gözlerine baktı. İri mızrağını tek bir kez fırlatarak geyiği temiz bir şekilde öldürmüştü.

Kierstaad bundan memnundu. Muhteşem hayvanı bu halde gördüğü için pek vicdan azabı duymuyordu, çünkü halkının hayatta kalması avın başarısına bağlıydı. Bu mağrur hayvanın en ufak bir parçası bile harcanmayacaktı. Yine de genç adam bu avın, ilk avının temiz olmasından memnundu.

Ölü hayvanın gözlerinin içine baktı ve onun ruhuna şükranlarını sundu. Berkthgar genç avcının yanına geldi ve omzuna hafifçe vurdu. Bu manzara karşısında çok etkilenmiş olan ve kabilenin gözünde artık bir oğlan çocuğu olmadığını aniden anlayan Kierstaad, iri adamın elinde uzun bir bıçakla yanından geçtiğini zar zor fark edebildi.

Berkthgar hayvanın yanma diz çöktü ve geyiğin bacaklarını iki yana açtı. Kesişi temiz ve mükemmeldi, üzerinde uzun süre çalışılmıştı. Sadece birkaç saniye sonra döndü ve ayağa kalkıp kanlı kollarını Kierstaad'a doğru uzattı. Hayvanın yüreğini Kierstaad'a doğru uzattı.

"Bunu ye ve geyiğin gücüyle hızını kazan," diye vaat etti barbar lideri.

Kierstaad hayvanın yüreğini ürkekçe aldı ve dudaklarına götürdü.

Bunun sınavın bir parçası olduğunu biliyordu, fakat kendisinden bunun bekleneceğini hiç düşünmemişti. Berkthgar'ın sesindeki ciddiyet tınısı kesindi ve bu sınavda başarısız olamazdı. 'Artık bir çocuk değilim,' dedi kendi kendisine. Ne yapması gerektiğini düşündüğünde, kan kokusunu duyduğunda içinden vahşi bir dürtü yükseldi.

"Yürek, geyiğin ruhunu barındırıyor," diye açıkladı başka bir adam.

"O ruhu ye ve onunla beslen."

Kierstaad daha fazla tereddüt etmedi. Karaya çalan kırmızı renkli yüreği dudaklarına götürdü ve sertçe ısırdı. Daha sonra yaptığı şeylerin, kalbi yiyip yutuşunun ve avlanmış geyiğin ruhuyla yıkanışının bilincinde değildi. Etrafında bir şarkı sesi yükseldi. Berkthgar'm avcı grubu onun erkekliğe girişini kabul etmekteydi.

Artık bir çocuk değildi.

Kierstaad'dan başka bir şey istenmedi. Diğer avcılar rengeyiğini temizleyip derisini yüzerken Kierstaad kayıtsız bir şekilde kenarda durup bekledi. Bu, gerçekten de onun için ve halkı için daha iyi bir yaşam tarzıydı; zenginliğin kısıtlamalarından ve başkalarına bağlı kalmaktan özgür bir şekilde yaşamak. Kierstaad, Berkthgar'ın en azından bu konuda haklı olduğunu biliyordu. Yine de genç adam, hâlâ ne cücelere ne de On-Kasaba halkına karşı hiçbir kötü niyet beslemiyordu ve hiçbir yalanın, Buzyeli Vadisi kabilelerine birçok iyiliği dokunmuş olan Wulfgar'a duyduğu saygıyı azaltmasına izin vermeye niyetli değildi.

Kierstaad rengeyiğinin mükemmel ve eksiksiz bir şekilde değerlendirilişini izledi. Mağrur hayvanın hiçbir yeri boşa harcanmamış ve ona hiç saygısızlık edilmemişti. Kendi kanlı ellerine ve kollarına baktı, çenesinden aşağı bir kan damlasının kaydığını ve otlaklı toprağa damladığını hissetti. Bu onun hayatı ve yazgısıydı. Peki bu ne manaya geliyordu?

Geçmişte birçok defa olduğu gibi On-Kasaba'yla daha fazla savaşmak mı?

Peki ya Kelvin Yığını'nm güneyindeki madenlerine geri dönen cücelerle ilişkileri nasıl olacaktı?

Kierstaad şu son birkaç hafta içinde Berkthgar’ın konuşmalarını dinlemişti. Onun Revjak ile —Kiesrtaad'm babası ve Buzyeli Vadisi tundrasında geriye kalmış tek kabile olan Alageyik Kabilesi'nin kabul görmüş lideriyle— tartışmalarını duymuştu. 'Berkthgar kabileden ayrılacak,' diye düşündü Kierstaad, devasa adama bakarken. Ona göre, Berkthgar diğer genç savaşçıları yanma alacak ve Ayı Kabilesi'ni veya atadan kalma kabilelerden başka birini yeniden kuracaktı. Bundan sonra ise Buzyeli Vadisi barbarlarının uzun zamandır yaşam tarzı olan kabileler arası mücadeleler yeniden başlayacaktı. Tundrada dolaşırken yiyecek veya iyi topraklar için savaşacaklardı.

'Bu sadece bir ihtimâl,' diye çıkanın yaptı Kierstaad, rahatsız edici düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak. Berkthgar başlı başına bir lider olmak, Wulfgar adındaki efsaneye yetişmek ve sonra da onu geride bırakmak istiyordu. Bunu barbarları bölerek başaramazdı, zira sayıları henüz birbirinden ayrı olarak hakiki bir güç teşkil eden bir kabile oluşturabilecek kadar fazla değildi.

Wulfgar kabileleri birleştirmişti.

Başka ihtimâller de mevcuttu, ama Kierstaad onları düşündüğünde hiçbirisinin hoşuna gitmediğini fark etti.

Berkthgar avdan başını kaldırıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı, Kierstaad'ı tümüyle ve içten pazarlıksız kabul ediyordu. Fakat Kierstaad, Revjak’ın oğluydu ve şu anda Kierstaad'a, Berkthgar ile babası sorunlu bir yoldu ilerliyor gibi görünüyordu. Bir barbar kabilesinin liderine meydan okunabilirdi.

Başarıyla geri dönen avcı grubu, kabilenin geyik derisinden çadırına yaklaşırken Bruenor Battlehammer ve başka bir cüceyle, rahibe Stumpet Rakingclaw ile karşılaştığında bu düşünce daha da yoğunlaştı.

"Buraya ait değilsiniz!" diye derhâl hırladı Berkthgar, cüce lidere.

Asla geride durup kendisi adına başkalarının konuşmasına izin vermeyen Stumpet, "Sana da selam olsun," diye hırlayarak Berkthgar'a cevap verdi. "Demek, duyduğumuz gibi Bekçi Vadisi'ni unutmaya başladığın doğruymuş?"

"Önemli konularda dişilerle konuşmam," dedi Berkthgar sertçe.

Bruenor hızla hareket etti ve sinirden küplere binen Stumpet'i zaptetmek için kolunu uzattı. "Ben de seninle konuşmam," diye yanıtladı Bruenor. "Ben ve benim rahibem Revjak ile, yani Alageyik Kabilesi'nin lideriyle görüşmeye geldik."

Berkthgar burnundan soludu. Bir anlığına Kierstaad ve diğerleri onun Bruenor'un üzerine atılmasını bekledi. Kendisini hazırlayan ve bol çentikli baltasını açık avucuna vuran cüce de bunu bekliyor gibiydi.

Ama bir ahmak olmayan Berkthgar kendisini sakinleştirdi. "Buzyeli Vadisi'nin avcılarına ben de liderlik ediyorum," dedi. "Konuşacağını konuş ve çek git!"

Burenor kıs kıs güldü ve gururlu barbarın yanından geçip kamp yerine girdi. Berkthgar kükredi ve ileri sıçrayıp Bruenor'un yolunu kesti.

"Konaktaşı'ndayken liderdin," dedi kızıl sakallı cüce sertçe. "Burada da lider olabilirsin. Ama aynı zamanda, olmayabilirsin de. Biz vadiyi terk ettiğimizde kral Revjak idi ve duyduklarıma bakılırsa kral hâlâ Revjak."

Bruenofun yargılayan gri gözleri, iri adamın yanından bir kez daha geçerken onun üzerinden hiç ayrılmadı.

Stumpet kafasını çevirip burnunu havaya kaldırdı ve dev barbara bakmaya tenezzül etmedi.

Bruenor'dan ve onun vahşi klanından hoşlanan Kierstaad için bu acı bir buluşma olmuştu.

Rüzgâr hafifti, sakin sular üzerinde yavaşça doğuya doğru süzülen Su Perisi'nde duyulan tek ses gıcırdayan kerestelerdi. Dolunay vardı ve

tepelerinde, bulutsuz gökyüzünde süzülürken donuk görünüyordu.

Cattibrie, balista için ayrılmış olan yüksek platformda, bir mumun yanma sokulmuş bir halde oturuyor ve sık sık yerde duran parşömenin üzerine bir şeyler not ediyordu. Kendi parşömenini rulo yapıp pelerinin cebine koymuş olan Drizzt ise küpeşteye dayanmış duruyordu.

Deudermont'un verdiği akıllıca talimata göre, kör cadının mağarasında bulunan altı kişi de hatırladıkları kadarıyla şiiri bir kenara yazacaktı. Beş tanesi yazma biliyordu ve bu alışılmadık bir orandı. Harfler konusunda pek yetenekli olmayan Waillan ise hatırladıklarını hem Harkle'a hem de Robillard'a yazdıracaktı. Onlar ise, umulduğu üzere kendi yorumlarını katmadan onun sözleri ayrı ayrı not edecekti.

Şiiri yazmak, en azından en net şekilde hatırladığı ve en önemli gördüğü yerleri kaydetmek Drizzt'in uzun zamanını almadı. Her kelimenin önemli bir ipucu olabileceğini biliyordu, ama küçük ayrıntılara ilgi gösteremeyecek kadar heyecanlıydı. Cadı, şiirin ikinci dizesinde Drizzt'in babasından söz etmiş ve ondan sonra birkaç kez babasının hayata dönebileceğini ima etmişti. Drizzt'in düşünebildiği ve hatırlamayı umut ettiği tek şey buydu.

Cattibrie daha dikkatliydi, kayda geçirdiği şiir çok daha bütündü.

Ama o da afallamış, şaşırmıştı ve kaydettiği sözlerin ne kadar doğru olduğundan emin değildi.

"Bunun gibi bir geceyi onunla paylaşmak isterdim," dedi Drizzt. Sesi gecenin dinginliğini o kadar beklenmedik bir şekilde böldü ki, genç kadın kuş tüyünden kalemini neredeyse ince parşömene batıracaktı. Kafasını kaldırıp Drizzt'e baktı. Drowun gözleri yukarıya bakıyordu ve aya odaklanmıştı.

"Sadece bir gece," diye devam etti drow. "Zaknafein yüzey gecesinden hoşlanırdı."

Bu iddiadan hiç şüphe duymayan Cattibrie gülümsedi. Drizzt ona birçok kez babasını anlatmıştı. Drizzt'in ruhu babasının mirasıydı, şeytani annesinin değil. İkisi hem dövüş hem de yürek bakımından aynıydı.

Aralarındaki tek belirgin fark, Drizzt'in Menzoberranzan'ı terk etme cesaretini göstermiş olması ve Zaknafein'in bunu başaramamış olmasıydı.

O, şeytani kara elflerle birlikte kalmış ve en sonunda Örümcek Kraliçeye kurban edilmişti.

"Lloth'a verilmişti ve Lloth tarafından verildi."

Aniden doğru dize Cattibrie'm aklına geliverdi. Bunu bir kez yüksek sesle fısıldadı, kulağa nasıl geldiğini ölçtü ve doğru olduğunu anladı.

Sonra parşömenine geri dönüp o dizeyi buldu. "Lloth'a" yerine "Lloth için" yazmıştı ve bunu çabucak düzeltti.

Her bir küçük kelime hayati önem taşıyor olabilirdi.

"Korkarım ki şimdi yüzleştiğim tehlike, daha evvel gördüğümüz her şeyin ötesinde," diye devam etti Drizzt, Cattibrie'a olduğu kadar kendi kendisine hitaben.

Cattibrie, drowun cümlesinde çoğul zamir kullanmak yerine, birinci tekil şahıs kullandığına dikkât etti. Kendisi de bu işe dahildi ve bunu belirtmek üzereydi. Fakat Drizzt'in iddia ettiği şeyle birlikte aklına başka bir dize geldi.

"Yolların en karanlığını arayasm diye."

Cattibrie bunun bir sonraki dize olduğunu hatırladı ve kuş tüyünden dolma kalemiyle işe koyuldu. Drizzt yine konuşmaya başlamıştı, ama genç kadın onu duymuyordu. Fakat birkaç kelime yakaladı ve yazmayı kesti, gözleri drovvu incelemek için parşömenden kalktı. Yine tek başına yola koyulmaktan söz ediyordu!

"O şiir ikimiz içindi," diye hatırlattı Cattibrie.

"Karanlık yol babama gidiyor," diye yanıtladı Drizzt, "senin hiç tanımadığın bir drowa."

"Peki demeye çalıştığın şey ne?" diye sordu Cattibrie.

"O yol benim yürümem için..."

"Benimle birlikte yürümen için," dedi Cattibrie kararlı bir tavırla.

"Bunu bir daha sakın yapma!" diye azarladı. "Bir kez beni bırakıp gittin ve ahmaklığınla neredeyse hem kendi sonunu, hem de bizim sonumuzu getiriyordun!"

Drizzt hızla döndü ve dosdoğru ona baktı. Bu kadını ne kadar çok seviyordu! Bu konuda ona karşı çıkamayacağının farkındaydı, kadının onun sunacağı her türlü argümanı alt edeceğini ya da basitçe duymazdan geleceğini biliyordu.

"Seninle geliyorum, yolun sonuna kadar," dedi Cattibrie, sert tonunda hiçbir uzlaşma emaresi olmadan. "Ve sanırım Deudermont, Harkle ve diğerlerinden birkaç kişi de gelecek. Sıkıysa bizi durdurmaya çalış bakalım, Drizzt Do'Urden!"

Drizzt cevap yetiştirmeye davrandı, ama fikrini değiştirdi. Neden uğraşacaktı ki? Bu karanlık yoldu tek başına yürümesine izin vermeleri için dostlannı asla ikna edemeyecekti. Asla.

Karanlık denize, aya, yıldızlara baktı ve düşünceleri tekrar Zaknafein'e, cadının ona sunduğu "altın yüzüğe" kaydı.

"Limana geri dönmemiz en azından iki hafta alır," diye hayıflandı.

"Eğer rüzgâr güçlenmezse, üç hafta," diye belirtti Cattibrie, bakışlarım her şeyden önemli olan parşömenden hiç ayırmayarak.

Pek yakınlarda, pupa güvertesinin hemen altındaki ana güvertede duran Harkle Harpel hevesle ellerini ovuşturdu. Bu yolculuğun çok uzun süreceği konusunda Drizzt ile aynı hisleri paylaşıyordu ve midesi iki veya üç hafta daha boş sular üzerinde savrulup durmayı kaldıramazdı.

"Kaderin sisi," diye sessizce ağzını oynattı, yeni ve güçlü büyüsünü düşünerek. Onu Su Perisi'ne getiren şey de bu tılsımdı. Yeni büyüsünü bir

kez daha devreye sokmak için önüne çıkan fırsat gerçekten de mükemmel görünüyordu.

BÖLÜM 11

KIZIŞAN FIRTINA

Söylentilerin doğru olduğunu, yani Bruenor Battlehammer'ın Buzyeli Vadisi'ne geri döndüğünü görünce, Revjak'ın gülümsemesi neredeyse kulaklarına kadar yayıldı. İkisi, Revjak'ın hayatının ilk kırk senesinde yan yana yaşamışlardı, ama o süreç içinde barbann Bruenor ile pek az ilişkisi olmuştu, düşmanlık dışında tabii. Fakat derken Wulfgar göçebe kabileleri birleştirmiş ve onlan On-Kasaba ile Battlehammer Klanı'nffi müttefiki olarak Akar Kessel ve goblin türü ordusuna karşı savaşa sokmuştu.

On yıldan az bir süre önce yaşanan o hadise sırasında Revjak, Bruenor ile tüm cücelerin gücüne ve metanetine hayran kalmıştı. Bunu takip eden bir iki hafta içinde, Bruenor ile Wulfgar Mithril Salonu'nu bulmak için yola koyulmadan önce Revjak, Bruenor ile birçok gün geçirmiş ve onunla güçlü bir dostluk kurmuştu. Bruenor aynlacaktı, ama Battlehammer Klanı'nm geri kalan kısmı Mithril Salonu bulunana kadar Buzyeli Vadisi'nde kalacaktı ve dev barbarlarla bodur cüceler arasındaki dostluğu pekiştirme sorumluluğunu Revjak üstlenmişti. O kadar iyi bir iş çıkartmıştı ki, Berkthgar da dahil olmak üzere halkından birçok kimse, Battlehammer Klanı'yla birlikte Mithril Salonu'nu geri alma savaşına katılmayı seçmiş ve birkaç sene orada kalmıştı.

Bilge Revjak'a, Berkthgar bütün bunlan unutmuş gibi görünüyordu, zira devasa savaşçı, Bruenor ve Stumpet ile yapılacak görüşmeye katılmak için çadıra girdiğinde yüzüne sert, amansız, kaşları çatık bir bakış kazınmıştı.

"Otur, Berkthgar," dedi Revjak, yanındaki yeri işaret ederek.

Berkthgar elini kaldırdı ve ayakta kalacağını belirtti. Revjak adamın heybetli durmaya ve cücelerin üzerinde kule gibi yükselmeye çalıştığını biliyordu. Fakat Bruenor bundan en ufak bir rahatsızlık duyuyorduysa bile hiç belli etmiyordu. Ayakta duran Bekthgar'a bakmak için kafasını yukarı kaldırmak zorunda kalmamak amacıyla, yığın haline getirilmiş derilerden oluşan kalın battaniyenin üzerinde rahatça arkasına yaslandı.

"Hâlâ, en son yediğin yemeğin tadı pek iyi değilmiş gibi görünüyorsun," diye Berkthgar'a belirtti cüce.

"Neden bir kral, krallığından bu kadar uzaklara geldi?" diye karşılık verdi Berkthgar.

"Artık bir kral değilim," diye düzeltti Bruenor. "Tahtı büyük-büyük-büyük-büyük büyükbabama bıraktım."

Revjak merakla cüceye baktı. "Gandalug mu?" diye sordu.

Bruenor'un atası, Battlehammer Klanı'nın Hamisi ve Mirhril Salonu'nun kurucusu olan Gandalug'un drow elflerinin esaretinden kurtulup ölümden geri döndüğü konusunda Berkthgar'm anlattığı inanılmaz hikâyeyi hatırladı.

"Ta kendisi," diye yanıtladı Stumpet.

"Bana prens diyebilirsin," dedi Bruenor, Berkthgar'a. İri adam ise öfleyip kafasını çevirdi.

"Demek Buzyeli Vadisi'ne geri döndün," diye araya girdi Revjak, tartışma çirkin boyutlara varmadan önce. Barbar liderine öyle geliyordu ki Bruenor, Berkthgar'm cüceler konusunda yaymaya çalıştığı olumsuz havadan hiç hoşlanmıyordu —ya böyleydi, ya da Bruenor bunu biraz olsun umursamıyordu. "Buraya ziyaret için mi geldiniz?"

"Kalmak için," diye düzeltti Bruenor. "Biz burada oturup konuşurken madenler yemden açılmakta. İçeri doluşan şeyleri temizliyor ve destek sütunlarım onanyoruz. Bir hafta içinde maden cevheri elde etmeye ve ondan somaki hafta yeni mallar üretmeye başlayacağız."

Revjak başıyla onayladı. "Öyleyse bu ziyaretin maksadı iş konuşmak," diye mantık yürüttü.

"Ve dostluk," diye çabucak yamtladı Bruenor. "Ben derim ki, iki halk uyum içinde olursa daha iyi olur."

"Katılıyorum," dedi Revjak. Kafasım kaldırıp baktığında Berkthgar'ın sinirle dudağını ısırmakta olduğunu gördü. "Klanının, ihtiyaç duyduğumuz malların fiyatı konusunda adil davranacağına da inanıyorum."

"Metal bizde, deriler ve et sizde," diye yanıtladı Bruenor.

"Sizde bizim ihtiyacımız olan hiçbir şey yok," diye aniden ve öfkeyle araya girdi Berkthgar. Zoraki bir şekilde sırıtan Bruenor ise kafasım kaldırıp ona baktı. "Cücelerden gelecek hiçbir şeye ihtiyacımız yok," diye belirtti savaşçı. "Tüm ihtiyacımızı tundra karşılıyor."

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor. "Taş uçlu mızraklarınız kaliteli zırhlara çarpıp sekiyor!"

"Rengeyikleri zırh giymez," diye tatsızca yanıtladı Berkthgar. "Ve eğer On-Kasaba'yla ve On-Kasaba'nm müttefikleriyle savaşmaya gelirsek, mızrakların taş uçlanyla bir cücenin yapabileceği her şeyi delip geçebilmemiz için sadece bilek gücümüz yeter."

Bruenor doğrulup dik oturdu ve hem Revjak hem de Stumpet, kızıl sakallı, hiddetli cücenin böylesine açık bir tehdit üzerine Berkthgar'ın üzerine atılacağından korkarak gerginleşti.

Fakat Bruenor bunu yapmayacak kadar yaşlı ve bilgeydi. Ona cevap vermek yerine Revjak'a baktı. "Kabile adına kim konuşuyor?" diye sordu cüce.

"Ben," diye sertçe belirtti Revjak, dosdoğru Berkthgar'a bakarak.

Berkthgar gözünü hiç kırpmadı. "Aegis-fang nerede?" diye sordu dev adam.

'İşte bu,' diye düşündü Bruenor, "bütün bunların sebebi, ta başından beri tartışmanın tek kaynağı.' Bütün bunların sebebi Aegis-fang, yani bizzat Bruenor Battlehammer tarafından Wulfgar'a, cücenin oğlu gibi olan barbar çocuğa bir armağan olarak yapılan kudretli savaş çekiciydi.

"Onu Mithril Salonunda mı bıraktın?" diye üsteledi Berkthgar ve Bruenor’a savaşçı bu sorunun cevabının evet olmasını dilermiş gibi geldi.

"Bir duvarda faydasız bir süs olarak mı duruyor?"

Stumpet burada neler dönmekte olduğunu anlamıştı. O ve Bruenor, Buzyeli Vadisi'ne geri dönüş yoluna çıkmadan önce bu konuyu tartışmışlardı. Berkthgar, Aegis-fang'in Mithril Salonunda, yani Buzyeli Vadisi'nden yüzlerce ve yüzlerce mil ötede bırakmış olmalarını tercih ederdi. Çekiç o kadar uzaktayken onu ve onun büyük kılıcı olan Kuzeyin Öfkesi Bankenfuere'yi gölgede bırakamazdı. Fakat Bruenor bunu duymak bile istemiyordu. Aegis-fang onun en büyük başarısı, bir silah demircisi olarak yaptığı saygın kariyerinin doruk noktasıydı. Daha da önemlisi, kaybettiği oğlundan kalan tek yadigar oydu. Bruenor her nereye giderse Aegis-fang'da oraya giderdi ve Berkthgar'm hislerinin de canı cehennemeydi!

Bruenor, sanki en iyi konuşma taktiğini alıyormuşçasına lafı bu sorunun etrafında biraz dolandırdı. Ama Stumpet o kadar kararsız değildi.

"Çekiç madenlerde," dedi kararlılıkla. "Onu yapan kişi tarafından, Bruenor tarafından getirildi."

Berkthgar'ın kaşları çatık bakışı daha da derinleşti ve Stumpet derhâl saldırıya geçti.

"Az önce bütün ihtiyacınızı vadinin size sunduğunu söylemiştin," diye uludu rahibe. "O zaman neden cüce yapımı bir çekici umursuyorsun

bakalım?"

Dev barbar cevap vermedi, fakat hem Bruenor, hem de Revjak, bu tartışmada üstünlüğü Stumpet'in ele geçirmekte olduğunu düşündüler.

"Elbette sırtında asılı olan o kılıç da vadide yapılmamıştır," diye belirtti. "Onu ticaretle aldın ve o da muhtemelen cüceler tarafından yapılmıştı!"

Berkthgar ona güldü, ama Revjak'ın otağında hiç neşeli bir hava yoktu, zira adamın kahkahası neşeden çok tehdit kokuyordu.

"Kendilerini dostumuz addeden şu cücelere bakın hele!" dedi Berkthgar. "Ve yine de kabileye, kabileden biri tarafindan efsaneye dönüştürülmüş olan bir silahı teslim etmiyorlar."

"Bu muhabbetin bayatlamaya başladı," diye uyardı Bruenor.

"Sen de bayatlamaya başladın, cüce," diye karşılık verdi Berkthgar.

"Geri dönmemen gerekirdi." Bunun ardından Berkthgar hışımla cadın terk etti.

"Gözünü o heriften ayırmamalısın," dedi Bruenor, Revjak'a.

Barbar lider başıyla onayladı. "Berkthgar kendi sözleriyle ördüğü bir ağa yakalanmış durumda," diye yanıtladı. "Ve diğer birçoğu da öyle, özellikle de genç savaşçılar."

"Her zaman dövüşmeye hevesliler," diye belirtti Bruenor.

Reyjak gülümsedi ve buna itiraz etmedi. Berkthgar gerçekten de gözünü üzerinden ayırmaması gereken bir kişiydi, ama işin gerçeği, Revjak'ın yapabileceği pek az şey vardı. Berkthgar kabileyi ikiye bölmek isterse, bunu kabul edip onu izleyecek yeterince adam vardı ve Reyjak onu durduramazdı. Daha da kötüsü, eğer Berkthgar Meydan Okuma Hakkı'nı talep ederse, bunu elde edebilecek kadar destek görürdü ve Reyjak onun meydan okuyuşunu reddetmekte güçlük çekerdi.

Reyjak, Berkthgar ile dövüşemeyecek kadar yaşlıydı. Wulfgar kabileleri birleştirdiği zaman Buzyeli Vadisi barbarlarının yaşam tarzının değiştiğini düşünmüştü. Wulfgar ayrıldığı zaman kendisine sunulan liderlik mevkiini de bu sebeple kabul etmişti. Geçmişte ise böyle bir unvan sadece soy veya dövüşle, yani marifet veya kan bağıyla elde edilebilirdi.

'Eski usuller zor silinir,' diye fark etti Reyjak, Berkthgar’ın gidişi üzerine sallanan çadır cebine bakarken. Kabiledeki birçok kişi, özellikle de Mithril Salonu'ndan geri dönenler ve hatta Reyjak ile kalanlar arasında git gide büyüyen bir kesim, terk edilmiş olan daha özgür ve daha vahşi töreleri hasretle anıyordu. Reyjak sık sık, yaşlı kabile adamlarının büyük savaş hikâyelerini, barbarların birleşerek On-Kasaba'ya saldırdığı ve Wulfgar'ın Bruenor tarafindan yakalandığı o saldırının hikâyelerini anlattığına kulak misafiri oluyordu.

Reyjak, onların bu nostaljisinin yanlış yönlendirilmiş olduğunu biliyordu. On-Kasaba'ya yapılan o saldırıda savaşçılar öylesine feci bir katliama uğramıştı ki, kabileler bir sonraki kışı zar zor atlatmayı başarmıştı. Yme de o savaşın hikâyeleri her zaman şan şöhretle, heyecanla doluydu ve asla yaşanan trajedinin sözü edilmiyordu. Berkthgar'ın ve Bruenor ile cücelerinin geri dönüşüyle yaşanan heyecanla birlikte, birçoğu ittifaktan önceki günleri hoş bir şekilde hatırlıyordu.

Revjak gerçekten de gözünü Berkthgar'dan ayırmayacaktı, ama yapabileceği tek şeyin bu olduğundan korkuyordu Otağın dışında duran başka bir dinleyici, yani genç Kierstaad, başını sallayarak Bruenor'un uyarısıyla birlikte başını sallayıp hemfikir oldu.

Kierstaad tam anlamıyla ikiye bölünmüştü, Berkthgafa sonsuz bir takdir duyuyordu, ama Bruenor'a da öyle. Fakat o anda, o büyük ikilem genç adamın düşüncelerinde pek yer tutamadı.

Bruenor, Aegis-fang'in vadide olduğunu doğrulamıştı!

"Bizi Martı Kayalan'nın yakınında yakalayan fırtına olabilir bu," diye belirtti Robillard, Su Perisinin önünde, doğu ufkunda meşum bir şekilde uzanan kara bir bulut duvarına göz gezdirirken.

"Ama daha güçlüsü," diye ekledi Deudermont. "Sudan güç alıyor."

Hâlâ güneşin altındaydılar, Caenvich'ten aynlalı altı gün olmuştu ve Deudermont'un tahminlerine göre Moonshaeler'e daha sekiz gün vardı.

Güçlü bir rüzgârın ilk esintisi uzun boylu kaptanın yüzünü okşadı; kısa bir süre içinde üzerlerine çullanacak olan boranın ilk hafif esintileriydi bunlar.

"Sancak tarafına sert kır!" diye haykırdı Deudermont, dümenin başındaki denizciye. "Onun etrafından geçeceğiz, kuzeye gidip Moonshaeler'in etrafından dolanacağız," dedi ancak Robillard'ın duyacağı kadar kısık bir sesle. "Limanımıza giden daha düz bir rota."

Büyücü başıyla onayladı. Deudermont'un, rüzgârın daha belirsiz, suların ise daha dalgalı ve soğuk olduğu kuzey istikametine dönmek istemediğini biliyor, fakat şu noktada önlerinde pek az seçenek olduğunu da anlıyordu. Eğer güneye doğru gidip fırtınayı atlatmaya çalışırlarsa, rüzgârla birlikte Korsan Adalan Nelanther'in —yani korsanlar arasında bu denli sivrilmiş olan Su Perisi'nin kesinlikle bulunmak istemeyeceği yerin— yakınlarına sürükleneceklerdi.

Bu sebeple kuzeye gidecek, firtınanın ve Moonshaeler'in etrafından dolanacaklardı. Ya da en azından umut ettikleri şey buydu. Sık sık şimşeklerle aydınlanan kara bulut duvarına bakan Robillard, yeterince hızlı gidebileceklerinden emin değildi.

"Git ve yelkenlerimizi büyülü rüzgârınla doldur," diye ona talimat verdi Deudermont ve kaptanın hafif ses tonu, onun da büyücüyle aynı kaygıları taşıdığını açıkça belli ediyordu.

Robillard, pupa güvertesinin küpeştesine gidip oturdu, bacaklarını küpeştenin altından sarkıttı ve ana yelken direğine yüzünü döndü. Sol elini direğe doğru kaldırdı ve bir rüzgâr esintisi yaratmak için yüzüğünün gücüne başvurdu. Böylesine küçük bir tılsım, büyücünün kudretli yüzüğünün gücünü kurutamazdı ve bu sebeple Robillard üst üste büyü yapıp yelkenleri doldurdu ve Su Perisini hızlı bir tempoya soktu.

Yeterince hızlı değildi. Kara duvar üzerlerine abandı, dalgalar Su Perisi'ni savurdu ve kısa süre içinde onu yüzmekten çok sular üzerinde zıplayıp hoplar bir hale getirdi. Deudermont'un önünde acı bir seçim duruyordu. Yelkenleri indirip firtmadan çıkma çabasıyla bütün gemi donanımını tiriz edebilir veya ilerlemeye ve fırtınanın dış perçeminden giderek kuzey tarafından sıyrılıp kurtulmaya çalışabilirdi.

"Şans bizimle olsun," diye karar verdi kaptan ve tam hız gitmeyi denedi. En sonunda fırtına onları tamamen içine alana kadar da yelkenleri açık tuttu.

Bu, şimdiye kadar yapılmış en iyi gemilerden biriydi, mürettebatı tek tek seçilmiş usta denizcilerden oluşuyordu, buna iki büyücü, Drizzt, Cattibrie ve Guenhwyvar da dahildi. Ayrıca gemiye, Kılıç Sahilindeki en deneyimli ve en saygın denizcilerden birisi kaptanlık ediyordu. Normal insan standartlarıyla karşılaştırıldığında Su Perisinin güçleri hakikaten de büyüktü, ama şimdi doğanın katıksız gücü karşısında çok küçük kalmıştı.

Kaçmaya çalıştılar, ama fırtına, hünerli bir avcı gibi üzerlerine kapandı.

Yön ipleri koptu ve baskıdan dolayı direk eğilir gibi oldu. Robillard ve Harkle Harpel buna çılgınlar gibi karşı koymaya çalıştı, fakat ikisinin birleşmiş büyüsü bile ana yelken direğini kurtaramadı. Ana dikey kalasın üzerinde bir çatlak belirdi ve onu kırılmaktan koruyan tek şey yatay kalasın da çatlaması oldu.

Yelken serbest kalıp savruldu ve bir adamı güverteden savurup çalkantılı suya düşürdü. Drizzt derhâl harekete geçti. Guenhwyvar'a seslenip panteri yanına çağırdı ve sonra onu denizciyi araması için küpeştenin üzerinden aşağı gönderdi. Guenhwyvar hiç tereddüt etmedi, bunu daha evvel de yapmışlardı. Kükreyen kedinin karanlık sulara gömülmesiyle gözden kaybolması bir oldu.

Yağmur ve dolu taneleri onları dövüyordu, geminin pruvasına çarpan dalga duvarları da öyle. Savrulup duran geminin etrafında gök gümbürtüleri patlıyor ve uzun direklere birçok yıldırım çatalı çarpıyordu, "Tam hız gitmeyi daha erken kesmeliydim!" diye bağırdı Deudermont ve bütün

gücüyle haykırmış olmasına rağmen, hemen yanında duran Drizzt onu rüzgânn kükreyişi ve gök gümbürtüsü arasından zar zor duyabildi.

Drow başını olumsuz anlamda salladı. Gemi neredeyse suya gömülmüştü, mürettebatın çoğu aşağı kamaralara inmişti ve Su Perisi çılgınlar gibi savruluyordu. "Sadece tam hız gittiğimiz için fırtınanın dış perçemindeyiz," dedi drow sertçe. "Eğer daha erken durmuş olsaydın, fırtınanın tam kalbine düşmüş olurduk ve hepimizin sonu gelirdi!"

Deudermont sadece birkaç kelimeyi duyabildi, ama kara elf dostunun kendisine anlatmaya çalıştığı şeyin ana fikrini anladı. Bir elini minnettarlıkla Drizzt'in omzuna koydu, fakat derken büyük bir dalga gemiye yandan çarpıp Su Perisi'ni neredeyse tam olarak yan yatırdığında, kaptan havaya yükseldi, küpeşteye sertçe çarptı ve az kaldı suya düşecekti.

Drizzt derhâl onun yanma vardı. Dramın tılsımlı ayak bileklikleri ve müthiş çevikliği, çılgınlar gibi savrulan güvertenin üzerinde yolunu bulmasını sağlıyordu. Kaptanın ayağa kalkmasına yardım etti ve ikisi geminin ambarına açılan kapağa varmak için büyük çaba sarfetti.

Aşağı ilk olarak Deudermont indi. Drizzt ise güverteyi incelemek ve herkesin aşağı indiğinden emin olmak için biraz duraksadı. Sadece Robillard güvertede kalmıştı, bacaklarını sıkıca küpeşteye dolamış bir halde oturuyor, fırtınaya lanetler yağdırıyor ve şiddetle esen rüzgânn tam üstüne büyülü esintiler yolluyordu. Büyücü, Drizzt'in kendisine baktığını fark etti ve elini sallayarak drowa gitmesini işaret etti, sonra da yüzüğünü göstererek, kendisini kurtarmaya yetecek kadar büyülü gücü olduğunu Drizzt'e hatırlattı.

Drizzt, tıklım tıklım dolu olan aşağı güverteye indiği anda panter heykelciğini çıkarttı. Guenhwyvar'ın denizciyi bulduğunu ve onu sıkıca tuttuğunu umut etmeliydi, zira eğer uzun süre beklerse, adam her halükârda boğulmuş olacaktı. "Yuvana dön, Guenhwyvar," dedi heykelciğe.

Adamın kurtulup kurtulmadığını öğrenmek için Guenhwyvar'ı derhâl geri çağırmak istedi, fakat gemiye bir dalga çarptı ve heykelcik drowun elinden uçup karanlıkta kayboldu. Drizzt onu takip etmeye çalışarak debelendi, ama aşağı güverte çok kalabalık ve karanlıktı.

Aşağı güvertenin karanlığı içinde, dehşete kapılmış mürettebatın, bunun daha önce yakalandıkları fırtınanın aynısı olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Eğer öyleyse daha da yoğunlaşmış olmalıydı, zira bu sefer Su Perisi tıpkı bir oyuncak gibi oradan oraya savruluyordu. Tepelerindeki güvertede bulunan bütün çatlaklardan üzerlerine sular yağıyordu. Gemiyi su üstünde tutan tek şey ise, karanlığa ve dehşete rağmen düzenli ve disiplinli bir şekilde çılgınlar gibi su boşaltmalarıydı. İki saatten uzun sürdü, iki feci, mide burkan saat. Ama Drizzt'in, Deudermont’un tam hız gidişi konusundaki yargısı doğruydu. Su Perisi fırtınanın dış perçemindeydi, kalbinde değil; Diyarlar'daki hiçbir gemi bu fırtınanın en şiddetli gücünden sağ kurtulamazdı.

Sonra her şey sessizleşti, tabii arada sırada patlayan ve git gide uzaklaşan gök gürültüleri haricinde. Su Perisi feci şekilde yan yarıyor, ama hâlâ yüzüyordu

Güverteye ilk çıkan Drizzt oldu, onun hemen ardından Deudermont takip etti. Hasar çok büyüktü, özellikle de ana yelken direğinde.

"Onu tamir edebilir miyiz?" diye sordu Drizzt.

Deudermont hiç sanmıyordu. "Limana yanaşmadan olmaz," diye yanıtladı, en yakın limanın beş yüz mil ötede olduğu gerçeğinden bahsetme zahmetine girmeden.

Kısa süre sonra Cattibrie, elinde oniks heykelcikle yanlarına geldi.

Drizzt panteri çağırma konusunda hiç zaman kaybetmedi ve kedi güverteye geri döndüğünde, yanında oldukça açması bir durumda bulunan bir denizci vardı.

"Al sana, torunlarına anlatacağın bir hikâye," dedi Deudermont neşeli bir sesle. Adamın omzuna hafifçe vurdu ve yanındakilerin moralini yükseltmeye çalıştı. Mürettebattan iki kişi ona yardım edip adamı uzaklaştırırken, şok geçirmiş olan denizci başıyla onayladı.

"Çok iyi bir dost," diye Drizzt'e belirtti Deudermont, Guenhwyvar'ı kastederek. "Adamın sonu gelmişti."

Drizzt başıyla onayladı ve bir elini Guenhwyvar'ın kaslı böğrüne koydu. Asla kedinin dostluğunu hafife almazdı.

Cattibrie, drovvun hareketlerini ilgiyle izledi ve denizciyi kurtarmanın, Drizzt için fedakârlıktan daha öte bir önemi olduğunu fark etti.

Eğer denizci boğulmuş olsaydı, Drizzt Do'Urden'in omuzlarına bir suçluluk yükü daha binecek, bir kişi daha kolcunun karanlık geçmişine kurban gitmiş olacaktı.

Ama bu olmamıştı ve o anda Su Perisi ile bütün mürettebatı sağ kurtulmuş gibi görünüyordu. Fakat bir saniye sonra, yani Harkle koşturarak gelip de basit, ama acı bir soru sorduğunda bu mutlu hava dağılıverdi.

"Robillard nerede?"

Bütün gözler pupa güvertesinin ön küpeştesine çevrildi. Küpeşte, tam olarak Drizzt'in büyücüyü en son görmüş olduğu noktadan kırılıp parçalanmıştı.

Drizzt'in neredeyse kalbi duracaktı. Cattibrie hızla küpeşteye koşturdu ve boş sulan taramaya başladı.

Deudermont o kadar endişelenmiş görünmüyordu. "Büyücünün fırtınadan kurtulmak için yöntemleri var," diye diğerlerini temin etti kaptan. "Bu daha önce de olmuştu."

Drizzt ile Cattibrie, bunun doğru olduğunu fark etti. Robillard, birkaç sefer büyüsünü kullanarak Derinsu'daki lonca toplantısına katılmak için Su Perisi'ni terk etmişti, hem de gemi o sırada şehirden yüzlerce mil uzaktaki sularda yüzerken.

"Boğulmaz," diye onlan temin etti Deudermont. "O yüzük parmağındayken boğulmaz."

İki dost da bu sözlerle tatmin olmuş gibiydi. Robillard'ın yüzüğü Su Elementi Düzlemi'ne aitti; fırtınanın gücü her ne kadar büyük olursa olsun, büyücüye denizde birçok avantaj sağlayan kudretli bir ziynetti. Üzerine bir

yıldınm düşmüş veya bir yere çarpıp bilincini yitirmiş olabilirdi. Ama Su Perisi'nin üzerinden savrulup, daha gemi fırtınayı atlatamadan çok önce orayı terk etmek için büyüsünü kullanmak zorunda kalmış olması daha muhtemeldi.

Cattibrie denizi taramaya devam etti ve Drizzt de ona katıldı.

Deudermonfun ilgilenmesi gereken başka işleri vardı. Su Perisi'ni güvenli bir limana nasıl götüreceğini tasarlamak zorundaydı. Fırtınayı atlatıp kurtulmuşlardı, ama bu geçici bir kurtuluş olup çıkabilirdi.

Kaptanın hareketlerini izleyen ve uskunanın aldığı büyük hasara göz gezdiren Harkle da bunun farkındaydı. Sessizce Deudermonfun kamarasına gitti ve güvenle içeri girene kadar heyecanını bastırdı. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ellerini hızlı hızlı ovuşturdu ve deri kaplı bir kitap çıkarttı.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakman Harkle, en yeni ve muhtemelen en güçlü büyüsü için gerekli malzemelerden birisi olan büyülü kitabı açtı. Sayfalann çoğu boştu, Harkle kaderin sisi büyüsünü yapana kadar tüm sayfalar boştu. Şimdi ilk birkaç sayfada, Harkle'ın Su Perisi'ne yaptığı büyülü yolculuk bir günlük şeklinde kayıtlı durmaktaydı ve gemideyken yaşadığı deneyimlerin de not edildiğini gördüğüne memnun oldu Onu tam anlamıyla şaşırtacak şekilde —zira daha evvel günlüğe iyice göz atmaya cesaret edememişti— kör kâhinin şiiri de kelimesi kelimesine orada duruyordu.

Harkle, kaderin sisinin hâlâ iş başında olduğunu biliyordu, zira ne kendisi ne de başka bir kişi günlüğe tek bir kelime dahi yazmamıştı.

Büyünün devam eden tılsımı, yaşanan hadiseleri not etmekteydi!

Bu Harkle'ın kaderin sisinden beklediği en çılgın şeyleri dahi aşmaktaydı. Bunun ne kadar devam edeceğini bilmiyordu, ama burada çok önemli bir şeye rastlamış olduğunun farkındaydı. Ve birkaç ekleme yapıl ması gereken bir şeye. Su Perisi suyun üzerinde kalakalmıştı. Drizzt ile Cattibrie'ın ve onlarla birlikte bulunan Harkle’ın başına gelen arayış da aynı şekilde yarım kalmıştı. Harkle sabırlı davranacak tipte biri değildi, en azından şimdi

değildi. Elini boş sayfalardan ilkinin üzerinde dolaştırdı ve yavaşça mırıldandı. Bir kesenin içine elini attı ve biraz elmas tozu çıkartıp hâlâ boş duran ilk sayfaya tutumlu bir şekilde serpiştirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Harkle nerdeyse bir saat devam etti, ama kamaradan dışarı çıktığında Su Perisi hâlâ yan yatıyor ve hedefsiz bir şekilde sürüklenip gidiyordu.

Harkle tıraşsız yüzündeki kısa sakalı ovuşturdu. Görünüşe bakılırsa, büyünün üzerinde hâlâ çalışılması gerekiyordu.

Robillard akıp giden dalganın üzerinde duruyor ve bir ayağını sabırsızlıkla suya vuruyordu. "O yabani şey nerede?" diye sordu, yardımına çağırdığı su elementali canavarını kastederek. Yaratığı Su Perisini aramaya yollamıştı, ama bu birçok dakika evveldi.

En sonunda, büyücünün önündeki mavi örtü yükseldi ve kabaca insansı bir şekle büründü. Robillard ona doğru guruldandı ve yaratığa kendi ıslak lisanında gemiyi bulup bulmadığını sordu.

Gemiyi bulmuştu. Böylece büyücü, elementale kendisini gemiye götürmesini emretti. Yaratık iri kollarından birisini ileri uzattı. Sudan oluşmuş gibi görünüyordu, ama aslında normal bir sıvıdan çok daha katıydı.

Büyücü rahatça yerini aldığında, su canavarı onu süratle yuvarlanan bir dalganın hızıyla götürmeye başladı.

BÖLÜM 12

KADERİN SİSİ

Mürettebat ikindi vakti boyunca çalıştı, fakat geminin aldığı ciddi hasar konusunda pek az ilerleme kaydetmiş gibiydiler. Yelkenlerden birisini, mizana yelkenini kaldırmayı başarmışlardı. Fakat onu rüzgârı yakalayacak kadar veya gemiyi istedikleri bir yöne döndürmesini sağlayacak kadar kontrol edemiyorlardı.

Cattibrie, gözcü çanaklığından aşağı bir uyan sinyali verdiğinde durumlan buydu. Deudermont ile Drizzt, dostlanmn ne dediğini duymak için yan yana koşturarak geldiler. İkisi de bunun bir korsan gemisi olmasından korkuyordu. Eğer durum böyleyse, bu denli hasar görmüş ve Robillard'sız kalmış olan mağrur Su Perisi, hiç savaşmadan teslim olmak zorunda kalabilirdi.

Yollarını kesen hiçbir korsan yoktu, ama tam karşılarında kesif bir sis bulutu yükselmekteydi. Deudermont kafasını kaldırıp Cattibrie'a baktı ve hiçbir açıklaması olmayan genç kadın da cevap olarak sadece omuz silkti.

Bu sıradan bir hadise değildi. Bu sis kümesi haricinde gökyüzü oldukça temizdi ve ısı seviyesi de oldukça sabitti.

"Böyle bir sisi ne oluşturabilir ki?" diye Deudermont a sordu Drizzt.

"Benim bildiğim hiçbir şey," diye ısrarla vurguladı kaptan.

"Küreklerin başına!" diye mürettebata seslendi. "Bir yelken açmaya çalışın. Etrafından dolaşabilecek miyiz, görelim bakalım."

Fakat Deudermont ilgisini önlerindeki sulara geri çevirdiği anda Drizzt'in şüpheyle kafasını salladığını gördü. Zira sis bulutu onlara daha şimdiden çok yaklaşmıştı. Sabit değildi.

"Bize yaklaşıyor," diye nefes verdi kaptan, gözlerine inanamayarak.

"Hem de hızla," diye ekledi Drizzt. Ondan sonra drow, keskin kulaklarıyla Harkle Harpel'in kıkırdadığını işitti ve bunun büyücünün işi olduğunu anlayıverdi. Arkasını dönüp baktığında adamın aşağı güverteye

açılan ambar kapağından içeri girdiğini gördü ve peşinden gitmeye davrandı. Fakat, Deudermont'un nefesini tuttuğunu ve birçok mürettebat üyesinin korkuyla haykırdığını işiten Drizzt, yer kapağına varamadan önce durdu.

Cattibrie hızla direkten aşağı indi. "Nedir bu?" diye sordu, çaresizliğe yakın bir sesle.

Gri sis örtüsünün içine girdiklerinde suyun şapırtısı kesilmiş, aynı şekilde tüm hareket hisleri de kaybolmuştu. Mürettebat bir araya toplandı ve birçoğu, sanki karanlık sisin içinden gemiye düşmanların çıkmasını beklermişçesine silahlarını çekti.

Drizzt'e neler döndüğü hakkında bir sonraki ipucunu veren Guenhwyvar oldu. Panter, kulaklarını geriye yatırmış bir halde Drizzt'in yanına geldi. Ama yüz ifadesi ve tavrı, korkmaktan çok meraklanmış gibiydi.

"Boyutsal," diye belirtti drow.

Deudermont merakla ona baktı.

"Bu Harkle'ın işi," dedi Drizzt. "Büyücü bizi açık denizden çıkartmak için büyüsünü kullanıyor."

Bu düşünceyle birlikte Deudermont'un yüzü aydınlandı, aynı şekilde Cattibrie'm da öyle —en azından bu neşeleri, ikisi de hali hazırdaki kurtuluşlannm kaynağının kim olduğunu düşünene kadar sürdü.

Cattibrie kesif duman bulutuna baktı. Aniden, boş sular üzerinde hasarlı bir gemiyle süzülüp gitmek ona o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmemeye başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye kükredi Robillard. Ellerini hiddetle birbirine vurdu ve sorusunu, su elementalinin ıslak, gurultu dolu lisanına tercüme ederek yeniden sordu.

Cevap hiç tereddütsüz geldi ve Robillard, bu tür yaratıkları, onun bu hadisenin aslını öğrenmek için bazı yolları olduğunu bilecek kadar iyi

tarardı. Bu yaratık, her elemental gibi yardımseverdi ve Robillard onun kendisine yalan söylediğini sanmıyordu.

Su Perisi gitmiş, suyun üzerinden kaybolmuştu.

Robillard bir sonraki cevabı, yani geminin batmadığını, sadece suyun üzerinden kaybolup gittiğini işitince rahatlayarak nefes verdi.

"Harkle Harpel," diye yüksek sesle tahminde bulundu büyücü.

"Onları bir limana götürdü. Tebrik ederim!" Robillard bundan sonra kendi durumunu düşünüp tasındı; yalnızdı ve karadan çok uzaktaydı. Yaratığa kendisini genel olarak doğuya doğru götürmesini emretti ve ona ertesi şafak vaktine kadar ihtiyaç duyacağını açıkladı. Sonra büyü kitabını çıkarttı ve altın sırımlı kitap ayracını ışınlama büyüsünün olduğu sayfaya koydu.

Sonra büyücü arkasına yaslanıp rahatladı. Uyuması, gücünü ve enerjisini toplaması gerekiyordu. Elemental şimdilik onun güvenliğiyle ilgilenecekti ve sabahleyin Robillard Derinsu'daki lonca binasındaki özel odasına ışınlanmak için büyüsünü kullanacaktı. 'Evet,' diye karar verdi büyücü, 'zorlu ve sıkıcı birkaç hafta geçti, şimdi huzur dolu bir kara ziyaretinin tam zamanıydı.'

Sadece Deudermont'un sonra ona yetişmesi gerekecekti o kadar.

Su Perisi, birçok dakika boyunca, hiçbir su veya rüzgâr sesi olmadan, gerçeküstü bir dinginliğin içinde süzüldü. Etraflarındaki sis bulutu o kadar kesifti ki, suyu görebilmesi için Drizzt'in küpeşteden aşağı sarkması gerekiyordu. Harkle’ın büyüsünün —tabii eğer bu gerçekten de Harkle'in büyüsü idiyse— ne yaptığını bilemediği için, uzanıp gri sıvıya dokunmaya cesaret edemiyordu.

En sonunda bir şapırtı, geminin pruvasına çarpan bir dalganın sesini duydular. Sis kütlesi neredeyse derhâl dağılmaya başladı, ama her ne kadar etraflarım göremeseler bile, gemide bulunan herkes bir şeylerin değişmiş olduğunu hissedebiliyordu.

"Koku," diye belirtti Cattibrie ve yakında bulunan herkes kafasını sallayıp onunla hemfikir oldu. Ağızda tat bırakacak kadar keskin olan tuzlu su kokusu gitmiş, yerini taze bir yaz havasına, ağaçların, çiçeklerin ve iç kesimlerdeki bir bataklığın kokusuna bırakmıştı. Sesler de değişmişti.

Rüzgârın bomboş ve sonsuz ıslığı, derin suların dingin şapırtıları gitmiş ve yerlerini daha küçük dalga sesleriyle bazı şakımalara bırakmıştı...

"Kuşlar mı?" diye sordu Drizzt.

Sis bulutu dağıldı ve bütün mürettebat rahat bir nefes aldı. Zira karaya yakınlardı! Sol taraflarında, üzeri ağaçlarla örtülü olan, tam merkezinde küçük bir şato ve etrafında birçok iri konak bulunan bir ada duruyordu. Su Perisi'nin önünde uzun bir köprü vardı. Bu köprü adadan kıyıya, yani geniş ve surlu bir kasabanın rıhtımlarına kadar uzanıyordu.

Kasabanın gerisinde zemin uzun dağlar oluşturacak şekilde yukarı meylediyordu, bu hiçbir denizcinin gözden kaçırmayacağı bir nirengi noktasıydı. Fakat Deudermont bunu bilmiyordu. Etrafta bir sürü tekne vardı, ama hiçbiri Su Perisi'nin kıç tarafında taşıdığı filikalardan büyük sayılmazdı. Bütün teknelerin mürettebatları öylece durmuş, suyun üzerinde süzülen muhteşem gemiye boş boş bakıyordu.

"Derinsu değil," diye belirtti Deudermont. "Ya da bildiğim herhangi bir şehrin yakınlarında bir yer değil."

Drizzt etrafa göz gezdirdi ve arkalarında kıvrılarak uzanan kıyı şeridini inceledi. "Açık deniz değil," diye yanıtladı.

"Bir göl," diye mantık yürüttü Cattibrie.

Üçü de bir anlığına birbirilerine baktıktan sonra hep bir ağızdan "Harkle!" diye haykırdılar. Kendisini çağırmalarını beklemekte olan Harpel, aşağı güverte kapağından dışarı çıktı ve yüzünde neşe dolu bir ifadeyle yanlarına geldi.

"Neredeyiz?" diye cevap istedi Deudermont.

"Kader nerede olmamızı diliyorsa orada," dedi büyücü gizemli bir sesle, ellerini sallayarak ve cübbesinin bol yenlerinin havada süzülmesini sağlayarak.

"Sanırım daha belirgin bir cevap vermen gerekecek," diye soğukça belirtti Cattibrie.

Harkle omuz silkip kollarını aşağı indirdi. "Elbette ki, bunu kesin olarak bilmiyorum," diye itiraf etti. "Büyü yer değiştirmeyi sağlıyor —ki bu gelişigüzel bir şey değil— fakat nereye götüreceğini kestiremiyorum."

"Büyü mü?" diye sordu Deudermont.

"Kaderin sisi," diye Harkle'dan önce yanıtladı Drizzt. "Seni bizim yanımıza getiren büyü."

Harkle, drowun ağzından çıkan her söze başını sallayarak onay verdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ifadesi başarının gururuyla doluydu.

"Bizi bir göle getirdin!" diye hiddetle kükredi Deudermont.

Harkle bir cevap vermeye çalışarak kekeledi, ama sudan gelen bir ses bu muhabbeti bölüverdi. "Hey ho, Su Perisi!"

Dördü küpeşteye gittiler. Drizzt ise pelerinin başlığını kafasına geçirdi. Nerede olduklarını ve nasıl bir karşılama göreceklerini bilmiyordu, ama eğer bu denizciler Su Perisi'nin bir drow elfi taşıdığını öğrenirse o karşıla manın çok daha az dostane olacağı gibi bir his vardı içinde.

İrice bir balıkçı teknesi geminin yanma gelmişti ve altı kişilik mürettebatı dikkâtle uskunayı incelemekteydi. "Savaşa girmişsiniz," diye tahminde bulundu, balıkçı teknesinin kaptanı gibi görünen yaşlı, boz sakallı bir adam.

"Bir fırtınaya girdik," diye düzeltti Deudermont. "Şimdiye kadar bildiğim en şiddetli boraydı."

Altı balıkçı şüpheyle bakıştı. Son bir ayın her gününde sudaydılar ve fırtına falan görmemişlerdi.

"Buradan çok uzaklarda," diye açıklamaya çalıştı Deudermont, balıkçıların şüphe dolu yüz ifadelerini fark ederek.

"Ne kadar uzağa gidebilirsiniz ki?" diye sordu boz sakallı yaşlı adam, her tarafı görünen kıyı şeridine bakarak.

"Söylersek şaşırırsın," diye yanıtladı Cattibrie, Harkle'a yan yan bir bakış atıp büyücünün kıpkırmızı kesilmesini sağlayarak "Nereden suya açıldınız?" diye sordu boz sakallı adam.

Deudermont ellerini iki yana açtı. "Biz Derinsüdan denize açılan Su Perisi'yiz."

Şüpheci yüz ifadeleri yerlerini açıktan açığa sırıtışlara bıraktı.

"Derinsu mu?" diye tekrarladı boz sakallı adama "Başka bir dünyada mıyız?" diye Drizzt'e fısıldadı Cattibrie ve drow onu rahatlatacak bir şey bulamadı, özellikle de bu işin arkasında Harkle Harpel varken.

"Derinsu," dedi Deudermont sertçe, ciddiyetle, elinden geldiğince inandırıcı bir sesle.

"Yuvanızdan çok uzaktasınız, kaptan," diye belirtti balıkçılardan bir diğeri. "Bin mil kadar."

"Bin beş yüz," diye düzeltti boz sakallı adam.

"Ve hepsi de kara," diye gülerek ekledi bir diğeri. "Su Perisinin tekerlekleri mi var yoksa?" Bu sözler, altı balıkçının ve onları incelemek için gelen diğer birkaç teknenin tayfalarının kıkırdamasını sağladı.

"Bir de onu çeken atları görmek isterdim," diye söze karıştı diğer teknelerden birisi, yine adamları kahkahaya boğarak.

Deudermont bile gülümsemeyi başardı, görünüşe bakılırsa gemisinin hâlâ Diyarlar'da olduğunu öğrendiği için rahatlamıştı. "Büyücü işi," diye açıkladı. "Moonshaelerin beş yüz mil güneybatısında, Kılıçlar Denizi'ndeydik ki, bir fırtınaya yakaladık ve akıntıyla sürüklenmeye

başladık. Büyücümüz,"—Deudermont, Harkle'a baktı—"bizi limana götürecek bir büyü yaptı."

"Hedefi kaçırmış," diye uludu bir adam.

"Ama bizi açık denizden kurtardı," dedi Deudermont, kahkahalar kesilince. "Ki orada kalsaydık kesinlikle sonumuz gelirdi. Lütfen bana söyleyin, iyi yürekli denizciler, neredeyiz biz?"

"Burası Impresk Gölü," diye yanıtladı boz sakallı adam, sonra kıyıyı ve surlu kasabayı işaret etti. "Carradoon."

Deudermont her iki ismi de tanımıyordu.

"Bunlar Kartanesi Dağları," diye devam etti balıkçı kaptanı, dağları işaret ederek.

"Güneydeyiz," dedi Cattibrie aniden ve bütün gözler ona doğru döndü. "Dermsu'nun çok güneyindeyiz," dedi. "Ve eğer gölden daha güneye gidecek olursak, Deepwash'a ve sonra da İç Deniz'de bulunan Vilhon Burnu'na varırız."

"Dediğin yerler mevcut," diye bildirdi boz sakallı adam. "Ama o gemiyi Shalane Gölü'ne götürecek kadar su bulamazsınız."

"Tekerleklerinizin yanı sıra kanatlarınız yoksa, Cloven Dağları'nın üzerinden gemiyi aşıramazsınız!" diye uludu, boz sakallının yanında duran bir adam. Ama kahkahalar artık dinmişti. Zira hem Su Perisi'ndeki, hem de balıkçı teknelerindeki bütün denizciler bu durumun ciddiyetini hazmetmişti.

Deudermont derince iç geçirdi ve Harkle'a baktı. Büyücü ise bakışlarını güverteye doğru indirdi. "Nereye gideceğimiz konusunda daha sonra kafa patlatırız," dedi Deudermont. "Şimdilik görevimiz Su Perisi'ni onarmak olacak." Boz sakallıya doğru döndü. "Korkarım ki gölünüz yeterince derin değil," dedi. "Onarım için yanaşabileceğimiz uzun bir iskele mevcut mu?"

Balıkçı kaptan, Carradoon Adası'nı ve Su Perisi'ne doğru gelen uzun rıhtımı işaret etti.

"Adanın kuzey kısmında su daha derindir," diye belirtti onun yanında duran adam.

"Ama uzun iskelenin sahibi var," diye belirtti üçüncü bir balıkçı.

"Gemiyi yanaştırmak için izin alırız," dedi boz sakallı adam sertçe.

"Ama işimiz hiç kolay değil," diye söze karıştı Deudermont. "Suda yüzmek için ne yelkenlerimiz, ne de dümenimiz mevcut. Ve ben kesinlikle bu sulan bilmiyorum."

"Bize halat atın, Kaptan..."

"Deudermont," diye yanıtladı Su Perisi'nin kaptanı. "Kaptan Deudermont."

"Benim adım Terraducket," dedi boz sakallı adam. "Tanıştığımıza memnun oldum." Bir yandan konuşurken, bir yandan diğer teknelere işaret etti. Onlar ise çoktan Su Perisi'nin etrafında toplanıp yerlerini almaya başlamışlardı.

"Sizi rıhtıma çekeceğiz, Carradoon'da onarım işine yardım edecek birçok tersaneci mevcut," diye devam etti Terraducket. "Hatta şu direği bile, fakat yerine yenisini koymak için gerçekten de uzun bir ağaç bulmamız gerekecek! Bilin ki, bu size Kılıç Sahili'nde yaşadığınız birçok hikâyeye mal olacaktır, tabii dostlarımı tanıyorsam!"

"Anlatacak birçok hikâyemiz var!" diye onu temin etti Deudermont.

Halatlar suya atıldı, balıkçı tekneleri yerlerini aldı ve büyük uskunayı çekerek götürmeye başladı.

"Denizciler arasındaki kardeşlik ta göllere kadar uzanmış," diye belirtti Drizzt.

"Öyle görünüyor," diye hemfikir oldu Deudermont. "Eğer mürettebata yeni adam almamız gerekiyor olsaydı, aramaya nereden başlayacağımı bilirdim." Kaptan kafasını çevirdi ve hâlâ mahzun mahzun güverte zeminine bakmakta olan Harkle'a baktı. "İyi iş çıkarttın, Efendi Harpel,"

dedi Deudermont ve kafasını kaldırıp ona bakan büyücünün yüzü aydınlandı. "Moonshaeler'den o kadar uzaktaki bilinmedik sularda kesinlikle yok olurduk, ama şimdi yaşamaya devam edebileceğiz."

"Ama bir gölde," diye yanıtladı Harkle.

Deudermont elini sallayarak bu düşünceyi savuşturdu. "Robillard bizi bulur ve ikiniz bizi ait olduğumuz yere geri döndürmenin bir yolunu bulursunuz, bundan hiç şüphem yok. Şimdilik, gemim ve mürettebatım güvende ve önemli olan tek şey de bu. Tebrik ederim!"

Harkle kıpkırmızı kesilmişti.

"Ama neden buradayız?" diye sormadan edemedi Cattibrie.

"Kaderin sisi," dedi Drizzt ile Harkle bir ağızdan.

"Bu da demek oluyor ki, burada bizim ihtiyacımız olan bir şey mevcut," diye devam etti büyücü.

"Ne için ihtiyaç?" diye sordu Cattibrie.

"Arayışımız için, elbette!" diye kükredi Harkle. "Her şey bununla alâkadar, değil mi?" Sanki bu bütün olanları açıklamaya yetermiş gibi etrafına bakındı, ama kendisine aülan bakışların kavrayış dolu bakışlar olmadığını fark etti. "Fırtınadan önce, aradığımız şey..."

"Derinsu idi," diye yanıtladı Deudermont. "Büyün bizi Derinsu'ya yaklaştırmadı."

Harkle çılgınlar gibi ellerini salladı. "Yo, yo," diye düzeltti. "Derinsu değil, Derinsu'da bulunan bir rahip veya büyücü."

"Peki ihtiyacımız olan güçlü büyü kullanıcısını Derinsu'dan ziyade burada bulacağımızı mı düşünüyorsun?" diye kulaklarına inanamayarak sordu Drizzt. "Yani yuvadan bu denli uzakta olan bu küçük kasabada mı?"

"İyi yürekli Kaptan Terraducket," diye seslendi Harkle.

"Buradayım," diye daha öncekinden uzak bir yerden cevap geldi, zira Terraducket'in balıkçı teknesi, gemiyi çekenlere katılmak için önlere doğru ilerlemişti.

"Bir rahip arıyoruz," dedi Harkle. "Çok güçlü bir rahip..."

"Cadderly," diye hiç tereddüt etmeden söze karıştı Terraducket.

"Cadderly Bonaduce. Bütün Diyarlafda ondan daha güçlü bir rahip bulamazsınız!" diye böbürlendi Terraducket, sanki şu Cadderly denilen adam Carradoon'a mal olmuş bir kişiymiş gibi.

Harkle dostlarına kendini beğenmiş bir bakış attı. "Kaderin sisi," diye belirtti.

"Peki şu Cadderly'yi nerede bulabiliriz?" diye sordu Deudermont.

"Carradoon'da mı?"

"Hayır," diye geldi Terraduckefin cevabı. "Buradan iki günlük mesafe ötede, dağların içinde Yükselen Ruh adındaki bir tapmakta."

Deudermont aklında artık hiçbir şüpheci soru bulunmadan Harkle'a baktı.

Harkle ellerini çırptı. "Kaderin sisi!" dedi tekrar. "Ah, ayrıca her şey o kadar birbirine uygun ki," dedi heyecanla, sanki aklına bir anda başka bir fikir gelmişçesine.

"Su Perisi'nin bir gölde olması gibi," diye belirtti Cattibrie iğneleyici bir sesle, ama Harkle onu duymazdan geldi.

"Anlamıyor musunuz?" diye hepsine sordu büyücü. Yine heyecanlanmıştı ve kanat gibi görünen kollarını sallıyordu. "Su Perisi ve Yükselen Ruh. Her şeyden önce SP ve YR! Ve Kaderin sisi de, KS."

"Uzun bir uyku çekmeye ihtiyacım var," diye inledi Cattibrie.

"Ve HH!" diye böğürdü Harkle. Drizzt ona merakla baktı. "Harkle Harpel yahu!" diye açıkladı heyecanlı büyücü, sonra bir parmağım drowa doğru

salladı. "Ve Drizzt Do'Urden için DD! KS, kaderin sisi için ve SP ile YR, ayrıca HH ve DD! Ve sana gelince..." Cattibrie'ı işaret etti.

"Olmadı," dedi genç kadın.

"Önemli değil," diye ekledi Drizzt. Deudermont dudaklarını ısırıyor ve Harkle'ın dolu anını kahkahayla bozmamaya çalışıyordu.

"Ah, harflerde bir sır olmalı," dedi Harkle, diğerlerinden çok kendi kendisine konuşarak. "Bunu keşfetmem gerek!"

"Kendi zihnini keşfet," dedi Cattibrie ona ve sadece Drizzt ile Deudermont'un duyabileceği kadar sessizce mmldandı, "yanma bir fener ve cücelerin mağara çantalarından alsan iyi olur."

Bu sözler, ikisinin sırıtmasına sebep oldu.

"Fakat baban!" diye aniden haykırdı Harkle, Cattibrie'a doğru sıçrayarak. Kadın o kadar şaşırdı ki, onu yumruklama dürtüsünü zor zaptetti.

"Babam mı?"

"BB!" dediler Harkle, Drizzt ve Deudermont aynı anda. Drow ile kaptan, heyecanlanmış gibi yapmışlardı.

"Evet, evet. Bruenor Battlehammer," dedi Harkle kendi kendisine ve uzaklaşmaya başladı. "BB. Ah, harfler arasındaki ilişkiyi çözmem gerekli, evet, bunu yapmalıyım."

Bu konu üzerine düşünürken, aynı zamanda GG'nin ne manaya geldiğini de düşün," dedi Cattibrie ona. Aklı başka yerde olan büyücü başıyla onayladı ve tam manasıyla el koymuş olduğu Deudermont'un özel kamarasına doğru ilerledi.

"GG mi?" diye Cattibrie'a sordu kaptan.

"Geveze gerzek," diye aynı anda yanıtladı genç kadın ile Drizzt, etraftakileri yine kahkahaya boğarak. Yme de, ne Drizzt, ne Cattibrie, ne

Deudermont, ne de başka birisi, o "geveze gerzeğin," Su Perisi'ni kurtardığını ve onları hedeflerine yaklaştırdığını göz ardı edemezdi.

KISIM 3

KÖTÜLÜĞÜN DOĞASI

Onlar mutlaklar, kusursuzlar panteonu; her zaman ölümlülerin ruhları için mücadele eden iyi tanrılar ve kötü iblisler. Lloth'un tamamen kötü ve Mielikki'nin tamamen iyi olması. Siyahla beyaz kadar birbirine zıt olmaları ve aralarında hiçbir gri tonunun bulunmaması.

İyilik ve kötülük kavramları da böyledir işte. Mutlak değişmez.

Gerçekten kötülükle dolu bir hareketin haklı gösterilebilecek hiçbir yanı yoktur; hiçbir gri tonu mevcut değildir. İyi bir hareket çoğunlukla kişisel kazanç getirse bile, o hareket sadece altında yatan niyetle mükemmellik kazanır. Bu da bizim panteondaki inancımız tarafından somutlaştırılmıştır, peki ya ölümlü ırklar, yani akıllı varlıklar —insanlar, elftürü ve cüce türü ırklar, gnomlar ve buçukluklar, goblinler ve dev türleri? İşte soru burada bulanıklaşır ve mutlaklar birbirine karışır.

Çoğu için denklem çok basittir: Ben drovmm, drowlar kötüdür, öyleyse ben de kötüyüm.

Yanılıyorlar. Zira seçim diye bir şey olmazsa akıllı bir varlık ne işe yarar ki? Ve niyet olmadan ne kötülük, ne de iyilik mevcut olamaz.

Diyarlar'da genellikle kötü olan bazı kültürlerin ve ırkların —özellikle de goblin türü yaratıklar— varlığı doğrudur. Aynı şekilde, tıpkı yüzey elfleri gibi, iyilik kavramına meyilli olan ırklar da vardır. Ama, mutlak bir gerçeğin canlı birer örneği oldukları düşünülen bu ırkların içinde bile, nihai olarak kararı verecek şey bireylerin niyetleridir. Kötü olmayan bir goblinle tanışmıştım; ben ise kendi toplumunun usûllerine boyun eğmemiş bir drovvum. Yine de, pek az drow ve çok daha az goblin böyle bir iddiada bulunabilir ve bu sebeple genellemeler devam eder.

Irklar arasında en garip ve çeşitli olanları insanlardır. Denklemler ve beklentiler en çok bu noktada birbirine karışır Bu konuda nihai kararı algı verir ve karşınızdakinin niyeti çoğunlukla gizlidir. Yanlışlarına mazeret maskesi takma konusunda insanlar kadar becerikli başka bir ırk daha yoktur. Mazeretler uydurma ve en sonunda niyetinin iyi olduğunu iddia etme konusunda da onlar kadar beceriklisi bulunmaz. Onlardan başka hiçbir ırk da, kendi iddiasına inanmak konusunda onlar kadar yetenekli değildir. Kim bilir, insanın insana karşı çarpıştığı kaç tane savaş yaşandı ve her iki ordu da yanlarında ve kalplerinde bir tanrının, iyi bir tanrının olduğunu iddia etti?

Ama iyilik algı meselesi değildir. Bir kültürde "iyi" olan bir şey, diğerinde "kötü" olamaz. Bunlar detaylar ve küçük hareketlerde geçerli olabilir, ama erdemde değil. Erdem mutlaktır.

Öyle olmalıdır. Erdem hayatı ve aşkı kutlamaktır, diğerlerini olduğu gibi kabul etmektir, iyilik yolunda ilerleyip daha iyiye gitme isteğidir.

Kibrin ve kıskançlığın olmaması, sevinçlerimizi paylaşma ve diğerlerinin başarılarıyla neşe duyma halidir. Yanlışa mazeret uydurmanın ötesindedir,

zira bütün kalplerin derinlerinde yatan gerçek budur. Bir kişi kötü bir eylemde bulunduktan sonra mazeret maskesini örmek için kendisine izin verse bile, gerçeği, mutlak olanı, yani kendi vicdanının gözünde çırılçıplak duranı örtemez.

Hepimizin içinde, gerçeklerden saklanamayacağımız, erdemin bir hakim gibi karşımızda oturduğu bir yer vardır. Hareketimizin gerçekte ne olduğunu itiraf etmek ise o mahkemenin huzuruna çıkmak anlamına gelir, ki orada olayların gidişatı konu dışıdır, iyilik ve kötülük niyetlerden ibarettir ve niyetlerin mazereti olmaz.

Cadderly Bonaduce o mahkemeye, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha büyük bir istekle ve daha çıplak bir halde gitti. Onun özünde yaşadığı gelişmeyi fark ettim ve bunun sonucunda ortaya çıkan ve insan başarıları arasındaki en muhteşem, en mütevazı eser olan Yükselen Ruh 'u gördüm.

Artemis Entreri de oraya gidecek. Belki de ölüm anına kadar değil, ama hepimizin eninde sonunda gideceği gibi o da gidecek ve varlığının şeytani gerçeği önünde çırılçıplak kaldığında her şeyin farkına varacak.

Umarım oraya kısa süre içinde gider. Bu umudumun sebebi intikam duygusu değil, zira intikam boş bir duadır. Entreri, kalbindeki en gizli yere kendi iradesiyle gidip gerçeği görsün ki, yanlışlarını düzeltebilsin. O takdirde çekeceği cezayla mutluluk bulacak ve şu anda üzerinde olduğu yoldu giderse asla bilemeyeceği bir ahenk görecektir.

Basit çıkarımlarla mazeret uydurma tuzağından kaçabildiğim zamanlarda sık sık kalbimdeki o mekâna giderim. Orası acı veren bir yerdir, çırılçıplak kalınan bir yer. Fakat sadece orada gelişip iyiye doğru gidebiliriz; sadece orada hiçbir maske bize mazeret uyduramaz ve niyetlerimizin, bu sebeple hareketlerimizin ardındaki gerçeği sadece orada öğrenebiliriz. Kahramanlar sadece orada, erdemin hakim olarak karşımızda durduğu yerde doğar.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 13

YÜKSELEN RUH

Drizzt, Cattibrie, Deudermont ve Harkle, Kartanesi Dağlarına gitmek için Carradoon'u terk edişlerinden sonra hiçbir sorunla karşılaşmadılar. Drow pelerininin başlığını yüzünün üzerine indirmişti ve kasabadaki herkes uskunanın gelişiyle öyle bir heyecanlanmıştı ki, kimse ayrılan küçük gruba dikkât etmemişti.

Cümle kapısını geçen dörtlünün yolculuğu kolay ve güvenli oldu Etraftaki her türlü muhtemel sorun konusunda drow kolcunun kılavuzluğuna başvuran grup, yol üstünde dikkâte değer veya heyecan verici hiçbir şey bulamadı.

Geçen son birkaç hafta içinde yaşadıkları tüm o hadiseler düşünülürse, zaten istedikleri tek şey de buydu.

Rahatça sohbet ediyorlardı, çoğunlukla Drizzt onlara etraflarındaki vahşi yaşamın doğasını anlatıyordu —hangi kuşların şakıdığım ve yakındaki çam korularının yanındaki düzleşmiş iğneler üzerinde kaç tane geyiğin yatmış olduğunu. Muhabbetleri arada sırada, dönüp dolanarak görevlerine, kör kâhinin şiirine geliyordu. Bu durum da Harkle'ı zor bir durumda bırakıyordu. Diğerlerinin şiirdeki çok bariz noktaları, muhtemelen hayati önem taşıyan noktaları kaçırdığını biliyordu. Zira büyülü günlüğü sayesinde bütün şiiri baştan aşağı inceleme fırsat bulmuştu. Fakat büyücü ne kadar müdahale edebileceğinden emin değildi. Kaderin sisi edilgen bir büyü olarak yaratılmıştı. Harkle'ın bazı hadiselerin gelişmesine yardım etme ve o hadiselerin oluşumlarına tanık olma metoduydu. Bu tiyatro oyunundaki diğer oyuncuların günlüğe bakmasına izin vererek veya günlüğün kendisine sunduğu bilgiyi kullanarak aktif bir katılımcı haline gelirse, muhtemelen büyüyü bozacaktı.

Eğer kader onları savaşa sürüklerse Harkle kesinlikle diğer büyülü güçlerini kullanabilirdi ve elbette önsezilerini paylaşabilirdi; tıpkı Su Perisinin güvertesindeyken bir celp büyücüsü veya rahibe ihtiyaçları olduğu konusunda mutabakata vardıkları zaman paylaştığı gibi. Fakat doğrudan doğruya müdahale, yani büyünün oluşumu tararından verilen bilgiyi kullanmak muhtemelen geleceği değiştirecek ve kaderin amaçlarını alt etmiş olacaktı. Harkle'ın büyüsü öyle bir amaç için yaratılmamıştı; büyünün

kendi sınırlan vardı. Kırk yılını, en az kendisi kadar sıradışı büyücüler arasında geçirmiş olan Harkle, büyünün sınırlarını zorlamanın doğurabileceği muhtemel yan etkileri gayet iyi biliyordu.

Böylece Harkle, diğer üçünün şiir hakkındaki tutarsız sohbetlerini sürdürmelerine izin verdi, sık sık başını salladı ve şiirin herhangi bir dizesi hakkında en çok kabul gören yorumlarla hemfikir oldu. Doğrudan kendisine sorulan sorulardan kaçmdıysa da, gönülsüzce omuz silkişleri ve mırıldanarak verdiği cevaplar sebebiyle bir çok meraklı bakışın odağı oldu Patikalar dağın yükseklerine doğru tırmanıyordu, ama yol hâlâ rahattı, zira patika iyice açılmıştı ve sık sık üzerinde yolculuk ediliyordu.

Dörtlü, dağın gölgesinin altından açığa çıkıp, patikadan ayrılarak dik bir yokuşun kenarındaki düz bir çayırlığa geldiğinde bunun sebebini anlayıverdi.

Drizzt Do'Urden, Mithril Salonu'nun ihtişamını görmüştü, Cattibrie da öyle. Harkle Harpel, büyüsüyle birçok egzotik mekâna yolculuk etmişti, mesela Luskan'da bulunan Büyünün Sahipkulesi gibi.

Deudermont Derinsu'dan, egzotik Calimport'a kadar tüm Kılıç Sahili'ni gezmişti. Ama bu mekânların hiçbirisi, şu anda dörtlünün karşısında duran manzara kadar nefeslerini kesmeyi başaramamıştı.

Bunun adı Yükselen Ruh idi. Yükselen kuleleri ve göğe uzanan payandalanyla, renkli camlı iri pencereleriyle ve her köşesinde, ilginç bir taş işçiliğiyle süslenmiş heykeller bulunan oluk sistemiyle bu devasa tapınağa —katedrale— hakikaten yakışan bir isimdi bu. Katedralin ana çatısının en aşağıdaki köşeleri dahi zeminden kırk metre yüksekteydi ve kulelerden üçü ise o yüksekliğin iki katından daha yukarı uzanıyordu.

Baenre ev sahası elbette ki bundan daha genişti ve Sahipkulesi'nin de sınırsız bir büyü gücüyle yaratılmış olduğu barizdi. Ama bu mekânın çok daha heybetli, aziz ve kutsal bir havası vardı. Katedralin taşlan gri ve kahverengi, yani gerçekten de göze çarpmayacak renklerdeydi. Ama onların içini huşuyla dolduran şey, o taşlann inşasmdaki dünyevi ve hatta daha da yüce olan güçtü. Sanki katedralin kökleri dağlann derinlerine uzanıyormuş ve yukarı yükselen kuleleri de göklere değiyormuş gibiydi.

Tapmaktan dışanya güzel bir melodi, gür ve hoş bir ses yükselip taşlardan yankılandı. Dört kişinin, bunun bir insan sesi olduğunu fark etmeleri dahi belli bir süre aldı. Zira Yükselen Ruh'un kendisine ait bir melodisi varmış gibiydi.

Arazinin ihtişam konusunda diğerlerinden aşağı kalır bir yanı yoktu.

Tapınağın devasa ön kapılarına çıkan taştan kaldırımlı yolun iki yanını sıra halinde uzanan bir ağaç korusu süslüyordu. Mükemmel bir sıra halindeki o ağaçların dışında, muntazaman biçilmiş gür ve dolgun çimler uzanıyordu. Bu çimlerin etrafı mükemmel bir şekilde kırpılmış çalılıklarla ve kırmızı, pembe, mor, beyaz çiçeklerle çevrelenmişti. Çimenliğin üzerine serpiştirilmiş çok sayıda yeşil yapraklı çalı da vardı ve bu çalılar çeşitli orman hayvanlarını andıracak şekilde kırpılmıştı —bir geyik ve bir ayı, iri bir tavşan ve bir grup sincap.

Cattribrie bahçıvanı gördüğünde gözlerini kırpıştırdı. Bu kişi onun, yani cüceler tarafından yetiştirilmiş olan birisinin şimdiye kadar gördüğü en sıradışı cüceydi. Cattibrie, Drizzt'i dürtüp küçük adamı işaret etti ve diğerleri de onu fark etti. Bahçıvan onlan gördü ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gruba doğru ilerlemeye başladı.

Sakalları yeşildi, —yeşil!— ikiye aynlmıştı ve iri kulaklarının arkasından geçirilerek sırtının yansına kadar inen uzun yeşil saçlarıyla birlikte tek bir şerit halinde örülmüştü. Donuk yeşil renkte, dizlerine kadar inen, inanılmaz derecede tüylü ve kaslı olan çarpık bacaklarını açıkta bırakan, ince, kolsuz bir cübbe giymişti. Cücenin iri ayaklan da çıplaktı, tabii üstü açık sandaletlerinin ince parmak arası ipleri haricinde.

İlginç bir rota çizerek tastan kaldırımlı yola çıkıp, dörtlünün on metre ötesine geldi. O noktada durdu, iki parmağını ağzına götürdü omzunun üzerinden geriye baktı ve tiz bir ıslık çaldı.

"Ne?" diye bir ses geldi bir saniye sonra. İkinci bir cüce, bu seferki dörtlünün bekleyeceği cinsten bir cüceydi, tapmak kapısının en yakınındaki bir ağacın gölgesinden çıktı. Geniş, yapılı omuzlan ve san sakalları vardı. Tamamıyla kahverengi giyinmiş olan cücenin sırtında iri bir balta duruyordu ve kafasında geyik boynuzlanyla süslü bir miğfer vardı.

"Sana yardım edeceğimi söyledim ya!" diye kükredi sarı sakallı.

"Ama bana uyumam için zaman tanıyacağına söz vermiştin!" Sonra ikinci cüce, dörtlü grubu fark etti ve azarlamayı derhâl keserek gruba doğru paldır küldür ilerledi.

Yanlanna ilk varan yeşil sakallı cüce oldu. Tek kelime etmeden, abartılı bir şekilde eğilip reverans yaptıktan sonra Cattibrie'm elini aldı ve öptü. "Hee hee hee," diye öttü ve yüzü kızardı. Bunun ardından Cattibrie'dan kafasını çevirip Deudermont'a baktı, sonra Drizzt'e, sonra da...

Tekrar Drizzt'e. Küçük adam yere sindi ve başlığın altından içeri baktı.

Drow başlığını açıp gür, beyaz saçlannı savurarak ona yardımcı oldu İlk karşılaşmalar her zaman Drizzt için zor olurdu, özellikle de tanındığı ve kabul gördüğü yerlerden uzak mekânlarda.

"Eek!" diye cıyakladı küçük adam.

"Lanet bir drow!" diye kükredi Sarı sakallı cüce, baltasını sırtından çekip patikadan aşağı koşturarak gelerek.

Drizzt hiç şaşırmamıştı ve orada bulunan diğerleri de ürkmekten çok mahcup olmuşlardı.

Yeterince iyi huylu olan yeşil sakallı cüce, zıplayıp hoplayarak işaret etmeye devam etti. Fakat Sarı sakallı olanı daha düz ve tehditkâr bir yol izledi. Baltasını kafasının üzerine kaldırdı ve bir boğa gibi saldırarak silahı Drizzt'e doğru indirdi.

Drizzt en son ana kadar bekledi, sonra, büyülü ayak bileklikleriyle eğitimli reflekslerini kullanarak yana adım attı. Sarı sakallı, onun yanından geçip tökezledi ve drowun gerisinde duran ağaca tosladı.

Yeşil sakallı olanı, önce diğer cüceye, sonra Drizzt'e baktı ve bir anlığına sanki kendisi de hücum edecekmiş gibi göründü. Sonra diğer cüceye tekrar bakıp baltasının ağaca saplanıp kalmış olduğunu fark etti. Sarı sakallı

cüceye doğru ilerleyip kendisini topladı ve cücenin kafasının yanına sertçe vurdu.

"Lanet bir drow!" diye hırladı Sarı sakallı cüce, kafasına inen şaplakları savuşturmak için elini baltasının sapından ayırarak. En sonunda baltasını çekip serbest bırakmayı başardı, ama hızla dönüp onlara baktığında, dört kişiden üçünün —ki buna drow da dahildi— kayıtsız bir şekilde karşısında durduğunu gördü. Fakat dördüncüsü, yani kestane renkli saçları olan kadının elinde gerilip hazırlanmış bir yay vardı.

"Eğer ölmeni isteseydik, uykundan uyanmadan önce seni kesip biçerdik," dedi kadın.

"Kötü bir niyetim yok," diye ekledi Drizzt. "Ben bir kolcuyum,"

dedi, özellikle de iki cüce arasında daha aklı selim sahibi gibi görünen yeşil sakallıya konuşarak. "Tıpkı senin gibi, ormana ait bir varlığım."

"Kardeşim bir druittir," dedi Sarı sakallı, sert ve metin görünmeye çalışarak, ama daha çok kendisinden utanmış gibi görünerek.

"Duu-riit!" diye hemfikir oldu yeşil sakallı.

"Druit cüce mi?" diye sordu Cattibrie. "Hayatımın büyük bir bölümünü cücelerle geçirdim, ama o ırktan bir druit çıktığını hiç işitmedim."

İki cüce de başlarını merakla yana eğdiler. Genç kadının kaba aksanının kulağa epey cücesel geldiği kesindi.

"Onlar hangi cüceler?" diye sordu Sarı sakallı.

Cattibrie, Taulmaril'i indirdi. "Ben Cattibrie," dedi "Mithril Salonunun Sekizinci Kralı Bruenor Battlehammer'ın evlatlık kızıyım."

İki cücenin de gözleri kocaman oldu ve aynı şekilde ağızlan da bir kanş açıldı. Cattibrie'ı dikkâtle inceleyip birbirilerine baktılar, sonra tekrar Cattibrie'a bakıp, tekrar birbirilerine döndüler. Alınlarını tokuşturup sert bir çarpışma sesi çıkarttıktan sonra tekrar Cattibrie'a baktılar.

"Hey," diye uludu sarı sakallı, tombul parmağını Drizzt'e doğru sallayarak. "Seni duymuştum. Sen Drizzt Dudden'sin."

"Drizzt Do'Urden," diye düzeltti drow, eğilip reverans yaparak.

"Evet," diye hemfikir oldu Sarı sakallı. "Seni duymuştum. Adım Ivan, Ivan Bouldershoulder, ve bu da kardeşim Pikel."

"Kardeşim," diye hemfikir oldu yeşil sakallı, bir kolunu Ivan'm geniş omzuna atarak.

Ivan omzunun üzerinden arkaya döndü ve ağacın üzerinde açtığı derin yanğa baktı. "Baltam için özür dilerim," dedi. "Daha önce bir drow elfi görmemiştim de."

"Buraya katedr... kateter... kater... lanet kiliseyi görmeye mi geldiniz?" diye sordu Ivan.

"Cadderly Bonaduce adındaki adamı görmeye geldik," diye yanıtladı Deudermont. "Ben, Derinsüdan denize açılan Su Perisi'nin kaptanı Deudermontum."

"Karada gemi yüzdürdün galiba," dedi Ivan şakayla.

Deudermont, daha cüce beklenen cevabı vermeye başlamadan evvel elini kaldınp onu susturdu.

"Cadderly ile konuşmamız gerek," dedi Deudermont. "İşimiz çok acil."

Pikel ellerini kavuşturup yana yatırdığı kafasının altına yastık gibi koydu, gözlerini kapadı ve horladı.

"Cadderly kestiriyor," diye açıkladı Ivan. "Ufaklıklar onu yoruyor da. Gidip Leydi Danica'yı görelim ve size yiyecek bir şeyler ikram edelim." Cattibrie'a göz kırptı. "Ben ve kardeşim Mithril Salonu hakkında daha fazla şey duymak istiyoruz da," dedi. "Söylentilere göre, Bruenor Battlehammer orayı terk ettiği için şimdi salonu yaşlı birisi yönetiyormuş."

Cattibrie şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, hatta Ivan'm söylediği şeye hiç şaşırmamış gibi kafasını sallayıp onayladı. Genç kadın, Drizzt'e baktı.

Drowun ise bir cevabı yoktu. Bruenor aynlmış mıydı? Aniden iki dost da bu cücelerle bir kenara oturup muhabbet etmek ister olmuştu Cadderly ile yapılacak görüşme biraz bekleyebilirdi.

Yükselen Ruhun iç kısmının, ihtişam ve huşu uyandırma bakımından dış görünüşünden aşağı kalır bir yanı yoktu. Katedralin ana bölümüne, yani merkezi salonuna girdiler ve bu mekân o kadar büyüktü ki, içeride en az yirmi kişi olmasına rağmen dört yabancı da kendilerini yalnız hissettiler. Dördünün gözleri de kaçınılmaz bir şekilde yukarı doğru kalktı ve yükselen sütunların, süslü heykellerin sıralandığı bir sürü çıkıntının, buzlu camdan pencereler arasından sızan parıltıların ötesine, kendilerinden otuz metre yüksekte bulunan, detaylı oymalarla süslü kubbeli tavana baktı.

Ivan, büyülenmiş olan dörtlüyü en sonunda ana alandan çekip almayı başardığında onları bir yan kapıdan geçirdi ve daha normal boyuttaki dairelere götürdü. Mekânın mühendislik tasarımı, katıksız gücü ve ince detayları onları büyülemeye devam ediyordu. Üzerinde süs bulunmayan hiçbir destek kemeri veya kapı yoktu. İçinden geçtikleri bir kapının üzeri öylesine çok rün ve kabartmayla kaplıydı ki, Drizzt, saatler boyunca öylece dikilip kapıyı incelese dahi bütün detayları fark edip, bütün mesajları çözemeyeceğini düşündü.

Ivan bir kapıyı çaldı, içeri girme izninin gelmesini bekledi ve izin geldiğinde kapıyı iterek açtı. "Size Leydi Danica Bonaduce'u takdim ederim," dedi cüce saygıyla, diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret ederek.

Grup içeri girmeye başladı. En önde Deudermont vardı, ama kaptan aniden durmak zorunda kaldı, zira, bir kız diğeri oğlan olan iki çocuk önüne çıktığında neredeyse onlara takılıp düşecekti. Yabancıyı gören çocuklar kayarak durdular. Badem şeklindeki gözlere ve kum sarısı saçlara sahip olan oğlan çocuğu ağzını bir karış açtı ve drowu işaret etti.

"Lütfen çocuklarımın kusuruna bakmayın," dedi, odanın öbür tarafında duran bir hanım.

"Hiç alınmadım," diye onu temin etti Drizzt. Bir dizinin üzerine çöktü ve iki çocuğa yanına gelmelerini işaret etti. İki çocuk ise destek bulmak için birbirilerine baktıktan sonra ihtiyatla drowun yanma geldi. Oğlan elini uzatıp Drizzt'in abanoz renkli derisine dokunmaya cesaret etti. Sonra, sanki eline kara renginin bulaşıp bulaşmadığını görmek istercesine kendi parmaklarına baktı.

"Siyah yok, Anne," dedi, kadına bakıp elini kaldırarak. "Siyah yok."

"Hee hee," diye kıkırdadı Pikel arka taraftan.

"Şu yumurcakları buradan dışarı çıkart," diye kardeşine fısıldadı Ivan.

Pikel dört yolduşın arasından çıkıp kendisini gösterdi ve onu gören çocukların yüzleri derhâl aydmlanıverdi. Pikel iki elinin baş parmaklarını kulaklarına tıkayıp serbest kalan parmaklarını salladı..

Çocuklar aynı anda "Oo, ay!" diye haykırdı ve "Pikel Amcaları'nın" peşine düşerek odadan ayrıldı.

"Kardeşimin o ikisine neler öğrettiğine dikkât etseniz iyi olur," dedi Ivan, Danica'ya.

Kadın güldü ve ziyaretçilerini selamlamak için sandalyesinden kalktı. "Pikel gibi bir dostlarının olması, kesinlikle ikizler için daha iyi," dedi.

"Ve tabii Ivan gibi de," diye nezaketle ekledi kadın. Demir kadar sert olan cüce de yüzünün kızardığını gizleyemedi.

Drizzt, bu kadının bir savaşçı olduğunu sadece oda boyunca yürüyüşünü görerek dahi anlayabildi. Hafifçe, sessizce ve her adımında, her hareketinde mükemmel bir dengeyle yürüyordu. Vücut yapısı itibarıyla narindi, Cattibrie'dan birkaç santim kısaydı ve elli beş kilodan daha ağır değildi. Ama her bir kası eğitimliydi ve uyumla hareket ediyordu. Gözleri, çocuklarınınkilerden dahi daha ilginçti; badem şeklinde, parlak kahverengi, yoğunlukla ve yaşamla dolu gözler. Açık san renkli ve dramın beyaz saçları kadar gür olan saçlan, sanki kadının içinde mevcut olan bol miktarda enerji zaptedilemezmiş gibi neşeyle omuzlanna dökülüyordu.

Drizzt, Danica'dan kafasını çevirip Cattibrie'a baktı ve bedensel olmasa bile ruhsal bir benzerlik gördü.

"Size Drizzt Dudden'i takdim ederim," diye söze başladı Ivan, geyik boynuzlu miğferini başından çıkartarak. "Mithril Salonlu Bruenor Battlehammefm kızı Cattibrie, Derinsüdan denize açılan Su Perisi'nin kaptanı Deudermont ve..." Sarı sakallı cüce aniden durdu ve merakla cılız büyücüye baktı. "Adın neydi dediydin?" diye sordu.

"Harpel Harkle... şey, Harkle Harpel," diye kekeledi Harkle.

Danica'dan büyülenmiş olduğu barizdi. "Uzunsemer'den."

Danica başıyla onayladı. "Memnun oldum," dedi, tek tek her birine ve en son drowa bakarak.

"Drizzt Do'Urden," diye düzeltti kolcu.

Danica gülümsedi.

"Cadderly ile konuşmaya gelmişler," diye açıkladı Ivan.

Danica başıyla onayladı. "Git onu uyandır," dedi, hâlâ Drizzt'in elini tutarak. "Bu denli seçkin ziyaretçilerle görüşme fırsatını kaçırmak istemeyecektir"

Ivan koridorda paldır küldür ilerleyerek uzaklaştı.

"Bizim adımızı duydunuz mu?" diye sordu Cattibrie.

Danica ona baktı ve başını salladı. "Şöhretiniz sizden önde gidiyor," diye genç kadını temin etti. "Bruenor Battlehammer ve Mithril Salonu'nu geri almak için yaptığı savaşı işittik."

"Ya peki drow elfleriyle olan savaşı?" diye sordu Drizzt.

Danica başım olumlu manada salladı. "Kısmen," diye yanıtladı. "Umarım, buradan ayrılmadan önce bize tüm hikâyeyi anlatacak kadar vakit bulursunuz."

"Bruenor'un gidişi hakkında neler biliyorsunuz?" diye dobra dobra sordu Cattibrie.

"Cadderly benden daha çok şey biliyor," diye yanıtladı Danica.

"Bruenor'un, hakkıyla geri aldığı tahtını atalarından birisine bıraktığını işittim."

"Gandalug Battlehammer," diye açıkladı Drizzt.

"Öyle deniliyor," diye devam etti Danica. "Ama kralın ve ona sadık olan iki yüz cücenin nereye gittiğini bilmiyorum."

Drizzt ile Cattibrie bakıştılar, ikisinin de Bruenor'un nereye gitmiş olabileceği hakkında sıkı bir tahminleri vardı.

Derken Ivan geri döndü. Yanında, ten rengi-beyaz tunik ve ona uyumlu pantolon giyen yaşlı, ama dinç bir adam vardı. Açık mavi ipek bir pelerin omuzlarının arkasından aşağı sarkıyordu ve başında mavi renkli, kırmızı şeritli, geniş siperlikli bir şapka vardı. Şapkanın ön kısmında porselen ve altından yapılmış bir süs vardı. Bu süs, bir gözün üzerinde yanan bir mum şeklindeydi, ki dördü de bunu —edebiyat ve sanat tanrısı— Deneir'in kutsal sembolü olarak tanıyordu.

Adamın boyu ortalama insan standartlarındaydı, yaklaşık bir seksen kadar. Aynca ilerlemiş yaşına rağmen vücut yapısı kaslıydı. Saçı, tabii dökülmemiş kısmı, çoğunlukla gümüşi renkteydi ve kahverengi tonları da mevcuttu. Dış görünüşünde, yol arkadaşlarına garip bir şekilde sıradışı gelen bir şey vardı. Drizzt en sonunda, bunun sebebinin adamın gözleri olduğunu anladı; kıvılcımlarla dolu olan ve genç bir adama aitmiş gibi görünen çarpıcı, gri renkli gözleri vardı.

"Ben Cadderly," dedi içtenlikle, tevazuyla eğilip reverans yaparak.

"Yükselen Ruha, Deneir'in, Oghma'nın ve bütün iyilik tanrılarının yuvasına hoş geldiniz. Eşim Danica ile tanıştınız mı?"

Cattibrie, kafasını Cadderly'den çevirdi ve kendisinden daha yaşlı olmadığı —kesinlikle yirmili yaşlarını henüz geçmemişti— bariz görünen Danica'ya baktı.

"Ve ikizlerinle," diye sırıtarak ekledi Ivan, Danica'ya göz gezdirmekte olan Cattibrie'a bakarak. Zeki Drizzt ve Deudermonta öyle geliyordu ki, bu cüce, bunun gibi tanıştırma merasimlerinde yaşanan kafa karışıklıklarına alışkındı. Bu gerçek de onları, Cadderly'nin ilerlemiş yaşının doğal bir şey olmadığı sonucuna götürdü.

"Ah, evet, ikizler," dedi Cadderly, kafasını sallayarak ve neşeli evlatlarının düşüncesiyle birlikte içinden gelen gülümsemeyi zaptedemeyerek.

Bilge rahip, dördünün yüz ifadelerini inceledi ve akıllarındaki bariz soruları nezaket icabı sormamalarını takdir etti. "Yirmi dokuz," diye belirtti kayıtsızca. "Ben yirmi dokuz yaşındayım."

"İki hafta içinde otuz olacaksın," diye ekledi Ivan. "Fakat yüz altı yaşından daha yaşlı göstermiyorsun!"

"Bunun sebebi katedrali inşa etme göreviydi," diye açıkladı Danica ve kontrol ettiği ses tonunda küçük bir hüzün ve hiddet tınısı vardı.

"Cadderly bu mekâna hayat enerjisini verdi, tanrısının şanı için yaptığı bir seçim bu."

Drizzt, bu genç kadına, bu disiplinli savaşçıya uzun uzun, dikkâtle baktı ve Danica'nın da, Cadderly'nin bu seçimi sebebiyle büyük bir fedakârlıkta bulunmak zorunda kalmış olduğunu anlayıverdi. Kadının içinde, adama duyduğu sevgiyle ve yaptığı fedakârlığa duyduğu takdirle birlikte derinlere gömülmüş bir hiddetin mevcut olduğunu hissetti.

Cattibrie da hiçbir işareti kaçırmadı. Aşkını kaybetmiş olan genç kadın, kesinlikle Danica'nın halinden anlıyor ve yine de bu kadının kendisine acınmasına ihtiyacı olmadığını biliyordu. Açıklama olarak söylenen o birkaç cümlenin ardından, Cadderly ile Danica'nın karşısında ve inşa edilmiş yapıların en kutsallarından birisi olan bu katedralin salonlarında

dururken, Cattibrie, eğer Danica'ya acırsa, yapılmış olan fedakârlığı ve Cadderly'nin yıllarını vererek başardığı o şeye gölge düşürmüş olacağını anladı.

İki kadın, birbirilerinin gözlerinin içine baktılar ve Danica'nın badem şeklindeki sıradışı gözleriyle, Cattibrie'm derin mavi renkli iri gözleri birbirine kenetlendi. Cattibrie ona, "En azından aşkının çocukları yanında," demek istiyordu, Danica'ya kendi kaybının getirdiği boşluğu anlatmak, Wulfgar'ın daha yaşanacak...

'Bir sürü şeyden önce,' diye düşündü Cattibrie iç geçirerek.

Danica bu hikâyeyi biliyordu. Sadece Cattibrie ile uzun süre bakışmasıyla bile, kadının kalbindeki hisleri anladı ve onu takdir etti.

Sekiz kişi —zira Pikel de kısa süre içinde geri dönmüş, çocukların bahçede uyuduğunu ve birkaç rahibin onlara göz kulak olduğunu açıklamıştı— bundan sonraki iki saati birbirilerine hikâyeler anlatarak geçirdi.

Drizzt ile Cadderly kafa ve ruh dengi gibi görünüyorlardı ve ikisi de birçok macera görüp geçirmişti, ikisi de bir kırmızı ejderhayla yüzleşmiş ve bunun hikâyesini anlatmak üzere hayatta kalmayı başarmıştı, ikisi de geçmişlerinden gelen mirası aşmayı başarmıştı. İkisi çok güzel bir muhabbete daldılar, Cattibrie ile Danica da öyle. Ve cüce kardeşler, her ne kadar Mithril Salonu hakkında daha fazla hikâye dinlemek istese de, iki kadının ve Drizzt ile Cadderly'nin muhabbetlerinin arasına girmekte zorluk çektiler. En sonunda bundan vazgeçip Harkle ile sohbet ederek vakit geçirdiler.

Büyücü Mithril Salonunda bulunmuş, drow savaşında görev almıştı ve anlaşıldığı üzere oldukça iyi hikâye anlatıyordu. Anlattığı hikâyeleri de minik abartılarla süslüyordu hani.

Deudermont kendisini bütün bunlara garip bir şekilde yabancı hissetti. Aniden denizi ve gemisini özlemiş, açık sularda korsanların peşine düşmek üzere Derinsu Limanından denize açılmaya hasret duyar olmuştu.

Bu muhabbetler, bütün ikindi vakti boyunca sürebilirdi, tabii bir rahip kapıyı çalıp da Danica'ya çocukların uyandığını haber vermemiş olsaydı. Kadın, cüceleri de yanma alıp dışarı çıkmaya davrandı, ama Drizzt onu durdurdu. Panter heykelciğini çıkarttı ve Guenhwyvar'ı çağırdı.

İşte bu, Ivan'm ödünü koparttı! Pikel de cıyakladı, ama neşeyle haykırmıştı. Cüce druit, her zaman bunun gibi muhteşem bir hayvanla karşılaşmak istemişti, her ne kadar o hayvan yüzünü yarıp deşebilecek olsa bile.

"İkizler Guenhwyvar ile vakit geçirmekten hoşlanacaklardır," diye açıkladı drow.

İri kedi odadan dışarı çıktı. Pikel onun hemen ardmdaydı ve panter kendisini çeksin diye Guenhwyvar'ın kuyruğuna asıldı.

"Ben kardeşim gibi değilim," diye belirtti, hâlâ biraz şaşkınlık içinde olan Ivan.

Danica çocukların güvenliği hakkında sorular sormak üzereydi, ama eğer panter güvenilmez olsaydı, Drizzt'in onu asla buraya çağırmayacağını fark ederek, bu düşüncesini kendisine sakladı. Gülümseyip zarafetle reverans yaptıktan sonra Ivan ile birlikte odadan ayrıldı. Cattibrie da onlarla gidebilirdi, ama Drizzt'in aniden resmileşmiş olan tavrına bakınca iş konuşma vaktinin gelmiş olduğunu anladı.

"Her ne kadar hoş olsalar bile, buraya sadece hikâye anlatmaya gelmediniz herhalde," dedi Cadderly. Doğrulup oturdu, ellerini önünde

kavuşturdu ve onların en önemli hikâyesini baştan sona dinlemeye hazırlandı.

Hikâyeyi Deudermont anlattı, Drizzt ile Cattibrie önemli olduğunu düşündükleri bazı noktalara ekleme yaptılar ve Harkle ise sürekli olarak, konuyla hiçbir alâkası yokmuş gibi görünen bazı ek bilgilerle hikâyeyi süsledi.

Cadderly, Caenvich ve oradaki kör kâhin hakkında bir şeyler okumuş olduğunu söyledi. "Kâhin bazı bilmecelerle konuşur ve bu bilmeceler her zaman göründükleri gibi değildir," diye uyardı.

"Biz de öyle duymuştuk," diye hemfikir oldu Deudermont. "Ama bu, dostlarımın yabana atamayacağı bir bilmece."

"Eğer kâhin doğru söylediyse, o zaman kayıp bir dost, yani babam Zaknafein, şeytani bir varlığın pençelerinde esir demektir," diye açıkladı Drizzt. "Belki de Llothün bir hizmetkârı, ya da Menzoberranzan'ın hükümdar ailelerinden birisinin matron anası."

Harkle dudağını ısırdı. Bu noktada bir hata gördü ama büyüsünün sınırlarını düşünmek zorunda kaldı. Kör kâhinin şiirini kelimesi kelimesine, en az yirmi kere okumuş ve tamamen ezberine yazmıştı. Ama bu ayrıcalıklı bir bilgiydi, büyüsünün sınırlarının ötesindeydi. Kaderin sisi olacak şeyleri kolaylaştırırdı, fakat Harkle şayet büyünün özel olarak ona sunduğu bilgiyi kullanırsa, kaderin gidişatını değiştirebilirdi. Bunun felaketle mi, yoksa daha iyi bir şeyle mi sonuçlanacağını ise ancak tahmin edebilirdi.

Cadderly başıyla onayladı, Drizzt'in mantığına karşı çıkmıyordu.

Ama bütün bu hadisede kendisinin nereye oturacağını, ziyaretçilerin ondan hangi rolü oynamasını beklediğini anlayamamıştı.

"Bunun bir hizmetkâr olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Drizzt. "Cehennem'in ekstra boyutsal bir varlığı."

"Bunu doğrulamak için güçlerimi kullanmamı istiyorsun," diye mantık yürüttü Cadderly. "Hatta belki de, babanın ruhu konusunda pazarlık etmek

veya savaşmak için o yaratığı buraya getirmemi."

"İstediğim şeyin boyutlarının farkındayım," dedi Drizzt ciddiyetle.

"Bir yochlol güçlü bir yaratıktır..."

"Kötülükten korkmamayı uzun süre önce öğrendim," diye sakince onu temin etti Cadderly.

"Altınımız var," diye önerdi Deudermont, bedelin yüksek olacağını düşünerek.

Ama Drizzt bunun böyle olmadığını biliyordu. Cadderly ile geçirdiği kısa süre içinde, Drizzt, bu adamın yüreğini ve harekete geçmesi için gerekli olan nedenleri anlamıştı. Cadderly basit bir cevap verdiğinde drow hiç şaşırmadı, "Tek bir ruh dahi kurtarılmaya değerdir."

BÖLÜM 14

SABRI TAŞAN BÜYÜCÜ

"Deudermont nerede?" diye Harkle'a sordu Cattibrie, büyücü, genç kadının Drizzt ile birlikte oturmakta olduğu yan odaya daldığında.

"Ah, buralarda bir yerlerde, buralarda bir yerlerde," diye yanıtladı, aklı başka yerlerde olan Harpel. Odada iki koltuk vardı ve ikisi de görkemli Kartanesi Dağlarina bakan geniş pencerenin önündeydi. Drizzt ile Cattibrie bu koltuklarda oturuyor, hem birbirilerine dönük duruyor, hem de dışarıdaki

güzel manzaraya bakıyorlardı. Kara elf arkasına yaslanmıştı ve ayaklan pencerenin geniş pervazına dayalıydı. Harkle bu manzarayı bir saniyeliğine gözden geçirdikten sonra kendisine gelmiş gibiydi. Büyücü dosdoğru ikisinin arasına yürüdü. Drizzt'e ayaklarını indirmesini işaret ettikten sonra hoplayarak pencere pervazına oturdu.

"Lütfen bize katıl," dedi Cattibrie bariz bir iğnelemeyle, en azından Drizzt için barizdi, zira Harkle aptal aptal gülümsedi.

"Elbette ki, şiir hakkında tartışıyordunuz," diye mantık yürüttü büyücü. Bu kısmen doğruydu. Drizzt ve Cattibrie en az, önemli şiir hakkında konuştukları kadar, Bruenor'un Mithril Salonu'nu terk etmesi hakkında konuşmaktaydı.

"Elbette ki konuşuyordunuz," dedi Harkle. "Buraya bu sebeple geldim."

"Şiirin başka bir dizesini deşifre mi ettin?" diye sordu Drizzt, pek de umutlu olmayan bir tavırla. Drow, Harkle'dan hoşlanıyordu, ama büyücüden pek fazla bir şey beklememeyi öğrenmişti. Her şeyin ötesinde, Harkle ile ailesi sağı solu belli olmayan tiplerdi. Bazen büyük yardımları dokunurdu, mesela Mithril Salonu savaşında olduğu gibi. Ama bazen de, yarardan çok zarar verirlerdi.

Harkle, drov/un şüpheli ses tonunu fark etti ve o anda kendisini kanıtlamak, büyülü günlüğünün kendisine sunduğu bütün bilgileri drowa vermek ve tıpkı kâhinin ağzından çıktığı şekliyle, kelimesi kelimesine bütün şiiri okumak istedi. Fakat, büyüsünün sınırlarım zorlamaktan ve muhtemel sonuçlarından korkan Harkle dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu.

"Bu kişinin Baenre olduğunu düşünüyoruz," dedi Cattibrie. "Yani, Baenre tahtına her kim çıkmışsa o olduğunu. 'Lloth'a verilmişti ve Lloth tarafından veriliyor,' demişti kâhin. Örümcek Kraliçe böyle bir armağanı Baenre tahtında oturan kişiden başka kime verir ki?"

Harkle başıyla onaylayıp Drizzt'in söze devam etmesine izin verdi, ama doğru yoldan sapmakta olduklarına inanıyordu.

"Cattibrie onun Baenre olduğunu düşünüyor, ama kâhin Cehennem'den söz etmişti ve bu da, Lloth'un bir hizmetkârını görevlendirdiğini düşünmemi sağlıyor," dedi Drizzt.

Harkle dudağını sertçe ısırdı ve hiç ikna olmamış bir edayla başını iki yana salladı.

"Cadderly'nin Cehennem'de bir muhbiri varmış," diye ekledi Cattibrie. "Bir imp*, veya ona benzer bir şey. O yaratığı çağıracak ve bize bir isim bulmaya çalışacak."

**** Ç.N. imp: düşük seviyeli şeytan türü, küçük iblis.***

"Ama korkarım ki benim yolum..." diye başladı Drizzt.

Cattibrie, "Bizim yolumuz," diye öyle sert bir sesle düzeltti ki, Drizzt buna razı olmak zorunda kaldı.

"Korkarım ki, bizim yolumuz tekrar Menzoberranzarfa uzanıyor," dedi Drizzt iç geçirerek. Oraya geri gitmek istemiyordu, bu kadarı barizdi, ama kolcunun bir dostu uğruna o lânetli şehre körlemesine hücum edeceği de kesindi.

"Neden oraya?" diye sordu Harkle, neredeyse çılgın gibi bir ses tonuyla. Büyücü, kâhinin şiirinin Drizzt'i nereye götürdüğünü görebiliyor ve ikinci dizenin, yani Drizzt'in babasının hayaletiyle ilgili olan satırın, bütün bunların kaynağının Menzoberranzan olduğunu düşünmesini sağladığını da anlıyordu. Şiirde Menzoberranzan'a gönderme yapılıyordu, ama özellikle öyle bir kelime vardı ki, Harkle'ın nihai hedeflerinin drow şehri olmadığı sonucuna varmasını sağlamıştı.

"Bu konuyu daha önce de tartışmıştık," diye yanıtladı Drizzt.

"Kâhinin sözünü ettiği o karanlık yol Menzoberranzan gibi görünüyor."

"Bunun Lloth'un bir hizmetkârı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye Drizzt'e sordu Harkle.

Drow yarı yarıya başıyla onayladı ve yan yarıya omuz silkti.

"Sen de hemfikir misin?" diye Cattibrie'a sordu Harkle.

"Öyle olabilir," diye yanıtladı Cattibrie. "Ya da bir matron ana olabilir. Ki tahminimce bu İkincisi."

"Lloth'un hizmetkârları dişi değil midir?" Harkle'ın sorusu konuyla alâkasız gibi görünüyordu.

"Lloth'un en yakın tebaasının tümü dişidir," diye yanıtladı Cattibrie.

"İşte bu yüzden Örümcek Kraliçe'den korkmak gerek," diye ekledi ve gerginliği azaltmaya çalışarak göz kırptı.

"Bütün maton analar da öyle," dedi Harkle.

Drizzt, Cattibrie'a baktı. İkisi de, sağı solu belirsiz büyücünün konuyu nereye getirmeye çalıştığını anlamıyordu.

Harkle aniden kollarını çırptı, sanki patlayacak gibi görünüyordu.

Pencere pervazından aşağı atladı ve neredeyse Drizzt'in koltuğunu ters çevirecekti. "Kâhin adam dedi!" diye haykırdı sabrı taşan büyücü. "Kör cadı 'adam' dedi yahu! 'Lloth'a hainlik eden kişi aranıyor Ondan en çok nefret eden adam tarafından!'" Harkle durdu ve derince, öfkeyle iç geçirdi. Derken bir tıslama sesi duyuldu ve büyücünün ceplerinden dışarı gri bir duman sızmaya başladı.

"Ah, tanrılar adına," diye inledi büyücü.

Drizzt ile Cattibrie sıçrayarak ayağa kalktılar. Bunun sebebi o anda beliren dumanlar değil, büyücünün şaşırtıcı derecede doğru olan sözleriydi.

"Hangi düşman, Drizzt?" diye acilen üsteledi Harkle. Büyücü aniden zamanının daraldığından şüphelenmeye başlamıştı.

"Adam," diye tekrarladı Cattibrie üst üste, hafızasını toplamaya çalışarak. "Jarlaxle mı?"

" Acımasızların en acımasızı,'" diye ona hatırlattı Harkle.

"Öyleyse paralı asker değil," dedi Drizzt, zira Jarlaxle'm birçoğu kadar şeytani olmadığı sonucuna varmıştı. "Belki de Berg'inyon Baenre'dir. Akademi'deki günlerimizden beri benden nefret ediyor."

"Düşünün! Düşünün! Düşünün!" diye haykırdı Harkle, cebinden dışarı kocaman bir duman kütlesi yükselirken.

"Sen ne yakıyorsun öyle?" diye sordu Cattibrie, daha iyi görmek için Harkle'ı döndürmeye çalışarak. Cattibrie'in eli, onu şaşırtacak ve dehşete düşürecek şekilde, aniden maddiyatım yitirmiş olan büyücünün içinden geçti.

"Onu boş ver şimdi!" diye ona kızdı Harkle. "Düşün, Drizzt Do'Urden. Hangi düşman acımasızlar acımasızı, Cehennem'in dönen dumanları içinde olan ve senden herkesten çok nefret eden düşman kim?"

Harkle'ın sureti yok olmaya başladığında, sesi de giderek uzaklaştı.

"Büyümün sınırlarım aştım," diye açıklamaya çalıştı büyücü, dehşete düşen yol arkadaşlarına. "Bu yüzden korkarım ki artık onun dışındayım, gönderiliyorum..."

Harkle'ın sesi, beklenmedik bir şekilde tekrar güçlendi. "Hangi canavar, Drizzt? Hangi düşman?" Sonra büyücü gitmiş, öylece yok olmuş, Drizzt ile Cattibrie'ı bomboş odanın içinde yalnız başlarına bırakmıştı.

Görünürden kaybolurken Harkle'ın son haykırışı, Drizzt'e bunun gibi uzaktan gelen bir feryadı duymuş olduğu başka bir zamanı hatırlattı.

"Errtu," diye fısıldadı drow, nefesi kesilerek. Bu bariz cevabı verirken dahi kafasını olumsuz manada salladı, zira Harkle'ın sözleri kulağa her ne kadar mantıklı gelse bile, şiirdeki sözlerin ışığında Drizzt'e doğru gelmiyordu.

"Errtu," diye tekrarladı Cattibrie. "Kesinlikle o senden herkesten çok nefret ediyor ve Lloth'un onu tanıması ya da bilmesi muhtemel."

Drizzt başını olumsuz anlamda salladı. "Böyle olamaz, zira o tanar'riyle, kör kâhinin iddia ettiği üzere, Menzoberranzan'da tanışmadım."

Cattibrie bir saniyeliğine düşündü. "Hiç Menzoberranzan demedi ki," diye yanıtladı kadın. "Bir kez bilge."

"İlk yurdunda edindiğin..." diye şiiri tekrarlamaya başladı Drizzt, ama o dizenin anlamı hakkında çıkardığı yorumun doğru olmayabileceğini fark edince neredeyse bu sözleri yutarak durdu.

Cattibrie da ayrıntıyı yakalamıştı. "Oraya asla yurdum demedin," dedi. "Ve sık sık bana ilk yurdunun..."

"Buzyeli Vadisi olduğunu söylerdim," dedi Drizzt.

"Errtu ile tanıştığın ve onu düşman edindiğin yer de orasıydı," dedi Cattibrie ve o anda Harkle Harpel'in gerçekten bile bir adam olduğunu düşündü.

Drizzt, şeytani balorun gücünü ve acımasızlığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Zaknafein'i, Errtu'nun pençeleri arasında düşünmek kolcuya acı veriyordu.

Harkle Harpel, iri çalışma masasının üzerinden kafasını kaldırdı ve esneyerek iyice gerindi.

"Ah, evet," dedi, masanın üzerine saçılmış olan parşömen tomarlarını fark ederek. "Büyüm üzerinde çalışıyordum."

Harkle parşömenleri tasnif etti ve onlara daha dikkâtle baktı.

"Yeni büyüm!" diye neşeyle haykırdı. "Ah, en sonunda tamamlandı işte, kaderin sisi! Ah, ne mutlu, ne kutlu bir gün!" Büyücü, sandalyesinden sıçrayarak kalktı ve bol cübbesini etrafta uçuşturarak odanın içinde dönüp durdu. Yorucu araştırmalarla geçen birçok ayın ardından, yeni büyüsü en sonunda tamamlanmıştı. İhtimaller Harkle'ın zihninde uçuşup duruyordu.

Belki de kaderin sisi onu Calimshan'a götürüp bir paşayla maceraya çıkmasını sağlayacaktı, ya da belki onu büyük çöl Anauroch'a, hatta hatta

Vaasa bozkırlarına dahi götürebilirdi. Evet, Harkle Vaasa'ya ve engebeli Galena Dağlan'na gitmekten çok hoşlanırdı.

"Galena Dağları hakkında daha fazla bilgi edinmeli ve büyüyü yaptığımda o bilgileri tamamen zihnime yazmış olmalıyım," dedi kendi kendisine. "Evet, evet, işin sim bu." Büyücü, parmaklarım şaklattıktan sonra hızla çalışma masasının başına geri koşturdu, uzun ve karmaşık büyüye ait çok sayıdaki parşömeni dikkâtle tasnif edip sıraya dizdi ve onları bir çekmeceye yerleştirdi. Sonra hızla dışan çıktı ve Vaasa ile civarında bulunan Damara, yani meşhur Kantaşı Topraklan hakkında bilgi toplamak için Sarmaşık Konak'm kütüphanesine yollandı. Aylarını verdiği zorlu çalışmanın meyvesi olan yeni büyüsünün ilk kez yapıldığını sandığından o kadar heyecanlanmıştı ki, dengesini zor koruyordu.

Zira Harkle, büyüsünün esas "ilk yapılışı" hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Son birkaç haftanın hatıralan hafızasından silinmişti, tıpkı büyüyle birlikte gelen tılsımlı günlüğün sayfalarının bir kez daha bomboş olması gibi. Harkle'ın bildiği tek şey; Drizzt ile Cattibrie'm, adını bilmediği korsan avcısı bir gemiyle birlikte Derinsu sahillerinde yelken açtığıydı.

Drizzt, içinde tek bir mobilya olmamasına rağmen harika bir şekilde dekore edilmiş dörtgen şeklindeki bir odada Cadderly ile birlikte duruyordu. Duvarlar parlak kara taştandı ve her duvann tam merkezine yerleştirilmiş olan demir meşalelikler haricinde bomboşlardı. Bu meşaleler yanmıyordu, yani alışılmış şekilde yanmıyordu. Ahşaptan değil, kara metalden yapılmışlardı ve her birinin üst kısmında kristal bir küre mevcuttu.

Işık —göründüğü üzere, Cadderly istediği her renkten ışık elde edebiliyordu— o kürelerden yayılıyordu. Birisi şimdi kırmızı renkle parlıyordu, diğeri sarıydı, geri kalan ikisi de yeşil ışık saçıyordu. Böylece meşaleler, odaya garip bir renk kanşımı ve derinlik katıyordu. Bazı tonlar, cilalı duvarlann cam gibi yüzeyinde diğerlerinden daha derine işliyor gibi görünüyordu.

Bütün bunlar bir süre Drizzt'in ilgisini meşgul etti, bu gerçekten de etkileyici bir görüntüydü. Fakat yetmiş yıllık hayatında birçok muhteşem sahne görmüş olan kara elfte en çok hayranlık uyandıran şey zemindi.

Zeminin çevresi, tıpkı duvarlar gibi kara renkli ve cam gibiydi. Ama zemin alanının büyük bir kısmı çift çizgili bir dairenin içindeki bir mozaikle doluydu. Çizgiler arasında bulunan, bir ayak genişliğindeki alan kadim rünlerle doluydu. İç kısmına bir sembol hakkedilmişti ve yıldıza benzer uçları en içteki daireye değiyordu. Bütün bu desenler zeminin kesilmesiyle elde edilmişti ve içleri çeşitli renklerdeki ezilmiş mücevher tozlarıyla doldurulmuştu. Yakuttan bir yıldızın yanında zümrütten bir rün vardı ve her ikisi de, dış dairelerin elmastan hatları arasında duruyordu.

Drizzt, kesinlikle bu kadar muhteşemine rastlamamış olsa da, Menzoberranzan'da bunun gibi odalar görmüştü ve odanın işlevini biliyordu. İyiliğin en büyük yapılarından birisinin içinde, böylesi bir oda ona oldukça garip görünüyordu. Zira ikiz daireler ve sembol yabancı dünyadan yaratıklar celp etmek için kullanılıyordu, ayrıca kenarları süsleyen o rünler güç ve korunma rünleriydi. Celp edilen yaratıklar muhtemelen iyi huylu olmazdı.

"Bu mekâna girmeye pek az kişi izinlidir," diye açıkladı Cadderly, ciddi bir sesle. "Sadece ben, Danica ve kütüphane sakinlerinden birisi olan Birader Chaunticleer. Bu mekânın hizmetlerinden yararlanmak isteyen bütün ziyaretçiler yüksek bir incelemeye tabi tutulurlar."

Drizzt az evvel büyük bir iltifat almış olduğunun farkına vardı, ama bu durum, düşüncelerinde dönüp duran birçok soruyu aklından uzaklaştırmaya yetmedi.

"Bunun gibi çağırma işlemlerinin sebepleri vardır," diye devam etti Cadderly, sanki drowun zihnini okurmuş gibi. "Bazen iyilik davasına, sadece kötülüğün aracılanyla işbirliği yapmakla hizmet edilebilir."

"Bir tanar'ri veya daha küçük bir iblis çağırmak, kendi içinde kötü bir davranış değil midir?" diye dobra dobra sordu Drizzt.

"Hayır," diye yanıtladı Cadderly. "Burada değil. Bu oda muhteşem bir tasarımla yapıldı ve bizzat Deneir tararından kutsandı. Buraya çağrılan bir iblis, tuzağa düşmüş bir iblistir ve buradayken Cehennem'de olduğundan daha fazla tehdit oluşturmaz. İyilik ve kötülük hakkındaki bütün meselelerde olduğu üzere, bu işin değerini belirleyecek şey celbin ardında

yatan niyettir. Bu hadisede, hiçbir işkenceyi hak etmemiş bir ruhun, bir iblisin ellerine düştüğünü öğrendik. O ruhu sadece iblisle karşılaşarak geri getirebiliriz. Bunu yapmak için, bundan iyi bir yer ve yöntem olabilir mi?"

Drizzt bunu kabul edebilirdi, özellikle de şimdi, yani işin sonucu çok yüksek ve kişisel iken.

"O Errtu," diye ilan etti Drizzt, kendinden emin bir şekilde. "Bir balor."

Cadderly başıyla onayladı ve ona itiraz etmedi. Drizzt ona, Harkle Harpel ile konuşmasının ardından duymaya başladığı şüphelerden bahsettiğinde, Cadderly küçük bir iblis, habis bir imp çağırmış ve onu dramın şüphelerini doğrulaması için görevlendirmişti. Şimdi cevapları almak için o impi geri çağıracaktı.

"Birader Chaunticleer, bugün Deneir'in bir aracısıyla irtibata geçti," diye belirtti Cadderly.

"Peki cevap?" diye sordu kolcu. Fakat Drizzt, Chaunticleer'in seçmiş gibi göründüğü yöntem karşısında biraz şaşırmıştı.

"Deneir'in hiçbir aracısı buna cevap veremez," diye derhâl yanıtladı Cadderly, dramın konu dışına saptığını fark ederek. "Hayır, hayır, Chaunticleer, kayıp büyücü dostumuz hakkında bilgi istedi. Korkma, zira görünüşe bakılırsa Harkle Harpel, Uzunsemefdeki Sarmaşık Konak'a geri dönmüş. Onunla irtibata geçme, hatta eğer dilerseniz onu geri getirme imkânımız mevcut."

"Hayır!" diye atıldı Drizzt ve aniden çıkış yaptığı için biraz utanarak kafasını çevirdi. "Hayır," diye daha sessizce tekrarladı. "Harkle Harpel zaten üzerine düşeni yaptı. Kendisini ilgilendirmeyen bu konu yüzünden onu tehlikeye atmak istemem."

Drowun çekincesinin esas sebebini fark eden Cadderly başıyla onayladı ve gülümsedi. "Cevabımızı almamız için şimdi Druzil'i çağırayım mı?" diye sordu, fakat bir cevabın gelmesini beklemedi. Her bir meşaleliğe bir kelime söyleyen Cadderly, odanın içindeki ışıklan kadifemsi mor bir renge

dönüştürdü. İkinci bir kelime ise zemindeki desenlerin ürkütücü bir şekilde parıldamasını sağladı.

Böyle bir ayinin tam ortasında asla rahat edemeyen Drizzt nefesini tuttu. Cadderly hafif ve ritmik bir şekilde büyü sözleri söylemeye başladığında onu pek dinlemedi. Bunun yerine, parlayan rünlere odaklandı, şüphelerine ve gelecek konusundaki ihtimâllere yoğunlaştı.

Birkaç dakika sonra, dairelerin tam ortasından keskin bir tıslama sesi geldi ve bunun ardından, düzlemlerin dokusu yarılıp ayrılırken saniyelik bir karanlık yaşandı. Keskin bir çatırtı sesi, hem tıslamayı hem de yırtılmayı sona erdirdi. Zeminde oturmuş küfreden ve tüküren, oldukça kızgın görünen, yarasa kanatlı, köpek suratlı bir imp beliriverdi.

"Pekâlâ, selamlar sevgili Druzil," dedi Cadderly neşeyle. Bu da elbette ki gönülsüz bir hizmetkâr olan habis impin daha da fazla homurdanmasına sebep oldu. Druzil sıçrayarak ayağa kalktı. Küçük boynuzları, ancak Drizzt in diz seviyesine geliyordu. İmp kanatlarını kıvırıp topladı.

"Dostumla tanışmanı istedim," dedi Cadderly, havadan sudan konuşur gibi. "O kaliteli kılıçlarıyla seni küçük parçalara bölmesine izin verip vermeyeceğimi henüz kararlaştırmadım."

Druzil'in kara gözlerindeki şeytani bakış Drizzt'in lavanta renkli gözlerine kenetlendi. "Drizzt Do'Urden," diyerek âdeta tükürdü imp. "Örümcek Kraliçe'ye ihanet eden kişi."

"Ah, çok iyi," dedi Cadderly. Rahibin ses tonu, drowu tanımakla istemeden biraz bilgi sızdırmış olduğunu impe açık etti. "Onu tanıyorsun, demek ki gerçeği bilen bir iblisle konuşmuşsun."

"Belirli bir cevap istedin, tek bir cevap," diye hırladı Druzil. "Bunun karşılığında da, bir yıllığına senin emrinden azat olacağımı vaat ettin."

"Öyle yaptım," diye kabul etti Cadderly. "Peki cevabımı getirdin mi?"

"Sana acıyorum, ahmak drow," dedi Druzil, tekrar dikkâtle Drizzt'e bakarak. "Sana acıyor ve gülüyorum. Ahmak drow. Örümcek Kraliçe seni

artık pek umursamıyor, çünkü senin cezanı verme görevini, kendisine Sıkıntılar Zamanı sırasında yardım eden bir kişiye bahşetti."

Drizzt gözlerini Druzil'den ayırıp Cadderly'ye baktı. Yaşlı rahip mükemmel bir şekilde sakin ve kendisine hakim duruyordu.

"Bir balorun hiddetim uyandıran herkese acırım," diye devam etti Druzil, acımasız bir kahkaha atarak.

Cadderly, impin bu tavrının, bütün bu olanların yoğun gerginliğini yaşayan drowun gücüne gittiğini fark etti. "Balorunismi!" diye cevap istedi rahip.

"Errtu!" diye havladı Druzil. "Bunu iyi belle, Drizzt Do'Urden!"

Drizzt'in lavanta gözlerinde alevler parladı ve Druzil o gözlerin çelikten bakışına tahammül edemedi.

İmp, habis bakışlarım Cadderly'ye çevirdi. "Bir yıl boyunca azat olacağımı vaat ettin," diye hırladı.

"Yıllar farklı usullerle ölçülebilir," diye ona hırladı Cadderly.

"Ne gibi bir hainlik—" diye konuşmaya başladı Druzil, ama Cadderly ellerim çırpıp tek bir kelime söyledi ve impin her iki yanında iki kara çizgi, yani düzlemlerin dokusundaki yanklar tekrar belirdi. Sonra çizgiler, Cadderly'nin birbirine çarpan elleri kadar kuvvetli bir şekilde birleşti. Bir gümbürtü koptu ve bir duman patlaması oldu. Druzil gitmişti.

Cadderly derhâl odadaki ışığı aydınlattı ve bir süre sessiz kalıp, başım önüne eğmiş bir halde haberin doğrulanışmı hazmetmekte olan Drizzt'e baktı.

"Onu kesinlikle yok etmelisin," dedi drow en sonunda.

Cadderly gülümsedi. "Bu o kadar da kolay bir iş değil," diye itiraf etti. "Druzil kötülüğün vücut bulmuş hali, normal bir varlıktan daha öte bir tür. Onun fiziki bedenini yok edebilirim, ama bu onu sadece Cehennem'e geri yollar. Sadece orada, onun dumanlı yuvasında, Druzil'i gerçekten yok

edebilirim ve Cehennem'i ziyaret etmeyi hiç istemiyorum!" Cadderly, sanki bu gerçekten de hiç önemli değilmişçesine omuz silkti. "Druzil oldukça zararsızdır," diye açıkladı rahip, "zira onu tanıyor, hakkında haber alıyor, onu nerede bulacağımı biliyor ve eğer gerekirse o sefil hayatını daha da sefil bir hale sokmanın yolunu biliyorum."

"Artık şimdi söz konusu olanın gerçekten Errtu olduğunu biliyoruz," dedi Drizzt.

"Bir balor," diye yanıtladı Cadderly. "Kudretli bir düşmandır."

"Cehennem'deki bir düşman," dedi Drizzt. "Yani benim de gitmeyi hiç istemediğim bir yerde."

"Hâlâ bazı cevaplara ihtiyacımız var," diye hatırlattı Cadderly.

"Druzil'in bize getiremeyeceği cevaplara."

"Kim, öyleyse?"

"Biliyorsun," dedi Cadderly sessizce.

Drizzt biliyordu, ama iblis Errtu'yu buraya çağırma fikri ona hiç hoş gelmiyordu.

"Çember, baloru tutacaktır," diye onu temin etti Cadderly. "Errtu'yu çağırdığımda burada olman gerekmiyor,"

Daha Cadderly cümlesini bitirmeden önce Drizzt bu fikri elini sallayarak savuşturdu. Kendisinden en çok nefret eden ve görünüşe bakılırsa bir dostunu esir tutan kişiyle yüzleşmek için burada olacaktı.

Drizzt derince iç geçirdi. "Kocakarının sözünü ettiği esirin babam Zaknafein olduğunu düşünüyorum," diye rahibe açıldı Drizzt, zira Cadderly'ye gerçekten güvendiğini anlamıştı. "Bu konuda neler hissettiğim hakkında henüz emin değilim."

"Babanın o denli feci ellerde olması kesinlikle sana acı veriyordur," diye yanıtladı Cadderly. "Ayrıca Zaknafein ile bir kez daha karşılaşabileceğin

düşüncesi de kesinlikle seni heyecanlandırıyordun" Drizzt başıyla onayladı. "Bundan da fazlası," dedi.

"Kararsız mısın?" diye sordu Cadderly ve sorunun dobralığı karşısında hazırlıksız yakalanan Drizzt başını yana yatırıp rahibi inceledi.

"Hayatının o bölümünü kapadın mı, Drizzt Do'Urden? Ve şimdi, tekrar açılmasından korkuyor musun?"

Drizzt hiç tereddüt etmeden başım sağa sola salladı, ama bu pek ikna edici bir hareket değildi. Uzun süre duraksadıktan sonra tekrar derinden iç geçirdi. "Hayal kırıklığına uğradım," diye itiraf etti drow. "Kendimden, bencilliğimden. Zaknafein'i tekrar görmek istiyorum, onun yanında olmak, öğrenmek ve sözlerini dinlemek." Drizzt kafasını kaldırıp, oldukça dingin bir yüz ifadesiyle Cadderly'ye baktı. "Ama onu son gördüğüm zamanı hatırlıyorum," dedi ve Cadderly'ye babasıyla son karşılaşmasını anlattı.

Zaknafein'in cesedi, Drizzt'in annesi olan Matron Malice tarafından ayağa kaldırılmış ve ölü drowun ruhuyla donatılmıştı. Şeytani Malice'e hizmet etmek üzere bağlı olan ve onun için katillik yapan Zaknafein, bundan sonra Drizzt'i aramak için Karanlıkaltı'na çıkmıştı. En kritik anda, gerçek Zaknafein, bir anlığına şeytani matron ananın iradesini kırmış, bir kez daha kendisi olmuş ve sevgili oğluyla konuşmuştu. O zafer anında, Zaknafein'in ruhu ebedi huzura erişmişti. Zaknafein kendi cesedini yok edip Drizzt'i kurtarmış ve kendisini şeytani Malice Do'Urden'in kıskacından azat etmişti.

"Kör cadımn sözlerini işittiğimde ve üzerinde düşünmek için zaman harcadığımda, gerçekten çok üzüldüm," diye sözünü bitirdi Drizzt.

"Zaknafein'in artık onlardan azat olduğuna, Lloth'tan ve tüm şeytanlıklardan kurtulduğuna, her zaman ruhunda mevcut olan doğruluk karşılığında kendisine sunulan adil bir ödül mekânında bulunduğuna inanıyordum."

Cadderly, bir elini Drizzt'in omzuna koydu.

"Onu bir kez daha yakaladıklarını düşünmek..."

"Ama durum böyle olmayabilir," dedi Cadderly. "Ve eğer doğruysa, bütün umut yitirilmiş değil. Babanın yardımına ihtiyacı var."

Drizzt dişlerini sıkıp başıyla onayladı. "Cattibrie'ın yardımına da," diye yanıtladı. "Errtu'yu çağırdığımız zaman o da burada olacak."

BÖLÜM 15

KARANLIĞIN SURETİ

Dumanlı gövdesi neredeyse tüm çemberi kaplıyordu. Dev köselemsi kanatlan en son raddeye kadar açılamıyordu, zira o zaman iblisin aşamayacağı sınır çizgisini geçmiş olurlardı. Errtu taş zemini pençeledi ve hafif, gırtlaktan gelen bir sesle hırladı. İri, çirkin kafasını geriye savurdu ve çılgınlar gibi kahkaha atü. Derken balor aniden sakinleşti ve ileri baktı.

Bilgiç gözleri Drizzt DoUrden'in bakışlarını âdeta delip geçiyordu.

Drizzt'in, kudretli Errtu'yu en son görüşünün üzerinden birçok sene geçmişti, ama kolcu kesinlikle bu iblisi tamdı. Çirkin yüzü bir köpekle maymun kanşımıydı ve gözleri —özellikle o gözleri— şeytanlığın kara çukurlarıydı, bazen hiddetle genişleyip alev alıyor, bazen kısılıp yan bakışlar atıyor ve yoğunluklarıyla cehennemi işkenceler vaat ediyordu.

Evet, Drizzt Errtu'yu ve yıllar önce Kelvin Yığını'nm yamacında ona karşı yaptığı çaresiz dövüşü gayet iyi hatırlıyordu.

Kolcunun palası, beyaz ejderhanın ininde bulduğu kılıç da iblisi hatırlamış gibiydi. Zira Drizzt palanın kendisine seslendiğini, Errtu'nun alevli kalbini ısırıp beslenmesi için onu çekip tekrar balora vurmasını söylüyordu. Kılıç, alev yaratıklarıyla savaşmak için yapılmıştı ve özellikle de bir iblisin dumanlı tenine aç görünüyordu.

Cattibrie daha evvel hiç böyle bir yaratık görmemişti; karanlığın sureti, şeytanın vücut bulmuş hali, kötünün en kötüsü. Taulmaril'i kaldırıp yaratığın çirkin suratına bir ok atmak istiyordu, ama bunu yaparsa acımasız Errtu'nun üzerlerine saldıracağından korkuyordu, ki bu da, genç kadının olmasını hiç istemediği bir hadiseydi.

Errtu gülmeye devam etti ve dehşet verici bir süratle, çok kayışlı kamçısını Drizzt'e doğru savurdu. Silah ileri doğru atıldı ve sanki bir duvara çarpmış gibi havada asılı kalıp düşüverdi, ki gerçekten de bir duvara çarpmıştı.

"Silahlarını, bedenini veya büyünü engelin ötesine geçiremezsin, Errtu," dedi Cadderly sakince —yaşlı rahip, gerçek tanafri karşısında biraz olsun etkilenmiş görünmüyordu.

Bakışlarını Cadderly'ye çeviren Errtu'nun gözleri acımasızca kısıldı, zira kendisini celp etmeye cüret eden rahibin o olduğunu biliyordu. O gümbürtü dolu kahkaha yemden duyuldu. Errtu'nun iri, pençeli ayaklarının dibinden sıcak, beyaz alevler fişkırdı ve öylesine yüksek bir ısıyla parladı ki neredeyse yol arkadaşları baloru göremez oldular. Üç dost, yoğun, yakıcı ısı karşısında gözlerini kırpıştırdılar. En sonunda Cattibrie bir uyarı haykınşıyla birlikte geri çekildi ve bu uyarıya kulak asan Drizzt de onunla beraber gitti. Fakat Cadderly olduğu yerde kaldı ve rünlerle kaplı çemberlerin alevleri durduracağından emin olduğu için hiç istifini bozmadan durdu. Yüzünde boncuk boncuk terler belirdi ve burnundan aşağı damladı.

"Vazgeç!" diye çatırtılar arasından haykırdı Cadderly. Sonra ne Drizzt'in, ne de Cattibrie'ın daha önce duymadığı bir lisanda sözler söyledi; vurguyla söylenen son sözü Errtu'nun ismiyle biten büyülü bir mısraydı.

Balor sanki acı çekiyormuş gibi kükredi ve alev duvarlan yok olup gitti.

"Seni hatırlayacağım, yaşlı adam," diye söz verdi büyük balor.

"Senin dünyan olan düzlemde yeniden dolaşabildiğim zaman."

"Beni bir ziyaret et," diye cevap verdi Cadderly. "Esasen ait olduğun pisliğe seni geri sürmek benim için bir şeref olacaktır."

Errtu daha fazla konuşmadı, sadece hırladı ve bir kez daha hain drowa, en çok nefret ettiği kişi olan Drizzt Do'Urden'e odaklandı.

"O benim elimde, drow," diye alay etti iblis. "Cehennem'de."

"Kim?" diye cevap talep etti Drizzt, ama balorun tek cevabı başka bir sapık kahkaha krizi oldu.

"Kim elinde, Errtu?" diye sertçe sordu Cadderly.

"Hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilim," diye rahibe hatırlattı balor. "O bende, bunu biliyorsunuz ve onu geri almanızın tek yolu benim sürgün hükmüme son vermek. Onu buraya, sizin dünyanıza getireceğim, Drizzt Do'Urden ve eğer onu istiyorsan gelip alman gerekecek!"

"Zaknafein ile konuşmak istiyorum!" diye haykırdı Drizzt, eli aç palasının kabzasına doğru seğirerek. Errtu onunla alay etti, ona güldü.

Drizzt'in yaşadığı hüsrandan büyük bir haz duyuyordu. Bu drowun işkencesinin henüz sadece başlangıcıydı.

"Serbest bırak beni!" diye kükredi iblis, sorulan sorulan susturarak.

"Beni şimdi serbest bırak! Esirim için her gün sonsuz bir işkence, yani senin ba—" Errtu aniden durdu ve bu alay dolu kelimeyi yanm bıraktı.

Balor bir parmağını Cadderly'ye doğru salladı. "Kandırıldım mı?" dedi Errtu, dehşete düşmüş gibi davranarak. "Neredeyse benden istenmemiş bir soruyu cevaplayacaktım."

Cadderly, Drizzt'e baktı ve kolcunun yaşadığı ikilemi fark etti.

Rahip, kayıp babası ya da bir dostu veya iyi yürekli herhangi birisi uğruna, Drizzt in hemen orada, o anda çemberin içine atlayıp Errtu'yla dövüşmeye gönüllü olacağından emindi. Ama iblisi serbest bırakmak, soylu kolcuya çaresiz ve tehlikeli bir hareket gibi geliyordu. Babasının uğruna yapacağı ve diğer birçok kişiyi tehlikeye atacak bencilce bir davranıştı.

"Serbest bırak beni!" diye kükredi balor, gümbürtü dolu sesi daire içinde yankılanarak.

Drizzt aniden sakinleşti. "Bunu yapamam, sefil yaratık," dedi sessizce, kafasını sallayarak ve her geçen saniyede verdiği kararından daha da emin olarak.

"Seni ahmak!" diye kükredi Errtu. "Onun derisini kemiğinden ayıracağım! Parmaklarını yiyeceğim! Ve onu canlı tutacağım, buna yemin ederim. Onu bütün bunlar sırasında canlı ve bilinçli tutacak, senin ona yardım etmeyi reddettiğini ve felaketine sebep olduğunu söyleyeceğim!"

Şimdi o kadar da rahat olmayan Drizzt kafasını çevirdi. Nefesi sık ve hiddetli soluklar halindeydi. Fakat Zaknafein'in fikir yapısını, babasının yüreğini anlıyor ve bedeli her ne olursa olsun, Drizzt'in Errtu'yu serbest bırakmasını istemeyeceğini biliyordu.

Cattibrie Drizzt'in elini tuttu, Cadderly de öyle.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim, iyi yürekli drow," dedi yaşlı rahip, "ama eğer bu iblis o kaderi hak etmeyen bir esiri elinde tutuyorsa, o zaman onu kurtarmak bizim sorumluluğumuz..."

"Ama bedeli ne?" diye çaresizce sordu Drizzt. "Dünyaya bedeli ne?"

Errtu yine çılgınlar gibi gülmekteydi. Cadderly, iblisi susturmak için döndü, ama ilk olarak Errtu konuştu. "Biliyorsun, rahip," diye suçladı iblis.

"Biliyorsun!"

"Bu çirkin yaratık ne kastediyor?" diye sordu Cattibrie.

"Söylesene onlara," diye Cadderly'ye emretti Errtu. Rahip ise işin başından beri ilk defa rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"O zaman onlara ben söylerim!" diye haykırdı Errtu Balorun gırtlaktan çıkan dehşetengiz sesi yine taştan odanın içinde yankılandı ve dostların kulaklarına acı verdi.

"Gideceksin!" diye söz verdi Cadderly ve büyü sözleri söylemeye başladı. Errtu aniden, şiddetle sarsıldı ve daha küçülmüş gibi, sanki iradesi zayıflıyormuş gibi göründü, "Artik serbestim!" diye ilan etti balor.

"Bekle," dedi Drizzt, Cadderly'ye ve rahip ona itaat etti.

"Nereye istersem oraya giderim, ahmak Drizzt DoUrden! Senin rızanla Ana Madde Düzlem'e ayak bastım ve böylece kovulma hükmüm sona erdi. Başka herhangi birisinin çağrısıyla buraya geri dönebilirim!"

Cadderly tekrar, bu sefer daha fazla aceleyle büyü sözleri söyledi ve Errtu kaybolmaya başladı.

"Gel bana, Drizzt DoUrden," diye çağırdı balorun uzaktan gelen sesi. "Onu tekrar görmek istiyorsan. Ben sana gelmeyeceğim."

Sonra iblis gitti ve üç dostu odanın içinde bitkin düşmüş bir halde bıraktı. İçlerinden en bitkini Drizzt idi. Drow geri yığılıp duvara yaslandı ve diğerlerine, sanki bitap düşen kolcuyu ayakta tutan tek şey sert duvarmış gibi göründü

"Bunu bilmiyordun," dedi Cattibrie, dostunun omuzlarına binen suçluluk duygusunu anlayarak. Ortaya çıkan sonuçlar karşısında hiç rahatsız olmamış gibi görünen yaşlı rahibe baktı.

"Bu doğru mu?" diye Cadderly'ye sordu, Drizzt.

"Emin değilim," diye yanıtladı rahip. "Fakat sanırım, Errtu'yu Ana Madde Düzlem'e çağırmamız, hakikaten de balorun kovulma hükmünü sonlandırmış olabilir."

"Sen de bunu başından beri biliyordun," dedi Cattibrie, suçlayıcı bir tonlamayla.

"Şüpheleniyordum," diye itiraf etti Cadderly.

"Peki öyleyse yaratığı çağırmama neden izin verdin?" diye sordu Drizzt, tamamen şaşkınlığa uğrayarak. Cadderly'nin öylesine şeytani bir canavann sürgün hükmüne son vereceği hayatta aklına gelmezdi. Fakat şimdi yaşlı rahibe bakan Drizzt e, sanki Cadderly biraz olsun endişelenmemiş gibi geliyordu.

"İblis, o tür varlıklarda her zaman söz konusu olduğu üzere, Ana Madde Düzlem'e sadece başka bir rahibin veya büyücünün yardımıyla gelebilir," diye açıkladı Cadderly. "Öyle bir yaratığı celp etmek isteyen birisi, çağrısına cevap verecek birçok iblis, hatta başka balorlar dahi bulabilir. Errtu'nun serbest kalması, tabii eğer Errtu serbest kaldıysa, o kadar da feci bir şey değil."

Bu açıdan bakınca, Drizzt ile Cattibrie'a gayet mantıklı geliyordu.

Hizmetine bir iblis çağırmak isteyen kişiler bu konuda hiç kıtlık çekmezlerdi, Cehennem kudretli varlıklarla doluydu ve hepsi de dünyaya gelip ölümlülere zarar ziyan vermeye hevesliydi.

"Benim korktuğum şey," diye itiraf etti Cadderly, "bu balorun senden herkesten çok nefret etmesi, Drizzt. En son sözlerine rağmen, eğer dünyamıza geri gelirse, seni arayıp bulabilir."

"Ya da ben Errtu'yu bulurum," diye yanıtladı Drizzt sertçe, hiç korkmadan ve bu tavn Cadderly'nin dudaklarına bir gülümseme getirdi. Cesur drowdan duymayı beklediği cevap da tam olarak buydu zaten. Cadderly, karşısında iyilik uğruna savaşan kudretli bir savaşçı olduğunu biliyordu.

Rahip, eğer öylesi bir savaş yaşanırsa Drizzt ile dostlarının galip geleceğine ve Drizzt'in babasının çektiği işkencenin sona ereceğine tüm kalbiyle inanıyordu.

Waülan Micanty ve Dunkin Uzundirek, o günün ilerleyen saatlerinde Yükselen Ruh'a geldiler ve Kaptan Deudermont'u binanın dışında, bir ağacın gölgesi altına rahatça kurulmuş bir halde beyaz bir sincabı garip bir çeşit fındıkla beslerken buldular.

"Percival" diye iki adama açıklama yaptı Deudennont ve elini sincaba doğru uzattı. Percival kendisine sunulan yemişi kapar kapmaz, Deudermont elini uzattı ve her zaman olduğu gibi bahçeleriyle ilgilenen Pikel Bouldershoulder'ı işaret etti. "Pikel bana Percival'ın Cadderlynin yakın bir dostu olduğunu söyledi."

Waillan ile Dunkin birbirilerine şüpheli bakışlar attılar, zira Deudermonrun neden bahsetmekte olduğu hakkında ikisinin de en ufak bir fikri yoktu.

"Önemli değil," diye belirtti Deudermont, ayağa kalkıp pantolonundaki kabukları silkeleyerek. "Su Perisinden haberler ne?"

"Onarımlar gayet iyi gidiyor," diye yanıtladı Waillan. "Carradoonlu balıkçıların birçoğu yardım etmeye geldiler. Hatta direği değiştirmek için uygun bir ağaç bile buldular."

"Şu Carradoonlu adamlar gayet dost canlısı tipler," diye belirtti Dunkin.

Deudermont bir süreliğine Dunkin'i inceledi ve adamda sezinlediği hafif değişikliklerden memnun kaldı. Lord Tarnheel Embuirhan'm elçisi olarak Drizzt Do'Urden ile konuşmak için Su Perisine gelen somurtkan ve sinsi elçiden eser yoktu. Adam iyi bir denizciydi ve Waillan'a bakılırsa, iyi bir yoldaştı. Deudermont, gemiyi ait olduğu Kılıç Sahiline çıkartmanın bir yolunu bulur bulmaz ona Su Perisi'nin maaşlı mürettebatına katılmasını teklif edecekti.

"Robillard Carradoon'da," dedi Waillan beklenmedik bir şekilde, kaptanı hazırlıksız yakalayarak. Fakat kaptan, büyücünün o fırtınayı atlattığından ve kısa süre içinde kendilerini bulacağından hiç şüphe etmemişti.

"Ya da öyleydi. Şimdi Derinsu'ya dönmüş olabilir. Bizi ait olduğumuz yere geri götürebileceğini söylüyor."

"Ama bu bize pahalıya patlayacakmış," diye ekledi Dunkin. "Zira büyücünün kendi camiasından bazılarının yardımına ihtiyacı olacakmış ve Robillard’ın da itiraf ettiği üzere, onlar aşın derecede aç gözlü tipler."

Deudermont bu konuda endişeli değildi. Derinsu Lordlan büyük bir ihtimâlle her türlü ödemeyi kabul ederlerdi. Dunkin'in "biz" demesi kaptanın kulağından kaçmadı ve bu onu oldukça memnun etti.

"Robillard, bütün bunları ayarlamanın biraz zaman alacağını söyledi," diye bitirdi Waillan. "Ama, her halükârda Su Perisi'nin onarımım iki haftadan önce bitiremeyiz ve aldığımız yardımla birlikte, onu Derinsu'dansa burada onarmak çok daha kolay olacak."

Deudermont sadece başıyla onayladı. Derken Pikel geldi ve Waillan ile Dunkin'in ilgisini üzerine çekti. Deudermont için hava hoştu. Su Perisi'ni ait olduğu yere geri götürme işinin detayları eninde sonunda hallolacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu. Robillard becerikli ve sadık bir büyücüydü. Ama kaptan yakın gelecekte birileriyle yollarının ayrılacağım görebiliyordu. Zira iki dostunun (Guenhwyvar da sayılırsa üç dostunun) gemiyle birlikte geri dönmesi ya da eğer dönerlerse bile uzun süre onlarla kalması pek muhtemel değildi.

BÖLÜM 16

YEM

"Buzyeli Vadisi," dedi Drizzt, üçü celp odasını terk etmeden önce.

Cadderly şaşırmış görünüyordu, ama Cattibrie bu sözleri işitir işitmez Drizzt'in neden bahsettiğini anladı ve onunla hemfikir oldu. "İblisin kristal parçasını bulmaya gideceğini düşünüyorsun," diye açıkladı kadın, Drizztin düşüncesini doğrulama ihtiyacından çok Cadderly'ye bir açıklama yapmış olmak için.

"Eğer Errtu dünyamıza geri dönerse, kesinlikle o ziyneti aramaya gidecektir," diye yanıtladı Drizzt.

Cadderly, onların sözünü ettiği şu kristal parçası hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama ikilinin onun önemli bir şey olduğuna inandığını fark etti.

"Bundan emin misin?" diye Drizzt'e sordu.

Drow başıyla onayladı. "Errtu'yla ilk olarak, Dünyanın Omurgası'nın ötesindeki rüzgârlı bir dağın üzerinde, Buzyeli Vadisi'nde bulunan Kelvin Yığını'nda karşılaşmıştım," diye açıkladı. "İblis, Crenshinibon'a —yani çok kudretli bir şeytani ziynet olan kristal parçasına— sahip bir büyücünün çağrısıyla gelmişti."

"Peki bu ziynet nerede?" diye sordu Cadderly, aniden epey endişelenmiş gibi görünerek. Şeytani ziynetlerle uğraşma konusunda rahibin deneyimi vardı, bir keresinde öyle bir nesneyi yok etmek uğruna hem kendi hayatını, hem de sevdiği kimselerin hayatım tehlikeye atmıştı.

"Gömüldü," diye yanıtladı Cattibrie. "Kelvin Yığınının yamacından aşağı yuvarlanan bir çığ ile birlikte bir dağ dolusu kar ve kayanın altına gömüldü." Konuşurken rahipten çok Drizzt'e bakıyordu. Yüzündeki ifade, kadının dramın yürüttüğü mantıktan şüphe etmeye başladığını gösteriyordu.

"Nesne bilinçlidir," diye kadına hatırlattı kolcu. "Öylesi bir inzivayı kabul etmeyecek nitelikte, şeytani bir ziynet. Eğer Errtu dünyamıza geri dönecek olursa, Crenshinibon'u aramak için Buzyeli Vadisi'ne gidecek ve eğer ona yakın olursa ziynet onu kendisine çağıracaktır."

Cadderly bu konuda hemfikir oldu. "Şu kristal parçasını yok etmelisiniz," dedi. O kadar kararlı konuşmuştu ki, diğer ikisini şaşkınlığa uğrattı. "En büyük gaye bu olmalıdır."

Drizzt onun verdiği bu önceliğe katıldığından emin değildi, özellikle de babası görünüş itibanyla balor tarafından esir tutulurken. Ama Crenshinibon gibi ziynetler olmadığı takdirde bu dünyanın daha iyi bir yer olacağı konusunda hemfikirdi.

"O denli güçlü bir ziyneti nasıl yok edebiliriz ki?" diye sormaya cesaret etti kolcu.

"Bilmiyorum. Her ziynetin yok edilmesi için kendine has yolları vardır," diye yanıtladı Cadderly. "Birkaç yıl önce, ben gençken, tanrım benden Ghearufü'yu, yani bilinçli ve şeytani bir ziyneti yok etmemi istedi.

Onu aramak... Büyük bir kırmızı ejderhadan yardım istemek zorunda kalmıştım."

"Birkaç yıl önce, ben gençken," diye tekrarladı Cattibrie sessizce, diğer ikisinin de duyamayacağı kadar hafif bir şekilde.

"Bu sebeple Crenshinibon'u, sizin kristal parçası dediğiniz şu ziyneti bulma ve yok etme işini sizin sorumluluğunuza veriyorum."

"Ben hiç ejderha tanımıyorum," diye nahoşça belirtti Cattibrie.

Aslında Drizzt bir kırmızı ejderha tanıyordu, ama Hephaestus adındaki o büyük ejderle bir daha yüzleşmeye hiç niyeti olmadığı ve Cadderly'nin başka bir yol önereceğini umduğu için, bunu dile getirmedi.

"Ziyneti aldığınızda ve Errtünun icabına bakıldığında onu bana getirin," dedi Cadderly. "Hep birlikte, Deneir'in rehberliğiyle, kristal parçasının nasıl yok edilebileceğini keşfederiz."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun," diye ekledi Cattibrie ve ses tonu yine iğneleme doluydu.

"Hiç değil," dedi Cadderly. "Ama inancıma sıkı sıkıya tutunurum.

'Başardığınızda' demek yerine, 'eğer başanrsanız' deseydim bu seni memnun eder miydi?

"Ne demeye çalıştığını anlamadım," diye yanıtladı Cattibrie.

Cadderly gülümsedi ve bir kolunu genç kadının güçlü omuzlarına doladı. Rahipten gerçekten hoşlandığını fark eden Cattibrie onun temasından biraz olsun kaçınmadı. Cadderly'de onu rahatsız eden hiçbir şey yoktu, tabii Errtu veya kristal parçası gibi kudretlerle başa çıkma konusundaki rahat tavrı dışında. İşte özgüven diye buna denir!

"Kristal parçasını çöken yığının altından çıkartamayız," dedi Cattibrie, Drizzt'e.

"Muhtemelen o kendisini çıkartmanın bir yolunu bulur," dedi Cadderly. "Muhtemelen bulmuştur da."

"Ya da Errtu onu bulur," dedi Drizzt.

"O zaman Buzyeli Vadisi'ne gidip bekleyecek miyiz?" diye söylendi Cattibrie, önlerinde uzanan görevin ehemmiyetini aniden fark ederek.

"Öylece oturup muhafızlık etmemizi mi istiyorsun? Peki kaç asır boyunca?"

Drizzt de bu ihtimâlden memnun değildi. Ama şimdi, yani Errtu görünüşe bakılırsa serbest kaldığı için, sorumluluğu kendisine açıkça görünüyordu Sırf Zaknafein'i tekrar görebilme düşüncesi dahi drowu orada tutardı, hem de asırlar boyu hizmet etmek anlamına gelse bile.

"Onu kaderin bize verdiği zaman alacağız," dedi Drizzt, Cattibrie'a.

"Önümüzde uzun bir yol var, ve evet, ondan sonra belki de uzun bir bekleyiş."

"Luskan'da Denerdin bir tapmağı var," diye söze karıştı Cadderly.

"Orası şu Buzyeli Vadisi adındaki yere yakın, değil mi?"

"Dağların güneyindeki en yakın şehir," diye yanıtladı Drizzt.

"Sizi oraya ulaştırabilirim," dedi Cadderly. "Üçümüz Luskan'a gitmek için rüzgârın üzerinde yürüyebiliriz."

Drizzt olasılıkları düşünüp tarttı. Neredeyse yaz ortasıydı ve birçok tüccar, değerli boğumbaş alabalığından yapılan oyma eserlerinin ticareti için Luskan'dan On-Kasaba'ya doğru yola koyulacaktı. Eğer Cadderly onları süratle Luskan'a ulaştırabilirse, Buzyeli Vadisi'ne giden bir kervana katılmakta pek güçlük çekmezlerdi.

Drizzt başka bir engelin olduğunu sadece o anda arılayabildi. "Peki ya dostlarımız?" diye sordu.

Cattibrie ve Cadderly birbirilerine baktılar. Yaşanan olayların heyecanı içinde, ikisi de Deudermonfu ve karaya oturan Su Perisi'ni neredeyse unutmuşlardı.

"Yanıma o kadar fazla kişi alamam," diye itiraf etti Cadderly.

"Kesinlikle bir gemiyi götüremem!"

Drizzt bu konuyu bir süre düşündü. "Ama gitmemiz gerekli," dedi Cattibrie'a.

"Bence Deudermont bir gölde gemi yüzdürmekten hoşlanacaktır," diye alaycı bir sesle karşılık verdi Cattibrie. "Hem etrafta pek fazla korsan yok, hem de eğer Su Perisi'nin yelkenlerini tamamen fora ederse, kendisini kesinlikle şu lanet ormanın bir mil derinlerinde bulur!"

Kadının dürüstçe söylediği sözler karşısında Drizzt'in havası sönmüş gibiydi. "Haydi gidip kaptanı bulalım," diye yanıtladı. "Belki de Harkle Harpel'i geri getiririz. Su Perisi'ni Impresk Gölü'ne o getirdi, bırakalım da ait olduğu yere o götürsün!"

Cattibrie hafifçe, Drizzt'in herhangi bir kelimeyi deşifre edemeyeceği kadar kısık bir ses tonuyla bir şeyler homurdandı. Fakat Drizzt, kadının Harkle hakkında neler düşündüğünü biliyor ve söylediği sözleri tahmin edebiliyordu.

Üçü, Deudermont, Waillan ve Dunkin'i, Yükselen Ruh'un ön kapısının önündeki kaldırımda Ivan ve Pikel ile birlikte otururken buldular. Deudermont onlara Robillard'dan gelen haberleri ve ait oldukları yere geri dönme planlarım anlattı, ki bu da Drizzt ile Cattibrie'ın içini büyük ölçüde rahatlatmıştı. İkisi birbirine baktı ve Deudermont onlan, neler döndüğünü anlayabilecek kadar iyi tanıyordu.

"Bizi terk ediyorsunuz," diye mantık yürüttü. "Robillard’ın dönüşümüzü ayarlaması için gerekli olan iki ya da üç haftalık süreyi bekleyerek geçiremezsiniz."

"Cadderly bizi Luskan'a götürebilirmiş," diye yanıtladı Drizzt. "İki ya da üç haftadan kısa bir süre içinde On-Kasaba'da olmayı umuyorum."

Bu haberler, az önce gayet hoş geçen sohbete gölge düşürdü.

Diğerlerinin neden bahsettiğini pek bilmeyen Pikel dahi uzun ve içten bir "Ooooo," koyverdi.

Deudermont bu zor durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, ama bunun kaçınılmaz olduğunu fark etti. Onun yeri Su Perisi'ydi ve bu denli büyük bedeller söz konusuyken Drizzt ile Cattibrie'ın, kör kâhinin sözlerini takip etmekten başka seçenekleri yoktu. Ayrıca Deudermont, Ivan, Bruenofun Mithril Salonu'nu terk ettiğini haber verdiğinde ikisinin yüz ifadelerinde olan değişikliği gözden kaçırmamıştı.

Drizzt On-Kasaba'ya, yani Buzyeli Vadisi'ne geri gideceğini söylemişti ve muhtemelen Bruenor'un gittiği yer de orasıydı.

"Eğer mevsim kışa dönmeden önce Kılıç Sahili'ne geri çıkmayı başarırsak, Su Perisi'ni büyük burnun etrafından dolaştınp Hareketli Buz Denizi'ne getiririm," dedi Deudermont; işte dostlanna hoşça kal deme yolu buydu. "Buzyeli Vadisini görmek isterim."

"Yuvam," dedi Drizzt ciddiyetle.

Cattibrie, Drizzt'e ve Deudermont'a doğru başını salladı. Veda etme konusunda hiç rahat olamazdı ve bunun tam olarak bir veda olduğunu

biliyordu.

Yuvaya dönme vakti gelmişti.

BÖLÜM 17

GÜCÜN HİSSİ

Stumpet Rakingclaw, Kelvin Yığını yamacının yan mesafesinde karlar arasında bata çıka ilerlemekteydi. Cüce, seçtiği rotanın riskli olduğunu biliyordu, zira Buzyeli Vadisindeki kar erimeleri had safhadaydı ve dağ pek yüksek değildi, bu sebeple ısı seviyesi donma noktasının altında kalıyordu. Kalın deri çizmeleri arasından sızan ıslaklığı hissedebiliyordu ve itiraz eden karın uyan niteliğindeki homurtularını birkaç defa işitmişti.

Muhtemel tehlikeden heyecan duyan inatçı cüce, bata çıka yoluna devam etti. Dağın yamacı büsbütün aşağı yuvarlanabilirdi; erimelerin hızla yaşandığı Kelvin Yığını'nda çığ olayları alışılmadık bir şey değildi.

Stumpet o anda kendisini, birçok yıldır kimsenin ayak basmadığı yollarda yürümeye cesaret eden gerçek bir maceracı gibi hissetti. Bu bölgenin tarihi hakkında pek az bilgisi vardı, zira Mithril Salonu'na Dagna ve Adbar Kalesi'nin binlerce cücesiyle birlikte gelmişti. Ayrıca, madenlerdeyken çalışmakla o kadar çok meşgul olmuştu ki, Battlehammer Klanı üyelerinin Buzyeli Vadisi hakkında anlattığı hikâyelere pek dikkât edememişti.

Stumpet, bu dağın üzerinde yaşanmış olan en meşhur çığ olayının hikâyesini bilmiyordu. Drizzt ile Akar Kessel'in en son savaşlarını burada yaptıklarını ve altlarındaki zeminin kayıp Kessel'i karlar altına gömdüğünü de bilmiyordu.

Stumpet durdu ve elini keselerinden birisine atıp bir parça domuz yağı çıkarttı. Küçük bir tılsım sözü söyleyerek domuz yağını dudaklarına sürdü ve soğuktan korunmasına yardımcı olacak bir büyü yapü. Aşağıdaki mevsim hızla yaza dönmekteydi, fakat buradaki rüzgâr hâlâ ayazdı ve cüce sırılsıklam kalmıştı. Bu işi bitirdiğinde başka bir gümbürtü duydu ve hâlâ kendisinden altmış metre uzakta bulunan dağ zirvesine baktı. Oraya varıp varamayacağını ilk defa merak etti.

Kelvin Yığını kesinlikle iri bir dağ değildi. Eğer Stumpet'in memleketi olan Adbar yakınlarında veya Mithril Salonu civarında bulunsaydı, buna bir dağ bile denilmezdi. Sadece bir tepe, üç yüz elli metre yüksekliğinde bir kaya yığınıydı. Ama dümdüz tundranın üzerinde bir dağ gibi görünüyordu ve Stumpet Rakingclaw, her türlü dağın başlıca varoluş sebebinin tırmanma sınavı olduğunu düşünen bir cüceydi. Yaz sonuna kadar bekleyebileceğini biliyordu, ki o zaman Kelvin Yığını üzerinde pek az kar bulunurdu ve zemin çok daha kolay olurdu. Ama cüce asla sabrıyla ün salmış birisi değildi. Ne de olsa, tehlikeli ve kaygan karlar olmadığı zaman, bu dağ pek de zorlu bir rakip olmazdı.

"Sakın tepeme cokeyim deme!" dedi Stumpet dağa. "Beni ta aşağı kadar yuvarlayayım da deme!"

Çok yüksek sesle konuşmuştu ve dağ da sanki cevap verirmişçesine muazzam bir gümbürtü koparttı. Aniden Stumpet geriye doğru kaymaya başladı.

"Ah, lanet olsun sana!" diye küfretti, kazmasını çıkartıp tutunacak bir yer ararken. Geriye doğru yuvarlandı, ama kendisini çıkıntılı bir kayadan kurtaracak ve kayanın yanına kazmasını sertçe saplayacak kadar yönünü tayin etmeyi başardı. Karlar üzerinden yuvarlanıp geçerken tüm kasları gerildi, ama çığ çok derin değildi ve gücü de şiddetli değildi.

Birkaç saniye sonra her taraf yine sessizleşti, tabii uzaktan gelen yankılar haricinde. Stumpet kendisini, tutunduğu kayayla birlikte içine gömüldükleri dev kartopunun içinden kurtardı.

Derken, şimdi dümdüz olmuş zeminde duran garip bir buz parçası gördü. Kar yığınından tamamen kurtulan cüce, garip şekilli nesneye pek aldırış etmedi. Zeminin çıplak olduğu bir noktaya gitti ve kar eriyip de zaten ıslak olan giysilerini sırılsıklam etmesin diye elinden geldiğince hızlı bir şekilde silkelendi.

Gözleri tekrar kristale takıldı. O kadar sıradışı görünmüyordu, sadece bir buz parçasıydı. Yine de cücenin içinden, çok derinlerinden gelen bir ses, bunun bir buz parçasından daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Stumpet içine dolan mantık dışı dürtüleri birkaç saniye boyunca zaptedip tekrar tırmanmaya hazırlanma işine yoğunlaşmayı başardı.

Kristal, cücenin bilinç seviyesinin hemen altından onu çağırmaya, kendisini yerden alması için ona seslenmeye devam ediyordu.

Daha ne yaptığını dahi anlayamadan nesneyi eline almıştı. Buz değil,' diye derhâl fark etti, zira sıcaktı. Sıcak ve oldukça huzur verici.

Nesneyi kaldırıp ışığa tuttu. Taş çatlasa otuz santim boyunda olan dörtgen köşeli bir buz saçağı gibiydi. Stumpet durdu ve eldivenlerini çıkarttı.

"Kristal," diye mınldanarak kendi kendisine onay verdi, zira sıcak nesnenin buzda olduğu gibi kaygan bir yüzeyi yoktu. Stumpet gözlerini kapatıp dokunma duyusuna yoğunlaştı ve nesnenin esas ısısı derecesini hissetmeye çalıştı.

"Büyüm," diye fısıldadı cüce, gizemi çözdüğünü düşünerek. Tekrar büyü sözü söyledi ve soğuktan korunmak için yaptığı tıslımı bozdu.

Kristal hâlâ sıcaktı. Stumpet ellerini nesnenin kenarına sürttü ve sıcaklık ıslak ayak parmaklarına kadar yayıldı.

Cüce, çenesindeki kısa sakallan kaşıdı ve küçük çığ sırasında yerinden çıkmış başka bir parçanın olup olmadığını görmek için etrafina bakındı. Şimdi net bir şekilde düşünüyor ve bu beklenmedik gizemi mantığıyla çözmeye çalışıyordu. Ama tek gördüğü beyaz, gri ve kahverengiydi, yani Kelvin Yığını adındaki gösterişsiz duvar halısı. Bu onun şüphelerini dindirmedi. Tekrar kristal parçasını yukan kaldırdı ve güneş ışığının kristalin derinliklerindeki raksını izledi.

"Soğuğa karşı büyülü bir koruma," dedi yüksek sesle. "Seni buraya, vadiye yolculuk yapan bir tüccar getirdi," diye mantık yürüttü. "Senin onu koruyacağını düşünerek hazine aramaya çıkmış olabilir, ya da etrafa daha iyi bakabilmek için buraya çıkmıştır. Ve onu soğuktan korudun da," diye kendisinden emin bir şekilde mantık yürütmeye devam etti, "ama üzerine çöken çığdan değil!"

İşte gizemi çözmüştü. Stumpet, Kelvin Yığını adındaki bu boş ve çorak arazide bu denli yararlı bir nesne bulduğu için kendisini şanslı hissediyordu. Güneye, Dünyanın Omurgası'mn sürekli olarak karlarla kaplı olan ve gri sislerin içinde duran yüksek zirvelerine baktı. Aniden, cüce rahibe bu kristal parçasının onu nerelere götürebileceğini düşünmeye başladı. Eğer yanında böyle bir koruyucu taşırsa, hangi dağ onu alt edebilirdi? Hepsini tek bir yolculukta tırmanabilirdi ve böylece cüceler arasında nam salardı.

Kristal parçası Crenshinibon, bilinçli ve sinsi ziynet, daha şimdiden işe koyulmuştu. Stumpet'in en derin arzularını ona gizlice vaat ediyordu.

Crenshinibon kendisini alan bu kişinin sadece bir cüce değil, aynı zamanda bir cüce rahibesi olduğunu anlamıştı ve bundan hiç memnun değildi.

Cüceler inatçı ve zorlu bir ırktı, aynca büyüye karşı dirençliydiler. Ama yine de, ziynetlerin en şeytanisi olan Crenshinibon, kann içinden çıktığına ve kendisini alıp götürecek birisinin Kelvin Yığını'na gelmiş olduğuna memnundu.

Kristal parçası yaşayanların diyarına, daha fazla yıkıma yol açabileceği diyara artık geri dönmüştü.

Tüneller arasında gizlice, adımlarını cüce çekiçlerinin ritmik çınlayışlarına göre atarak ilerliyordu. Bu dar mekân hiç rahat değildi, yani yıldızlan tavan edinmeye alışkın birisi için. Kierstaad, bazen alçak kavisli geçişleri aşabilmek için dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalıyordu.

Ayak sesleri işiten barbar bir köşe başında durdu ve kendisini elinden geldiğince duvara yasladı. Silahsızdı, fakat burada, yani cüce madenlerinde hoş karşılanmayacaktı, özellikle de Bruenofun Berkthgar ile yaşadığı tatsız karşılaşmanın ardından. Kierstaad'ın babası Revjak, Bruenofun geri dönüşünü kutlamış ve cüceyle anlaşma konusunda daha başarılı olmuştu. Fakat o buluşmada bile bariz bir gerginlik yaşanmıştı.

Berkthgar ile takipçileri, tamamıyla eski adetlere geri dönmeleri ve kendi kabilelerinden olmayan hiç kimseye güvenmemeleri konusunda Revjak'a büyük bir baskı yapmaktaydı. Revjak, bu konuda Berkthgar ile çok fazla zıt giderse, kabilenin kontrolünü tamamen elinden kaçırabileceğini bilecek kadar akıllı birisiydi.

Kierstaad da bunu görüyordu ve hisleri karmaşa halindeydi.

Babasına sadıktı ve cücelerin dostları olduğuna inanıyordu, ama Berkthgafın öne sürdüğü fikirler de gayet ikna ediciydi. Eski usuller — tundrada avlanmak, avlanan hayvanların ruhlarına dualar okumak— hayatının son birkaç yılını rezil tüccarlarla pazarlık ederek ve kara elflerle savaşarak geçirmiş olan genç adama öyle hayat verici görünüyordu ki.

Yaklaşan cüceler yol ağzında köşeyi dönüp barbarı hiç fark etmeden uzaklaştılar ve Kierstaad rahat bir nefes aldı. Kendisini toplamak için biraz durdu, daha önce geçmiş olduğu tünelleri ve liderin özel dairesi olduğuna inandığı yerin konumunu hatırladı. Bugün cücelerin çoğu madenlerden çıkmış ve Bruenofun satın aldığı malzemeleri getirmek için Bryn Shander'e gitmişti. Madenlerde kalanlar ise daha derin tünellerde kıymetli mineral damarlarını hevesle açmakla meşguldü.

Kierstaad sık sık geldiği yoldan geri dönerek ve bazen daireler çizerek yolunu bulurken başka hiç kimseyle karşılaşmadı. En sonunda iki tarafında birer kapı ve sonunda başka bir eşik bulunan küçük bir koridora geldi. İlk oda cücelerin tarzına hiç benzemiyordu. Pelüş halılar, üzerinde yüksek bir

şilte ve daha da yüksek, rahat yastıklar bulunan bu odayı kimin kullandığını anladı.

"Regis," dedi Kierstaad hatifçe gülerek ve bu ismi söylerken başını sallayarak. Buçukluk görünüş itibarıyla, barbar halkının hor gördüğü her şeye sahipmiş gibiydi; tembel, şişko, yağlı ve hepsinden beteri sinsiydi. Yine de, her ne zaman Regis badi badi yürüyerek Konaktaşı'na gelse Kierstaad'ın (ve diğer birçok barbarın) ağzı kulaklarına varırdı. Regis, Kierstaad'ın tanıştığı tek buçukluktu, ama eğer —pek çok kişinin ona hitap ettiği ismiyle "Gümbürgöbek" ırkının bir temsilcisi idiyse, Kierstaad onlardan birçoğuyla tanışmak isterdi. Kierstaad kapıyı usulca kapatmadan önce son bir kez döşek yığınına baktı ve sırıttı —Regis, her yerde ve her zaman rahatını bulabileceği konusunda sık sık böbürlenirdi.

Hakikaten de öyleydi.

Koridorda bulunan diğer iki oda da boştu ve her ikisinde de bir cüceden çok bir insana uyacak yataklar vardı. Kierstaad bunların da ne olduğunu anladı. Zira Burenor'un, Drizzt ile Cattibrie'm bir gün yanına geri döneceğini umut ettiği bir sır değildi.

'Koridorun sonunda muhtemelen bir oturma odası vardır,' diye mantık yürüttü barbar. Geriye tek bir kapı kalıyordu, cüce kralın özel dairesine açılan kapı. Kurnaz bir tuzağın kurulmuş olduğundan korkan Kierstaad yavaşça, ihtiyatla hareket etti.

Kapıyı sadece bir santim açtı. Ayağının altında çukur falan açılmadı ve tavandan kafasına taşlar yağmadı. Cesaret kazanan genç barbar kapıyı iterek sonuna kadar açtı.

Bunun Bruenofun odası olduğuna hiç şüphe yokta Odanın öbür tarafında duran ahşap bir çalışma masasının üzerinde etrafa dağılmış parşömenler vardı. Bir köşede ise en az Kierstaad'ın boyu kadar üst üste yığılmış giysiler duruyordu. Yatak toplanmamıştı, battaniyeler ve yastıklar birbirine dolanmış bir tümsek halinde duruyordu.

Kierstaad bunlara pek dikkât etmedi. Kapı açıldığı anda, gözleri Bruenor'un yatağının baş kısmındaki duvarda asılı duran tek bir nesneye

kenetlenip kalmıştı.

Aegis-fang. Wulfgar’ın savaş çekici.

Zar zor nefes alan Kierstaad küçük odayı aşıp kudretli silahın önüne geldi. Parlak mithril kafasına hakkedilmiş muhteşem rünleri gördü, cüce tanrısı ve sırların bekçisi Dumathoin'in sembolü olan ikiz dağlar. Daha yakından bakan Kierstaad iki dağın altına gömülmüş başka bir rünün bazı hatlarını seçebildi. Üzerindeki nakış o kadar ince işlenmişti ki, onun ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Fakat Aegis-fang'in efsanesini biliyordu.

Kafanın bir tarafındaki gizli rünler, cüce tanrılarının en büyüğü olan Ruh Demircisi Moradin'in işaretleriydi, diğer tarafta ise cüce savaş tanrısı Clangeddon'un baltası vardı.

Kierstaad uzun süre boyunca, Wulfgar efsanesini düşünerek, Berkthgar ile Revjak'ı düşünerek orada öylece durup silaha baktı. Kendisi bu hikâyede nereye oturacaktı? Eğer Konaktaşı'nm eski lideriyle Alageyik Kabilesinin şu andaki lideri arasında bir çatışma patlak verirse, Kierstaad ne gibi bir rol oynayacaktı?

Eğer Aegis-fang'i ellerinde tutarsa oynayacağı rolün daha büyük bir rol olacağını biliyordu. Kierstaad yaptığı hareketin pek farkında olmadan ileri uzanıp savaş çekicini sıkıca kavradı ve asılı olduğu duvar kancalarından kaldırdı.

Ne kadar ağır görünüyordu! Kierstaad bundan sonra onu kendisine yaklaştırdı ve büyük bir çaba sarfederek başının üzerine kaldırdı.

Çekiç alçak tavana çarptı ve silah onun hareketini kontrol edemeyeceği kadar geniş bir şekilde duvardan sekerken genç adam neredeyse yana doğru devrilecekti. Kierstaad kendi ahmaklığına güldü. Kudretli Aegis-fang'i taşımayı nasıl umut edebilirdi? Kudretli Wulfgar'ın dev ayak izlerini takip etmeyi nasıl umut edebilirdi?

Muhteşem savaş çekicini tekrar göğsüne bastırdı ve saygıyla ona kollarını doladı. Silahın gücünü, dengesini duyumsayabiliyor ve neredeyse

onu o kadar uzun süre iyi bir şekilde taşımış olan adamın varlığını dahi hissedebiliyordu.

Genç Kierstaad, Wulfgar gibi olmak istiyordu. Kabileyi kendi dünya görüşüne göre yönetmek istiyordu. Wulfgar'ın seçtiği yola, şimdi Berkthgafın fikrine katıldığından fazla katılmıyordu, ama ikisi arasında bir orta yol mevcuttu; barbarlara eski usullerin özgürlüğünü ve yeni düzenin ittifakını verebilecek uzlaştırmacı bir yol. Elinde Aegis-fang varken Kierstaad kendisini bunu yapabilecekmiş, kontrolü eline geçirip halkına muhtemel olan en iyi yolda liderlik edecekmiş gibi hissediyordu.

Genç barbar kafasını salladı, tekrar gülüp kendisiyle ve büyük hayalleriyle alay etti. Daha çocukluktan yeni çıkmıştı ve Aegis-fang onun değildi. Bu düşünce, omzunun üzerinden geriye, açık kapıya bakmasını sağladı.

Eğer Bruenor geri döner de onu savaş çekicini elinde tutarken bulursa, onu muhtemelen ikiye bölerdi.

Çekici duvar kancalarına geri asmak Kierstaad için hiç kolay olmadı, odayı terk etmek çok daha zordu. Ama başka seçeneği yoktu Kierstaad boş ellerle, sessizce ve ihtiyatla tünellerden açık havaya geri çıktı ve kabilesinin tundrada yaklaşık beş mil ötede bulunan kamp yerine kadar koştu.

Cüce, elinden geldiğince yükseğe uzandı, tombul parmaklan kabuk gibi duran karları kenara itti ve çılgınlar gibi bir kayayı kavradı. En son çıkıntı, zirveye, doruk noktasına açılan kapı.

Stumpet inledi ve gerginleşti. Bunun aşılması imkânsız bir engel olduğunu, sınırlarını aştığını ve kaderinde ölümüne doğru yüzlerce metre düşmek olduğunu anlamıştı.

Ama derken, her nasıl olduysa, gücünü topladı. Parmakları sertçe kayayı kavradı ve kendisini bütün gücüyle çekti. Küçük bacakları kayanın üzerinde debelenip durdu ve aniden onun üzerine çıkmıştı işte. Tüm dünyadaki en yüksek dağın zirvesinde bulunan dümdüz platodaydı.

Dayanıklı cüce o yüksek yerde dimdik durdu ve altında uzanan manzaraya göz attı; dünyayı fethetmişti. Derken bütün vadileri ve patikaları doldurmuş olan kalabalık güruhları fark etti. Hepsi ona tezahürat edip önünde eğiliyordu.

Stumpet kan ter içinde kalmış bir halde uyanıverdi. Kendisini toplaması, Buzyeli Vadisi'ndeki cüce madenlerinde bulunan küçük odasında olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Net olarak gördüğü rüyayı, onu zirveye çıkartan nefes kesici heyecan dalgasını düşününce hafifçe gülümsedi. Ama ondan sonra gelen sahneyi, yani kendisine tezahürat yapan cüceleri hatırlayınca bu gülümsemesi şaşkınlıkla kayboluverdi.

"Neden böyle bir şeyin rüyasını gördüm ki?" diye yüksek sesle merak etti Stumpet. Asla şan şöhret için tırmanmazdı. Sadece bir dağın zirvesini fethetmenin ona verdiği kişisel tatmin için tırmanırdı. Stumpet başkalarının onun dağcılık yeteneği hakkında ne düşündüğünü hiç umursamazdı. Nereye gittiğini, nerede olduğunu ve tırmanmanın başarılı olup olmadığını dahi pek nadiren başkalarına anlatırdı.

Cüce alnındaki terleri sildi ve sert döşeğinin içine geri kıvrıldı; rüyasının imgeleri hâlâ zihninde net bir şekilde canlı duruyordu. Bir rüya mı, yoksa kabus mu görmüştü? Tırmanma isteğinin gerçek sebepleri hakkında kendisine neden yalan söylüyordu? Bir dağı fethettiğinde hakikaten de kişisel bir tatmin, bir üstünlük duygusu hissediyor muydu?

Ve eğer böyleyse, o üstünlük hissi yalnızca dağa karşı değil, aynı zamanda diğer cücelere karşı mıydı?

Bu sorular, normalde güçlü olan ruhbanı, genellikle alçakgönüllü olan rahibeyi kemiriyordu. Stumpet bu düşüncelerin doğru olmamasını umut etti. Benliğine duyduğu saygı, bu gibi önemsiz şeylerle uğraşmasına izin vermeyecek kadar büyüktü. Uzun bir süre dönüp durduktan sonra, en sonunda tekrar uykuya daldı.

O uzun gece boyunca Stumpet başka rüya görmedi. Cücenin ayakucundaki bir sandıkta duran Crenshinibon, Stumpef in rahatsızlığını sezdi ve ona bunun gibi rüyalar yollarken dikkatli olması gerektiğini anladı.

Cüce, kolaylıkla kandırılacak birisi değildi. Stumpet Rakingclaw'u zayıflatmak için ne gibi hazineler vaat edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kristal parçası, o sinsi vaatler olmadan cüceye sıkı sıkıya hakim olamazdı. Ama eğer Crenshinibon daha açık, daha etkin olursa, Stumpet'e kendi hakikati ve emelleri hakkında ipucu verebilirdi. Ve ziynet, iyi tanrıların güçlerine başvurabilen, hatta belki de Crenshinibon'u yok etmenin sırlarına vakıf olabilecek bir kişinin şüphesini uyandırmayı kesinlikle istemiyordu.

Kristal parçası büyüsünü kapattı, bilinçli düşüncelerini dörtgen köşelerinin derinlerine gömdü. Uzun bekleyişinin bitmemiş olduğunu fark etti, bu cücenin ellerinde kaldığı sürece bitmeyecekti.

KISIM 4

BUZYELİ VADİSİ

Menzoberranzan 'a, doğduğum ve çocukluğumun geçtiği şehre geri döndüğüm zamanı gayet iyi hatırlıyorum. Şehir görünür olduğunda ve aynı zamanda hem görmekten korkup hem de özlemim çektiğim o manzara karşımda uzandığında, Donigarten Gölü 'nde bir salın üzerinde gitmekteydim. Menzoberranzan'a asla geri dönmek istememiştim, ama yine

de oraya geri gitmenin nasıl bir his olacağını merak etmiştim. Orası, hatıralarımın bana söylediği kadar kötü bir yer miydi?

Mağaranın kıvrımlı duvarının yanından geçtiğimiz anı, oyulmuş dikitlerin görünür olduğu anı iyi hatırlıyorum.

Bir hayal kırıklığıydı.

Ne bir hiddet, ne de huşu duydum. Doğruya da yanlış, içimi hiçbir sıcaklık veya nostalji hissi kaplamadı. Çocukluğumun hatıralarına geri dönmedim, hatta Zaknafein ile geçirdiğimiz iyi zamanlara bile.

O kritik anda düşündüğüm tek şey şehirde ışıkların yanıyor olmasıydı, ki bu da alışılmadık ve muhtemelen önemli bir hadiseydi. Tek düşündüğüm kritik görevim ve o işi halletmek için ne kadar hızlı hareket etmem gerektiğiydi. Korkularım, zira gerçekten de korkularım vardı, mantıksal çerçevedeydi. Çocukluk anılarımın getirdiği içgüdüsel ve mantıksız korkular değil, çok güçlü bir düşmanın mekânına girmenin verdiği, oldukça gerçekçi endişelerdi bunlar.

Ondan sonra, durumlar el verdiğinde, o anı enine boyuna düşündüm. Neden bunun o kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu ve benim için hiçbir anlam ifade etmediğini düşündüm. Hayatımın ilk otuz senesi boyunca yuvam olan o şehri gördüğümde neden içim kabarmamıştı?

Bunun sebebini ancak, Dünyanın Omurgası Dağları'nın kuzeybatı köşesini dönüp Buzyeli Vadisi'ne girince anlayabildim. Menzoberranzan yolculuğumdaki bir yerdi, ama bir yuva değil, asla bir yuva değil. Kör kâhinin bilmecesinde kastettiği gibi, benim ilk yuvam. Buzyeli Vadisi'ydi.

Ondan önce geçtiğim ve o rüzgâr yemiş, konuk sevmez topraklara gelmemi sağlayan her mekân —Menzoberranzan'dan Blingdenstone'a, yüzey ve hatta kolcu akıl hocam Montolio DeBrouchee'nin korusuna kadar bulunduğum her yer— sadece bir yol, takip edilen bir patika olmuştu.

O köşeyi döndüğümde, vadiye on yılın ardından ilk defa baktığımda, o aralıksız riizgârı, her zaman orada olan ve bu mekâna adını vere rüzgârı yüzümde hissettiğimde bu gerçekleri net bir şekilde fark ettim.

Yuva: çok karmaşık bir kelime. Neredeyse her kişi için farklı tanımlamaları vardır. Benim için yuva sadece bir mekân değil, bir his, sıcak ve rahat bir düzen duygusudur. Yuva, hareketlerim ve derimin rengi konusunda hiçbir mazeret sunmak zorunda olmadığım bir yerdir. Benim yerim olduğu için kabul edilmek zorunda olduğum bir yer. Orası hem kişisel hem de ortak bir bölgedir. Zira orası bir kişinin gerçekten en çok ait olduğu yerdir, bunun yegâne nedeni etrafındaki dostlarıdır.

Menzoberranzan'ı ilk görüşümün aksine, Buzyeli Vadisi'ne ilk bakışımda, başımdan geçenlerin düşünceleriyle doldum. Kelvin Yığını'nın yamacında oturup yıldızları ve göçebe barbar kabilelerin kamp ateşlerini izlediğim zamanların, Bruenor'un yanında tundra yetisiyle savaştığımız zamanın düşünceleri. Baltasını yalayıp da bir tundra yetisinin beyninin iğrenç bir tadı olduğunu ilk öğrenişinde cücenin yüzünde hasıl olan o ekşimiş ifadeyi hatırladım. Hâlâ yoldaşım olan Cattibrie ile tanışmamızı hatırladım. O zaman sadece bir kız çocuğuydu, güvenilir ve güzel bir ruhu vardı, vahşi bir doğaya sahipti, ama her zaman hassastı.

Çok şey hatırladım, tam anlamıyla bir imgeler selinin altında kaldım, ki o andaki görevimin hayatiyet ve aciliyet açısından, beni Menzoberranzan'a götüren görevden aşağı kalır bir yanı yoktu. Onun hakkında hiçbir şey düşünmedim, hatta nasıl bir yol çizeceğimi dahi planlamadım.

O anda, görevin hiçbir önemi yoktu. Umurumda olan tek şey yuvaya dönmüş olduğumdu.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 18

RÜZGÂR ÜZERİNDE YÜRÜMEK

Drizzt ile Cattibrie, beş yılı aşkın süredir birlikte çalıştıkları ve kendileri için dost olmuş olan mürettebata veda etmek için Carradoon'a kadar Deudermont, Waillan ve Dunkin'e eşlik ettiler. Drizzt sabırsızdı ve Buzyeli Vadisi'ne dönüşünü gereğinden fazla geciktirmek istemiyordu, ama bu kısa gezinti önemliydi. Tekrar buluşacaklarını vaat ederek paylaştıkları hoş bir vedalaşma oldu.

İki dost —Drizzt, Guenhwyvar'ı daha sonra çağırdı— o gece Deudermont ve Robillard ile birlikte akşam yemeği yediler. Alışıldığından daha çok hayat dolu ve dost canlısı görünen Robillard, onları yola koyulmak üzere Yükselen Ruh'a götürmek için büyüsünü kullanacağına söz verdi.

"Ne?" diye sordu büyücü, diğer üçü birbirilerine bilmiş bilmiş bakıp sırıtırken. Zira üçü de tam olarak aynı şeyi düşünmekteydi.

Robillard şu son birkaç hafta içinde değişmişti, özellikle de Caerwich sahilinde yapılan çılgın savaştan sonra. İşin gerçeği, Harkle'ın neşesi ona bulaşmıştı.

"Ne var be?" diye sordu talepkar bir şekilde Robillard, bu sefer daha sert bir sesle.

Deudermont güldü ve şarap kadehini kaldırdı. "Harkle Harpel'e," dedi kaptan, "ve ardında bıraktığı iyiliklere!"

Robillard, Su Perisi'nin Kılıç Sahili'nden yüzlerce mil uzaktaki bir gölde sıkışıp kaldığını onlara hatırlatmaya hazırlanarak homurdandı. Ama yoldaşlannm yüzündeki sırıtışlara dikkât edince, uyanık büyücü Deudermont'un kadeh kaldırışının esas sebebini anladı ve bu sözlerle kendisini kastetmiş olduğunu fark etti.

Robillard'ın ilk içgüdüsü haykınp itiraz etmek, hatta belki de Drizzt ile Cattibrie'ı katedrale geri götürme teklifini geri almak oldu. Ama büyücü en sonunda onların haklı olduğunu kendisine itiraf etmek zorunda kaldı ve kadehini kaldırdı. Her ne kadar sessiz kalsa da Robillard, Uzunsemer'deki

şu meşhur Sarmaşık Konak'a gidip eksantrik dostunu ziyaret edebileceğini düşünüyordu.

Drizzt, Cattibrie ve Deudermont'un birbirilerine veda etmesi güç oldu. Kucaklaştılar ve tekrar karşılaşacaklarına dair birbirilerine söz verdiler. Fakat Drizzt ile Cattibrie'in yüzleşmek zorunda olduğu görevin ehemmiyetini hepsi biliyordu. İkisinin de bir daha Buzyeli Vadisi'nden sağ çıkmama olasılığı mevcuttu.

Hepsi bunu biliyordu, ama hiçbiri bu ihtimâli dile getirmedi ve hepsi de, sanki dostlukları yalnızca kısa bir süreliğine bölünüyormuş gibi davrandı.

Yirmi dakika sonra Drizzt ile Cattibrie Yükselen Ruh'a geri dönmüştü. Robillard veda etti ve büyülü bir enerji parlamasıyla birlikte gözden kayboldu.

Ivan, Pikel ve Danica onları karşıladı. "Cadderly hazırlanıyor," diye belirtti tıknaz, san sakallı cüce. "Bilirsiniz, yaşlı adamın hazırlanması daha uzun sürer!"

"Hee hee hee," diye öttü Pikel.

Danica onlara itiraz edermiş gibi yaptı, ama aslında —Cattibrie'in gördüğü üzere— cücelerin Cadderiynin ilerlemiş yaşıyla alay etmesinden memnundu. Bunu sadece rahibin gitgide güçlendiğini, hatta gençleştiğini düşündükleri için yapıyorlardı ve alayları kötü niyetle değil, umutla doluydu.

"Gel," dedi Danica, Cattibrie'a. "Birlikte yeterince zaman geçiremedik." Kadın, onların peşinden gitmeye davranan Ivan ve Pikel'e nahoş bir bakış attı ve, "yalnız başımıza," diye kibarca sözünü bitirdi.

"Oooooo," diye sızlandı Pikel.

"Kardeşin bunu her zaman yapar mı?" diye Ivaria sordu Drizzt.

Cüce ise iç geçirip başıyla onayladı.

"Sence bana Mithril Salonu hakkında hikâyeler anlatacak kadar zamanın var mıdır?" diye sordu Ivan. "Menzoberranzan hakkında bir şeyler işitmiştim, ama duyduğum şeylere pek inanmıyorum."

"Elimden geldiğince anlatırım," diye yanıtladı Drizzt. "Ve anlatacağım harika hikâyelere inanmakta gerçekten de güçlük çekeceksin."

"Peki Bruenor'dan ne haber?" diye ekledi Ivan.

"Booner!" diye söze karıştı, heyecanlı Pikel.

Ivan kardeşinin ensesine şaplağı basıverdi. "Seninle gelirdik elf," diye açıkladı san sakallı cüce, "ama burada yapmam gereken işlerim var.

İkizlerle ilgilenmek falan fıstık işte. Kardeşimin de bahçeleri var." Ivan, Pikel'den bahsettiği anda, onun başka bir saçma sapan şey söyleyeceğini düşünerek kardeşine doğru döndü. Pikel bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, ama aniden ıslık çalmaya başladı. Ivan, Drizzt e doğru geri döndüğünde, drow kafasını sallayıp dudağım ısırmak zorunda kaldı. Zira, sarı sakallı Ivan'm omuzlan üzerinden geri bakan Drizzt, Pikel'in baş parmaklannı kulaklanna sokup diğer parmaklannı salladığını ve dilini en sonuna kadar çıkartıp komik bir surat takınmış olduğunu gördü.

Ivan hızla geri döndü ama Pikel yine sessiz sakin durmakta ve ıslık çalmaktaydı. Bu hadise üç kere daha yaşandıktan sonra Ivan en sonunda pes ederek onu yakalamaya çalışmaktan vazgeçti.

Drizzt bu ikisini sadece iki gündür tanıyordu, ama onların çok eğlenceli olduklarını düşünüyordu. Ve eğer tanışırlarsa, Bouldershoulder kardeşlerin Bruenor ile ne kadar iyi vakit geçireceklerini!

Danica ile Cattibrie için, birlikte geçirdikleri son saat çok daha ciddi ve kotrollü oldu. Danica ile Cadderly'nin özel dairesine gittiler. Burası, büyük binanın arka tarafında bulunan beş odalık bir daireydi. Cadderly'yi yatak odasında dua edip hazırlanırken buldular ve sessizce onu yalnız bıraktılar.

İlk olarak genel konulardan söz ettiler. Cattibrie geçmişinden söz etti, genç yaşında yetim kalışını ve Bruenorün kanatlan altına alınıp

Battlehammer Klanı'nm cüceleri arasında yetiştirilişini anlattı. Danica ise Büyük Usta Penpahg D'Ahn'm yanında gördüğü eğitimden söz etti. O bir keşişti, disiplinli bir savaşçıydı ve Cattibrie'dan pek farkı yoktu.

Cattibrie kendi yaşında ve kendi akıl yapısına sahip kadınlarla birlikte olmaya alışık değildi. Fakat bundan hoşlanmıştı, Danica'dan hoşlanmıştı ve eğer zaman ve durumlar el verirse, ikisinin arasında gelişebilecek büyük dostluğu hayal edebiliyordu. Aslında bu durum Danica için de epey garipti. Zira onun hayatı, Cattibrie'ınkinden daha kolay olmamıştı ve o da kendi yaşındaki kadınlarla pek iletişim kurmamıştı.

Geçmişten söz ettiler ve en sonunda konu şimdiki zamana, gelecek için umutlarına geldi.

"Onu seviyor musun?" diye sormaya cesaret etti Danica, kara elfi kastederek.

Cattibrie kıpkırmızı kesildi ve verecek bir cevap bulamadı. Elbette Drizzt'i seviyordu, ama onu Danica'mn sözünü ettiği şekilde sevip sevmediğini bilemiyordu. Drizzt ile Cattibrie o tür hisleri bir kenara koyma konusunda anlaşmışlardı, ama şimdi, Wulfgar'ın ölümü üzerinden bunca yıl geçmişken ve Cattibrie otuz yaşına yaklaşırken, bu soru tekrar yüzeye çıkmaya başlamıştı.

"O çok yakışıklı biri," diye belirtti Danica, küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdayarak.

Hakikaten de Cattibrie, Danica'mn oturma odasındaki iri divanda arkasına yaslanırken kendisini aynen böyle hissediyordu: bir genç kız gibi.

Tekrar genç olmuş gibiydi, aşk ve hayat hakkında düşünüyor ve en büyük sorununun Drizzt'in yakışıklı olup olmadığına karar vermek olduğuna inanmak için kendisine izin veriyordu.

Elbette ki, iki kadın için mevcut olan gerçeklerin ağırlığı araya girmekte ve neşeli gülüşmelerini çalmakta çabuk davrandı. Cattibrie sevmiş ve kaybetmişti. İki çocuk sahibi olan Danica ise, Yükselen Ruh'un inşası için

doğa dışı bir yolla yaşlanmış olan kocasının kısa süre içinde yanından ayrılacak olmasının sorumluluğuyla yüzleşmek zorundaydı.

Sohbet yavaş yavaş yön değiştirdi ve en sonunda tükendi. Danica sessizce oturup Cattibrie'a manalı manalı baktı.

"Ne oldu?" diye bilmek istedi Cattibrie.

"Hamileyim," dedi Danica ve Cattibrie, keşişin bunu ilk —hatta Cadderly'den dahi önce— söylediği kişinin kendisi olduğunu hemen anladı.

Cattibrie biraz durdu ve hamile olmasının onun için iyi bir şey olduğundan emin olmak için Danica'nm yüzündeki gülümsemenin genişlemesini bekledi. Ondan sonra kendisi de gülümsedi ve Danica'ya sıkı sıkıya sarıldı.

"Cadderly'ye hiçbir şey söyleme," diye yalvardı Danica. "Ona nasıl söyleyeceğimi çoktan planladım bile."

Cattibrie arkasına yaslandı. "Ama ilk olarak bana söyledin," dedi, bu gerçeğin önemi ciddi ses tonundan anlaşılıyordu.

"Buradan ayrılıyorsun," diye yanıtladı Danica, 'doğruya doğru' bir ses tonuyla.

"Ama beni pek tanımıyorsun," diye ona hatırlattı Cattibrie.

Danica kafasını salladı, sarı saçları savruldu ve badem şeklindeki ilginç gözleri Cattibriein derin mavi gözlerine sıkıca kenetlendi. "Seni tanıyorum," dedi Danica hafifçe.

Bu yeterince doğruydu ve Cattibrie da Danica'yı yeterince iyi tanıdığını hissediyordu. İkisi birbirine çok benziyordu ve ikisinin de birbirilerini çok özleyeceklerini fark etti.

Cadderly'nin yan odada kıpırdandığını işittiler; gitme zamanı neredeyse gelmişti.

"Günün birinde geri döneceğim," diye söz verdi Cattibrie.

"Ben de Buzyeli Vadisi'ni ziyaret edeceğim," diye karşılık verdi Danica.

Cadderly odaya girdi ve onlara Cattibrie ile Drizzt'in gitme zamanının gelmiş olduğunu söyledi. İçtenlikle gülümsedi ve iki genç kadının da gözlerinin perçeminde beliren ıslaklık hakkında hiçbir şey söylemeyecek kadar kibardı.

Cadderly, Drizzt ve Cattibrie, Yükselen Ruhun en yüksek kulesinin üzerindeydi. Zeminden neredeyse kırk metre yüksekte duruyorlardı ve rüzgâr sertçe sırtlarına vuruyordu.

Cadderly bir süre sessizce büyü sözleri söyledi ve iki dost da yavaş yavaş kendilerini daha hafif, her nasılsa daha az maddesel hissetmeye başladılar. Cadderly ikisinin de bir elini tutup sözleri söylemeye devam etti ve üçü solarak görünürden kayboldular. Tıpkı bir hayalet gibi, kulenin üzerinden dışan çıkıp rüzgâr üzerinde yürümeye başladılar.

Bütün dünya hızla, bulanık bir şekilde, sisin içinde, rüyamsı bir görüntü gibi yanlarından geçiyordu. Ne kadar uzun süre uçtuklarını ne Drizzt, ne de Cattibrie kestirebiliyordu, ama yavaşlayıp durduklarında ve bir kez daha maddeleştiklerinde doğu ufkunda şafak sökmekteydi.

Kılıç Sahili'nin en kuzey uzantısında, Dünyanın Omurgası Dağlan'nın batı ucunun hemen doğusunda ve On-Kasaba'ya atla veya yaya olarak sadece iki yüz mil uzaklıkta bulunan Luskan şehrine gelmişlerdi.

Cadderly şehri bilmiyordu, fakat rahibin büyüsü mükemmeldi ve üçü Deneir Tapmağı'nın hemen önünde bu tılsımdan çıktılar. Cadderly, dost rahipler tarafından oldukça iyi karşılandı. Derhâl dostları için odalar ayarladı ve onlar uyurken, Drizzt ile Cattibrie'm Buzyeli Vadisi'ne giden bir kervana katılmasını ayarlamak üzere Luskanlı rahiplerden birisiyle birlikte dışan çıktı.

İşler Cadderly'nin beklediğinden daha kolay olmuştu ve bu onu memnun etmişti, zira Drizzt'in ırksal özelliklerinin, onun söyleyebileceği her türlü şeye ağır basacağından korkmuştu. Ama Drizzt, Luskan'daki birçok tüccar tarafından tanınıyordu, tabii Cattibrie da öyle. ikisinin dövüş konusundaki

maharetleri, kuzeye, yani Buzyeli Vadisi adındaki tehlikeli topraklara seyahat eden her türlü kervan için seve seve kabul edilen bir ilave olacaktı.

Cadderly Deneir Tapmağı'na geri döndüğünde iki dost uyanmış, rahiplerle muhabbet ediyor ve kendilerini bekleyen uzun yol için erzak topluyordu. Drizzt kendisine sunulan hediyeleri saygıyla kabul etti, tapınağın önündeki kutsal suyla doldurulmuş olan bir çift su tulumuydu bunlar. Drow bu suyun fazla bir fayda getireceğim düşünmüyordu, ama bu hediyeyi kendisine, yani bir drow elfine, iyi bir tannnın insan olan bir rahibinin vermesinin önemini de gözden kaçırmadı.

"Dostların iyi kimselermiş," diye Cadderly'ye belirtti Drizzt, yaşlı rahip ve Cattibrie ile birlikte en sonunda yalnız kaldığında. Cadderly, Drizzt ile Cattibrie'ın kervanla buluşma zamanı ve yeri de dahil olmak üzere tüm hazırlıkların yapılmış olduğunu onlara açıklamıştı. Tüccarlar hemen o gün yola koyuluyor, bu da, iki dosta yola çıkmak için bir saatten az zaman tanıyordu. Bir ayrılık zamanının daha gelip çattığını anladılar.

"Deneir'in göğsünü kabartıyorlar," diye hemfikir oldu Cadderly.

Bundan sonra Drizzt sırt çantasını hazırlamaya koyuldu ve Cattibrie Cadderly'yi bir kenara çekti. Kadının aklı, dostu olan Danica'daydı.

"Birçok sorumluluğun var," diye söze başladı Cattibrie.

"Tanrım fazla talepkâr değildir," dedi Cadderly utançla, zira Cattibrie'in onun Deneir'e karşı olan görevlerinden bahsetmediğini gayet iyi biliyordu.

"Ben ikizleri kastettim," diye fısıldadı Cattibrie. "Ve Danica'yı."

Cadderly başıyla onayladı. Bu konuda hiçbir tartışma olamazdı.

Cattibrie uzun bir süre duraksadı, sanki aklındaki kelimelerle boğuşuyor gibiydi. Aklındaki düşünceleri yaşlı rahibe hakaret etmeden nasıl dile getirebilirdi?

"Ivan bana senin... durumun hakkında bir şeyler söyledi," diye itiraf etti Cattibrie.

"Öyle mi?" diye yanıtladı Cadderly. Bu işi genç kadın için hiç kolaylaştırmayacaktı.

"Cüce, Yükselen Ruh'un inşası tamamlanır tamamlanmaz ölmeni beklediklerini söylüyor," diye açıkladı Cattibrie. "Ve ölecekmiş gibi göründüğünü de söylüyor."

"Ölecekmişim gibi hissettim," diye itiraf etti Cadderly, "ve katedral hakkında gördüğüm rüyalar bunun gerçek olduğuna inanmamı sağladı."

"Ama bu bir yıldan fazla süre önceydi," diye belirtti Cattibrie.

Cadderly yeniden başıyla onayladı.

"Cüce senin sanki gençleşir gibi göründüğünü söyledi," diye üsteledi Cattibrie. "Ve güçlenir gibi."

Cadderly'nin yüzündeki gülümseme kocamandı. Cadderly, Cattibrie'in Danica'nın iyiliğini gözettiğini anladı ve karısıyla aralarında olan derin dostluk rahibin kalbini ısıttı. "Hiçbir şeyden emin olamıyorum," dedi kadına, "ama cücenin gözlemleri doğru gibi görünüyor. Şimdi daha güçlüyüm, katedralin ilk tamamlandığı mamandan beridir çok daha güçlü ve enerjiğim." Cadderly elini kaldırdı ve kafasından birkaç tel saç kopardı.

Saçları çoğunlukla griydi, ama birkaç tane kum rengi tel de mevcuttu.

"Kahverengi saçlar," diye devam etti rahip. "Katedral tamamlandığında hepsi beyazdı, bembeyaz."

"Gençleşiyorsun!" diye haykırdı Cattibrie büyük bir heyecanla.

Cadderly uzunca, derince iç çekti ve sonra başını sallamadan edemedi. "Öyle gibi görünüyor," diye itiraf etti.

"Hiçbir şeyden emin olamıyorum," dedi, sanki düşüncelerini yüksek sesle dile getirmekten korkuyormuş gibi. "Yapabildiğim tek açıklama şu; bana gösterilen rüyalar —yaklaşan ölümüm hakkındaki rüyalar— ve Yükselen Ruh'un tamamlanışından sonra hissettiğim bitkinlik, Deneir'in prensiplerine ve buyruklarına olan sadakatimi sınamak içindi. Yeni katedraldeki ilk ibâdet

töreni biter bitmez ölmeyi bekliyordum ve hakikaten de, tören bittiğinde beni büyük bir bitkinlik sardı. Odama gittim —aslında beni oraya Danica ile Ivan taşıdı— ve gözlerimi bu dünyaya bir daha asla açmayacağımı düşünerek uyudum. Bunu kabul ediyordum." Duraksayıp gözlerini kapattı ve o kader gününü hatırladı.

"Ama şimdi," diye onu konuşmaya teşvik etti Cattibrie.

"Belki de Deneir beni ve sadakatimi sınadı," dedi Cadderly. "O sınavı geçmiş olabilirim ve böylece tanrım bana hayatımı bahşetmeyi seçmiş olabilir."

"Eğer o iyi bir tanrıysa, seçim yapılmış demektir," dedi Cattibrie sertçe. "Hiçbiriyi tanrı seni Danica'dan, ikizlerden ve..." Danica'nın sırrını açık etmek istemediği için duraksayıp dudağını ısırdı.

"Deneir bir iyilik tanrısıdır," diye eşit derecede kararlı bir ses tonuyla yanıtladı Cadderly. "Ama sen ölümlülerin meseleleri hakkında konuşuyorsun ve bizler Deneir'in iradesini veya usullerini anlayamayız. Eğer Deneir beni Danica'dan ve çocuklarımdan ayırırsa, bu onu esasında olduğu iyi tanrıdan daha aşağı bir şey yapmaz."

Cattibrie kafasını olumsuz anlamda salladı, hiç de ikna olmuş görünmüyordu.

"Biz insanların anlayabildiğinden daha yüksek anlamlar ve prensipler vardır," dedi Cadderly ona. "Deneir'in kendi ihtiyaçları ve taşanları için —ki onlar benimkilere ağır basarlar— nihai olarak doğru olanı yapacağına inanıyorum."

"Ama bunun doğru olmasını umut ediyorsun," dedi Cattibrie, ses tonu bu sözlerini bir ithama çevirerek. "Tekrar gençleşmeyi, hanımın kadar gençleşmeyi, hayatını onun ve çocuklarınızın yanında yaşamayı umut ediyorsun!"

Cadderly yüksek sesle güldü. "Bu doğru," diye en sonunda itiraf etti ve Cattibrie bundan memnun oldu.

Keskin drow kulaklarıyla dinleyen ve sadece ilgisinin yansını sırt çantasını hazırlama işine vermiş olan Drizzt de öyle.

Cattibrie ve Cadderly birbirilerine sarıldılar. Bundan sonra, artık o kadar da yaşlı görünmeyen yaşlı rahip Drizzt'in yanma gitti ve içtenlikle onun elini sıktı. "Bana ziyneti, yani şu kristal parçasını getir," dedi Cadderly. "Hep birlikte dünyayı onun şeytanlığından kurtarmanın bir yolunu buluruz.

"Babam da getir," diye devam etti Cadderly. "Yükselen Ruh'ta misafir olmaktan hoşlanacağını hissediyorum."

Drizzt, Cadderly'nin elini daha da sıkıca tuttu. Başaracağına inandığı için rahibe minnettardı. "Ziynet bana... bize," diye düzeltti, Cattibrie'a bakarak, "Carradoon'a yolculuk etmek için gerekli olan mazereti sunacaktır."

"Şimdi benim yapmam gereken yolculuk," dedi Cadderly ve bundan sonra iki dosttan ayrıldı.

Yalnız kaldıklarında birbirilerine hiçbir şey söylemediler, sadece yol için hazırlıklarını bitirmek için işe koyuldular.

Yuvaya giden yol için.

BÖLÜM 19

VE BÜTÜN DÜNYA ONLARIN

Revjak işin bu noktaya varacağını biliyordu. Berkthgar'ın diğer kabilelerden birisini baştan kurmak üzere Alageyik Kabilesi'nden ayrılmaya niyetli olmadığını fark ettiği anda bunun yaşanacağını tahmin etmişti.

İşte şimdi Revjak, halkının oluşturduğu bir çemberin içinde o yabani barbarla karşı karşıya durmaktaydı. Kabiledeki herkes ne olacağını biliyordu, ama bunun usulüne uygun bir şekilde, kadim törelere göre yapılması gerekliydi.

Berkthgar toplanan kalabalığın sessizleşmesini bekledi. Fısıltıların onun lehine olduğunu, tahta çıkışı konusundaki tartışmaların hız kazandığını bildiği için sabırlı olabiliyordu. En sonunda, Revjak'a birçok dakika gibi gelen sürenin ardından kalabalık sessizleşti.

Berkthgar kollarını göğe doğru kaldırdı ve ellerini iki yana açtı.

Arkasında, sırtına çaprazlama olarak asılı duran büyük kılıcı Bankenfuere uzanıyordu. "Meydan Okuma Hakkı'm talep ediyorum," diye ilan etti iri barbar.

Bir tezahürat koptu, Berkthgar'ın beklediği kadar büyük değildi, ama epey bir destekçisinin olduğunu kanıtlıyordu.

"Doğuştan gelen hangi hakla böyle bir şeyi talep ediyorsun?" diye resmi bir şekilde yanıtladı Revjak.

"Kan bağıyla değil," diye derhâl yanıtladı Berkthgar, "marifet yoluyla!" Genç adamın destekçilerinden yine tezahürat yükseldi.

Revjak kafasını salladı. "Eğer kan bağın meydan okumayı gerektirmiyorsa haklı bir gerekçen yok demektir," diye itiraz etti ve her ne kadar Berkthgar'ınkiler kadar yüksek sesli olmasalar bile onun destekçileri de haykırdılar. "Halka barış içinde ve güçlü bir şekilde liderlik ettim," diye sertçe sözünü bitirdi Revjak, ki bu çok doğru bir iddiaydı.

"Ben de öyle!" diye araya girmekte çabuk davrandı Berkthgar.

"Yurdumuzdan çok uzakta, Konaktaşı'nda. Halkımızı savaştan selamete çıkarttım ve yurdumuz olan Buzyeli Vadisi'ne yapılan yolculukta başı çektim!"

"Ki orada Alageyik Kabilesi'nin Kralı Revjak'tır," diye belirtti yaşlı adam, hiç tereddüt etmeden.

"Doğuştan gelen hangi hakla?" diye cevap istedi Berkthgar.

Revjak bir sorunla karşı karşıyaydı ve bunu biliyordu.

"Bir kral olmayan Kızıl Jorn'un oğlu Revjak'ın iddia edebileceği kan bağı var mı?" diye kurnazca sordu Berkthgar.

Revjak'ın buna verecek bir cevabı yoktu.

"O mevki sana verilmişti," diye devam etti Berkthgar, halkı için hiç yeni olmayan bir hikâyeyi anlatarak, fakat bu hikâyeye normalde bilindiğinden biraz farklı bir bakış açısı getirerek. "Sana hiçbir meydan okuma veya hak olmadan Beomegar oğlu Wulfgar tarafından verilmişti."

Kierstaad bu hadiseyi kenardan izlemekteydi. Genç adam, Berkthgar'm Wulfgar'ın adını kötülemek için bir karalama kampanyası başlatmasının esas sebebini işte o anda anlayıverdi. Eğer Wulfgar efsanesi barbarların gönlünde büyük bir yer tutmaya devam ederse, babasının kral olarak kalma iddiası hakikaten de güçlü olurdu. Ama eğer Wulfgar'ın adı lekelenirse...

"O krallığını, kan bağıyla, hakkıyla kral olan Heafstaag'dan almıştı," dedi Revjak. "Burada kaç kişi," diye sordu toplanan kalabalığa, "Beomegar oğlu Wulfgar'ın kralımız olduğu savaşı hatırlıyor?"

Birçoğu başlarıyla onayladı, bunların çoğu bunca yıldır Buzyeli Vadisi'nde kalan yaşlı kimselerdi.

"Ben de o savaşı hatırlıyorum," diye meydan okurcasına hırladı Berkthgar. "Ve Wulfgafm iddiasından şüphe etmiyorum, halkıma yaptığı iyiliklerden de. Ama senin de, tıpkı benim gibi kan yoluyla kazandığın

hiçbir hakkın yok ve ben yönetebilirim Revjak. Meydan Okuma Hakkı'nı talep ediyorum!"

Tezahüratlar hiç olmadığı kadar yüksekti.

Revjak oğluna bakıp gülümsedi. Berkthgar'm iddiasından kaçamayacağı gibi, bu iri adamı dövüşte yenemezdi. Berkthgar'a doğru döndü.

"Kabul edildi," dedi ve o anda, hem Berkthgar'm, hem de Revjak'ın takipçilerinden yükselen tezahüratlar kulakları sağır edecek gibiydi.

"Beş saat içinde, güneş ufuk çizgisinden yükselmeden önce," diye başladı Berkthgar.

"Şimdi," dedi Revjak beklenmedik bir şekilde.

Berkthgar, ne gibi bir numara yaptığını anlamaya çalışarak adamı inceledi. Normalde bir Meydan Okuma, onun iddia edildiği günün ilerleyen saatlerinde, iki dövüşçü de kendilerini zihinsel ve fiziksel olarak dövüşe hazırlama zamanı bulduktan sonra yerine getirilirdi.

Berkthgar mavi gözlerini kıstı ve bütün kalabalık beklenti içinde sessizleşti. İri adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Revjak'tan korkmuyordu, ne şimdi, ne de başka bir zaman. İri adamın eli yavaşça omzunun üzerinden geriye gitti, Bankenftıere'nin kabzasını kavradı ve devasa kılıcı kınından çekip çıkarttı. Silahın kını, Berkthgar onu kolayca çekip çıkartabilsin diye üst kısmının kenarından kesilmişti. Barbar ağır kılıcı hızla çekti ve göğe doğru kaldırdı.

Revjak da kendi silahını kaldırdı, ama gözlemci ve endişeli oğluna hiç de savaşa hazırmış gibi görünmüyordu.

Berkthgar, attığı her adımda Bankenftıere'nin dengesini tartarak, ihtiyatla yaklaştı.

Derken Revjak elini kaldırdı ve Berkthgar durup bekledi.

"Aramızdan kimler Revjak’ın kazanmasını umut ediyor?" diye sordu ve birçok sesten oluşan yüksek bir tezahürat koptu.

Bu sorunun, onun kendisine güvenini sarsmak için yapılmış bir numaradan ibaret olduğunu düşünen Berkthgar alçak sesle hırladı. "Peki kim Berkthgarı, Cesur Berkthgafı Alageyik Kabilesi'nin Kralı olarak görmek istiyor?"

Tezahüratlar çok daha yüksekti ve aradaki fark barizdi.

Revjak, tehditkâr bir hareket sergilemeden, bir elini yukarı kaldırmış ve baltasının kafasını aşağı eğmiş bir şekilde rakibinin yanma gitti.

"Müsabakanın sonucu belli oldu," dedi ve silahını yere bıraktı.

Bütün gözler şaşkınlıkla genişledi ve muhtemelen en çok genişleyen Kierstaad'ın gözleriydi. Bu şerefsizlikti! Barbarlar arasında korkaklık demekti!

"Seni mağlup edemem, Berkthgar," diye açıkladı Revjak, herkesin duyabilmesi için yüksek sesle konuşarak. "Sen de beni yenemezsin."

Berkthgar sertçe kaşlarını çattı. "Seni ikiye bölebilirim!" diye ilan etti, kılıcını öyle güçlü bir şekilde iki eliyle havaya kaldırdı ki, Revjak hemen orada ve o anda bunu yapmasını bekledi.

"Ve halkımız senin hareketlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda kalır," dedi Revjak sessizce. "Müsabakayı her kim kazanırsa kazansın, bir değil, iki kabileyle, hiddetle birbirinden ayrılan ve intikam isteyen iki kabileyle yüz yüze kalacak." Tekrar toplanan kalabalığa baktı ve tüm halkına seslendi. "Henüz bunu kaldırabilecek kadar güçlü değiliz," dedi. "On-Kasaba'yla ve geri dönen cücelerle dostluğumuzu güçlendireceksek, veya eski usullere döneceksek de bunu birlikte, tek vücut halinde yapmalıyız!"

Berkthgar'ın kaşları çatık bakışı aman vermiyordu. Artık anlamıştı.

Revjak onu dövüşte yenemezdi —bunu ikisi de biliyordu— bu sebeple kurnaz yaşlı adam meydan okumanın gücünü gasp etmişti. Berkthgar gerçekten de onu ikiye bölmek istiyordu, ama bu adama karşı nasıl olur da herhangi bir harekette bulunabilirdi?

"Tek vücut olarak," diye tekrarladı Revjak ve elini uzatıp rakibine bileğini kavramasını işaret etti.

Berkthgar'm öfkeden gözü döndü. Ayağını Revjak’ın yere bıraktığı baltasının altına kanca gibi taktı ve onu fırlatıp çemberin içinde döne döne uçmasını sağladı. "Seninki bir korkağın yolu!" diye kükredi. "Bunu bugün kanıtladın!" Berkthgar'm koca kolları yukan kalktı ve muzaffer bir tavırla genişçe iki yana açıldı.

"Benim kan yoluyla iddiam yok!" diye haykırdı Revjak, ilgileri üzerine çekerek. "Senin de! Kimin yöneteceğine ve kimin kenara çekileceğine halk karar vermeli."

"Bu müsabaka dövüşle yapılır!" diye karşılık verdi Berkthgar.

"Bu sefer değil!" diye tersledi Revjak. "Bütün kabile senin ahmak kibrinin sonuçlanna katlanacakken olmaz." Berkthgar, tekrar sanki saldıracakmış gibi bir hareket yaptı, ama Revjak ona aldınş etmedi ve kalabalığa doğru döndü. "Karar verin!" diye emretti.

"Revjak!" diye haykırdı bir adam, ama adamın sesi Berkthgar için haykıran genç savaşçılann gümbürtüsü altında boğulup kaldı. Buna karşılık olarak, genç savaşçılar da Revjak için haykıran büyük bir grup tarafindan bastınldı. Ve böylece, yükselen haykırışlarla birlikte bu devam etti. Birkaç kavga patlak verdi ve silahlar çekildi.

Bütün bunlar sırasında Berkthgar dik dik Reyjak'a baktı ve yaşlı adam onun yoğun bakışlanna karşılık verince Berkthgar sadece olanlara inanamayarak kafasını salladı. Revjak halkına karşı bu şerefsizliği nasıl yapabilmişti?

Ama Revjak yaptığı seçime inanıyordu. Ölmekten korkmuyordu, bundan asla korkmazdı, ama gerçekten de kendisiyle Berkthgar arasında yaşanacak bir dövüşün kabileyi ikiye böleceğine ve her iki gruba da zorluk getireceğine inanıyordu. Bu daha iyi olan yoldu, tabii işler kontrolden çıkmadığı müddetçe.

Ve şu anda o noktaya doğru ilerliyor gibi gözüküyorlardı. İki taraf da haykırmaya devam ediyordu, ama artık her bir haykınşla birlikte kılıçlar ve baltalar yükseliyor, açıktan açığa tehditler savruluyordu.

Revjak kalabalığı dikkâtle inceledi, kendisi için ve Berkthgafa verilen desteği ölçüp tarttı. Kısa süre içinde gerçeği anlayıp kabul etti.

"Durun!" diye emretti avazı çıktığı kadar bağırarak ve laf dalaşı yavaş yavaş kesildi.

"Tüm gücünüzle, kim Berkthgar için haykınyor?"

Büyük bir gümbürtü koptu.

"Peki Revjak için?"

"Dövüşmeyen Revjak için!" diye derhâl ekledi Berkthgar ve Jorn'un oğlu için yapılan tezahüratlar o kadar da yüksek sesli ve hevesli değildi.

"Öyleyse mesele halloldu," dedi Revjak, kalabalıktan çok Berkthgar'a. "Ve Alageyik Kabilesinin Kralı Berkthgar."

Berkthgar olan bitene inanmakta güçlük çekiyordu. Bu kurnaz yaşlı adamı alaşağı etmek istiyordu. Bu onun şan şöhret günü, ölüm dövüşünde zafer kazandığı gün olmalıydı, kabilelerin doğuşundan beri olduğu gibi.

Ama bunu nasıl yapabilirdi? Kendisini halkın lideri olarak ilan eden silahsız birisini nasıl öldürebilirdi?

"Akıllı ol, Berkthgar," dedi Revjak sessizce, ona yaklaşarak, zira şaşkına uğramış kalabalığın uğultusu hakikaten de çok gürültülüydü.

"Halkımız için gerçek yolu, geleceğimiz için en iyi olanı birlikte bulacağız."

Berkthgar onu kenara itti. "Kararlan ben vereceğim," diye yüksek sesle düzeltti. "Bir korkaktan tavsiye almaya ihtiyacım yok!"

Ondan sonra çemberin dışına çıktı ve en yakın destekçileri onun ardında sıra oluşturdu.

Teklifinin reddedilmesine alman, ama pek de şaşılmamış olan Revjak, halkı için doğru olanı yapmak üzere elinden geleni yaptığını düşünerek teselli buldu. Fakat adam kafasını kaldırıp, daha erkeklik çağına geçme merasimlerini yeni tamamlamış olan oğluna bakınca bu tesellinin pek faydası olmadı.

Kierstaad'ın yüzündeki ifade hayret, hatta utanç doluydu.

Revjak başını dik tuttu ve genç adamın yanına gitti. "Anla," diye emretti. "Tek yolu bu."

Kierstaad arkasını dönüp gitti. Mantığı ona babasının bugün sergilediği cesaretin gerçek olduğunu gösterebilirdi, ama mantık, genç adamın bilincinde pek az rol oynuyordu. Kierstaad utanç doluydu, gerçekten utanmıştı ve engin tundraya kaçmaktan başka hiçbir şey istemiyordu, yaşasın ya da ölsün.

Ki bunun pek bir önemi yok gibiydi.

Stumpet, Kelvin Yığınının en yüksek zirvesinde oturmaktaydı, ki burası ona çok kolay bir tırmanış gibi görünmüştü. Uyanıkken düşündüğü şeyler, tıpkı rüyaları gibi, artık dosdoğru güneye, Dünyanın Omurgası'nın kule gibi yükselen zirvelerine odaklanmıştı. Cücenin aklında şan şöhret ve zafer görüntüleri belirip duruyordu. Kendisini en yüksek dağın tepesinde dururken ve bütün dünyaya tepeden bakarken hayal ediyordu.

Bu görüntünün saçmalığı, tamamen mantık dışı oluşu, Stumpet Rakingclaw'un bilinçli düşüncelerine sızmayı başaramıyordu. Maruz kaldığı görüntüler sağanağı, hayaller yağmuru, normalde akılcı olan cücenin mantıklı düşüncelerini yıpratmaya başlamıştı. Stumpet'in mantığı hızla arzularına yenik düşüyordu, hem de esasen kendisine ait olmayan arzularına.

"Bekleyin geliyorum, yüksek zirveler," dedi cüce aniden, uzakta duran o dağlara seslenerek, "ve içinizden hiçbiri beni aşağıda tutacak kadar büyük

değil!"

İşte, yüksek sesle söylemiş, çizeceği yolu ilan etmişti. Derhâl eşyalarını toplamaya başladı, kendisini zirvenin kenarından aşağı bıraktı ve dağın temeline doğru bata çıka ilerlemeye başladı.

Sırt çantasında duran Crenshinibon neşeyle mırıldanmaktaydı.

Güçlü ziynetin, Stumpet Rakinclaw'u kendisini kullanan kişi yapmak gibi bir planı yoktu. Bilinçli kristal parçası, azar azar ona verdiği boş hayallere rağmen bu cücenin inatçılığını biliyordu. Daha da kötüsü Crenshinibon, Stumpet'in toplumdaki mevkiini biliyordu; Ruh Demircisi Moradin'in bir rahibesiydi. Ziynet, bu zamana kadar Stumpet'in tannsıyla iletişim kurma girişimlerini saptamayı başarmıştı, ama cüce er ya da geç o yüce mertebeye danışacak ve çantasında taşıdığı o "ısıtma sopasının" esas mahiyetini öğrenecekti.

Bu sebeple Crenshinibon onu cücelerden uzaklaşmak, Dünyanın Omurgası'nın yabanlık arazilerine kaçmak için kullanacaktı, ki orada kendisine sahip olması için bir trol veya bir dev, hatta bir ejderha bulabilirdi.

'Evet, bir ejderha,' diye umut etti Crenshinibon. Bir ejderhayla işbirliği yapmaktan memnun olurdu!

Böyle dileklerin farkında olmayan, hatta "ısıtma sopasının" dilekte bulunabileceğini dahi bilmeyen zavallı Stumpet, sadece dağ zirvesini fethetmeyi umursuyordu. Ve neden bunu umursadığından kendisi dahi emin değildi.

Berkthgar, hükümdarlığının ilk gecesinde Buzyeli Vadisi barbarlannın takip edeceği prensipleri ilan etmeye başladı. Bundan sadece on yıl evvelsine kadar, Wulfgar gelip de Heafstaag'i mağlup edene kadar yaşamış oldukları bir hayat tarzıydı bu.

On-Kasaba halkıyla olan bütün ilişkilerin kesilmesi emredildi ve Bruenor Battlehammer veya sakallı ırktan herhangi birisiyle konuşan bütün barbarlar ölüm hükmü giydi.

"Ve eğer cücelerden birisini tundrada yardıma muhtaç bir halde bulursanız," dedi Berkthgar, Kierstaad'a sanki adam dosdoğru kendisine bakıyormuş gibi geldi, "onu ölüme terk edin!"

O gecenin ilerleyen saatlerinde Kierstaad, yıldızlardan oluşan engin çardağın altında içi kan ağlayarak oturmaktaydı. Babasının o gün ikindi vaktinde ne yapmaya çalışmış olduğunu şimdi anlıyordu. Revjak Berkthgar'ı yenemezdi, bunu herkes biliyordu. Bu sebeple yaşlı adam, bütün barbarların yararına olacak uzlaşmacı bir yol çizmeye çalışmıştı.

Kierstaad, çoğunluk Berkthgar'ı desteklerken Reyjak'm tahttan çekilmesinin akıllıca, hatta cesurca bir iş olduğunu anlıyordu. Ama kalbinde, derinlerinde bir yerde, genç adam hâlâ babasının dövüşmek istememesinin utancını yaşıyordu.

Revjak’ın baltasını kaldırıp da Berkthgar'ın ellerinde ölmesinin daha iyi olacağına inanıyordu, ya da en azından kalbinin bir kısmı buna inanıyordu. Bu halklarının usulüydü, kadim ve kutsal töre buydu. Barbarların tanrısı, savaş tanrısı Tempus bugün Revjak hakkında neler düşünmüştü?

Ölüm sonrası hayatta Revjak gibi birisi, dürüst ve hak bir dövüşü reddeden birisi kendisine nasıl bir yer bulurdu?

Kierstaad kafasını ellerinin arasına aldı. Sadece babasının şerefi iki paralık olmakla kalmamıştı, aynı zamanda onun ve ailesinin şerefi de mahvolmuştu.

Belki de Berkthgafa sadakat yemini etmeli ve babasını reddetmeliydi. Bunca yıldır Konaktaşı'nda Kierstaad ile birlikte olan, açık tundrada ilk avını öldürdüğünde onun yanında bulunan Berkthgar böyle bir desteği memnuniyetle karşılardı. Hiç şüphesiz ki bunu, lider olarak mevkiinin güçlendirilmesi olarak görürdü.

Hayır. Ne kadar kızgın olursa olsun, babasını terk edemezdi. Eğer gerekirse Berkthgafa karşı silahlarını çeker ve ailesinin şerefini geri kazandırmak için ya adamı öldürür ya da onun ellerinde can verirdi.

Babasını yan yolda bırakmayacaktı.

Bu seçenek de genç adama saçma görünüyordu. Böylece Buzyeli Vadisi'nin engin çardağı altında oturdu. İçi kan ağlıyordu.

BÖLÜM 20

YOLCULUK ÜCRETİ

Mithril Salonu'ndan Derinsu'ya yaptıklan yolculuk sırasında hem Drizzt, hem de Cattibrie at sürme işinde oldukça hüner kazanmışlardı.

Ama bu altı yıl önceydi ve yoldaşların o zamandan beri sürdüğü tek şey dalgalar olmuştu. Kervan, Luskan'dan çıktıktan beş gün sonra Dünyanın Omurgası'nın batı perçemini döndüğü sıralarda, her ne kadar bacaklarında ve kalçalarında sızılar olsa bile, iki yoldaş da at üzerinde bir ritme girmeyi başarmıştı.

Vadiye vardıklarında, başı çekiyorlardı ve kervanın çok önündeydiler.

Vadiye varmışlardı!

Drizzt yavaşlaması için Cattibrie'a seslenmek üzereydi, ama en az drow kadar huşuyla dolmuş olan kadın, daha Drizzt ona talimat vermeye başlamadan önce dizginlere asılmıştı.

Yuvaya dönmüşlerdi. Gerçekten yuvalarına, ilk karşılaştıkları ve en önemli dostluklarını, hayatlarını kurup şekillendirdikleri o birkaç millik topraklara geri gelmişlerdi. Rüzgâr yemiş tundraya bakıp, kuzey ve doğudaki buzullardan esip gelen rüzgârların, yani vadiye adını veren

buzyelinin iniltisini ve aralıksız seslenişini işittikleri anda hatıraları zihinlerine bir sel gibi aktı.

Cattibrie Drizzt'e bir şeyler söylemek, derin ve anlamlı sözler konuşmak istiyordu. Drizzt de aynı arzuyu paylaşıyordu. Fakat ikisi de söyleyecek sözleri bulamadılar. Sırf Buzyeli Vadisi'nin manzarasını yeniden görmeleriyle birlikte büyük bir huşuyla dolmuşlardı.

"Haydi gel," dedi Drizzt en sonunda. Drow, omzunun üzerinden geriye, kendilerine yaklaşan altı arabalık kervana baktı. Sonra bakışlarını ileriye, Buzyeli Vadisi adındaki güzel ve muhteşem boş araziye çevirdi.

Kelvin Yığını görünmüyordu, hâlâ çok uzaktaydı ama urukta belirmesi uzun zaman almayacaktı.

Aniden drow, o dağı tekrar görmeyi deliler gibi ister oldu! O kayalıklı yükseltinin yamacında kim bilir kaç saat ve kaç gün geçirmişti?

Kim bilir kaç kere Kelvin Yığını'mn çıplak kayaları üzerinde oturup yıldızlara ve uzaktaki barbar kamplarının parıldayan ateşlerine bakmıştı?

Cattibrie'a harekete geçmesini söylemek üzereydi, ama kadın yine onun düşüncelerini paylaşıyor gibiydi. Zira daha Drizzt kendi atını hareket ettiremeden önce, Cattibrie atim mahmuzlayıp koşturmaya başlamıştı.

Derken Drizzt Do'Urden'in aklına başka bir şey daha geldi, Buzyeli Vadisi'nin başka bir hatırası. Kolcu içgüdülerinin burasının güvenli bir yer olmadığına dair ona yaptığı bir uyarıydı bu. Dünyanın Omurgası'nın en son köşesini dönmeleri onları yabani topraklara, acımasız tundra yetilerinin ve vahşi goblin kabilelerinin gezindiği bir diyara geri getirmişti.

Cattibrie'in bu anım çalmak istemiyordu, henüz olmazdı. Ama kadının bir kez daha onun düşüncelerim paylaştığım umuyordu.

Buzyeli Vadisi adındaki acımasız diyarda ihtiyatsız kimseler uzun süre hayatta kalamazdı.

O gün, ertesi gün ve şafaktan önceki erken saatlere kadar hiçbir sorunla karşılaşmadan büyük bir ilerleme kaydettiler. Bahar erimelerinden kalan çamurlar kurumuştu ve ayaklarının altındaki zemin sert, dümdüzdü.

Böylece arabaların tekerlekleri rahatça dönüyordu.

Güneş tam karşılarında yükselmiş, gözlerini yakıyordu, özellikle de Drizzt'in ışıksız Karanlıkaltt için tasarlanmış olan lavanta renkli gözlerim.

Yüzeyde yirmi yıldan uzun bir süre geçirdikten, Kılıç Sahili'nin parlak sularına altı yıl yelken açıktan sonra bile, Drizzt'in hassas gözleri yüzey ışığına tam anlamıyla uyum sağlayamamıştı. Fakat gözündeki acıya aldırış etmiyor, hatta onunla mutlu oluyor, aydınlık şafağı gülümsemeyle karşılıyor ve bu ışığı ne kadar yol kat etmiş olduğunun bir simgesi olarak görüyordu.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, güneş berrak güneydoğu göğüne yükseldiğinde ve önlerindeki ufuk çizgisi açıkça, mükemmel bir şekilde belirdiğinde, Drizzt'in iddia ettiği üzere, yuvalarına ait olan ilk gerçek manzarayı gördüler; Drizzt bunun Kelvin Yığmı'nm zirvelerindeki kristalimsi kardan yansıyan güneş ışığı olduğuna karar verdi.

Cattibrie bundan pek emin değildi. Kelvin Yığını o kadar yüksek bir dağ sayılmazdı ve önlerinde hâlâ iki günlük çetin bir yolculuk vardı. Fakat herhangi bir şüphesini dile getirmedi ve drowun haklı olduğunu umdu.

Yuvaya dönmek istiyordu!

Drizzt de öyle. Böylece tempoları arttı, o kadar hızlandılar ki arabaları daha da geride bıraktılar. En sonunda, mantıkları ve en öndeki arabanın sürücüsünden gelen kısa, öz bir sesleniş onlara görevlerini hatırlattı ve yavaşlamalarını sağladı. İkisi birbirine bakıp bilmiş bilmiş güldüler.

"Az kaldı," diye söz verdi Drizzt.

Tempoları hâlâ hızlıydı, kısa bir süre için. Derken, Drizzt etrafına bakınıp havayı koklayarak atını yavaşlatmaya başladı.

İşte bu Cattibrie'ın ihtiyaç duyduğu tek uyarıydı. Atını tırısa kaldırdı ve zemini taradı.

Her şey Drizzt'in gözüne normal görünüyordu. Zemin düz, kahverengi, gri ve kırılmamıştı. Sıradışı hiçbir şey göremiyor, sert zemindeki toynaklann "klip-klop" sesinden ve rüzgârın iniltisinden başka hiçbir şey duyamıyordu. Buzyeli Vadisi'nin yaz rüzgârının her zaman taşıdığı o nemli kokudan başka hiçbir koku almıyordu. Ama bunlar, drowun bineğinin üzerinde rahat oturmasını sağlamıyordu. Hiçbir işaret yoktu, fakat vadideki canavarlar söz konusu olduğunda durum hep böyle olurdu zaten.

"Ne buldun?" diye fısıldadı Cattibrie en sonunda.

Drizzt etrafına bakınmaya devam etti. Arabalarla aralarında yüz metre vardı ve aradaki mesafe hızla kapanıyordu. Yine de ne Drizzt'in gözleri, ne keskin kulakları, hatta ne de koku alma duyusu ona bir şey söylüyordu Ama o savaşçı içgüdüsü, o altıncı his bunun böyle olmadığını, kendisinin ve Cattibrie'ın bir şeyi gözden kaçırdığını, bir şeyi atlamış olduklarını biliyordu.

Drizzt oniks heykelciği kesesinden çıkarttı ve hafifçe Guenhwyvar'a seslendi. Duman bulutu büyüyüp panter şeklini alırken, drow, Cattibrie'a yayını hazırlamasını —ki kadın çoktan bunu yapmaya başlamıştı— ve kendisi sol tarafa giderken onun arabalara doğru sağ kanadı koruyarak geri gitmesini işaret etti.

Genç kadın başıyla onayladı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, savaşçı içgüdüleri ona hazır olmasını haykırıyordu. Taulmaril'e bir ok yerleştirmişti, bir eliyle silahı rahatça tutuyor, diğeriyle de atını yönlendiriyordu.

Guenhwyvar tundraya kulaklarını geriye yatırmış bir halde geldi.

Drizzt'in kısık ses tonu ve inanılmaz içgüdüleri sayesinde etrafta düşmanların olduğunu anlamıştı. Kedi önce Cattibrie'a, sonra da solda duran Drizzte baktı. Bunun ardından, ikisinin de yardımına koşmaya hazır bir şekilde sessizce ortadan ilerlemeye başladı.

Öncü muhafızlarının hareketlerini ve panterin varlığını fark eden lider sürücü, arabasını yavaşlattı ve tüm kervana durmasını söyledi. Drizzt bir palasını havaya kaldırdı ve onların durmasına onay verdiğini işaret etti.

Artık sağ tarafta bulunan Cattibrie, düşmanı ilk tespit eden kişi oldu.

Toprağın içine gömülmüştü ve sadece bir delikten dışarı uzanan kahverengi, kıllı kafasının tepesi görünüyordu. Bu bir tundra yetişiydi, yani Buzyeli Vadisi'ndeki en vahşi avcı. Yazın kılları kahverengi olan ve kışın kar beyazı rengine bürünen tundra yetileri, kamuflaj ustaları olarak bilinirdi. Cattibrie başını sallayarak bu görüşe hak verdi, hatta neredeyse bu yaratıkların hünerini takdir edecekti. Hiç de acemi olmayan Cattibrie ve Drizzt, bineklerini bu yaratıkların hemen yanından geçirmiş ve tehlikenin farkına varmamışlardı. Genç kadın, burasının Buzyeli Vadisi yani en küçük hatayı dahi affetmeyen acımasız bir yer olduğunu derhal kendisine hatırlattı.

'Ama bu sefer hatayı yeti yaptı,' diye sertçe karar verdi Cattibrie, yayını kaldırarak. Bir ok hızla uçtu ve tehlikeden haberdar olmayan hayvanın tam ensesinde patlayıverdi. Yaratık ileri doğru yalpaladı, şiddetle geri savruldu ve ölerek deliğinin içine yığılıp kaldı.

Yarım saniye sonra, buna benzer çukurların içinden yarım düzine yeti dışarı sıçradığında sanki zemin infilak ediyormuş gibi göründü. Güçlü, sert kıllı yaratıklardı. İnsan ile ayı karışımı gibi görünüyorlardı —ve hakikaten de, Buzyeli Vadisi barbar kabilelerinin atadan kalma bilgileri onların tam olarak bu olduğunu söylüyordu Drizzt ile Cattibrie'in gerisinde, kanatları koruyan ikilinin tam ortasında duran Guenhwyvar, bir yaratığa tüm hızıyla bodoslama girişti.

Hayvanı gerisin geri çukurunun içine düşürdü ve hızını alamayarak kendisi de onun hemen ardından içeri daldı.

Yeti, kediyi boğazlayıp canını almayı düşünerek bütün gücüyle kavradı, ama Guenhwyvar'm güçlü arka bacaklan yaratığı pençeledi ve onu kontrol altında tuttu.

Bu sırada, Drizzt atını dört nala koşturdu, hızla dönen bir yetinin yanından süratle geçti ve bineğine güçlü bacaklarıyla sıkıca tutunarak

palalarıyla çifte darbe indirdi.

Kan revan içinde kalan yaratık, itiraz içinde kükreyip uluyarak devrildi ve ikinci bir yetinin üzerine çullanmakta olan Drizzt ona daha fazla aldırış etmedi. İkinci yeti onun için hazırdı, hatta daha da kötüsü, atı için de hazırdı. Yetilerin dört nala hücum eden atlan durdurabildiği ve bunu yaparken hayvanlann boynunu kırdığı bilinirdi.

Drizzt bu riski göze alamazdı. Hücum yönünü yetinin sol tarafına doğru değiştirdi, sonra bir bacağını semerinin öbür tarafına geçirerek, süratle giden bineğinden aşağı atladığı anda koşmaya başladı. Tılsımlı ayak bileklikleri ayaklannı birkaç hızlı adımda kontrol etmesini sağladı.

Şaşkına dönen yetinin yanından çılgın, kesip biçen bir karaltı halinde geçip gitti ve vuramayacak kadar uzaklaşmadan önce birçok acımasız darbe indirmeyi başardı. İşi biç de bitmiş gibi görünmeyen yetinin kendisini takip etmek için döndüğünü bilen Drizzt koşmaya devam etti.

Kendisiyle yaratık arasındaki mesafeyi yeterince açtıktan sonra geri döndü ve bir hızlı geçiş daha yapmak için açısını ayarladı.

Derken Cattibrie da atını dört nala hücuma kaldırdı. Sabit durabilmek için bacaklarını kullandı, semerin üzerinde öne doğru eğildi ve kendisine en yakın olan yaratığı nişan aldı.

Atış yaptı ve hedefi kaçırdı, ama derhâl başka bir ok daha çekip hazırladı ve tekrar ateş edip yetiyi kalçasından vurdu.

Yaratık okun hızıyla savruldu ve bir daire çizerek bir ok daha yedi.

Sonra kendisine yaklaşan kadınla yüzleşmek için döndüğünde başka bir ok göğsünde patladı. Cattibrie ona yaklaşırken yaratık inatla hâlâ ayaktaydı. Doğaçlama yapmaya yatkın olan kadın Taulmaril'i semerin çıkıntısına astı ve net olarak seçilmeyen tek bir hareketle muhteşem kılıcı Khazid'hea'yı çekti.

Cattibrie hızla yetinin yanından geçti. Bu sırada aşağı doğru bir kavisle kılıcı savurdu ve Khazidrıea'nın keskin kenarı ölen yaratığın kafatasına

gömülerek işi tamamladı. Yaratık yere devrildi ve beyni kafatasından dışarı, kahverengi araziye döküldü.

Cattibrie ölen yaratığın hemen yanından geçti, kılıcını kınına geri taktı ve Taulmaril ile beşinci atışını yaptı. Bu seferki ok, sıradaki yaratığın omzuna saplandı ve kolunun işe yaramaz hale gelip sarkmasını sağladı.

Yaralı yetinin ötesine bakan Cattibrie, öndeki arabaya en yakın duran son yetiyi gördü. Aynı zamanda, bir düzine sert savaşçıdan oluşan kervan muhafızlarının savaşa yetişmek için hızla at sürdüğünü de fark etti.

"Bu bizim savaşımız," dedi kadın sessizce, kararlı bir tonla. Yaralı yetinin üzerine hücum ederken Taulmaril'i bir kez daha semerine taktı ve Khazid'hea'yı çekti.

Hâlâ dar deliğin içinde olan Guenhıvyvar, güçlü pençelerinin kendisine avantaj sağladığını gördü. Yeti ısırmaya çalışıyordu, ama panter daha hızlıydı ve boynu daha esnekti. Guenhwyvar yetinin çenesinin altına doğru dalış yaptı ve dişleri yaratığın kıllı boynunun üzerine kapanıverdi.

Pençeleri tırmıklamaya devam edip yetinin hatırı sayılır silahlarını kontrol altında tutarken ölümcül çenesi sıkıca kapanıp hayvanı boğdu.

Yeti dövüşmeyi kestiği anda, panter küçük delikten dışarı çıktı.

Guenhwyvar sola ve sağa, Drizzt ve Cattibrie'a baktı. Kükredi ve sola, durumun çok daha tehlikeli göriindüğü tarafa doğru depara kalktı.

Drizzt, yaraladığı yetiye hücum ediyordu, ama aniden durdu ve onun hücumuyla yüzleşemeye hazır olan yetinin hamlesini yapmasına sebep oldu. Yaratık haddinden fazla öne uzanmıştı. Drowun palaları sert ve hızlı bir şekilde savrulup yetinin ellerini kesti ve birkaç parmağını kopartı.

Yeti uludu ve kollarını vücuduna doğru çekti. İmkânsız derecede hızlı olan Drizzt onları takip etti, Parıltı'yla yetinin üst koluna vurdu ve diğer kılıcıyla aşağıya, yaratığın beline başka bir darbe indirdi. Sonra Drizzt, daha yaratık karşılık veremeden önce atik bir şekilde yana doğru çekilip yetinin uzanabileceği mesafenin ötesine çıktı.

Yeti aptal bir yaratık değildi —özellikle de dövüş söz konusu olduğunda — ve rakibinin kendisinden üstün olduğunu anlamıştı. Kaçmak için döndü ve her insana ya da her elfe fark atabilecek nitelikteki uzun adımlarıyla koşmaya başladı.

Ama Drizzt tılsımlı ayak bilekliklerini takmıştı ve yaratığı kolayca yakaladı. Yetinin arkasına ve daha sonra yanma gelip art arda darbeler savurdu ve pis, sert kıllı kürkü akan kanlarla birlikte parlak kırmızı rengine çevirdi. Kolcu, tundra yetilerinin doğasını biliyordu, onların basit hayvan avcıları olmadığını da biliyordu. Bunlar yemek için olduğu kadar eğlence için de öldüren vahşi canavarlardı.

Bu sebeple onu takibe devam etti, kaçmasına izin vermeyecekti.

Yaratığın kendisine vurmak için yaptığı zayıf girişimlerden kolayca kurtuluyor ve kendi acımasız darbelerini arka arkaya indiriyordu. En sonunda yeti durdu ve dönerek çaresiz bir şekilde rakibine hücum etti.

Drizzt de palalarını uzatıp hücum etti. Bir tanesiyle yetinin boğazını deşti ve diğerini göbeğine sapladı.

Çevik Drizzt, tökezleyen yetinin uzanmış kolunun hemen altından öbür tarafa geçti. Drow kayarak durdu ve kılıçlarını sertçe yetinin sırtına vurdu, ama yaratık çoktan düşüşe geçmiş, çoktan mağlup edilmişti. Toprak zemine yüzükoyun devrildi.

Şimdi geri kalan son yara almamış yetiye varmak için Cattibrie ve kolunu yaraladığı yeti arasında bir yarış başlamıştı.

O yarışı Cattibrie kazandı ve yeri işe yarayan koluyla kendisine doğru uzanırken sert bir kesik attı. Keskin Khazid'hea o kolu net bir şekilde kesti ve omzundan koparttı.

Yeti gözü dönmüş bir şekilde savrulmaya başladı, dönüp durdu ve yarasından kanlar fışkırarak yere yığıldı.

O gözü dönmüş saldırıya yakalanmak istemeyen ve dövüşün henüz kazanılmadığını bilen Cattibrie yaratıktan hızla uzaklaştı. En son yetinin

hücumuyla yüzleşmek için tam zamanında döndü ve kılıcım ileri uzatıp kendisini hazırladı.

Yaratık kollanın iki yana açıp ileri doğru uzatmış bir halde saldırdı.

Khazid'hea yaratığın göğsüne saplandı, ama yetinin kuvvetli kolları Cattibrie'ın omuzlannı kavradı ve vücut devinimiyle genç kadını geriye ittirdi.

Geriye doğru uçup düşen Cattibrie, iki yüz elli kiloluk bir yetinin üzerine çökmesinin tehlikesini fark etti. Derken kendisinin halen düşmekte olmasına karşın, hızla sıçrayarak gelen Guenhwyvar sebebiyle, düşüp yönü değişen yeti aniden gitmişti.

Cattibrie zemine sertçe çarptı, çarpışma şiddetini biraz hafifletmek için yuvarlandı ve sonra tekrar ayağa kalktı.

Fakat, Guenhwyvar'ın çoktan ölmüş olan yetinin boğazına kenetlediği dişleriyle birlikte dövüş sona ermişti.

Cattibrie kafasını kaldırıp baktı ve kervan muhafızlarının yüzünde belirmiş olan hayret dolu, boş bakışları gördü.

Sadece birkaç dakika içinde altı tane tundra yetisi öldürülmüştü.

Adamlar atlarını çevirip, olanlara inanamayarak başlarını çevirip uzaklaşırken Cattibrie gülümsemesini tutamadı, tabii kadının yanına gelen Drizzt de öyle.

Cadderly'ye bakılırsa, onların kervana dahil olmasında başlıca neden Drizztin bir savaşçı olarak edindiği şöhretiydi. Şimdi önce, o şöhretin bütün Luskan tüccarları arasında yayılacağını fark etti.

Şöhreti yayılacaktı, tabii srradışı drowun kabul görmesi de öyle.

Kısa süre sonra dostlar tekrar bineklerinin üzerine çıkıp geçtiler.

"Benim sayım üç," diye kayıtsız bir şekilde belirtti Cattibria.

Kadına bakan Drizzt'in lavanta renkli gözleri kısıldı. Bunu, tanımıştı. Bunu macerayla dolu günlerinde sık sık Wulfgar ile ve en çok Bruenor ile oynarlardı.

"İki buçuk," diye düzeltti Drizzt, en son yaratığın öldürülüşünde panterin oynadığı rolü hatırlayarak.

Cattibrie da aynı hesabı hızla yaptı ve her ne kadar en sonu Guenhwyvar daha ona yetişemeden önce ölmüş olduğuna emindi, drowun bu fikrini kabul etmekte hiçbir zarar olmadığına karar vermişti bile

"İki buçuk," diye yanıtladı, "ama seninki sadece iki!"

Drizzt kahkahasını gizleyemedi.

"Ve kedininki ise sadece bir buçuk!" diye ekledi Cattibrie, palarını üstün bir tavırla şıklatarak.

Yanlarında koşan Guenhwyvar hırladı ve hem Drizzt, hem de Cattibrie akıllı panterin her sözü anladığını tahmin ederek°rr kahkaha patlattılar.

Kervan, başka bir hadise yaşanmadan Buzyeli Vadisi'nde yoluna devam etti ve tasarladıklan zamandan çok önce, diyardaki en önemli pazar yeri ve bu bölgeye adını veren on kasabanın en büyüğü olan Bryn Shander'a vardılar. Bryn Shander, alçak tepelerin üzerine daire tasarımla insa edilmiş surlu bir sehirdi.

Kızılsular göllerinin oluşturduğu üçgenin tam merkezindeydi. Bryn Shander, on kasaba arasında, On-Kasaba ekonomisinin bel kemiğini teşkil eden balıkçı filolarına sahip olmayan tek şehir olmasına rağmen, diğerleri arasında en gelişmişiydi. Zanaatkarların ve tüccarların yuvası; bu bölgedeki siyasi mekanizmanın merkeziydi.

Drizzt orada pek dostça karşılanmadı, hatta kapı muhafızlarına resmi olarak takdim edildikten ve içlerinden birisi drow kolcuyu çocukluğundan hatırladığını itiraf ettikten sonra bile. Fakat Cattibrie hoş karşılandı ve buyur edildi, özellikle de babası vadiye geri döndüğü ve bütün şehir, cüce madenlerinden gelecek kıymetli metallerin heyecanı içinde olduğu için.

Kervan tüccarları için çalışma süresi sona erdiğinden dolayı, Drizzt Bryn Shander'a girmeyi bile düşünmüyordu. Bunun yerine dosdoğru kuzeye, cüce vadisine yollanmayı planlıyordu. Şehir kapılarının içinde kervan liderleriyle hesaplarını kapatamadan önce, Bryn Shander Sözcüsü Cassius'un Cattibrie ile görüşmek istediği haberi geldi.

Üzeri uzun yolculuğun tozu kiriyle kaplı olsa ve rahat bir yatağa kendisini atmaktan başka hiçbir şey istemese bile, Cattibrie bunu reddedemedi, fakat Drizzt'in de kendisine eşlik etmesi konusunda ısrar etti.

"İyi gitti," diye belirtti genç kadın, o günün, ilerleyen saatlerinde Drizzt ile beraber sözcünün konağından dışarı çıktıklarında.

Drizzt buna karşı çıkmadı. Gerçekten de Drizzt'in umduğundan çok daha iyi gitmişti, zira Cassius, Drizzt Do'Urden'i gayet iyi hatırlamış ve drowu beklenmedik bir şekilde güler yüzle karşılamıştı. Ve şimdi Drizzt Bryn Shander sokaklarında açıkça dolaşıyordu. Bir sürü meraklı bakışın odağı oluyor, ama açıktan açığa hiçbir husumetle karşılaşmıyordu.

Birçoğu, özellikle de çocuklar onu işaret edip fısıldaşıyordu ve Drizzt'in keskin kulakları birkaç kez "kolcu" ve "savaşçı" kelimelerini yakalamıştı.

Bu kelimeler her zaman saygıyla söyleniyordu.

Yuvaya dönmek hoş bir şeydi, o kadar hoştu ki, Drizzt neredeyse kendisini buraya getiren umutsuz arayışı unutacaktı. En azından kısa bir süre için, drowun Errtu ve kristal parçasını düşünmesi gerekmiyordu.

İkisi kapıya ulaşmadan önce, Bryn Shander sakinlerinden başka birisi isimlerini haykırarak ve onlara doğu koşarak geldi.

"Regis!" diye haykırdı Cattibrie, dönüp bir metre on santim boyundaki buçukluğu görerek. Uflayıp puflayarak koştururken kıvırcık, kahverengi saçlan ve gereğinden fazla iri olan göbeği hoplayıp zıplıyordu.

"Beni ziyaret etmeden gidiyordunuz yani?" diye haykırdı buçukluk, en sonunda ikiliye yetişerek. Derhâl, kendisine söyleyecek söz bulamayan Cattibrie tarafından kucaklanarak havaya kaldırıldı. "Eski dostunuza 'hoş

bulduk' demek yok mu?" diye sordu Regis, ayaklarının üzerine geri indiğinde.

"Senin Bruenor ile birlikte olacağını düşündük," diye dürüstçe açıkladı Drizzt ve Regis hiç alınmamıştı, zira bu açıklama basitti ve gerçekten inanılır nitelikteydi. Eğer Drizzt ile Cattibrie, buçukluğun Bryn Shander'da olduğunu bilselerdi dosdoğru onu görmeye giderlerdi.

"Zamanımı madenler ve şehir arasında ikiye böldüm," diye açıkladı Regis. "Birisinin tüccarlar ve senin huysuz baban arasında elçilik yapması gerekli!"

Cattibrie ona tekrar sarıldı.

"Akşam yemeğini Cassius'la yedik," dedi Drizzt. "Görünüşe bakılırsa On-Kasaba'da pek fazla değişen bir şey yok."

"Tabii insanların çoğu dışında. Vadideki durumu bilirsiniz. Çoğu ya uzun süre kalmaz ya da uzun süre yaşamaz."

"Bryn Shandefı hâlâ Cassius yönetiyor," diye belirtti Drizzt.

"Ve Caer-Dineval için de Jensin Brent sözcülük yapıyor," diye neşeyle bildirdi Regis. Bu, yol arkadaşları için iyi bir haber oldu, zira Jensin Brent, Akar Kessel ve kristal parçasına karşı yapılan Buzyeli Vadisi savaşının kahramanlarından birisiydi, ikisinin de tanıdığı en mantıkli politikacılar arasındaydı.

"İyinin yanında kötüsü de var tabii," diye devam etti Regis, "zira Kemp hâlâ Targos'ta."

"Kaba ork soyu," diye sessizce yanıtladı Cattibrie.

"Her zamankinden daha da kaba," dedi Regis. "Berkthgar da geri döndü."

Drizzt ile Cattibrie başlarıyla onayladılar. İkisi de bu yönde söylentiler işitmişti.

"Revjak ve Alageyik Kabilesi'ne katıldı," diye açıkladı buçukluk.

"Onlar hakkında pek az haber alıyoruz."

Buçukluğun ses tonu, bu hikâyede daha fazlasının olduğunu iki dosta açık etti.

"Bruenor Revjak'ı ziyaret etti," diye itiraf etti Regis. "Pek iyi gitmedi."

Drizzt, Revjak'ı tanıyor ve bilge adamın kalbini iyi biliyordu.

Berkthgar'ı da iyi tanıyordu ve dramın görünen problemlerin kaynağını tahmin etmesi uzun zaman almadı.

"Berkthgar, Bruenor'u asla affetmemiş," dedi Regis.

"Yine çekiç meselesi," dedi tepesi atan Cattibrie.

Regis hiçbir açıklama sunamadı, ama Drizzt hemen orada ve o anda barbarları kendisinin de bir ziyaret etmesi gerektiğine karar verdi. Berkthgar soylu ve güçlü bir savaşçıydı, ama epey inatçı olabiliyordu ve drow, eski dostu Revjak'ın biraz desteğe ihtiyaç duyabileceğini düşünüyordu ama bu, başka bir güne bırakılması gereken bir işti. Drizzt ile Cattibrie, geceyi Regis'in Bryn Shander'daki evinde geçirdiler ve ertesi gün üçü, sabahın erken saatlerinde yola koyulup kuzeye, yani cüce madenlerine doğru hızlı bir tempo tutturdular.

Madenlere öğle vaktinden evvel vardılar ve vadiden aşağı inerlerken, burada büyümüş olduğu için heyecanlanan Cattibrie liderliği Regis'ten aldı. Genç kadının tanıdığı topraklarda bir rehbere ihtiyacı yoktu.

Dosdoğru cüce tesisinin ana girişine gitti ve hiç tereddüt etmeden içeri daldı. Alçak kapı çerçevesinin altından geçerken öyle rahat bir şekilde eğildi ki, sanki bu mekânı asla terk etmemiş gibiydi.

Loşça aydınlanmış koridorlarda koşturdu. Karşılaştığı her cüceyle birlikte duraksadı, Cattibrie ile Drizzt'in döndüğünü fark edince sakallı halkın yüzleri aydınlanıyordu. Birbirilerine söyledikleri sözler kibar, ama çok kısaydı. Cüceler iyi dileklerini sunuyor ve Cattibrie ya da Drizzt Bruenor'u nerede bulabileceklerini soruşturuyordu.

En sonunda Bruenofun çalıştığı söylenen odaya geldiler. İçeride metale çarpan çekicin sesini işittiler, cüce demir dövüyordu, ki bu son on yılda, yani Aegis-fang'in yapımından beri pek nadiren görülmüş bir hadiseydi.

Cattibrie kapıyı açtı. Bruenor'un sırtı ona dönüktü, ama bunun o olduğunu gürbüz omuzlarından, alev kırmızısı saçlarından ve bir boynuzu kırık olan miğferinden anladı. Çekicinin gürültüsü ve hemen yanındaki ocağın kükreyişinden dolayı onların odaya girdiğini işitmemişti.

Üçü, hiçbir şeyin farkında olmayan cücenin yanına yürüdü ve Cattibrie omzuna hafifçe vurdu. Cüce, yarı yarıya dönerek ona şöyle bir bakış attı.

"Defol git!" diye homurdandı. "Görmüyor musun şunu tamir..."

Bruenor'un sözleri derin bir yutkunuşla kesiliverdi. Sanki bakmaya çekiniyormuş, sanki hızla attığı bakışın kendisini kandırmış olmasından korkuyormuş gibi uzun süre dosdoğru ileri baktı.

Sonra, kızıl sakallı cüce döndü. Kızının ve en yakın dostunun altı uzun yılın ardından onun yanma geri döndüğünü gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Çekicini kendi ayağının üzerine düşürdü, ama bunu fark etmeden hızla ileri, uzandı ve hem Cattibrie'a hem de Drizzt'e öyle sıkı sarıldı ki, dostlar güçlü cücenin omurgalarını kıracağını sandılar.

Bruenor yavaş yavaş Drizzt'i bıraktı ve Cattibrie'a daha da sıkıca sarıldı, bu sırada üst üste, "Kızım," diye mırıldanıyordu.

Drizzt Guenhwyvafı astral yuvasından çağırma fırsatını değerlendirdi ve cüce en sonunda Cattibrie'ı bırakır bırakmaz panter onu altına alıp dümdüz yere serdi ve muzaffer bir edayla üzerinde durdu.

"Lanet kediyi tepemden al!" diye kükredi Bruenor, ki Guenhwyvar buna cevaben cücenin yüzünü baştan aşağı yaladı.

"Ah, seni aptal kedi," diye söylendi Bruenor, ama sesinde hiçbir hiddet tınısı yoktu. İki, hayır üç dostu geri döndüğünde nasıl hiddetli olabilirdi ki?

Ve o hiddet, tabii eğer varsa, Drizzt, Cattibrie ve Regis'ten yükselen kahkahalara nasıl dayanabilirdi. Yenilgiyi kabul eden Bruenor kafasını kaldırıp kediye baktı ve sanki Guenhwyvar da gülümsüyor gibiydi.

Beş yoldaş o günün geri kalan kısmını, gecenin ilerleyen saatlerine kadar hikâyeler anlatarak geçirdiler. Mithril Salonu'nu Gandalugün ellerine bırakıp buzyeli Vadisi'ne dönme kararlarını hızlıca tekrarlamaktan gayrı Bruenor ile Regis'in anlatacak pek az şeyi vardı.

Bruenor bu seçimini —onun seçimiydi, zira Regis sadece onu takip etmişti— asla tam olarak açıklayamıyordu, ama Drizzt bunu yapabilirdi.

Wulfgar'ı kaybetmekten duyduğu kederi ve kara elflere karşı kazandığı zaferin sevinci en sonunda dindiğinde, Bruenor da tıpkı Drizzt ve Cattibrie gibi huzursuzlaşrnıştı. Kızıl sakallı cüce yaşlıydı, iki yüz yaşını aşmıştı, ama cüce ırkının standartlarına göre çok yaşlı sayılmazdı. Henüz bir yere yerleşip hayatinin geri kalan kısmında mutlu mesut yaşamaya hazır değildi.

Gandalug'un Mithril Salonuna geri dönüşüyle birlikte Bruenor, bir kez olsun, sorumluluklarını unutup kendi hislerini düşünme imkânı bulmuştu.

Drizzt ile Cattibrie'ın hakkında konuşacakları çok daha fazla şeyleri vardı; Kaptan Deudermont ile birlikte Kılıç Sahili'nde korsan avı hikâyelerini anlattılar. Bruenor da kaptanla denize açılmıştı, fakat Regis adamı tanımıyordu.

Ve ikisinin anlatacak birçok hikâyesi vardı! Savaş üstüne savaş, heyecan verici takipler, çalan müzik ve her zaman durduğu yüksek yerden düşmanın sancağını görmeye çalışan Cattibrie. Fakat son birkaç hafta içinde yaşanan hadiselere geldiklerinde Drizzt hikâye anlatmayı beklenmedik bir şekilde kesiverdi.

"İşte böyle," dedi drow. "Ama öyle zamanlar bile boş bir eğlence halini alabiliyor. İkimiz de yuvaya dönme ve ikinizi bulma vaktinin geldiğini anladık."

"Bizi nerede bulacağınızı nereden bildiniz peki?" diye sordu cüce.

Drizzt bir anlığına kekeleyerek bir cevap verdi. "Şey, yuvaya dönme vaktinin geldiğini nasıl anladıysak bunu da öyle bildik," diye yalan söyledi. "Luskan'da bazı cücelerin şehirden geçtiğini ve Buzyeli Vadisi'ne doğru gittiğini işittik. Söylentiler, Bruenor Battlehammerm da onlar arasında olduğu yolundaydı."

Bruenor başıyla onayladı, fakat dostunun gerçeği söylemediğini ya da en azından gerçeğin tamamını söylemediğini biliyordu. Bruenor'un grubu kasıtlı bir şekilde Luskan'dan uzak durmuş ve oradaki halk onların yürüyüşünden haberdar olsa bile, Dnzzt'in az önce iddia ettiği gibi "şehrin içinden geçmemişlerdi." Fakat zamanı gelince Drizzf in gerçeğin tamamını kendisine anlatacağından emin olan kızıl sakallı cüce hiçbir şey söylemedi.

Drizzt ile Cattibrie'ın hikâyeleri de tamamen anlatıldığı ya da en azından bu konuşmada anlatılacağı kadarı anlatıldığı için grup bir süre sessizleşti. Regis koridora çıktı ve birkaç saniye sonra geri dönüp güneşin doğu göğüne yükselmiş olduğunu haber verdi.

"İyi yemek ve sıcak yataklar!" diye ilan etti Bruenor ve böylece ayrıldılar. Drizzt Guenhwyvar'ı yuvasına yolladı ve dinlenir dinlenmez onu geri çağıracağına söz verdi.

Kısa uykudan sonra birbirilerine gülümseyerek tekrar bir araya geldiler ve muhabbete devam ettiler —tabii on saatten azını çok kısa olarak değerlendiren Regis dışında. Fakat Drizzt ile Cattibrie maceralarının son birkaç haftası hakkında hiçbir şeyi açık etmediler ve sevgili dostuyla biricik kızma güvenen Bruenor bu konuyu üstelemedi.

En azından o kısa zaman içinde bütün dünya parlak ve sorunsuz gibi görünüyordu.

BÖLÜM 21

HER NE ZAMAN

Drizzt düz ve yana yatmıs bir kayanın gölgesinde arkasına yaslandı ellerini başının arkasında kavusturdu, gözlerini kapadı ve alışılmadık derecede sıcak olan —zira yazın ortasında bile Buzyeli Vadisi'nde hava pek sıcak olmazdı— günün tadını çıkarttı.

Cüce madenlerinin girisinden çok uzakta olmasına rağnıen Drizzt tehlikeye hazır olmayısından korkmuyordu, zira Guenhwyvar da yanına kıvrılmıstı. Drow tam uykuya dalmak üzereyken panter kulaklarını geri yatırarak kısık bir sesle hırladı.

Drizzt doğrulup oturdu, fakat derken Guenhwyvar sakinleşti hatta tembelce kendisini yere bıraktı ve Drizzt gelen kisinin bir tehdit olusturmadığını arıladı. Birkaç saniye sonra Cattibrie patikadaki bir virajı döndü ve dostlarına katıldı. Drizzt onu gördüğüne memnun oldu. Onu gördüğüne her zaman memnun olurdu, ama derken kadının yüz hatlarında beliren sıkkın ifadeyi fark etti.

Kadın yürüyüp geldi ve kayanın üzerine, kara elfin yanına oturdu

“Onlara söylememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi derhâl, bu muammayı sonlandırarak.

Drizzt, kadının tam olarak neden söz ettiğini anladı. Bruenor'a maceralarını anlattıklarında, son zamanlardaki hikâyeleri sekillendiren Drizzt, yalnızca Drizzt olmustu. Cattibrie ise onunla isbirliği edip sessiz kalmıstı. Babasına yalan söylemekten rahatsızdı. Drizzt de öyle idi, fakat onları vadiye getiren hadiseleri Bruenor'a arılatmak için ona ne söyleyebileceğinden emin değildi. Gerekli olmayan bir gerginlik yaratmak istemiyordu ve onun bildiği kadarıyla Errtu onları bulana kadar on yıllar geçebilirdi.

"Eninde sonunda," diye Cattibrie'a cevap verdi Drizzt.

"Neden beklemek istiyorsun?" diye sordu kadın.

Drizzt duraksadı —bu iyi bir soruydu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diye açıkladı en sonunda.

"Errtu'nun vadiye gelmeyi tasarlayıp tasarlamadığını bilmiyoruz ve bunun ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. İblisler zamanı bizden daha farklı değerlendirir; bir yıl Errtu'nun ırkından birisi için uzun bir süre değildir, bir asır da öyle.

Bruenor ve Regis'i bu saatten endişeye sevk etmek istemiyorum."

Cattibrie bunun üzerine uzun bir süre düşündü. "Nasıl bilgi edinmeyi düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"Stumpet Rakingclaw," diye yanıtladı Drizzt.

"Onu pek tanımıyorsun."

"Ama zamanla tanıyacağımß. Onu, ona güvenecek kadar tanıyor ve Bekçi Vadisi'nde, Mithril Salonu'nda istilacı kara elflere karşı sergilediği marifetlerini biliyorum."

Cattibrie başıyla onayladı —Stumpet Rakingclaw hakkında duyduklarına bakılırsa, o rahibe mükemmel bir seçimdi. Fakat Cattibrie'in canını sıkan başka bir şey daha vardı, drowun ima ettiği bir şey. Derince iç çekti ve Drizzt kadının aklından neler geçtiğini anladı.

"Bunun ne kadar uzun süreceğini bilmemizin hiçbir yolu yok," diye itiraf etti drow kolcu.

"Peki o zaman bir yıl boyunca burada muhafızlık mı edeceğiz?" diye sordu Cattibrie, biraz sert bir sesle. "Ya da yüz yıl mı?" Drowun acı dolu bakışını gördü ve sözleri söylediği anda buna pişman oldu. Gelip gelmeyeceği bile kesin olmayan bir iblisi aylar boyunca öylece oturup beklemek kesinlikle Cattibrie için zor olacaktı. Ama Drizzt için ne kadar daha feci olmalıydı! Çünkü Drizzt yalnızca Errtüyu değil, aynı zamanda babasını, işkence içindeki babasını bekliyordu. Geçen her gün, Zaknafein'in Errtu'nun şeytani pençelerinde bir gün daha geçirmesi demekti.

Kadın başım öne eğdi. "Kusura bakma," dedi. "Babanı düşünmeliydim."

Drizzt kadının omzuna elini koydu. "Korkma," diye yanıtladı, "ben sürekli onu düşünüyorum."

Cattibrie derin mavi gözlerini kaldırıp drowun lavanta renkli gözlerine baktı. "Onu geri getireceğiz," diye sertçe.söz verdi, "ve sen de Errtu'ya babana yaşattığı acıların hesabını ödeteceksin"

"Biliyorum," dedi Drizzt başını sallayarak. "Ama henüz milleti alarma geçirmenin gereği yok. Kış hızla yaklaşırken Bruenor ve Regis'in düşünecek yeterince meselesi var zaten."

Cattibrie onunla hemfikir oldu ve ılık' kayaya sırtını yasladı.

Gerektiği kadar bekleyeceklerdi ve ondan sonra Errtu dikkât etmeliydi!

Böylece dostlar Buzyeli Vadisi'ndeki günlük, hayatın rutin işlerine düştüler ve o birkaç haftayı cücelerle çalışarak geçirdiler. Drizzt, açık tundraya yaptığı çok sayıdaki yolculuk için dışarıdaki kamp yeri olarak bir mağarayı hazırladı ve Cattibrie da orada, dostunun yanında epey bir zaman geçirip ona sessizce destek oldu.

Errtu ve kristal parçasından pek söz etmediler ve Drizzt henüz Stumpet ile konuşmamıştı. Ama drow sürekli olarak, iblisi ve özellikle iblisin esirini düşünüyordu.

Ve içten içe köpürüyordu.

"Seni çağırdığımda daha hızlı gelmelisin!" diye hırladı büyücü, odanın içinde gergince volta atarak. Dört metre boyundaki glabrezu karşısında hiç de heybetli görünmüyordu. İblisin, iki tanesi güçlü ellerle, diğer ikisi de bir adamı ikiye bölecek kıskaçlarla biten dört kolu vardı.

"Dostlarım gecikmelere müsamaha göstermez," diye devam etti büyücü. Glabrezu Bizmatec, köpeğimsi dudaklarını kurnaz bir gülümseme halinde kıvırdı. Bu büyücü, Sundabarlı Döşemen bir karmaşanın içindeydi,

loncadaki dostlarıyla giriştiği ahmakça bir mücadeleyi kazanmak için çabalayıp duruyordu. Belki de çemberi hazırlarken bir hata yapmıştı...

"Senden çok şey mi istiyorum?" diye haykırdı Döşemen. "Elbette ki hayır! Sadece birkaç küçük soruya birkaç cevap ve karşılığında çok şey veriyorum."

"Şikâyet etmiyorum," diye yanıtladı Bizmatec. İblis bir yandan konuşurken, diğer yandan güç çemberini, yani glabrezunun gazabını büyücüden uzakta tutan tek şeyi inceledi. Eğer Döşemen çemberi muntazam bir şekilde hazırlamadıysa, Bizmatec onu yiyip yutmayı planlıyordu.

"Ama bana cevaplan da vermiyorsun!" diye uludu Döşemen.

"Şimdi, bir kez daha soruyorum ve cevaplarla geri dönmek için üç saatin, yalnızca üç saatin var."

Bizmatec bu sözleri net bir şekilde duydu ve manalarını yeni, saygılı bir bakış açısıyla düşündü, zira o anda çemberin bütün ve mükemmel olduğunu görmüştü. Hiçbir kaçış yolu olamazdı.

Döşemen yedi sorusunu sormaya başladı. Büyücünün loncasının başlattığı müsabaka dışında cevaplannın bulunmasının hiçbir değeri olmayan yedi tane önemsiz, belirsiz soru. Döşemenin sesi endişesini yansıtıyordu; dostlarından en az üçünün daha şimdiden bu sorulardan birkaçına cevap bulduğunu biliyordu.

Fakat Bizmatec onu dinlemiyordu, Cehennem'de öğrendiği bir şeyi, kendisinden çok daha büyük bir tanar'ri tarafından ona sunulan bir teklifi hatırlamaya çalışıyordu. Glabrezu mükemmel çembere tekrar baktı ve şüpheyle kaşlarını çattı. Fakat Errtu, celp edenin gücü veya büyülü tutma çemberinin mükemmelliğinin hiçbir önemi olmadığını söylemişti.

"Bekle!" diye kükredi Bizmatec. Döşemen ise kendine güvenine ve hiddetine rağmen geri çekilip sessizleşti.

"İstediğin cevaplan bulmak birçok saat alacaktır," diye açıkladı iblis.

"Birçok saatim yok!" diye karşılık verdi Döşemen, yükselen hiddetiyle soğukkanlılığını bir nebze geri kazanarak.

"Öyleyse sana bir cevabım var," diye yanıtladı glabrezu, kurnaz ve şeytani bir gülümsemeyle.

"Az önce dedin ki..."

"Sorularına hiçbir cevabım yok," diye çabucak açıkladı Bizmatec.

"Ama cevabı olan birisini tanıyorum, bir balor."

Büyük yaratıktan söz edilmesiyle birlikte Döşemenin beti benzi attı.

Düşük seviyeli bir büyücü değildi, celp sanatında ustaydı ve büyülü çemberine güveniyordu. Ama bir balor! Döşemen daha önce öyle bir yaratığı çağırmayı hiç denememişti. Balorlar —ki söylenenlere göre onlardan sadece yirmi küsur tane mevcuttu— tanarriler arasındaki en yüksek seviyedeydi, yani Cehennem'in en büyük dehşetlerinden birisi sayılırlardı.

"Balordan korkuyor musun?" diye alay etti Bizmatec.

İblisin karşısında kendinden emin durması gerektiğini hatırlayan Döşemen doğrulup dimdik durdu. 'Tavırdaki zayıflık, iblisi zaptetmekte de zayıflık getirir,' işte celpçilerin düsturu buydu. "Hiçbir şeyden korkmam!" diye ilan etti büyücü.

"Öyleyse cevaplarını balordan al!" diye kükredi Bizmatec. "Adı Errtu."

Döşemen, glabrezunun kükreyişinin katıksız gücüyle bir adım daha geriledi. Derken büyücü dikkâte değer derecede sakinleşti ve öylece durup baktı. Glabrezu ona az önce bir balorun ismini açıkça ve hiçbir karşılık istemeden vermişti. Bir tanar'rinin ismi onunla beraber gelecek en önemli unsurlardan birisiydi, zira Döşemen gibi bir büyücü, o ismi kullanarak çağrısını sağlamlaştırabilirdi.

"Rakiplerini mağlup etmeyi ne kadar istiyorsun?" diye alay etti Bizmatec, söylediği her sözle sırıtarak. "Kesinlikle Errtu sana sorularının cevaplarını

verecektir."

Döşemen bir süre bunu düşündükten sonra keskince Bizmatec'e doğru döndü. Hâlâ bir balor celp etme fikrine şüpheyle bakıyordu, ama kendisine sunulan havuç, yani loncanın iki yılda bir tekrarlanan müsabakalarından birisinde ilk defa zafer kazanma fikri, görmezden gelemeyeceği kadar lezzetliydi. "Defol!" diye emretti. "Senin gibiler için daha fazla enerji harcamayacağım."

Glabrezu bu vaadi duymaktan hoşlandı. Dosemen'in sadece şu an için kendisi karşısında enerji harcamaktan söz ettiğini biliyordu. Bu büyücü, glabrezu için bir baş belâsı halini almıştı. Ama eğer Cehennem'de kudretli Errtu hakkında dolaşan fısıltılar doğruysa, Döşemen yeterince kısa süre içinde kendi sözlerinin ironik bir şekilde doğru çıkmasına şaşıracak ve dehşete kapılacaktı.

Cehennem'de, düzlemler arası kapı süratle kapanırken, Bizmatec hızla devasa mantarlarla dolu olan bir alana doğru koşturdu; burası kudretli Errtünun iniydi. İlk başta glabrezunun bir istilacı olduğunu sanan balor iblisi yok etmek için harekete geçti, ama Bizmatec haberlerini verince, Errtu mantardan tahtına geri oturdu ve sırıtışı bir boynuzundan diğerine kadar yayıldı.

"Ahmağa ismimi verdin mi?" diye sordu Errtu.

Bizmatec tereddüt etti, ama Errtu'nun ses tonunda hiçbir hiddet tınısı mevcut değildi, sadece hevesli bir beklenti vardı. "Aldığım talimatlara göre..." diye çekingenlikle söze başladı glabrezu, ama Errtu'nun kahkahası onu durdurdu.

"Bu iyi," dedi balor. Bizmatec epey rahatladı.

"Ama Döşemen düşük seviyeli bir büyücü değil," diye uyardı Bizmatec. "Çemberi mükemmel."

Errtu, sanki bu hiç önemli değilmiş gibi tekrar kıkırdadı. Balorun, kendisinin bulamadığı bir kusuru bulacağını düşündüğünü sanan Bizmatec

bunu tekrarlamak üzereydi, ama ilk olarak Errtu davrandı ve küçük, kara bir kutu çıkarttı.

"Hiçbir çember mükemmel değildir," diye esrarengiz bir şekilde, sonsuz bir özgüvenle cevap verdi balor. "Şimdi, çabuk gel. Sana vereceğim başka bir görev var, en değerli esirimi koruma hizmeti." Errtu tahtından aşağı indi ve yürümeye başladı, ama glabrezunun tereddüt içinde olduğunu görünce duraksadı.

"Ödüller çok büyük olacak, generalim," diye söz verdi Errtu. "Ana Madde Düzlem'de serbestçe dolaşacağın birçok gün, yiyip yutacağın bir sürü ruh."

Hiçbir tanar'ri buna karşı koyamazdı.

Dosemen'in çağrısı kısa bir süre sonra geldi ve her ne kadar zayıf olsa da —zira büyücü büyülü enerjisinin büyük bir kısmım Bizmatec'i celp etmeye harcamıştı bile— Errtu kıymetli kutusunu aldı ve hızla çağrıya cevap verdi. Boyutlar arası kapıdan geçip Dosemen'in Sundabar'daki odasına gitti ve mükemmel bir şekilde çizilmiş olan güç çemberinin tam ortasında durdu, "Kapıyı çabuk kapat!" diye haykırdı balor, gümbürtü ve gıcırtı dolu sesi odanın taş duvarlarından yankılanarak. "Baatezular beni takip edebilir! Ah, ahmak! Beni tebaamdan ayırdın ve şimdi felaket yaratıkları kapıdan geçip beni takip edecek! Çukur iblisleri odana doluştuğunda ne yapacaksın, ahmak ölümlü?"

Döşemen, her akıllı büyücünün yapacağı gibi, kapıyı kapatmak için çılgınlar gibi çabalamaya başlamıştı bile. Çukur iblisleri! Birden fazlası?

Hiçbir çember, hiçbir büyücü, bir balor ile beraber birkaç tane çukur iblisini tutamazdı. Döşemen büyü sözleri söyledi ve kollarıyla eşmerkezli daireler çizerek havaya çeşitli metal malzemeler savurdu.

Errtu hiddet ve dehşet dolu oyununu oynamaya devam etti.

Büyücüye bakıyor, sonra da içinden geçip geldiği kapıyı kontrol edermiş gibi arkasına dönüyordu. Errtu'nun o kapının kapanmasına ihtiyacı vardı,

zira kısa süre içinde çalışan bütün büyüler çözülecekti ve eğer kapı o anda hâlâ açık kalırsa, balor muhtemelen Cehennem'e geri yollanacaktı.

En sonunda kapı kapandı ve Döşemen sakince durdu —bir büyücü, bir balorun yarı maymun, yarı köpek suratına bakarken ne kadar sakin olabilirse o kadar tabii!

"Seni buraya basit bir—" diye başladı Döşemen.

"Sessizlik!" diye kükredi kudretli Errtu. "Beni celp ettin, çünkü sana beni celp etmen söylendi!"

Döşemen yaratığa merakla göz attı, sonra çemberine, mükemmel çemberine baktı. Kendisine güvenrneriydi, balorun sözlerini sadece blöf olarak değerlendirmeliydi.

"Sessizlik!" diye haykırdı Döşemen. Çemberi hakikaten de mükemmel olduğu, tanar'riyi gerçek ismini kullanarak doğru bir şekilde celp ettiği için Errtu itaat etmek zorunda kaldı.

Böylece balor sessizleşti ve kara kutuyu çıkarttı ve onu uzatıp Dosemen'e gösterdi.

"Nedir o?" diye cevap istedi büyücü.

"Senin sonun," diye yanıtladı Errtu ve yalan söylemiyordu. Balor, şeytanca sırıtarak kutuyu açtı ve iri bir adamın yumruğu boyutunda, parlak kara safirden bir taş çıkarttı. Sıkıntılar Zamanı'ndan kalan bir yadigardı bu. Safirin içinde bir antibüyü enerjisi vardı, zira bu tas, tanrıların avatarlarının Diyarlar'da dolaştığı günlerin en önemli kalıntıları olan ölü büyü bölgelerine ait bir parçaydı. Koruyucu kutu açıldığında Dosemen'in Errtu üzerindeki zihinsel hükmü kayboldu ve çizgileri mükemmel bir şekilde yerini korumasına rağmen, çemberi artık celp edilmiş iblis için bir hapis değildi, onu engellemiyordu. Tabii büyücünün kendisine yaptığı koruma büyüleri de öyle.

Ölü büyü taşı sebebiyle Errtu'nun da yapacak bir büyüsü yoktu, ama güçlü tanar'ri, yani beş yüz kiloluk bir kas ve yıkım yığını buna hiç de

ihtiyaç duymuyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Dosemen'in büyücü arkadaşları, lonca kardeşleri için endişelenerek onun özel odasına girdiler. Bir, sadece bir tane ayakkabı ve kurumuş bir kan lekesi buldular.

Safir taşı, o denli güçlü bir antibüyüyü bile koruyabilen kutusunun içine geri koymuş olan Errtu ise o sırada uzaklarda, çok uzaklardaydı.

Kuzeybatıya, Buzyeli Vadisi'ne, asırlardır gözünü diktiği ziynet olan Crenshinibon'un kendisini beklediği yere doğru hızla uçmaktaydı.

BÖLÜM 22

ESKİDEN OLDUĞU GİBİ

Kolcu, kulaklarında rüzgâr sesiyle, sürekli uğultuyla birlikte koşuyordu. Rüzgâr artık, yaz mevsimi geçtiği, kısa süreli güz bitip uzun ve karanlık kış yaklaştığı için daha çok kuzeyden, buzullardan ve Hareketli Buz Denizi'ndeki dev aysberglerden esiyordu.

Drizzt tundradaki bu değişimi herkesten iyi biliyordu. Buzyeli Vadisi'nde sadece on yıl yaşamıştı, ama o süre içinde bu diyarı ve huylarını gayet iyi öğrenmişti. Zeminin sertlik derecesine bakarak, on gün içinde yılın hangi zamanının geleceğini anlayabiliyordu. Şimdi zemin bir kez daha sertleşiyordu, fakat hâlâ hızla hareket eden ayaklarının altında biraz kayganlık, kuru yüzeyin altında kalan çamurlar vardı; bunlar kısa yazın son kalıntılarıydı.

Kolcu, ayaz rüzgârdan korunmak için pelerinini sıkıca boynuna dolamıştı. Başı sımsıkı sarılmış olsa ve rüzgârın aralıksız iniltisi arasından pek fazla şey işitemese bile tetikteydi, her zaman tetikte olurdu. Buzyeli Vadisi adındaki açık arazide dikkatsizce dolaşan yaratıklar uzun süre hayatta kalamazdı. Drizzt birkaç yerde tundra yetisi izleri görmüştü. Ayrıca birbirine yakın olan, yan yana giden ve bir goblin grubunun yolculuk edeceği şekilde uzanan ayak izlerine rastlamıştı. O izleri okuyabiliyor, nerden gelip nereye gittiklerini anlayabiliyordu ve Kelvin Yığını'ndan dışarı dövüşmek için çıkmamıştı. Şimdi sadece izleri bırakan yaratıklardan sakınmak için onlara özellikle dikkât ediyordu.

Drizzt kısa süre içinde bulmak istediği işaretlere rastladı; insan boyutunda, tıpkı bir avcının av peşindeyken yapacağı gibi yavaşça yolculuk eden, hafif çizmelerin bıraktığı iki ayrı ayak izi.

Topraktaki çöküntünün en derin olduğu yerin ayağın ön kısmı olduğuna dikkât etti. Barbarlar parmak-topuk usulüyle yürürlerdi, Diyarlar'daki birçok ırkın yaptığı gibi önce topuk-sonra parmak yöntemiyle değil. Artık kolcunun hiçbir şüphesi yoktu. Evvelsi gece, Revjak ve Berkthgar ile konuşmayı amaçlayarak barbar kampının yakınlarına sokulmuştu. Fakat karanlığın içinde gizlice dinleyen drow, Berkthgar'm ertesi gün Revjak’ın oğluyla birlikte ava çıkmaya niyetli olduğunu öğrenmişti.

Bu haberler ilk başta Drizzt'in canını sıkmıştı, yoksa Berkthgar çocuğu öldürerek Revjak'a dolaylı yoldan bir darbe mi indirmek istiyordu?

Drizzt derhâl bu saçma fikri aklından uzaklaştırdı; Berkthgar'ı tanıyordu.

Aralarındaki bütün anlaşmazlıklara rağmen adam şerefliydi ve bir katil değildi. 'Daha muhtemel olanı,' diye mantık yürüttü Drizzt, 'Berkthgar, kabile içindeki nüfuzunu güçlendirmek için Revjak’ın oğlunun güvenini kazanmaya çalışması.'

Drizzt bütün gece kamp yerinin dışında, fark edilmeden karanlıkta beklemişti. Şafaktan önce güvenle oradan uzaklaşmış ve onlardan önce kuzeye doğru yol almıştı.

Şimdi yan yana yürüyen iki adamın izlerine rastlamıştı. Ondan bir saat öndeydiler, ama avlandıkları için yavaş ilerliyorlardı. Bu sebeple Drizzt onları birkaç dakika içinde bulacağından emindi.

Kolcu birkaç saniye sonra, izlerin ikiye ayrıldığını, daha küçük olan ayak izlerinin batıya ve daha iri olanların ise dosdoğru kuzeye gittiğini görünce adımlarını yavaşlattı. Daha iri olan izlerin Berkthgafa ait olduğu sonucuna varan Drizzt onları takip etti ve birkaç dakika sonra tundra zeminine diz çökmüş duran, elleriyle gözlerini koruyan ve kuzeybatıya bakan dev barbarı tespit etti.

Drizzt yavaşladı ve ihtiyatla ilerledi. Heybetli adamın görüntüsü karşısında tedirgin olduğunu fark etti. Drizzt ile Berkthgar geçmişte birçok kez tartışmışlardı, Özellikle de Drizzt, Berkthgar'm hüküm sürdüğü Konaktaşı'na Bruenor adına bir elçi olarak gittiği zamanlarda. Drizzt bu sefer farklı olduğunu fark etti. Berkthgar artık yuvaya geri dönmüştü, Bruenofdan gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yoktu ve bu da, adamı çok daha tehlikeli biri yapabilirdi.

Drizzt'in bunu öğrenmesi gerekiyordu. Zaten Kelvin Yığını'ndan dışarı çıkmasının ilk sebebi de buydu. Hâlâ diz çökmüş duran ve görünüşe bakılırsa onun farkına varmamış olan barbarın birkaç metre Ötesine gelene kadar sessizce, adım adım ilerledi.

"Selam olsun sana, Berkthgar," dedi kolcu. Drizzt'in ani sesi, barbarı ürkütmüşe benzemiyordu. Böylece Drizzt, tundradayken kendisini yuvasında gibi hisseden Berkthgar'm onun yaklaştığını sezdiğini düşündü.

Berkthgar yavaşça ayağa kalktı ve drowla yüzleşmek için döndü.

Drizzt batıya, tundra üzerinde uzakta bulunan bir zerreye baktı. "Av arkadaşın?" diye sordu.

"Revjak’ın oğlu, adı Kierstaad," diye yanıtladı Berkthgar. "İyi bir çocuk."

"Peki ya Revjak'tan ne haber?" diye sordu Drizzt.

Berkthgar çenesini dimdik tutarak biraz duraksadı. "Vadiye geri döndüğün söyleniyordu," dedi.

"Bu Berkthgar'm gözlerinde iyi bir şey mi?"

"Hayır," diye geldi basit cevap. "Tundra geniş, drow. Bir daha buluşmak zorunda kalmayacağımız kadar geniş." Berkthgar, sanki söylenmesi gereken tek şey buymuş gibi dönmeye davrandı, ama Drizzt işin peşini bu kadar kolay bırakmayacaktı.

"Neden bunu istiyorsun?" diye sordu Drizzt masumca, Berkthgar'ı elini açık oynamaya itmeye çalışarak. Drizzt, barbarların cücelerden ve On-Kasaba halkından ne kadar uzaklaştığını öğrenmek istiyordu. Tundrayı paylaşan görünmez ortaklar mı olacaktı, yoksa, eskiden olduğu üzere can düşman mı?"

"Revjak beni dostu addeder," diye devam etti Drizzt. "Yıllar önce vadiden ayrıldığımda Revjak'ı gerçekten özleyeceğim kişiler arasında saymıştım."

"Revjak yaşlı bir adam," dedi Berkthgar sertçe.

"Revjak kabile adına konuşuyor."

"Hayır!" Berkthgar'm cevabı hızlı ve keskindi. Sonra hızla sakinleşti ve gülümsemesi Drizzte bunun doğru olduğunu söyledi. "Revjak artık kabile adına konuşmuyor," diye devam etti Berkthgar.

"Berkthgar mı öyleyse?" diye sordu Drizzt.

İri barbar, gülümsemeye devam ederek başını salladı. "Halkımı yönetmek için geri döndüm, dedi. "Wulfgar ve Revjak'ın hatalarından uzak bir şekilde, eskiden, özgürken, kendimiz ve kendi tanrımız dışında kimseye hesap vermezken yaşadığımız âdetlere geri dönerek."

Drizzt bir süre bunu düşündü. Gururlu genç adamın gerçekten kendisini kandırdığını fark etti. Zira Berkthgar'm büyük bir saygıyla sözünü ettiği o eski zamanlar, iri adamın görünüşe bakılırsa inandığı kadar tasasız ve

muhteşem değildi. O yıllar savaşla geçmişti, genellikle yetersiz kalan yiyecek uğruna barbarlar arasında çıkan savaşlarla. Barbarlar açlıktan ve donarak ölüyordu ve sık sık tundra yetilerine ya da tıpkı onlar gibi Hareketli Buz Denizi kıyısında rengeyiklerini takip eden büyük beyaz ayılara yem oluyordu.

'İşte nostaljinin tehlikesi bu,' diye fark etti Drizzt. 'Kişi geçmişteki sorunları unutup iyilikleri hatırlıyor."

"Öyleyse kabileler adına Berkthgar konuşuyor," diye hemfikir oldu Drizzt. "Onları umutsuzluğa mı götürecek? Savaşa mı?"

"Savaş her zaman umutsuzluk değildir," dedi barbar soğuk bir tavırla. "Wulfgarin yolunu takip etmemizin bizi senin halkınla savaşa sürüklediğini unutuyor musun yoksa?"

Drizzt'in buna vereceği bir cevabı yoktu. Elbette ki tam olarak öyle olmamıştı. Drow savaşı, Wulfgar'ın yaptığı herhangi bir şeyden çok, bir tesadüf eseriydi. Ama yine de, bu sözler yeterince doğruydu, en azından Berkthgarin taraflı bakış açısına göre.

"Ve ondan önce, Wulfgar'ın yolu kabileleri savaşa sokmuştu, senin şu nankör dostunun tahtını geri almasına yardım etmek için," diye bastırdı Berkthgar.

Drizzt ona dik dik baktı. Adamın sözleri, taraflı olsa bile, yine doğruydu. Drow, Berkthgar'ı alt etmek için pratik bir cevabı olmadığını fark etti.

Kierstaad onlara doğru yaklaşırken, ikisi de tundradaki zerrenin şimdi daha büyümüş olduğunu fark ettiler.

"Tundranın temiz havasına tekrar kavuştuk," diye ilan etti Berkthgar, çocuk gelmeden önce. "Eski âdetlerimize, daha iyi olan âdetlerimize ve drow elfleriyle dostluk etmemizi yasaklayan âdetlerimize geri döndük."

"Berkthgar çok şey unutuyor," diye yanıtladı Drizzt.

"Berkthgar çok şey hatırlıyor," diye yanıtladı dev barbar ve yürümeye başladı.

"Wulfgar'ın halkınız için yaptığı iyilikleri düşünmekle iyi edersin," diye onun ardından haykırdı Drizzt. "Belki de Konaktaşı kabile için uygun bir yer değildi, ama Buzyeli Vadisi acımasız bir diyardır, müttefiklerin herkes için en değerli servet olduğu bir diyar."

Berkthgar hiç yavaşlamadı. Kierstaad'ın yanına geldi ve genç adamı geçip gitti. Kierstaad döndü ve kısa bir süre onu izledi ve genç adam neler olduğunu kısa süre içinde anlayıvermişti. Sonra Kierstaad, Drizzt'e doğru döndü ve drowu tanıyınca hızla koşturup yanma gitti.

"Merhaba, Kierstaad," dedi Drizzt. "Yıllar sana yaramış."

Drizzt Do'Urden'in kendisine iltifat dolu bir söz söylemesiyle heyecanlanan Kierstaad bu sözlerle birlikte dimdik doğruldu. Drizzt, Mithril Salonu'ndan ayrıldığında Kierstaad sadece on iki yaşında bir çocuktu ve bu sebeple drowu iyi tanımıyordu. Fakat efsanevi savaşçı Drizzt hakkında çok şey duymuştu. Bir keresinde Drizzt ile Cattibrie, Konaktaşı'ndaki bal likörü salonu Hengorot'a gelmişti ve Drizzt masanın üzerine çıkıp cüceler ile barbarlar arasındaki irtifakı güçlendirmek adına bir konuşma yapmıştı.

Berkthgafın sık sık sözünü ettiği o eski usullere göre, Hengorot'a hiçbir drow elfi giremezdi ve kesinlikle o ırktan hiç kimseye saygı gösterilmezdi. Ama o bal likörü salonu, o gün, drowun savaş hünerleri sebebiyle Drizzt Do'Urden'e saygı göstermişti.

Kierstaad, babasının ona Drizzt hakkında anlattığı hikâyeleri de unutmamıştı. Özellikle On-Kasaba'yla yapılan şiddetli bir savaşta, On-Kasaba'yı istila eden barbar savaşçılar feci şekilde mağlup edilmişti ve Drizzt DoUrden bunda oynadığı rol hiç de küçük değildi. Bu savaşın ardından barbar safları büyük ölçüde azalmıştı. Yaklaşan kışla beraber, savaştan sağ kurtulanları birçok zorluk bekliyor gibiydi, özellikle de çok genç ve çok yaşlı olanları. Zira herkes için yemek sağlamaya yetecek kadar çok avcı kalmamıştı.

Ama göçebe barbarlar sürüyle birlikte batıya doğru yolculuk ederken, yolun üzerinde temiz bir şekilde avlanmış, kabileler için bırakılmış ve yeni öldürülmüş rengeyikleri bulunmuştu. Revjak ve bir sürü yaşlı kişi bunun Drizzt Do'Urden'in, On-Kasaba'yı barbarlara karşı koruyan drowun işi olduğuna inanıyordu. Revjak ve yaşlı barbarların çoğu, o iyilik dolu hareketin önemini asla unutmamışlardı.

"Karşılaştığımıza sevindim," diye yanıtladı Kierstaad. "Geri dönmüş olman iyi bir şey."

"Herkes bu görüşe katılmıyor," diye belirtti Drizzt.

Kierstaad homurdandı ve umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Bruenor'un, Drizzt Do'Urden gibi birisini bir kez daha görmekten memnun olduğundan eminim," dedi.

"Ve Cattibrie gibi," diye ekledi Drizzt. "Zira o da benimle birlikte döndü."

Genç adam yine başıyla onayladı ve Drizzt onun bu kibar konuşmadan çok daha derin bir şeyler söylemek istediğini görebiliyordu. Fakat Kierstaad omzunun üzerinden geriye, oradan uzaklaşan lideri Berkthgar'a bakmaya devam ediyordu. Sadakatinin bölündüğü barizdi.

En sonunda Kierstaad iç geçirdi ve kişisel mücadelesini sonuçlandırıp dosdoğru drowa döndü. "Birçoğu Drizzt Do'Urden'i hatırlıyor," dedi.

"Peki ya Bruenor Battlehammer'ı?"

Kierstaad başıyla onayladı. "Berkthgar kabileyi marifet hakkıyla yönetiyor, ama herkes onun her sözüne katılmıyor."

"O zaman umalım da Berkthgar kısa süre içinde gerçeği hatırlasın," diye yanıtladı Drizzt.

Kierstaad bir kez daha arkaya baktı ve Berkthgar'ın durup ona bakmak için dönmüş olduğunu fark etti. Genç barbar kendisinden ne beklendiğini

anladı ve Drizzt'e doğru hızla başını sallayarak, tek bir veda kelimesi dahi etmeden dev adama katılmak için koşturdu.

Drizzt bu manzaradan, liderinin birçok görüşüne katilmasa bile Berkthgar'ın iradesine körlemesine itaat etmesinden çıkan manayı düşünerek uzun bir süre geçirdi. Sonra kendi rotasını gözden geçirdi.

Revjak ile bir iki çift laf etmek için kamp yerine gitmeye niyetliydi, ama şimdi bu faydasız ve hatta tehlikeli bir şey gibi görünüyordu.

Artık kabile adına Berkthgar konuşuyordu.

Drizzt, Kelvin Yığmı'nın kuzeyinde yolculuk ederken, başka bir yolcu da dağın güney tarafında kalan tundrayı aşmaktaydı. Stumpet Rakingclaw, iri çantasının ağırlığıyla kamburunu çıkartmış, gözleri tek bir hedefe Dünyanın Omurgası'nm kule gibi yükselen zirvelerine odaklanmış bir halde yürüyordu.

Cücenin kemerindeki bir ilmiğe asılı duran Crenshinibon sessiz ve memnundu. Ziynet, her gece Stumpet'in rüyalarını istila etmişti. Cüceyle olan iletişimi, zorbaca davranan ziynetin normalde yaptığından çok daha gizli kapaklı olmuştu, zira Crenshinibon, hem cüce, hem de iyi bir tanrının rahibesi olan bu kişiye epey saygı duyuyordu. Crenshinibon, haftalar içinde azar azar Stumpet'in direnişini yıpratmış, cüceyi bunun ahmakça ve tehlikeli bir yolculuk değil, yüzleşilmesi ve aşılması gereken bir sınav olduğuna yavaşça ikna etmişti.

Böylece Stumpet önceki gün yola koyulmuş, her türlü canavarla yüzleşmeye hazır bir şekilde silahını eline alarak, her türlü dağa tırmanmaya hazır olarak, kararlılıkla güneye doğru yürümeye başlamıştı.

Henüz dağlara yaklaşmamıştı, üç gölün en güneyde bulunanı olan Kızılsular ile dağlar arasında yan mesafedeydi. Crenshinibon sessiz kalmayı planlıyordu. Ziynet çağlara mal olmuş bir eserdi ve geçecek birkaç gün onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dağlara, yaban diyarlara çıkaklarında, ziynet kendisine daha uygun bir sahip bulacaktı.

Fakat derken kristal parçası beklenmedik bir şekilde bir varlık hissetti. Güçlü ve tanıdık bir varlık.

Bir tanarri.

Bir saniye sonra Stumpet koşmayı kesti ve kemerindeki nesneyi incelerken yüzü merakla buruşuverdi. Ondan yayılan titreşimleri hissediyordu, sanki canlı bir şeymiş gibiydi. Nesneyi incelerken o titreşimlerin bir çağrı olduğunu anladı.

"Ne var?" diye sordu cüce, kristal parçasını ilmikten alıp kaldırarak.

"Ne peşindesin?"

Artık çağrıyı duymuş, köselemsi kanatlarıyla hızla uçan bir karanlık küresi, uzaktaki ufuk çizgisinin mavi pusunun üzerinden geçtiğinde Stumpet hâlâ kristal parçasına bakmaktaydı. En sonunda cüce omuzlarını silkti. Hiçbir şey anlamadığı için kristal parçasını yerine koydu ve kafasını kaldırıp baktı.

Çok geç kalmıştı.

Errtu hızla, sertçe geldi ve daha silahını kaldıramadan önce cüceyi alt etti. İblis sadece birkaç saniye içinde Crenshiniboriu pençelerinin içine aldı; ikisinin de arzu ettiği bir birleşmeydi bu.

Silahı elinden uzaklara fırlatılmış ve afallamış bir halde yerde yatan Stumpet dirsekleri üzerine kalktı ve tanarriye baktı. Tanrısına seslenmeye

çalıştı ama Errtu buna izin vermeyecekti. Sertçe tekme savurup cüceyi beş metre öteye fırlattı ve öldürmek için üzerine doğru yürümeye başladı.

Crenshinibon onu durdurdu. Ziynet kaba kuvveti hor görmezdi, cüceye karşı herhangi bir şefkat duygusu da yoktu. Ama Errtu'ya, Stumpet gibi bir düşmanın onun avantajına kullanılabileceğini basitçe hatırlatması iblisin duraksamasına sebep oldu. Errtu, Bruenor Battlehammer veya Mithril Salonu arayışı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hatta geri dönmeleri bir yana, klanın vadiden ayrılışı hakkında dahi hiçbir bilgisi yoktu.

Ama Drizzt'in daha önceden Buzyeli Vadisi cücelerine bağlı olduğunu biliyordu. Eğer Drizzt Do'Urden vadideyse, ya da geri dönerse, Kelvin Yığını adındaki dağın güneyindeki dağda çalışan cüceleri yeniden arkadaş edinmesi muhtemeldi. Bu dişinin o klandan olduğu barizdi.

Errtu onun üzerinde heyula gibi yükseldi, tehdit ederek, bir büyü yapması için gerekli olan konsantrasyonunu toplamasını ve hatta silahı geri almasını engelleyerek öylece önünde dikildi. İblis bir elini ileri uzattı, ikinci parmağında karamsı-mor bir mücevher taşla süslü bir yüzük vardı.

Cehennem'in gırtlaktan konuşulan lisanında sözler söylemeye başladığında Errtu'nun kara gözlerinde turuncu alevler parladı.

Mücevher, Stumpet'in üzerine mor bir ışık saçtı.

Aniden Stumpet'in bakış açısı değişti. Artık iblise bakmıyordu.

Bunun yerine kendi vücuduna tepeden bakmaktaydı! Errtu'nun kahkahasını işitti, kristal parçasının onu onayladığını sezdi ve vücudunun yerden kalkıp düşürdüğü nesneleri toplamaya başlayışını çaresizlik içinde izledi.

Zombi gibi, kaskatı kesilmiş bacaklarla yürüyen ruhsuz cüce vücudu döndü ve kuzeye doğru yürümeye başladı.

Stumpet'in ruhu morumsu mücevherin içinde hapis kalmıştı.

Kahkahaları işitiyor, şeytani ziynetin Errtu'ya yolladığı şuurlu düşünce dalgalarını seziyordu.

Aynı gece, Drizzt ve Cattibrie, kızıl sakallı cüce ve Regis ile birlikte Bruenor yokuşunun tepesinde oturmakta ve yıldız ışığının tadını çıkartmaktaydı. Yol arkadaşlarının huzursuzluğunu cüce de, buçukluk da seziyor, Drizzt ile Cattibrie'in bir sır sakladıklarını hissedebiliyordu.

Drow ile kadın birçok defa endişeli bakışlar paylaşmışlardı.

"Pekâlâ," dedi Bruenor en sonunda, bu gizli kapaklı bakışlara daha fazla tahammül edemeyerek.

Cattibrie kıkırdadı, babasının isabetli gözlemiyle birlikte gerginlik geçmişti. O ve Drizzt, bu gece Bruenor ile Regis'i sadece ayın ve yıldızların güzelliğini konuşmak için çağırmamışlardı. Uzun bir tartışmanın ardından drow en sonunda, Buzyeli Vadisi'ne dönüşlerinin esas sebebini dostlarından saklamanın adil bir şey olmadığı konusunda Cattibrie ile hemfikir olmuştu.

Böylece Drizzt Su Perisi'nde geçirdikleri son birkaç haftanın hikâyesini anlattı; Derinsu'da Deudermont'a yapılan saldırıyı, Caerwich'e yolculuğu, Harkle’ın büyüsü nedeniyle Carradoon'a yapılan yolculuğu ve Cadderly ile birlikte çıktıkları, onları Luskaria getiren rüzgâr seyahatini.

Hiçbir şeyi atlamadı, hatta kör cadının şiirinden aklında kalan kırıntıları ve babasının büyük tanar'ri Entu'nun ellerinde esir olduğunu düşündüğünü dahi belirtti.

Cattibrie sık sık araya girip kendi düşüncelerini söyledi ve yuvaya dönme zamanının geldiğine karar vermelerinin büyük bir sebebinin, burasının yuvalan olması, Bruenor ile Regis'in burada olması olduğu konusunda babasını temin etti.

Drizzt sözlerini bitirdikten sonra dört dostun üzerine bir sessizlik çöktü. Bütün bakışlar Bruenor’a çevrildi, sanki hepsinin karan olacakmış gibi ondan gelecek cevabı bekliyorlardı.

"Seni kahrolasıca elf!" diye böğürdü en sonunda. "Her zaman sorun getiriyorsun be! Hayat ilginç kıldığını bilmelisin!"

Kısa ve gergin bir kahkahadan sonra Drizzt, Cattibrie ve Bruenor, bu konuda Regis'in neler diyeceğini duymak için dönüp ona baktılar.

"Arkadaş çevremi genişletmem gerekecek," diye belirtti buçukluk, ama tıpkı Bruenor'un hiddeti gibi, Regis'in umutsuzluğu da numaraydı.

Guenhwyvar gecenin karanlığında kükredi.

Tekrar birlikteydiler; her türlü düşmanla yüzleşmeye hazır, savaşa girmeye hazırdan da öte beş dost.

Entu'nun dehşetinin ne kadar derin olduğunu ve iblisin Crenshinibon'u çoktan şeytani ellerine geçirdiğini bilmiyorlardı.

BÖLÜM 23

CRYSHAL-TIRITH

Bir fısıltıdan, karanlık gece göğünde süzülen bir karanlık küresinden ibaret olan iblis hızla kuzeye uçtu, üç gölü ve Kelvin Yığını'nı aştı, engin tundranın ve Berkthgar'm halkının kamp yerinin üzerinden geçti. Errtu kalesini kurmak için tundranın en ücra köşesine gitmek istiyordu, ama o noktaya, yani Hareketli Buz Denizi'nin kıyısına vardığında, daha iyi ve çorak bir bölge buldu. Alevler içindeki Cehennemin bir yaratığı olan Errtu kar ve buzdan hiç hoşlanmazdı, ama suların arasındaki dev aysberglerden

oluşan bir alan —savunmaya yönelik, buz gibi su hendekleri arasında duran bir dağlar silsilesi— ona karşı koyamayacağı bir fırsat sunuyordu.

Tanar'ri ileri atılıp açık sudan oluşan ilk ve en geniş mesafeyi aştı. En yakındaki uzun aysbergin görünen koni şeklindeki kısmının yamacına kondu. Karanlığın içine baktı, ilk başta normal görüş yeteneğini kullandı, daha sonra ısı tayfına döndü. Tahmin edildiği gibi hem normal, hem de enfraruj ışık tayflarından gözlerine soğuk bir karanlık yansıyordu, soğuk ve ölü.

İblis tekrar harekete geçmeye davrandı, ama Crenshinibon'un iradesinin ona daha dikkatli bakmasını söylediğini hissetti.

Hiçbir şey bulmayı beklemeyen Errtu, bu kadar dikkâtle incelemenin mantığını anlayamadı, ama etrafı taramaya devam etti. Yaklaşık yüz metre ötede olan bir aysbergin yamacındaki bir oyuktan yükselen sıcak hava dalgasını gördüğünde gerçekten de şaşırdı. Bu mesafe Errtu'nun herhangi bir şekli seçemeyeceği kadar uzaktı, böylece büyük tanar'ri köselemsi kanatlarını çırptı ve mesafeyi yarıladı.

Balor daha da yakma sokuldu. Errtu, bu ısının sıkı bir daire şeklinde bir araya sokulmuş olan bir grup sıcak kanlı yaratıktan yükseldiğini gördü.

Buzyeli Vadisi konusunda daha bilgili olan birisi onların fok, ya da başka bir çeşit deniz hayvanı olduklarını düşünebilirdi, fakat Errtu kuzeyin yaratıklarına aşina değildi ve bu yüzden ihtiyatla yaklaştı.

İnsan şeklinde ve insan boyutlanndaydılar, uzun kollan ve iri kafaları vardı. Errtu onların kürk giydiklerini düşündü, tabii üzerlerinde hiçbir giysi olmadığını, bunun gür, sert kıllı, saydam bir parlaklığa sahip olan kendi kürkleri olduğunu görecek kadar yaklaşana kadar.

'Ordunun başlangıcı,' diye balorun düşüncelerine bir mesaj geldi, hevesli Crenshinibon daha fazla güç edinme arayışına yeniden başlarken.

Errtu duraksadı ve bir süre bunu düşünüp tarttı. İblis, bir ordu kurmayı düşünmüyordu, en azından bu çorak topraklarda. Buzyeli Vadisi'nde sadece kısa bir süre kalacaktı, Drizzt Do'Urden'in yakınlarda olup olmadığını

öğrenecek ve eğer yakmlardaysa, drow kolcuyu öldürmeye yetecek bir süre. O iş hallolduğunda Errtu, vadinin bomboş topraklarından ayrılıp daha konuksever, daha kalabalık nüfusa sahip bölgelere gitmeyi planlıyordu.

Crenshinibon'un tavsiyeleri kesilmedi ve bir süre sonra tanarri, bu bölgenin yaratıklarından bazılarım köle etmenin potansiyel faydalarını görmeye başladı. Belki de bir miktar harcanabilir savaşçıyla gücünü sağlamlaştırmak akıllıca olurda

Balor gaddarca güldü ve birkaç kelime söyledi, bu yaratıklarla gırtlaktan konuşulan, hırıltı dolu lisanlarında —tabii homurtuları ve hırıltılarına bir lisan denilebilirse— iletişim kurmasını sağlayacak olan büyüyü yaptı. Errtu bir kez daha büyülü yeteneklerine başvurdu ve gözden kaybolarak yaratıkların derme çatma kamp yerinin hemen arkasındaki yamacın üzerinde belirdi. Artık balor bu hayvanlan daha iyi görebiliyordu. Yaklaşık kırk tane olduklarım tahmin etti. Sert kıllı kürkleri beyazdı, kafaları kocamandı, fakat tam manasıyla alınları yoktu ve güçlü bir vücut yapısına sahiplerdi. Birbirlerini sertçe dürtüklüyor, görünüşe bakılırsa hepsi çemberin merkezine yaklaşmaya çalışıyordu, ki Errtu merkezin en sıcak nokta olduğu sonucuna vardı.

'Hepsi senin!' diye ilan etti Crenshinibon.

Errtu da aynı fikirdeydi. Kristal parçasının gücünü hissediyordu ve bu gerçekten de hükmedici bir güçtü Balor, çıkıntının üzerinden dört metrelik boyu kadar sıçradı ve kıllı insansıların kendi lisanlarında böğürdü.

Errtu, kendisinin onların tanrısı olduğunu ilan etti.

Kamp yerini bir tantana sardı. Yaratıklar etrafta koşturuyor, çarpışıyor ve birbirilerine takılıp düşüyordu. Errtu tam ortalarına süzülüp indi ve yaratıklar kule gibi yükselen iblisten uzaklaşıp onu ihtiyatla çember içine alırken, balor etrafında bir çember halinde yanan parlak bir alev oluşturdu.

Errtu yıldırımdan kılıcını havaya kaldırdı ve yaratıklara önünde eğilmelerini emretti.

Kıllı yaratıklar bunu yapmak yerine içlerinden birisini, grup içinde en iri olanını öne sürdüler.

Errtu kendisine meydan okunduğunu anladı. İri, kıllı yaratık tek bir kez böğürüp onu tehdit etti, ama tanar'rinin diğer silahı, yani çok kayışlı, acımasız kamçı ileri savrulup hayvanın ayak bileklerini kavradığında sözü boğazına takılıp kaldı. Kudretli iblisin kayıtsızca kamçıya asılmasıyla birlikte yaratık savrulup sırt üstü düştü ve Errtu onu umursamaz bir tavırla kendisine doğru çekti. Böylece yaratık, iblisin ateşten çemberi içinde ıstırapla haykırarak yattı.

Errtu yaratığı öldürmedi. Bir saniye sonra kamçısını hafifçe savurdu ve yaratık ateşler içinden dışarı doğru uçup, inleyerek buzun üzerinde yuvarlandı.

"Errtu!" diye ilan etti tanar'ri, gök gürültüsüne benzer sesiyle yaratıkları geri püskürterek. Errtu onların korkmuş ama diz çökmemiş olduklarını fark etti ve başka bir taktik izledi. Errtu, kabile halindeki bu hayvanların yabani, içgüdüsel özelliklerini anlamıştı. Ateşin ışığında onlara ve incik boncuklarına dikkâtle bakan balor, bu hayvanların muhtemelen goblinlerden —ki onlarla uğraşmaya daha fazla alışıktı— daha az uygarlaşmış olduklarını anladı.

'Onları korkut ve ödüllendir,' diye bilgi verdi Crenshinibon. Errtu'nun çoktan uygulamaya koymuş olduğu bir stratejiydi bu. Korkutma işi tamamlanmıştı. İblis kükreyerek sıçradı, aysbergin tepesinden aştı ve gecenin karanlığına karışarak kayboldu. Errtu ayrılırken yaratıkların çıkarttıkları homurtuları ve fısıltıları işitti. Ne kadar zeki olduğunu ve ödüllerini verince bu ahmak yabanilerin yüzlerinin bürüneceği şekli düşünerek tekrar gülümsedi.

Ne tip bir ödülün gerekeceğini bulması için Errtu'nun fazla uzağa uçmasına gerek kalmadı. Bir yaratığın, iri bir yaratığın suyun kara yüzeyinden yukarı çıkan yüzgecini gördü.

Bu bir katil balinaydı, fakat Errtu için sadece büyük bir balık, sadece bulup avlayabileceği bir et yığınından ibaretti. İblis aşağı doğru dalışa geçti, iri yaratığın sırtına sertçe bindi. Errtu bir elinde yıldırım kılıcını tutuyordu,

diğerinde ise kristal parçasını. Kılıcı indirdi ve güçlü bir darbe vurdu, ama Crenshinibon'dan gelen saldın daha da sertti. Birçok yıldır gücü ilk defa sahnmıştı, bembeyaz ateş, bir deniz feneri ışığının gece göğünü yarması kadar kolay bir şekilde balinanın derisini yardı.

Sadece birkaç dakika sonra Errtu, ölü balinayı ardından sürükleyerek kıllı insansıların kamp yerine geri döndü. Yaratığı, afallamış insansıların tam ortasına fırlattı ve bir kez daha onların tanrısı olduğunu ilan etti.

Yabani hayvanlar ölü balinanın üzerine çullandılar. Kaba baltalarıyla çılgınlar gibi onu kesip doğradılar, derisini koparttılar ve vahşi bir tören halinde onu kanlı kanlı yemeye başladılar.

Tam Errtu'nun sevdiği gibi.

Birkaç saat içinde Errtu ve yeni tebaası, kaleleri olmaya uygun bir buz kütlesi buldular. Sonra Errtu bir kez daha Crenshiniboriun gücünü kullandı ve daha şimdiden iblise tapınmaya başlamış olan yaratıklar daireler çizerek etrafta koşuşturdular, Errtu'nun ismini haykırdılar ve secdeye kapanıp yerlerde sülündüler.

Zira Crenshinibon'un en büyük gücü, kendisinin büyük ölçekli bir kopyasından, kristal bir kule yaratmaktı —yani Cryshal-Tirith. Errtu'nun davetiyle birlikte yaratıklar kulenin tüm taban kısmını araştırdılar, fakat hiçbir giriş yeri göremediler —sadece başka boyuttan gelen yaratıklar Cryshal-Tirith'in kapısını bulabilirdi.

Errtu da tam olarak bunu yaptı ve kuleye girdi. İblis Cehennem'e çağrıda bulundu. Bizmatec'i ve balorun çaresiz, işkence çeken mahkumunu bu dünyaya getirecek olan bir boyut kapısı açmakta hiç vakit kaybetmedi.

"Yeni krallığıma hoş geldin," dedi Errtu işkence çeken ruha. "Bu mekânı seveceksin." Errtu bununla birlikte kamçısını art arda savurdu ve esiri döverek bayılttı.

Eğlencenin daha yeni başlamış olduğunu bilen Bizmatec neşeyle uludu.

Ondan sonraki birkaç gün içinde yeni kalelerine yerleştiler. Errtu başka küçük iblisler de getirdi, rezil bir mane grubu çağırdı, hatta başka bir gerçek ve güçlü tanafriyle, altı kollu bir marilith ile konuştu ve onu bu oyuna katılmaya tatlılıkla ikna etti.

Ama Errtu'nun ilgisi asıl amacından çok uzaklara sapmadı; bu denli güç sarhoşluğunun kendisini küçük amacından ayırmasına izin vermedi.

Kulenin ikinci katındaki bir duvarda bir ayna vardı, bu bir görme cihazıydı ve Errtu sık sık onu kullanıyor, vadiyi büyülü görüşüyle tarayıp duruyordu. Drizzt Do'Urden'in gerçekten de Buzyeli Vadisi'ne geri döndüğünü öğrendiğinde Errtu hakikaten büyük bir haz duydu Drow elfini, insan kadını, kızıl sakallı cüceyi ve aynı zamanda tombul buçukluğu görünce, her zaman Errtu'nun yanında olan esirin yüz ifadesi değişti. Birçok yıldır ilk defa gözleri parladı.

"Benim için hakikaten değerli olacaksın, diye belirtti Errtu, bütün umutlarım yok ederek ve onun iblis için sadece bir araç, bir değiş tokuş malzemesi olduğunu hatırlatarak. "Elimde sen varken, drowu ayağıma getireceğim ve Drizzt Do'Urden'i gözlerinin önünde yok edeceğim, seni de yok edeceğim. İşte bu senin kaderin ve lanetin." İblis zevkle uludu ve esirini üst üste kamçılayarak yere devirdi.

"Sen de değerli olacaksın," dedi balor, yüzüğünün üzerindeki iri, mor taşa, Stumpet Rakingclaw'un ruhunun hücresine. "En azından bedenin."

Kısılıp kalmış olan Stumpet uzaktan gelen sözleri işitti, ama rahibenin ruhu gri bir boşluğun, tanrısının dahi onun yakarışlarını işitemediği bomboş bir mekânın içinde hapsolmuştu.

O gece Stumpet, yüzünde bomboş, her türlü histen yoksun bir ifadeyle cüce madenlerine girdiğinde, Drizzt, Bruenor ve diğerleri onu çaresiz bir şaşkınlık içinde izlediler. Dişi cüce en üst kattaki makam salonuna gitti ve orada öylece durdu.

Cattibrie'ın tahmini, "Ruhu gitmiş," oldu ve cüceyi inceleyen, onu bu uyuşuk halinden uyandırmaya çalışan, hatta yüzüne bir tokat indirecek kadar ileri giden diğerleri karşı çıkamadılar.

Drizzt, zombimsi cücenin önünde uzun bir süre geçirdi, ona sorular sordu ve onu uyandırmaya çalışü. Bruenor diğerlerinin çoğunu odanın dışına yolladı ve sadece en yakın dostlarının —ne komiktir ki, içlerinden birisi bile cüce değildi— orada kalmasına izin verdi.

Aklına bir fikir gelen drow, Regis'ten kıymetli yakut süsünü vermesini istedi ve Regis de buna seve seve razı olarak tılsımlı nesneyi boynundan çıkartıp Drizzt'e fırlattı. Drizzt bir saniye durup iri yakuta hayranlıkla baktı. Yakutun durmadan dönen minik ışıklan, ondan şüphelenmeyen birisini hipnotize edici derinliklerine çekebilirdi. Sonra Drizzt, nesneyi zombi cücenin yüzünün önüne getirdi ve yavaşça, sakince onunla konuşmaya başladı.

Onu duyduysa, hatta yakut süsü gördüyse bile, bunu hiç belli etmedi.

Drizzt, sanki bir şey söyleyecekmiş, yenilgiyi kabul edecekmiş gibi dönüp dostlanna baktı. Fakat derken, bir şey fark ettiği için yüz ifadesi aydınlandı, tekrar ciddileşmeden önce drowun yüzünde küçük bir parıltı belirdi. "Stumpet kendi basma dışan çıktı mı?" diye Bmenor'a sordu Drizzt.

"Sıkıysa onu yerinde tutmaya çalış bakalım," diye yanıtladı cüce.

"Her zaman dışan çıkar —çantasına baksana. Bana öyle geliyor ki, yine dışan çıkmış ve tırmanması gereken bir yerlere gitmiş."

Stumpet'in iri çantasına çabucak attığı bir bakış, kızıl sakallı cücenin sözlerini doğruladı. Sırt çantası yemekle, dağcı kazıklanyla, iple ve dağa tırmanmak için gerekli olan alet edevatla doluydu.

"Kelvin Yığını'na tırmandı mı?" diye aniden sordu Drizzt.

Bilmecenin bütün parçalan en sonunda yerine oturmuştu işte.

Drowun konuyu nereye getirdiğini anlayan Cattibrie hafifçe inledi.

"Daha On-Kasaba'ya girdiğimiz anda gözünü oraya dikmişti," diye bildirdi Bruenor. "Sanırım onu kısa bir süre önce fethetti, yani bana fethettiğini söyledi."

Drizzt, Cattibrie'a baktı ve genç kadın başını sallayarak onayladı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Regis.

"Kristal parçası," diye yanıtladı Cattibrie.

Ondan sonra dikkâtle Stumpet'in üzerini aradılar ve bundan sonra cücenin odasına gidip mekânın altını üstüne getirdiler. Bruenor diğer rahiplerinden birisini, büyülü auralan tespit edebilecek birisini çağırdı, ama büyü tarayışı da aynı şekilde başansız oldu.

Kısa süre sonra Stumpet'i rahibin yanında bıraktılar. Rahip, zombiye dönen cüceyi uyandırmak ya da en azından onu rahatlatmak için çeşitli büyüler denedi. Bruenor, kristal parçasını arama işini genişletip madenlerdeki bütün cüceleri, yani iki yüz çalışkan dostunu buna dahil etti.

Bundan sonra yapabilecekleri tek şey beklemek ve ümit etmekti.

Bruenor o gecenin geç saatlerinde rahip tarafından uyandırıldı.

Stumpet'in öylece yanından çekip gittiğini ve madenlerden dışarı çıktığını duyan cüce çılgına döndü

"Onu durdurdunuz mu?" diye çabucak sordu Bruenor, mahmurluğunu silkeleyerek.

"Onu beş cüce tutuyor," diye yanıtladı rahip. "Ama yürümeye devam ediyor, onlan aşıp ilerlemeye çalışıyor!"

Bruenor üç dostunu uyandırdı ve hep birlikte madenlerin çıkışına koşturdular. Stumpet hâlâ yürümekteydi. Etten duvara çarpıp geri sekiyor, ama inatla üstüne yürüyordu.

Stumpet'in önünü kesen cücelerden birisi, kralını görünce, "Onu durduramıyoruz, öldüremeyiz de," diye sızlandı.

"O zaman onu tutun!" diye hırladı Bruenor.

Drizzt, doğru yolun bu olduğundan o kadar emin değildi. Burada bir şeyler döndüğünü sezmeye başlamışü ve bunun bir tesadüften daha Öte olduğu sonucuna vardı. Nasıl oluyorsa, Stumpet'in başına gelen bu şeyin, onun Buzyeli Vadisine dönüşüyle alâkası olduğu gibi bir his vardı drowun içinde.

Cattibrie'a döndü ve kadının bakışlanndan onun da aynı hissi paylaştığını anladı.

"Haydi yol için hazırlanalım," diye Bruenor'a fısıldadı Drizzt. "Belki de Stumpet'in bize göstermek istediği bir şey vardır."

Güneş doğudaki dağların üzerinden yükselmeye başlamadan önce, Stumpet Rakingclaw cüce vadisinden dışarı çıkıp tundra boyunca kuzeye doğru yola koyulda Drizzt, Cattibrie, Bruenor ve Regis de onun hemen arkasındaydı.

Tam da Cryshal-Tirith'teki gözetleme odasından onları izlemekte olan Errtu'nun planladığı gibi.

İblis, pençeli ellerinden birisini salladı ve aynanın içindeki görüntü grileşip belirsizleştikten sonra tamamen silinip kayboldu. Errtu, bundan sonra kulenin en üst katına, kristal parçasının havada asılı bir şekilde durduğu küçük odaya çıktı.

Errtu, nesnenin meraklı olduğunu hissetti, zira iblis, Crenhinibon ile oldukça özdeşleşmiş ve telepatik bir bağ kurmuştu. İblis, kristal parçasının onun mutluluğunu hissettiğini ve bunun kaynağını öğrenmek istediğini anladı.

Errtu ona sırıttı ve ziyneti konuyla alâkasız bir görüntü sağanağına tutarak zihinsel saldırısını alt etti.

İblis aniden şok edici bir saldırıya uğradı. Bu, Crenshinibon'un iradesinin yoğun bir baskısıydı ve Stumpet'in hikâyesini neredeyse iblisin dudaklarından kopartıp alacaktı. Bu çağrıya karşı direnmek için iblisin bütün zihinsel enerjisini kullanması gerekti ve buna rağmen Errtu odayı terk edemediğini ve uzun süre direnemeyeceğini anladı.

"Bu ne cüret..." diye nefesi kesildi iblisin, ama kristal parçasının saldırısı durmadı.

Errtu anlamsız düşüncelerle bu saldırının önüne bir set çekti. Eğer Crenshinibon aklındaki fikirleri o anda öğrenirse sonunun geleceğini biliyordu. Dikkâtle elini belinin arkasına götürdü ve köselemsi kanatlannm en aşağıdaki pençesinde asılı duran küçük keseyi aldı.

Errtu tek bir hızlı hareketle keseyi öne çıkarttı ve yarıverdi. İçindeki kutuyu kavrayıp açtığında kara safir taş elinin içine yuvarlandı.

Crenshinibon'un saldırısı daha da arttı; iblisin iri bacakları büküldü. Ama Errtu yeterince yaklaşmıştı. "Efendi benim!" diye ilan etti Errtu, anti-büyü mücevherini Crenshinibon'a yaklaştırarak.

Bunun ardından yaşanan patlama Errtuyu gerideki duvara uçurdu, kuleyi ve üzerinde durduğu buzulu köklerine kadar sarstı.

Tozlar çöktüğünde, anti-büyü mücevheri gitmiş, öylece ortadan kaybolmuştu ve az önce orada olduğunu gösteren tek şey, işe yaramaz bir toz kırıntısından ibaretti.

'Bir daha asla böyle ahmakça birşeyyapmaF diye telepatik bir emir geldi Crenshinibon'dan. Ziynet bu emri takiben feci işkenceler vaat etti.

Errtu, hiddetten köpürerek ve aynı zamanda memnun olarak ayağa kalktı. Müthiş bir anti-büyüye sahip olan safiri kesin bir şekilde yok edişine bakılırsa, Crenshinibonün açığa çıkan gücü hakikaten de çok büyük olmalıydı. Fakat, Crenshinibon'un bundan sonra balora verdiği emir o kadar güçlü değildi. Errtu, kristal parçasını yaraladığlm biliyordu, tabii muhtemelen geçici bir süreliğine. Ama bu yine de asla yapmak istemediği bir şeydi. 'Bu kaçınılmazdı,' diye karar verdi iblis. Burada hükmeden kişi olmalıydı, büyülü bir nesnenin kör hizmetkârı değil!

'Söyle bana!' diye tekrar geldi inatçı kristal parçasının düşüncesi.

Ama iblisin anti-büyü taşıyla oynadığı oyuna gösterdiği tepkiden sonra bu telepatik mesaj pek güçlü sayılmazdı.

Errtu, havada asılı duran kristal parçasına açıkça güldü. "Burada efendi benim, sen değilsin," diye ilan etti büyük balor, tüm heybetiyle dimdik durarak. Boynuzlan, kristal kulenin en tepesine değiyordu. Errtu boş kutuyu kristalin üzerine attı ve hedefi kaçırdı. "Ne zaman istersem o zaman söylerim ve sadece istediğim kadarını söylerim!"

Feci safirle yaşadığı yakın mücadelenin ardından enerjisinin çoğunu tüketmiş olan kristal parçası, iblisi söylediğinin aksini yapmaya zorlayamadı. Errtu, tekrar kontrolü eline geçirdiğim bildiği için kahkahalar atarak odayı terk etti. Crenshinibon'a dikkât etmeli, önündeki günlerde nesnenin saygısını kazanmalıydı. Crenhsinibon tükettiği gücünü büyük ihtimâlle geri kazanacaktı ve Errtunun ziynetin üzerine fırlatacağı anti-büyü taşı kalmamıştı.

Ya kumanda Errtuda olacaktı ya da ikisi birlikte çalışacaklardı.

Mağrur balor, bundan azını kabul edemezdi.

KISIM 5

ÖLÜMCÜL DÜŞMANLAR

Berkthgar doğru olanı yaptı.

Halkını Buzyeli Vadisi'ne geri getirmekle belki doğru bir iş, onları kültürlerinin eski törelerine geri döndürmekle daha da doğru bir iş yaptı. Hayat Konaktaşı'nda barbarlar için daha kolaydı, maddi zenginlikleri çok daha büyüktü. Konaktaşı'nda daha fazla yiyecekleri, daha iyi sığınakları vardı ve etraflarında müttefikler bulunması dolayısıyla emniyetteydiler.

Ama tanrıları burada, açık tundrada, rengeyiği süriisüyle birlikte konup göçüyordu. Ruhları da tundrada, atalarının kemiklerini barındıran bu topraklardaydı. Barbarlar Konaktaşı'nda maddi açıdan çok zenginlerdi.

Ama buradayken ölümsüzlerdi ve böylece çok daha zengin sayılırlardı.

Bu sebeple Berkthgar Buzyeli Vadisi'ne ve eski âdetlere geri dönmekle doğru bir is yapmıştı. Aynı zamanda Wulfgar, kabileleri birleştirmekle ve On-Kasaba halkıyla, özellikle de cücelerle bir ittifak kurmakla doğru bir iş yapmıştı. Ve halkını kasıtsız olarak vadiden dışarı çıkaran Wulfgar, barbarların hayatını iyiye götürmeye çalışmakla doğru yapmıştı. Her ne kadar eski törelerden, barbarlık geleneğinin ruhundan oldukça uzaklaşmış olsalar bile.

Barbar liderleri mevkilerine açık bir meydan okumayla yükselirler, "kan bağıyla veya marifetle," ve halklarını bu şekilde yönetirler. Kanla; çağlar boyunca gelen bilgelikle, en iyi davayı takip etmekle oluşan kardeşlikle. Ya da marifetle; güçle ve kesin bir fiziksel hünerle. Hem Wulfgar, hem de Berkthgar liderliklerini marifet yoluyla elde etmişlerdi. Wulfgar, ejderha Buz Ölüm'ü öldürerek ve Berkthgar, Wulfgar'ın ölümünden sonra Konaktaşı'nın liderliğine geçerek. Fakat aralarındaki benzerlik bundan ibaret. Çünkü Wulfgar başa geçtikten sonra halkını kan yoluyla yönetmişken, Berkthgar marifet yoluyla yönetmeye devam ediyor. Wulfgar her zaman halkı için en iyi olanı istemişti. Seçtiği yolu izleyeceklerine veya seçtiği yolun yanlış olduğunu kanıtlayıp ona hatasını göstereceklerine ve o yolu takip etmeyi reddedeceklerine güvenmişti.

Berkthgar'da ne kendisine, ne de halkına karşı öyle bir güven duygusu yok. Sadece marifetle, güçle ve kabadayılıkla yönetiyor. Vadiye dönmekle doğru bir iş yaptı. Ama halkı bunun doğru olduğunu anlayıp onun seçtiği yolu onaylayabilecekken, Berkthgar onlara asla böyle bir şans tanımadı.

işte Berkthgar'ın hatası bu; seçtiği yolun yanlışını ona gösterecek birisi yok. Eskiye dönüş illa büsbütün olmak zorunda değildir, yeninin iyi yönlerini terk etmek de değildir. Çoğunlukla olduğu gibi, doğru yol ortada bir yerde bulunuyor. Revjak ve diğer birçoğu, özellikle de kabilenin yaşlı üyeleri bunu biliyor. Fakat Berkthgar marifetle yönetirken, gücünde hiçbir özgüven ve dolayısıyla güven yokken, bu muhalefetler hiçbir işe yaramaz.

Kabilenin birçok üyesi, çoğunlukla genç ve güçlü olanlar, kudretli Berkthgar'dan ve onun kararlı tavrından etkileniyor; içleri içlerine sığmıyor, ruhları yükseliyor.

Korkarım ki, uçurumdan aşağı düşecekler.

Eski usullerin içine dahil edilmesi gereken daha iyi yol, Wulfgar'ın kurduğu ittifaklara sıkı sıkıya sarılmaktır. İşte kan yolu, bilgelik yolu budur.

Berkthgar ise marifetle yönetiyor, kanla değil. Halkını eski usullere ve eski düşmanlarına geri götürecek.

Onun yolu acıyla dolu.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 24

STUMPETİN YÜRÜYÜŞÜ

Drizzt, Cattibrie, Bruenor ve Regis, tundra üzerinde trans halinde yürüyen ve kuzeydoğuya doğru ilerleyen Stumpet'i takip ettiler. Saatler boyunca yorulmadan yürürken çizdiği rota, sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi dosdoğruydu, mükemmel bir şekilde dosdoğru.

"Eğer bütün gün yürümeyi planlıyorsa, onu takip edemeyiz," diye belirtti Bruenor, uflayıp puflayan, nefes almaya ve onlara ayak uydurmaya çalışan Regis'e bakarak.

"Onu takip etmesi için kediyi çağırabilirsin," diye önerdi Cattibrie, kolcuya. "Ondan sonra Guen daha sonra geri gelir ve bize yolu gösterir."

Drizzt bir süre bu fikri düşündü, sonra kafasını olumsuz anlamda salladı. Guenhwyvar'a cüceyi takip etmekten çok daha önemli şeyler için ihtiyaç duyulabileceğine karar verdi. Panterin Ana Madde Düzlem'deki kıymetli vaktini boşa harcamak istemiyordu. Drow, Stumpet'e bir kement atıp onu sıkı sıkıya bağlamayı düşündü ve tam bunu yapmaları gerektiğini Bruenor'a açıklayacaktı ki, cüce rahibe aniden yere oturuverdi.

Dört yol arkadaşı onun etrafını sardı. Onun güvenliğinden endişe ediyor ve Errtu'nun istediği yere geldiklerinden korkuyorlardı. Cattibrie Taulmaril'i eline alıp hazırladı ve iblisi görebilmek için öğle vakti göğünü taradı.

Ama her taraf sessizdi ve sert rüzgârlarla hızla süzülen kabarık bulutlar haricinde, gökyüzü masmavi ve bomboştu.

Kierstaad, babasının yaşlı adamlardan birisiyle Bruenor ve Drizzt'in tundradaki yürüyüşü hakkında konuştuğunu işitmişti. Daha da önemlisi genç adam, babasının dostlarının yine bir belâya doğru gittikleri konusundaki endişelerine kulak misafiri olmuştu. O sabah, babası en yakın dostlarından oluşan bir grupla birlikte barbar kamp alanını terk edip avlanmaya çıkmıştı, yani öyle diyorlardı. Ama yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahip olan Kierstaad işin aslını biliyordu.

Revjak, Bruenor'u takip ediyordu.

İlk başta genç barbar, babasının kendisine bunu söylemediği, ona da gelmesini teklif etmediği için çok kırılmıştı. Ama Berkthgar!, her zaman

hiddetin eşiğinde yaşayan o iri adamı düşündüğünde, Kierstaad artık alınması gerekmediğini fark etti. Eğer Jorn ailesinin şanını Revjak kaybettiyse, o zaman onu geri kazanmak Kierstaad'a, büyüyüp adam olan Kiertsaad'a düşüyordu. Berkthgar'ın kabile üzerindeki nüfuzu güçleniyordu ve Kierstaad'a Meydan Okuma Hakkı için ihtiyaç duyduğu desteği, sadece kahramanca bir marifet sağlayabilirdi. Bunu nasıl yapacağını biliyordu, zira ölmüş olan kahramanının bunu nasıl yaptığını biliyordu. Wulfgar'ın yol arkadaşlarının yaban topraklarda olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduklarını düşündü.

Şimdi kendisini gösterme sırası Kierstaad'daydı.

Cüce madenlerine öğle vaktinde vardı ve sessizce küçük tünellere girdi. Salonların çoğu yine boştu, zira cüceler her zaman olduğu gibi madencilik ve demircilikle meşguldü. Görünüşe bakılırsa çalışkanlıkları, liderlerinin güvenliği konusunda duyabilecekleri bütün endişelere üstün geliyordu. İlk başta bu Kierstaad'a garip geldi, ama sonra cücelerin görünüş itibarıyla sergiledikleri bu kayıtsızlığın Bruenor'a saygıdan ileri geldiğini fark etti. Onun kendisine göz kulak olunmasına ihtiyacı yoktu ve ne de olsa cüce olmayan dostlarıyla birlikte sık sık yollara koyulurdu.

Artık bu mekânı çok daha iyi tanıyan Kierstaad, Bruenofun odasına gitmekte pek güçlük çekmedi. Aegis-fang'i tekrar ellerine aldığında, savaş çekici o kadar sert ve güven verici duruyordu ki, Kierstaad’ın seçtiği yol önünde net bir şekilde görünür oldu.

Genç barbar, elinde Aegis-fang ile açık tundraya geri çıkmayı başardığında ikindi vakti gelmişti. Duyduklarına bakılırsa Bruenor ile yol arkadaşları ondan yarım gün öndeydi ve Revjak ise yaklaşık sekiz saattir yürümekteydi. Ama Kierstaad hepsinin yürüdüğünü biliyordu ve o gençti.

Koşacaktı.

Mola ikindi vaktinin geri kalan kısmı boyunca devam etti. Derken Stumpet aniden ve beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı ve çorak tundra üzerinde yürümeye başladı. Belli bir yere doğru gidiyordu, fakat gözlerinde sadece boş, düşünceden yoksun bir bakış vardı.

"Düşünceli iblismiş, bize mola süresi tanıdı," diye iğneleyici bir şekilde belirtti Bruenor.

Diğerlerinden hiçbiri bu şakaya gülmedi, eğer bu beklenmedik dinlenceyi Errtu ayarladıysa, o zaman balorun şu anda nerede olduklarını görüyor olması muhtemeldi.

Bu düşünce attıkları her adımla birlikte akıllarına geliyordu, ta ki Drizzt kısa süre sonra başka bir şey daha fark edinceye kadar. Grubun kanatlarını koruyor, hızla koşuyor ve geniş yaylar çizerek bir yandan diğer yana geçiyordu. Bir süre sonra duraksadı ve yanma gelmesi için Bruenor'a işaret etti.

"Takip ediliyoruz," diye haber verdi drow.

Bruenor başıyla onayladı. Tundra konusunda hiç de acemi olmayan cüce, şüphe götürmez işaretleri fark etmişti; yan tarafta, çok uzakta bir hareket belirtisi, dostlar tarafından rahatsız edilemeyecek kadar uzakta olan bazı tundra hayvanlarının ürküp kaçışması gibi.

"Barbarlar mı?" diye sordu cüce, endişeli görünerek, iki halk arasında son zamanlarda yaşanan sorunlara rağmen, Bruenor bunların Berkthgar ile kabile halkı olmasını umut ediyordu. En azından o zaman, cüce ne gibi bir sorunları olduğunu bilirdi!

"Bizi takip eden her kimse tundrayı iyi biliyor, sadece birkaç kuş kaçtı ve tek bir geyik bile ürkmedi. Goblin tarzı yaratıklar o kadar dikkatli olamaz, tundra yetileri ise takip etmez, pusuya düşürürler."

"İnsanlar, o zaman," diye yanıtladı cüce, "ve tundrayı bu kadar tanıyan insanlar ancak barbarlar olabilir."

Drizzt buna karşı çıkmadı.

Ondan sonra ayrıldılar; Bruenor, Cattibrie ile Regis'in yanma gidip onlara şüphelerinden bahsetti ve Drizzt başka bir geniş yay çizmeye başladı. Takip konusunda yapacaklan pek fazla şey yoktu. Zemin, her türlü atlatma girişimi için fazlasıyla açık ve düzdü. Eğer bunlar barbarlar idiyse, o zaman

Berkthgar'm halkının herhangi bir tehdit oluşturmaktan çok meraktan dolayı onları izlemesi muhtemeldi. Barbarla yüzleşmek, ortada hiçbir sorun yokken sorun çıkartabilirdi.

Böylece dostlar, günün geri kalan kısmında ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar yollarına devam ettiler. Sonra Stumpet en sonunda yine durdu, soğuk ve sert zemine kaba bir şekilde çöküverdi. Yol arkadaşları bu sefer derhâl derme çatma bir kamp yeri kurmaya giriştiler. Dinlencelerinin sadece birkaç saat süreceğini tahmin ediyorlardı. Yaz mevsiminin hızla geçip gitmekte olduğunun, kışın ayaz havasının Buzyeli Vadisi'ne sızmaya başladığının farkındaydılar, özellikle de git gide uzayan gece vaktinde.

Cattibrie, Stumpet'in üzerine kaim bir battaniye örttü, fakat trans halindeki cüce bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Dingin sessizlik koca bir saat boyunca devam etti.

"Drizzt?" diye fısıldadı Cattibrie. Fakat konuştuğu anda dramın aslında uyumadığını, sadece gözlerini kapamış bir halde kıpırtısız yatmakta olduğunu anladı. Drow oldukça tetikteydi ve kuş gibi, küçük bir suretin kamp yerinin üzerinden süzüldüğünün gayet farkındaydı. Belki de bir baykuştu; Buzyeli Vadisi'nde iri baykuşlar vardı, fakat pek nadiren görülürlerdi.

Belki de böyleydi, ama böyle düşünmeyi göze alamazlardı.

Kuzeyden hafif, neredeyse fark edilmez nitelikte olan o kanat çırpma sesi tekrar duyuldu ve gece göğünden daha karanlık bir suret sessizce üzerlerine süzüldü.

Drizzt hızla ayağa kalktı ve palaları kemerinden süratle dışarı çıktı.

Yaratık derhâl tepki verdi ve kanatlarını hızla çırparak Drizzt'in ölümcül menzilinden dışarı çıktı.

Ama Taulmaril'in menzilinden çıkamamıştı.

Gümüş kuyruklu bir ok geceyi yardı ve daha kamp yerinden uzaklaşamadan Önce yaratığa saplandı, artık her neydiyse. Çeşitli renklerde kıvılcımlar etrafa saçıldı ve Drizzt, afallamış, ama gerçekten yaralanmamış bir halde gökten yuvarlanarak düşen davetsiz misafiri ilk defa netçe görebildi; bu bir impti. Sertçe yere çarptı, yuvarlandı ve oturup kaldı.

Sonra hızla yukarı sıçradı ve ölümcül drow yaklaşamadan önce havaya yükselmek için yarasa kanatlarını çırptı.

O sırada Regis bir feneri yakıp gazını sonuna kadar açmıştı. Bruenor ile Drizzt yaratığın iki tarafında duruyordu. Cattibrie ise, yayını hazırlamış bir halde geride kalmıştı.

"Efendim bunu yapacağını söylemişti," diye Cattibrie'a hırladı imp.

"Errtu beni koruyor!"

"Yine de seni gökten aşağı düşürdüm ya," diye yanıtladı kadın.

"Neden buradasın, Druzil?" diye sordu Drizzt. Bu impi kesinlikle tanıyordu, Cadderly'nin Yükselen Ruh'ta bilgi edinmek için kullandığı impti bu.

"Bu şeyi tanıyor musun yani?" diye drowa sordu Bruenor.

Drizzt başıyla onayladı, ama sohbet edemeyecek kadar Druzil'e yoğunlaşmış olduğundan cevap vermedi.

"Cadderly'ye bilgi veren kişinin ben olduğumu öğrenmek Errtu'yu memnun etmedi," diye hırlayarak açıkladı Druzil. "Şimdi Errtu'ya hizmet ediyorum."

"Zavallı Druzil," dedi Drizzt alayla. "Senin işin de zor tabii."

"Bana boş yere acıma," diye hırladı imp. "Errtu için çalışmayı çok seviyorum. Efendim burada senin işini bitirdikten sonra Cadderiyyi halletmeye gideceğiz. Hatta belki de Errtu, Yükselen Ruh'u kalemiz yapar!"

Druzil söylediği her sözle birlikte sırıtıyordu ve bu düşünceden haz duyduğu barizdi.

Drizzt de sınüşma zar zor mani olabildi. Yükselen Ruhta bulunmuş ve orasının gücüyle saflığını görmüştü. Errtu her ne kadar güçlü olursa olsun, tebaası her ne kadar çok sayıda ve kuvvetli olursa olsun, Cadderly'i mağlup edemezdi. Orada, Deneir'in evinde, iyiliğin kalesinde onu yenemezdi.

"Bu yürüyüşün ve cücenin sorununun arkasında Errtunun parmağı olduğunu itiraf ediyorsun demek?" diye sordu Cattibrie, Stumpet'i işaret ederek.

Druzil kadını duymazdan geldi. "Ahmak!" diye Drizzt'e hırladı imp.

"Efendimin bu çorak yerdeki ayaktakımmı umursadığını mı sanıyorsun?

Hayır, Errtu sadece seninle karşılaşmak için burada kalıyor Drizzt DoUrden, ona verdiğin sıkıntıların bedelini sana ödetmek için!"

Drizzt içgüdüsel olarak harekete geçti ve impe doğru hızla bir adım attı. Cattibrie yayını, Bruenor ise baltasını kaldırdı.

Ama Drizzt, daha fazla bilgi edinmeyi umarak çabucak sakmleşti ve elini havaya kaldırarak tehlikeli dostlarını zaptetti.

"Errtu'dan bir anlaşma teklifiyle geldim," dedi Druzil, sadece Drizzt'e konuşarak. "İşkence gören kişinin ve dişi cücenin ruhlarına karşılık senin ruhun."

İmpin Zaknafein'i "işkence gören kişi," diye tarif etmesi Drizzt'in kalbine bir sızı verdi. Bir anlığına, kendisine sunulan anlaşmanın cazibesine yenik düşecek gibi oldu. Aniden kafasını öne eğip durdu ve palalannın uçları zemine doğru indi. Zaknafein'i veya Stumper'i kurtarmak için kendisini seve seve feda ederdi. Daha azım nasıl yapabilirdi ki?

Ama derken Drizzt, ne Zaknafein'in, ne de Stumpet'in onun bunu yapmasını istemeyeceğini, ikisinin de bunu yaptığını bilerek hayatlarına devam edemeyeceğini anladı.

Drow hızla harekete geçti, Druzil'in tepki veremeyeceği kadar süratliydi. Parıltı, impin kanadına derin bir yarık açtı. Diğer pala, ateş yaratıklarıyla savaşmak için yaratılmış olan kılıç, havada dönen impin göğsünü çizdi ve çok derine saplanmamış olduğu halde Druzil'in yaşam enerjisini emdi.

Druzil dönerek uzaklaşmayı başardı ve son bir çaresiz küstahlık yaparak bir şeyler söylemeye davrandı. Fakat Cattibrie'ın ilk atışı impin büyülü kalkanını parçalamışü ve mükemmel bir şekilde nişan alarak yaptığı ikinci atış impi göklerden aşağı düşürdü.

Drizzt anında o noktaya vardı ve palasını derhâl Druzil'in kafasına sapladı. İmp bir kez sarsıldıktan sonra kara ve kötü kokulu bir duman bulutu haline dönüştü.

"Aşağı düzlem yaratıklarıyla pazarlık etmem," diye açıkladı drow kolcu, savaşa katılabilecek kadar hızlı davranamamış olan ve aceleyle yanma gelen Bruenor'a.

Yine de Bruenor, maddesel bedeni tamamen ortadan kaybolmadan önce, âdet yerini bulsun diye baltasını ölü impin kafasına geçirdi. "İyi seçim," diye takdir etti cüce.

Kısa süre sonra, Regis keyifle horlamakta ve Cattibrie mışıl mışıl uyumaktaydı. Her ne kadar o gece Errtudan başka bir sorun geleceğini ummasa da, dostlanna göz kulak olup nöbet tutmayı tercih eden Drizzt uyumadı. Kamp yerinin etrafında gezindi, ufak çizgisini taradı ve sık sık kafasını kaldırıp parlak yıldızlara bakarak kalbinin, adına Buzyeli Vadisi denilen özgürlükle yükselmesine izin verdi. O anda, o mükemmel güzelliğin manzarası karşısındayken, Drizzt esasında neden geri dönmüş olduğunu ve Berkthgar ile diğer Konaktaslılann neden yuvalarına geri gelmiş olduklannı anladı.

"O lanet yıldızların arkasından bizi dikizleyen pek fazla canavar bulamazsın," diye kaba bir fısıltı geldi arkasından. Drizzt dönüp baktığında Bruenorün kendisine yaklaştığını gördü. Cüce daha şimdiden savaş kıyafetini kuşanmış, tek boynuzlu miğferini kafasında yana yatırmış ve çok çentikli baltasını rahatça bir omzuna dayamıştı. Yaklaşan yolculuğun beklentisi içindeydi.

"Balorlar uçabilir," diye ona hatırlattı Drizzt, fakat ikisi de onun herhangi bir düşman beklentisiyle göklere bakmadığını biliyordu.

Bruenor başıyla onayladı ve dostunun yanma geldi Bunu uzun bir sessizlik takip etti, ikisi de rüzgârın karşısında, yıldızlann altında yalnız başlarına kalmıştı. Drizzt, Bruenor'un kasvetli ruh halini fark etti ve cücenin kamp yerinden dışan belli bir sebepten dolayı, muhtemelen ona bir şey söylemek için gelmiş olduğunu anladı.

"Geri dönmek zorundaydım," dedi Bruenor en sonunda.

Drizzt ona bakıp başını salladı, ama Bruenor hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

"Mithril Salonunu Gandalug aldı," diye belirtti Bruenor. Drizzt'e sanki, kızıl sakallı cüce mazeret uyduruyormuş gibi geldi. "Hakkıyla onun."

"Ve Buzyeli Vadisi de senin," diye ekledi Drizzt.

Bruenor bundan sonra ona doğru döndü, sanki itiraz etmek, daha fazla açıklama yapmak istiyormuş gibiydi. Drizzt'in lavanta renkli gözlerine bir kez bakınca bunu yapması gerekmediğini fark etti. Drizzt onu ve onun hareketlerini anlıyordu. Geri dönmek zorundaydı. Söylemesi gereken tek şey buydu.

İkisi, gecenin geri kalan kısmını ayaz rüzgâra karşı öylece durup yıldızları izleyerek geçirdiler. Ta ki şafağın ilk ışıklan bu ihtişam dolu manzarayı çalıp götürene ya da daha doğrusu, yerine yenisini getirene dek.

Stumpet kısa süre sonra ayaklandı ve tekrar bir zombi gibi yürümeye başladı. İkili, Cattibrie ile Regis'i uyandırdı ve dostlar hep birlikte takibe başladılar.

BÖLÜM 25

BUZULLARA DOĞRU

Bir çıkıntının üzerinden, Hareketli Buz Denizi'nin karanlık suları üzerinde duran aysbergleri ve yüzen buz kütlelerini gördüler. Mantıkları onlara hedeflerine yaklaşmış olmaları gerektiğini söylüyordu, ama hepsi de Stumpet'in yürümeye devam edeceğinden, o güvenilmez geniş alanlar üzerinde ilerleyeceğinden, bir buz kütlesinden diğerine geçerek koni şeklindeki buzullara tırmanıp ineceğinden korkuyordu. Crenshinibon'un kuleler yarattığı bilinirdi; ziynetin diğer isimlerinden birisi de Cryshal-Tirith idi, ki bu da elfçeden tercüme edildiğinde tam olarak "kristal kule" anlamına geliyordu. Bir çıkıntı, kıyı kesimini görmelerini engelliyordu, ama denizin önünde bulunan her türlü kulenin şimdiye kadar görünür olması gerekliydi.

Hiçbir şeyden haberdar değilmiş gibi görünen Stumpet denize doğru ilerlemeye devam etti. Çıkıntıya ilk olarak o çıktı, dostlar ise onu yakından takip etmek için aceleyle koşturdular. Tam bu sırada buzlu kar toplarından oluşan bir yaylım ateşine tutuldular.

Drizzt hızla harekete geçti, sola ve sağa manevra yaptı, eğilip kalkarak kar toplarına palalanyla vurdu ve onları savuşturdu. Regis ile Cattibrie derhâl yere kapandı, ama iki cüce, özellikle de yürümeye devam eden zavallı Stumpet, kartoplanyla vuruldu. Rahibenin yüzünde kan oturmuş şişkinlikler belirdi ve Stumpet birkaç kez tökezledi.

Şaşkınlığından kurtulan Cattibrie ayağını yere sabitledi ve ileri koşup Stumpet'i yere devirdi ve koruyucu bir tavırla üzerine kapandı.

Yaylım ateşi başladığı kadar beklenmedik bir şekilde bitiverdi.

Drizzt oniks heykelciği yere koymuş sessizce panter dostunu çağırıyordu. O sırada düşmanı gördü, hepsi gördüler. Fakat içlerinden hiçbirisi bu yaratıkların ne olduğunu çıkartamadı. Sanki hayaletler gibi geldiler, buzun üzerinden hâlâ kahverengi olan kıyı şeridine o kadar yumuşak bir şekilde kayarak indiler ki, sanki toprağın bir parçası gibi görünüyorlardı. İnsan şeklinde, iki ayaklı, geniş, güçlü ve sert beyaz kıllı yaratıklardı.

"O kadar çirkin olsaydım, ben de yabani olurdum," diye belirtti Bruenor, bir sonraki hareketlerini tasarlayabilmek için Drizzt'in yanma gelerek.

"Zaten öylesin," dedi Regis yattığı yerden.

Ne drow ne de cüce, buçukluğa laf yetiştirmeye zaman bulamadı ve buna tenezzül etmediler. Buzlu denizden dışarıya git gide daha çok düşman çıkıyor, sağa sola yayılıyordu Kırk tane, altmış tane... ve hâlâ gelmeye devam ediyorlardı.

"Sanırım geri dönmek isteyebiliriz," diye belirtti Bruenor.

Drizzt bu düşünceden nefret ediyordu, ama tek seçenekleri bu gibi görünmekteydi. O ve dostları hatırı sayılır derecede hasar kaldırabilirlerdi, birçok kudretli düşmanla savaşmışlardı, ama şu anda karşılarında bu yaratıklardan en az yüz tane vardı. Düzenli ve kurnaz bir şekilde hareket edişlerine bakılırsa, aptal hayvanlar olmadıkları barizdi.

O sırada Guenhwyvar, efendisinin yanma gelmişti ve ileri atılmaya hazırdı.

"Belki de onları korkutup kaçırabiliriz," diye Bruenor'a fısıldadı Drizzt ve tek bir kelimeyle kedinin hızla ileri atılıp güçlü bir depara kalkmasını sağladı.

Panterin kara böğrüne bir buz topu sağanağı yağdı ve dosdoğru Guenhwyvar'ın karşısında olan yaratıklar dahi geri çekilmedi, hatta kıpırdamadılar bile. İki tanesi durdukları yerde alaşağı edildi, ama diğerleri bir güruh halinde üzerine kapandı ve ağır sopalarım kediye doğru savurmaya başladı. Kısa süre sonra tüm hızıyla geri çekilen Guenhwyvar oldu.

Bu sırada Cattibrie, Stumpet'in üzerinden kalktı —ki cüce derhâl ayağa kalkıp Regis kendisini yere devirene kadar yürümeye devam etti— ve Taulmaril'i gerdi. Hızla etrafı taradı ve sol tarafında duran en iri yaratığın iki yana açtığı bacaklarının arasına bir ok attı. Merhametli Cattibrie yine sadece yaratığı korkutmak istemişti ve aldığı vahşi cevap karşısında şaşırıp kaldı. Yaratık, sanki yaşayıp ölmeyi umursarmyormuş gibi, hiç ürkmedi ve

yanındaki yirmi yaratıkla birlikte kadının üzerine buz topları atarak cevap verdi.

Cattibrie kendisini yere atıp yuvarlandı, ama birkaç kez vuruldu.

Şakağına gelen bir top onu neredeyse bayıltacaktı. Ayağa kalkıp kafasını eğerek koştu, Drizzt, Bruenor ve geri dönen panterin yanma gitti.

"Sanırım yolumuz az önce öteki tarafa doğru döndü," diye belirtti kadın, alnındaki çürüğü ovuşturarak.

"Gerçek bir savaşçı ne zaman dönmesi gerektiğini bilir," diyerek hemfikir oldu Drizzt, ama gözleri denizin üzerindeki buzulları taramaya, Cryshal-Tirith'ten bir iz görmek, Errtu'nun yakınlarda olduğuna dair bir işaret görmek için etrafa bakınmaya devam ediyordu.

"Birisi bunu şu lanet olası cüceye de söyler mi lütfen!" diye haykırdı tepesi atan Regis, Stumpet'm güçlü bacaklarından birisini sıkı sıkıya tutarken. Trans halindeki rahibe sadece onunla beraber yürüyor ve buçukluğu tundra zemininde sürüklüyordu.

Yaratıklar etraflarını sarmaya devam ettiler ve o feci buz toplarından yeni bir yaylım ateşi hattı kurdular ki yoldaşlar bunun ardından vahşi bir saldın geleceğinden şüphelendiler.

Kaçmak zorundaydılar, ama Stumpet'i de beraberlerinde sürükleyecek zamanlan yoktu. Eğer cüce onlarla birlikte geri dönmezse kesinlikle öldürülecekti.

"Onları sen yolladm!" diye suçlayıcı bir şekilde kükredi Errtu, Cryshal-Tirith'in en üst kattaki odasında havada asılı duran kristal parçasına doğru. Kudretli balor, tebaası olan taerlerin Drizzt Do'Urden'in yolunu kesişini izleme aynasından seyrediyordu ki bu, Errtu'nun kesinlikle istemediği bir şeydi.

"İtiraf et!" diye böğürdü iblis.

'Hain drow uğruna tehlikeli riskler alıyorsun,' diye telepatik bir cevap geldi. 'Buna izin veremem.'

"Taerler benim kumandam altında!" diye çığlık attı Errtu. İblis sadece vereceği cevaplan düşünse de kristal parçasının onlan "duyacağını" biliyordu, ama Errtu o kötü zamanda kendi kükreyişini duymaya, hiddetini kelimelerle kusmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Hiç sorun değil," diye karar verdi iblis, bir saniye sonra. "Drizzt DoUrden küçük bir düşman değildir. O ve yoldaşlan taerleri dağıtacak. Onu durduramadın!"

'Onlar düşünceden yoksun araçlardan ibaret,' diye geldi Crenshinibon'un kayıtsız ve kendinden emin cevabı. 'Drizzt Do'Urden durduruldu.'

Errtu bu iddiadan şüphe etmedi. Crenshinibon, her ne kadar anti-büyü safir taşıyla yaptığı mücadeleyle zayıflamış olsa da, aptal taerlere hükmedebilecek kadar güçlüydü. Ve sayılan yüzü aşan o yaratıklar, Drizzt ile dostlarının yenemeyeceği kadar güçlü ve çoktu. Kaçabilirlerdi en azından çevik ayaklı drow ama Stumpet'in sonu gelmişti, Bruenor Battlehammer'ın ve şişko buçukluğun da öyle.

Errtu sahile gidip drowla orada ve o anda yüzleşmek için kulesinden dışarı uçmayı veya oraya gitmek üzere büyülü yeteneklerini kullanmayı düşündü.

Crenshinibon iblisin düşüncelerini açık seçik okudu ve görme aynasındaki görüntü bir anda yok oluverdi. Errtu'nun büyülü ışınlanma seçeneği de yok olmuştu, zira balor o sahilin nerede olduğundan emin değildi. Elbette ki, uçarak gidebilirdi ve Stumpet'in Hareketli Buz Denizi'nin neresine doğru gideceğini kabaca biliyordu. Ama oraya varana kadar Drizzt Do'Urden'in muhtemelen ölmüş olacağını fark etti.

İblis hiddetle kristal parçasına doğru döndü ve Crenshinibon onun hiddetini, yatıştırıcı düşüncelerle, daha büyük güç ve ihtişam vaatleriyle sakinleştirdi.

Bilinçli ziynet, Errtu'nun nefretinin derecesini kavrayamamıştı, iblisin Ana Madde Düzlem'e gelmesinin en önemli sebebinin Drizzt Do'Urden'den intikamını almak olduğunu anlayamamıştı.

Eli kolu bağlı olan ve kafası kansan Errtu hışımla odayı terk etti.

"Stumpet'i bırakamayız," dedi Cattibrie ve Drizzt ile Bruenor elbette ki, onunla hemfikirdi.

"Onları vur," diye talimat verdi drow. "Oklarını öldürmek için fırlat."

Daha o bu sözleri söylerken, buz topu yaylım ateşi başladı. Zavallı Stumpet arka arkaya darbe aldı; Regis kafasına bir tane buz topu yedi ve cüceyi bıraktı. Dişi cüce yürümeye devam etti, ta ki arka arkaya üç buz topuyla vurulup yere devrilene kadar.

Cattibrie hızlı bir başarıyla iki taer öldürdü, sonra Stumpet ile Regis'in etrafında bir savunma çemberi oluşturmak için aceleyle seğirten Drizzt, Bruenor ve Guenhwyvar'ın yanma koşturdu. Derken taerlerin buz topları tükendi, yaratıklar artık hücuma başlamışlardı. Korkusuzca, sopalarını savurarak ve kuzey rüzgân gibi uluyarak saldınya geçtiler.

"O lanet şeylerden sadece yüz tane var!" diye kabadayılık tasladı Bruenor, baltasını kaldırarak.

"Ve bizim sayımız dört!" diye bağırdı Cattibrie.

"Beş," diye düzeltti Regis, ayağa kalkarak.

Guenhwyvar kükredi. Cattibrie atış yapıp bir yaratık daha öldürdü.

'Beni eline al!' diye gözü dönmüş bir yalvanş geldi Khazidhea'dan.

Kadın bir ok daha yolladı. Ama o zamana kadar yaratıklar çok yaklaşmıştı. Kıymetli yayını yere attı ve savaşa hevesli olan Khazid'hea'yı çekti.

Drizzt onun önüne atılıp bir taerin gırtlağını iki palasıyla birden yardı, sonra dönerek dizleri üzerine çöktü ve Parıltıyı ileri doğru ittirip kıvrımlı

kılıcı bir yaratığın karnının derinlerine sapladı. Diğer palasını arka tarafında yatay bir şekilde savurdu ve Cattibrie'ın üzerine çullanan bir sonraki yaratığın öne doğru tökezlemesini sağladı.

Kadının aşağı doğru yaptığı hamle, Khaziduea'nın yaratığın kafatasını yarıp boynunun yansına kadar gömülmesini sağladı. Ama Cattibrie kılıcını derhâl çekip kurtarmak, Drizzt de ayağa kalkıp başka bir hızlı manevra yapmak zorunda kaldı. Zira güruh üzerlerine kapanmış ve her türlü kaçış yolunu kesmişti.

Sonlarının geldiğini biliyorlardı... ta ki hep bir ağızdan yükselen "Tempus!" haykırışını duyana kadar.

Revjak ile yirmi savaşçısı, taer safları arasına şiddetle daldılar ve iri silahlarını savurarak şaşkına dönen kıllı yaratıkların arasında yollarını açtılar.

Regis gelen takviyeye seslendi, ama omzuna sertçe inen, nefesini kesen ve uçarak yere yığılmasına sebep olan bir taer sopasıyla sesi kesildi.

Üç yaratık, onu ezip parçalamaya hazır bir şekilde tepesinde heyula gibi dikilmişti.

Uçarak gelen Guenhwyvar onlara yanlamasına çarptı. Panter dört pençesiyle birden vahşice tırmık atarak dönüp durdu. Dördüncü bir taer, dövüş halinde olan üç yaratığın yanından sıyrıldı ve yerde yatan buçukluk ile yanında duran dişi cüceyi aramaya başladı.

Karşısında hırlayan Bruenor'u, ya da daha doğrusu Bruenor'un aşağı doğru inen baltasını buldu.

Afallayıp kalan Regis, bacaklarını iki yana açıp üzerinde dikilen Bruenor'un çizmelerim gördüğüne memnun oldu.

Şimdi Drizzt ile Cattibrie, uzun süredir birlikte olan, birlikte savaşan iki dost, yan yanaydı.

Cattibrie taerlerden birisinin sopasını serbest olan eliyle yakaladı ve Khazid'hea'yla kısa bir yay çizerek yaratığın öteki kolunu omzunun altından kesip koparttı. Fakat taer, kadını şaşırtacak ve dehşete düşürecek şekilde saldırmaya devam etti ve onun hemen yanma, Cattibrie'in sol tarafına başka bir yaratık daha geldi. İlk yaratığın sopasını sıkıca tutmak için mücadele veren ve kılıcı öteki tarafta duran kadının, yeni gelen canavara karşı pratik bir savunması yoktu.

Meydan okuyarak çığlık attı, bu sefer yüksek bir açıyla tekrar kılıcını savurdu ve sıkıca tuttuğu yaratığın boynunu yan yanya kesti. Cattibrie bu hareketi yaparken gözlerini kapadı, yukarıdan aşağı inen sopayı görmek istemiyordu.

Drizzt'in palası, yüksekten kesen Khazid'hea'nın altından geldi.

Drow, kılıcını Cattibrie'ın öteki tarafına geçirip sopayı savuşturmak için şiddetli bir hamle yapmıştı. Şaşkına dönen Cattibrie'ın da gözlerini açınca fark ettiği üzere, savuşturma mükemmeldi.

Kadın hiç tereddüt etmedi. Drizzt'in dövüştüğü iki taere geri dönmesi gerekliydi, ama bu çaresiz savuşturma hamlesi Cattibrie'a ihtiyaç duyduğu zamanı vermişti, ikinci taer ile yüzleşmek için şiddetle asıldı, düşmeye başlamış olan ölü yaratığın boynunun geri kalan kısmını kılıcıyla yararak ilerledi ve kılıç serbest kaldığı anda kazandığı hızı kullanıp dosdoğru ileri savurarak yeni düşmanının göğsüne sapladı.

Taer geriye doğru devrildi, ama yerine iki tane daha canavar geçti.

Bruenor'un etrafı yığın halindeki cesetler ve kopmuş kol bacaklarla dolarken, taerlerin sopalarından gelen darbeleri üst üste kabul ediyor ve bunun karşılığında yaratıkları kudretli baltasıyla kesip biçiyordu.

"Altı!" diye haykırdı, baltası bir diğer yaratığın geniş alnına saplanırken. Fakat bir diğer yaratık sırtına sertçe vurduğunda cücenin haykırışı yanda kesildi.

Bu darbe acıtmıştı, gerçekten canını yakmıştı, ama Bruenor acıyı duymazdan gelmesi gerektiğini biliyordu. Nefesi kesilmiş bir halde geri

döndü, baltasını iki eliyle tutarak yarım daire halinde savurdu ve sanki yaratık bir ağaçmış gibi silahı taerin böğrüne geçirdi.

Balta içeri girerken taer yana doğru yalpaladıktan sonra silahın keskin yerine asılı kalarak durdu ve hızla öldü.

Bruenor arkasından gelen kükreyişi duydu ve Guenhwyvar'ın kendisini bir kez daha kurtarıp cücenin arkasını korumakta olduğunu anlayınca memnun oldu.

Derken başka bir haykırış duydu, Revjak ile savaşçılarının yol arkadaşlarına kaülırken barbar tanrısına seslenerek artıkları naraydı bu.

Şimdi Regis ile Stumpet'in etrafındaki çember sağlamlaşmıştı; artık savunma hattı, Guenhwyvar'ın kaslı ve kara bir yıkım topu halinde taer safları arasına dalmasına yetecek kadar sıkıydı. Drizzt ile Cattibrie ilk sırayı kesip biçtikten sonra ikincisine giriştiler.

Birkaç dakika içinde bütün taerler ya öldürüldü ya da Crenshinibon'un emirleri dinmek bilmeyen bir beyo yıkama saldırısı halinde zihinlerine doluşmaya devam etse dahi savaş devam edemeyecekleri kadar ağır yaralar aldı.

Stumpet ise o zamana kadar kendisine gelip ayağa kalkmış ve inatla yürümeye devam etmişti.

Bir dizinin üzerine çökmüş halde soluklanmaya çalışan Drizzt, Revjak'a seslendi ve barbar derhâl en güçlü iki adamına cücenin etrafını sarıp onu yerden yukarı kaldırmalarını işaret etti. Stumpet hiçbir direniş göstermedi, sadece boş boş ileri bakarak ve ayaklar havada beyhude yere ileri geri sallanarak öylece durdu.

Fakat Drizzt ile Revjak'ın paylaştıkları gülümseme tanıdık bir ses tarafından bölünüverdi.

"Vatan hainliği!" diye kükredi Berkthgar, Revjak'ın beraberinde getirdiği sayının iki katı olan adamlarıyla grubun etrafını sararken.

"Bu iş git gide güzelleşiyor," dedi Cattibrie nahoş bir tavırla.

"Kanunlar Revjak!" diye kabadayılık tasladı Berkthgar. "Onları biliyordun ve itaatsizlik ettin!"

"Bruenor ve dostlarını ölüme terk mi etseydim yani?" diye sordu Revjak duyduklarına inanamayarak. Yoldaşlara kısa süre içinde bir savaş daha patlak verecekmiş gibi görünse dahi, Revjak hiçbir korku emaresi göstermedi. "Böyle bir emre asla itaat etmem," diye kendinden emin bir tavırla sözüne devam etti Revjak. Onunla beraber olan savaşçılar —ki çoğu taer dövüşünden yaralar almıştı— hemfikir olarak bir araya toplandılar.

"Halkımızdan bazıları Bruenor, Cattibrie, Drizzt Do'Urden ve diğerlerinin bize gösterdiği dostluğu unutmuyor," diye sözünü bitirdi yaşlı adam.

"Bazılarımız da Bruenor'un halkı ve On-Kasaba halkıyla yapılan savaşı unutmuyor," diye karşılık verdi Berkthgar ve savaşçıları kabadayılık tasladı.

"Yeterince dinledim," diye fısıldadı Cattibrie ve Drizzt onu durduramadan önce aralanndaki boş zemin üzerinde hızla yürüyüp iri, heybetli barbarın tam önüne dikildi.

"Kesinlikle alçalmışsm," dedi Cattibrie meydan okurcasına.

Barbar liderin arkasından gelen sesler, bu küstah kadına tokadı basmasını söylüyordu. Fakat sağduyusu Berkthgafın bunu yapmasını engelledi. Zira, Konaktaşı'nda kadın kendisini bire bir dövüşte yendiği zaman bizzat öğrendiği üzere Cattibrie sadece çetin bir rakip olmakla kalmıyor, aynı zamanda Drizzt ve Bruenor tarafından korunuyordu, ki barbar onların ikisiyle de yüzleşmek istemezdi. Berkthgar anladı ki, eğer Cattibrie'a elini dahi sürerse drow kolcunun onun tepesine binmesini engelleyecek tek kişi Bruenor olurdu; tabii ilk olarak kendisi saldırmak için.

"Bir zamanlar sana saygı duyuyordum," diye devam etti Cattibrie.

Berkthgar, kadının ses tonunda ve sözlerinin gidişatında beliren ani değişim karşısında şaşırdı. "Wulfgar'dan sonra hakkıyla liderdin," dedi

samimiyetle. "Hem marifetle, hem de bilgelikle. Sen onlara yol göstermemiş olsaydın, kabile çok uzaklardaki Konaktaşı'nda yitip giderdi."

"Yani ait olmadığımız bir yerde!" diye cevap vermekte çabuk davrandı Berkthgar.

"Kabul," dedi Cattibrie, tekrar adamı gafil avlayarak ve hiddetini savuşturup geri çevirerek. "Vadiye ve tanrına geri dönmekle doğru bir iş yaptın, ama kadim düşmanlıklara geri dönmekle değil. Babamın esasında nasıl biri olduğunu düşün, Berkthgar ve Drizzf in nasıl biri olduğunu."

"İkisi de halkımı katletti."

"Sadece halkın öldürmek için geldiğinde," dedi Cattibrie, bir milim dahi gerilemeyerek. "Yuvalarım ve halklarını korumasalardı korkak olurlardı! Yoksa senden iyi savaştıkları için onlara tahammül edemiyor musun?"

Berkthgar'ın nefesi kısa ve hiddetli soluklar halinde çıkıyordu. Drizzt bunu gördü ve Cattibrie'in yanma gitmekte çabuk davrandı. Sessizce yapılan bu tartışmayı kelimesi kelimesine duymuştu ve hangi noktada devreye girmesi gerektiğini biliyordu.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi drow. Bu sözlerin bir itham olduğunu düşünen Berkthgar dimdik kesildi.

"Birleşmiş kabilenin kontrolünü eline geçirmek için, kendinden öncekilerin adını kötülemen gerekliydi. Ama vadideki herkesin iyiliği için seni uyarıyorum; kendi yarım yamalak gerçeklerine kendin kapılma.

Mithril Salonu'nda, Gümüşay'da, Uzunsemer'de, Nesme'de ve hatta OnKasaba ile cüce madenlerinde dahi Berkthgar ismi saygıyla anılıyor. Bekçi Vadisi'ndeki marifetlerin unutulmayacak, fakat Bruenor'un halkının seninle yaptığı ittifakı ve size yaptığı iyilikleri sen unutuyor gibisin. Şimdi Revjak'a bak —ki ona hayatlarımızı borçluyuz— ve karar ver, Berkthgar, senin ve halkın için daha iyi olan yol hangisi?"

Berkthgar bundan sonra sessizleşti ve hem Cattibrie, hem de Drizzt bunun iyi bir şey olduğunu biliyorlardı. Aptal bir adam değildi, fakat sık sık

hislerinin mantığını gölgelemesine izin verirdi. Revjak'a ve yaşlı adamın ardında duran kararlı savaşçılara baktı; biraz yaralıydılar, kesinlikle sayıca azdılar, ancak yine de hiçbir korku emaresi göstermiyorlardı. İri barbann dikkâtini çeken en önemli nokta ne Drizzt’in, ne de Cattibrie'in onun liderlik konusundaki iddiasını reddetmemiş olmasıydı. Onunla birlikte çalışmaya gönüllü gibi görünüyorlardı ve hatta Cattibrie herkesin gözü önünde, onu olumlu bir şekilde Wulfgar'la kıyaslamıştı!

"Ve bırak çekiç Bruenor'un yanında, hakkıyla ait olduğu yerde kalsın," diye listelemeye cesaret etti Cattibrie, sanki Berkthgar'ın her düşüncesini okuyormuş gibi. "Şimdi kabilenin silahı senin kendi silahın; eğer Berkthgar yolunu akıllıca seçerse onun efsanesinin Aegis-fang'den aşağı kalır yanı olmaz."

İşte Berkthgar’ın görmezden gelemeyeceği yem buydu. Bariz bir şekilde rahatladı, onun her sözünü takip eden adamlar da öyle. Drizzt, az önce çok önemli bir sınavı geçmiş olduklarını fark etti.

"Bruenor ile yol arkadaşlarını takip etmekle akıllıca bir iş yaptın," dedi Berkthgar yüksek sesle, Revjak'a. Herhangi birinin gururlu barbardan duyduğu, bir özre en yakın olan sözlerdi bunlar.

"Sen de, Bruenor ile olan dostluğumuzu reddetmekle yanlış bir iş yaptın," diye yanıtladı Reyjak. Drizzt ile Cattibrie, Revjak'ın belki de onu çok sertçe ve çok çabuk zorlamış olduğunu düşünerek gerginleştiler.

Ama Berkthgar hiç alınmadı. Bu ithama cevap vermedi. Barbar onun sözlerine katıldığını belli etmedi, ama savunmaya da çekilmedi.

"Şimdi bizimle birlikte geri dönün," dedi Revjak'a.

Reyjak, Drizzt'e ve Bmenor'a baktı. Hâlâ onun yardımına ihtiyaçları

olduğunu biliyordu. Her şey bir yana, Stumpet'i hâlâ havada tutan onun iki adamıydı.

Berkthgar önce Revjak'a baktı, sonra adamın bakışlarını takip ederek Bruenor'a döndü ve en sonunda cücenin de ötesine, pek uzakta olmayan

sahile baktı. "Hareketli Buz Denizine mi çıkacaksınız?"

Sinirleri bozuk olan Bruenor, gözünün kenarıyla Stumpet'e bir bakış attı. "Öyle görünüyor," diye itiraf etti cüce.

"Size eşlik edemeyiz," diye açıkça belirtti Berkthgar. "Ve bu benim seçimim değil, atalarımızdan kalan bir buyruktur. Hiçbir kabile adamı suda yüzen diyara çıkmaya izinli değildir."

Reyjak başını sallayıp onaylamak zorunda kaldı. Bu gerçekten de kadim bir buyruktu. Tehlikeli buz kütlelerine, beyaz ayıların ve büyük balinaların diyarına çıkmakta kazanılacak az, kaybedilecek çok şey olduğundan dolayı konulmuş bir kuraldı.

"Bizimle gelmenizi istemeyeceğiz," diye çabucak belirtti Drizzt ve yoldaşları bu söylediğine şaşırmış gibiydi. Bir balorla ve onun hain tebaasıyla savaşmaya gidiyorlardı, yani bir ordu dolusu güçlü kuvvetli barbar gayet işe yarayabilirdi! Ama Drizzt, Berkthgar'm kadim kuralı çiğnemeyeceğini biliyordu ve Revjak'ın liderden daha fazla ayrılmasını, burada iyileşmeye başlamış olan ilişkileri daha fazla tehlikeye atmayı istemiyordu. Aynı zamanda, Revjak'ın savaşçılarından hiçbiri taerlerle yapılan dövüşte ölmemişti, ama eğer Errtunun karşısına kadar Drizzt'i takip ederlerse bu durumun değişmesi muhtemeldi. Drizzt Do'Urden'in ellerinde daha şimdiden yeterince kan lekesi vardı zaten. Drow kolcu için bu kişisel bir savaştı. Errtu ile yalnız başına, teke tek karşılaşmayı tercih ederdi. Ama Errtu'nun yalnız olmayacağını biliyordu ve en yakın dostlarının onun yanında olmak istemelerine karşı çıkamazdı, zira o da onlar için aynısını yapardı.

"Ama halkının en azından bu kadarını Bruenor'a borçlu olduğunu kabul ediyor musun?" diye sormadan edemedi Cattibrie.

Berkthgar yine açıkça bir cevap vermedi, ama sessizliği, itiraz etmeyişi, kadının duyması gereken tek onaydı.

Yol arkadaşları ellerinden geldiğince çürüklerini sardılar ve barbarlarla vedalaşıp onlara teşekkür ettiler. Ondan sonra Revjak'ın adamları Stumpet'i

yere bıraktı ve cüce yürüyüşüne devam etti. Yol arkadaşları onun ardından aceleyle seğirttiler.

Alageyik Kabilesi hep birlikte güneye doğru ilerlemeye başladı; Berkthgar ile Revjak yan yana yürüyordu.

Bir süre sonra Kierstaad, ikindi güneşi altında şişmeye başlamış olan yüze yakın taer cesedinin olduğu yere geldi. Kurnaz genç barbann neler yaşandığını anlaması uzun sürmedi. Babasıyla birlikte olan barbarların Bruenor'un grubuna savaşta katılmış olduğu barizdi. Ayrıca birçok farklı ayak izi mevcuttu, ki Kierstaad —muhtemelen Berkthgar tarafından yönetilen— başka bir grubun daha buraya gelmiş olduğunu anladı.

Kierstaad güneye baktı ve babasının kamp yerine bir esir olarak götürülüp götürülmediğini merak etti. Neredeyse arkasını dönüp onları takip etmeye başlayacaktı, ama diğer izler —iki cüceye, bir drowa, bir kadına, bir buçukluğa ve bir avcı kediye ait olan izler— onu kuzeye doğru gitmeye zorladı.

Genç barbar, elinde Aegis-fang ile birlikte soğuk sahil boyunca yolunu buldu ve bundan sonra buz kütlelerinin kırık dökük patikalarında ilerledi. Halkının kadim buyruklanna karşı gelmekte olduğunu biliyordu, ama bunu aklından çıkarttı. Aklında ve yüreğinde, Wulfgar'ın ayak izlerini takip etmekteydi.

BÖLÜM 26

ŞANS ESERİ DEĞİL

Glabrezu kararlıydı, gergin ve gözü dönmüş bir halde olan Errtu'nun git gide artan tehditlerine rağmen anlattığı hikâyenin arkasında duruyordu.

"Drizzt Do'Urden ile dostları taerleri aştılar," diye bir kez daha ısrar etti Bizmatec, "onları çayırlarda ölmüş ve paramparça olmuş bir halde bıraktılar."

"Bunu gördün mü?" diye beşinci kez sordu Errtu. Büyük balor, arka arkaya yumruğunu sıkıp bırakıyordu.

"Gördüm," diye yanıtladı Bizmatec hiç tereddüt etmeden. Fakat glabrezu, balor karşısında ihtiyatla sindi. "Taerler onları durduramadı, hatta yavaşlatamadı bile. Gerçekten de kudretliler, şu seçtiğin düşmanlar."

"Peki ya cüce?" diye sordu Errtu, hüsranı hızla hevese dönüşerek.

Balor konuşurken, esir edilen dişi cüceyi kastettiğini belirtmek için mücevherli yüzüğünü gösterdi.

"Hâlâ onlara öncülük ediyor," diye şeytani bir gülümsemeyle yanıtladı Bizmatec. Glabrezu, Errtu'nun parlayan gözlerine ışığı geri getiren o hevesi, o katıksız gaddarlığı görünce heyecanlanmıştı.

Balor büyük bir havayla odayı terk etti, muzaffer bir şekilde döndü ve köselemsi kanatlarını bir kez çırparak kristalden kulenin açık olan birinci katındaki sahanlığa indi. Açlığıyla, Crenshinibon'a başansız olduğunu gösterme arzusuyla delirmiş olan Errtu yukarı çıktı.

"Errtu bizi çerin düşmanlarla karşı karşıya getirdi," diye tekrar belirtti Bizmatec, balorun gidişini izlerken.

En alt kattaki diğer tanarti, vücudunun alt kısmı bir yılan şeklinde olan ve altı kola sahip dişi iblis sırıttı, hakikaten de hiç etkilenmişe benzemiyordu. Ana Madde Düzlem'in ölümlüleri arasında çetin düşmanlar bulunmuyordu.

Tebaasının üzerinde duran Errtu, kulenin en üst katındaki küçük odaya paldır küldür girdi. İblis ilk başta dar pencerenin başına gitti ve yaklaşan

avını şöyle bir görebilme umuduyla dışarı baktı. Errtu, haberleri Crenshinibon'a dramatik bir şekilde ilan etmek istiyordu, ama iblisin heyecanı bilinçli, telepatik ziynete karşı düşüncelerini ele verdi.

'Seçtiğinyol hâlâ tehlike dolu,'1 diye uyardı kristal parçası.

Errtu pencerenin başından hızla döndü ve içten bir şekilde, hırlayarak kahkaha attı.

'Başarısız olmamalısın,' diye devam etti ziynetin telepatik mesajı.

'Eğer sen ve maiyetindekiler yenilirse, ben de yenilmiş sayılırım, benim doğamı bilen kimselerin eline geçmiş olurum ve...'

Errtu'nun devam eden kahkahası, gelen telepatik mesajlarla alay ediyordu.

"Drizzt Do'Urden ile daha önce karşılaşmıştım," dedi büyük balor vahşi bir hırıltıyla. "Onu ölümüyle serbest bırakmadan önce gerçek keder ve gerçek hüzün neymiş öğrenecek! Sevdiklerinin, ona eşlik edecek kadar ahmak olanların ve esir tuttuğum kişinin ölümlerine şahit olacak." Büyük iblis hiddetle pencereye doğru geri döndü. "Kendine nasıl bir düşman edindin, ahmak drow hain! Şimdi bana gel de intikamımı alayım ve hak ettiğin cezayı sana vereyim!"

Errtu bunu söyledikten sonra, kristal parçası ve anti-büyü safir taşı arasında yaşanan şiddetli çekişmenin ardından yere düşürdüğü yerde durmakta olan küçük kutuyu tekmeledi. Errtu odayı terk etmeye davrandı, ama bir saniyeliğine yeniden düşündü. Drizzt ve yol arkadaşlarıyla kısa süre içinde yüzleşecekti, ki buna esir rahibe de dahildi. Eğer Stumpet, iblisin hapseden mücevheriyle karşı karşıya gelirse, ruhu vücuduna geri dönmenin bir yolunu bulabilirdi.

Errtu yüzüğünü çıkarttı ve onu Crenshinibon'a gösterdi. "Cüce rahibe," diye açıkladı iblis. "Bu onun ruhunu esir tutuyor. Ona hükmet ve elinden gelen yardımı yap!"

Errtu yüzüğü yere bırakıp hışımla odayı terk etti ve Drizzt DoUrden'in gelişine hazırlanmak için tebaasının yanma geri döndü.

Crenshinibon, tanar'rinin hiddetini ve kudretli Errtu'daki katıksız gaddarlığı net bir şekilde hissediyordu. Drizzt ile dostları taerleri aşmıştı, yani öyle görünüyordu. Ama onlar Errtu'yla kıyaslandığında neydi ki?

Ve kristal parçası biliyordu ki Errtu'nun, kudretli müttefikleri vardı.

Crenshinibon tatmin oldu ve kendisini gayet emniyette hissetti.

Şeytani ziynet için, Stumpet'i yoldaşlara karşı kullanma fikri kesinlikle çok hoştu.

Stumpet, güvenilmez ve kırık dökük buzlar üzerinde yürüyüşüne devam ediyordu. Küçük yarıkların üzerinden zıplıyor, bazen ayaklarını buz gibi suya 'floş' diye daldırıyor, ama dondurucu ıslaklığa hiç aldırmıyormuş gibi onları sudan geri çıkartıyordu.

Drizzt suyun tehlikelerini biliyordu. Stumpet'i bir kez daha devirip çizmelerini çıkartmak ve ayaklarını sıcak, kuru battaniyelere sarmak istiyordu. Fakat drow bundan vazgeçti. Sorunlarının en kötüsü donmuş ayak parmakları olacaksa, sonlannm umduğundan kesinlikle daha iyi olacağını düşündü. Şu anda Stumpet için, hepsi için, yapabileceği en iyi şey Errtu'ya ulaşmak ve bu pis işi bitirmekti.

Drow, yürürken bir elini cebinde tutuyor ve paraıaklanyla oniks heykelciğin ince detaylannı hissediyordu. Taer savaşından kısa süre sonra Guenhwyvar'ı yuvasına yollamış ve bir sonraki savaştan önce kediye biraz dinlenme zamanı tanımıştı. Şimdi, etrafına bakınırken, drow bu kararının ne kadar akıllıca olduğunu düşünmeye başladı. Zira tanımadığı bu arazide bir yabancı olduğunu biliyordu.

Manzara gerçeküstü gibiydi; bazılan on beş metreye kadar yükselen sivri uçlu beyaz tümsekler ve çoğunlukla zikzak çizen kara çizgilerle çatlamış olan uzun, düz, bembeyaz alanlar.

Sahilden aynlalı iki saatten uzun süre olmuştu ve buzlarla dolu denizin içlerine doğru ilerlemişlerdi ki, hava değişiverdi. Karanlık ve meşum bulutlar yükseldi, rüzgâr biraz daha sertleşip soğuklaştı. Hâlâ bata çıka ilerliyor, koni şeklindeki buzullardan birisinin yamacından yukan tırmanıyor, sonra öteki tarafından aşağı kayıyorlardı. Daha fazla karanlık suyun ve daha az buzun olduğu bir bölgeye geldiler ve hedeflerini ilk olarak orada gördüler. Kuzeybatıya doğru çok uzakta duruyordu.

Kristalden kule buzul konilerinin arasından ışıldıyor ve donuk gri ışığın altında dahi panldıyordu. Hiçbir şüphe olamazdı, zira kule doğal bir yapı değildi ve her ne kadar buzdan yapılmış gibi görünse de, buzullann sert ve sade beyazlığı arasında doğadışı ve yabancı duruyordu.

Bruenor bu manzarayı inceledikten ve hali hazırda çizdikleri rotayı ölçüp tarttıktan sonra kafasını salladı. "Çok fazla su var," diye açıkladı, batıyı işaret ederek. "Dosdoğru o yöne gitmemiz gerekli."

Görünüşe bakılırsa, cüce haklı gibiydi. Genel olarak kuzeye doğru ilerliyorlardı, ama buz kütleleri batıya doğru daha iç içe gibi görünüyordu.

Fakat rotalarına kendileri karar vermiyorlardı ve Stumpet hiçbir şeyin farkında olmadan kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyordu; o yönde ise suyla dolu geniş bir açık alan tarafından durdurulacakmış gibi görünüyordu.

Tanımadıklan gerçeküstü diyarda görünüşler aldatıcı olabilirdi.

Sudan oluşan o açık alanın üzerinde bir köprü halinde uzun bir buz kütlesi vardı ve onları kristal kuleye doğru daha dosdoğru bir yola sokuyordu.

Köprüyü geçtiklerinde bir araya doluşmuş buzullardan oluşan başka bir alana çıktılar ve karşılarında, taş çatlasa çeyrek mil ötelerinde Cryshal-Tirith yükselmekteydi.

Drizzt, Guenhwyvar'ı bir kez daha çağırdı. Cattibrie, alanı daha iyi taramak için en yakında bulunan tepenin üzerine tırmanırken, Bruenor Stumpef i yere devirip üzerine oturdu.

Kule geniş bir buzulun üzerinde, doğal aysbergin on metre boyunda ve koni şeklindeki zirvesinin arka kısmında duruyordu. Cattibrie, kendisinin ve dostlarının o buzula güneybatıdan, yaklaşık dört metre genişliğindeki dar bir buz uzantısı üzerinden varacaklarını tahmin etti.

Kulenin tam batısında bulunan bir diğer aysberg, muhtemelen ana alana atlayabilecekleri kadar yakındı, ama bunun dışında iblisin kalesinin etrafı okyanusla çevrelenmişti.

Cattibrie başka bir yer daha tespit etti: koni şeklindeki zirvenin güney yüzünde, buzulun öbür tarafında bulunan kulenin neredeyse tam karşısında duran bir mağara girişiydi bu. Buzulun güney kısmındaki geniş ve düz alandan en az bir adam boyu yüksekliğindeydi, ki kısa bir süre içinde bir katliam sahnesine dönüşecek gibi görünüyordu. Kadın herşeyi kabullenmiş bir şekilde iç geçirerek aşağı indi ve bütün bunları dostlarına anlattı.

"Errtunun tebaası, en son düzlüğü aştıktan kısa süre sonra bizi karşılayacaktır," diye mantık yürüttü Drizzt ve Cattibrie başını sallayarak onun her sözünü onayladı. "Mağara girişine kadar onlarla savaşmamız gerekli, hatta içeride daha da fazlası olacaktır."

"Haydi bitirelim şu işi öyleyse," diye homurdandı Bruenor. "Lanet olasıca ayaklarım üşümeye başladı!"

Cattibrie, sanki birkaç farklı seçenek duymak istiyormuş gibi Drizzt'e baktı. Fakat pek az seçenekleri varmış gibi görünüyordu. Aradaki mesafeyi sıçramak her ne kadar Cattibrie, Drizzt ve Guenhwyvar için mümkün olsa da, ağır zırhı içindeki Bruenor ve Regis bunu başaramazdı.

Ve eğer o yöne doğru giderlerse —sadece yürüyebilen— Stumpet yalnız kalırdı.

"Bir dövüşte pek de işe yaramam," dedi Regis sessizce.

"Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı!" diye uludu Bruenor, yanlış anlayarak. "Burada öylece oturup—"

Dikkâte değer derecede hünerli biri olan buçukluğun aklında önemli ve değerli bir şey olduğunu tahmin eden Drizzt elini kaldırarak cüceyi durdurdu.

"Eğer Guenhwyvar beni o açık alanın öteki tarafına geçirebilirse, sessizce kuleye girebilirim," diye açıkladı buçukluk.

İhtimalleri düşünmeye başlayan dostların yüzleri aydınlandı.

"Daha önce Cryshal-Tirith'in içinde bulunmuştum," diye devam etti Regis. "Kulenin içinde yolumu nasıl bulacağımı ve eğer ona ulaşabilirsem kristal parçasını nasıl mağlup edebileceğimi biliyorum." Bunu derken Drizzt'e baktı ve başını salladı. Drow, Bryn Shander'in kuzeyindeki ovada Akar Kessel'in kulesini mağlup ettiğinde Regis onunla birlikteydi.

"Zayıf bir olasılık," diye belirtti Drizzt.

"Evet," diye nahoşça hemfikir oldu Bruenor. "Bir tanar'ri güruhunun ortasına bodoslama dalmak gibi değil."

Bu sözler, grubun —her ne kadar gergince olsa bile— gülmesini sağladı.

"Stumpefi bırak da ayağa kalksın," dedi Drizzt, Bruenor'a. "Bizi, Errtu her ne planladıysa onun içine götürecek. Ve sen," diye ekledi, buçukluğa bakarak, "Mielikki'nin hizmetkârı ve kolcuların başı olan Gwaeron Windstorm seninle birlikte olsun. Guenhwyvar seni karşıya geçirecek.

Bilmelisin ki, küçük dostum, eğer başarısız olursan ve Crenshinibon mağlup edilmezse Errtu çok daha güçlü olacak!"

Regis kararlılıkla başını salladı ve Guenhwyvafm ensesindeki yelelere sıkıca tutundu. Tek şansının buzula hızla ve gizlice geçmek olduğunu düşünerek grubun yanından ayrıldı. Engebeli arazide ilerleyen buçukluk ile kedi kısa süre içinde gözden kayboldular. İşin çoğunu Guenhwyvar yaptı, pençeleri buza derince batıyor ve bulabildiği yerlere tutunuyordu. Regis sadece panteri tutmaya devam etti ve çok büyük bir yük olmamak için bacaklarını yeterince hızlı hareket ettirmeye çalıştı.

Dik bir koninin kayganlaşmış arka tarafından aşağı inerlerken neredeyse felaketle karşı karşıya kalacaklardı. Guenhwyvar pençesini sapladı, ama Regis tökezledi ve yere düştü. Kedinin yanından kayarak geçerken aldığı hız kediyi tutunduğu yerden etti. Son sürat aşağı, karanlık sulara doğru kaydılar. Regis haykırışını zaptetti, ama gözlerini kapadı ve buzdan ölümüne çakılmayı bekledi.

Guenhwyvar ölümcül derecede soğuk olan denizden sadece birkaç santim evvel tutunacak başka bir yer buldu.

Sarsılan ve berelenen ikili kendilerini yukarı çekip tekrar yola koyuldular. Regis cesaretini topladı ve görevinin önemini kendisine tekrar tekrar hatırlatarak korkularını bastırdı.

Yol arkadaşları, Cryshal-Tirith'in bulunduğu iri buzula giden en son buz kütlesini aşarken ne kadar da saldırıya açık olduklarını fark ettiler.

İzlendiklerini seziyor, feci bir şeyin yaşanmak üzere olduğunu hissediyorlardı.

Drizzt, Stumpet'in daha hızlı gitmesini sağlamaya çalıştı. Bruenor ile Cattibrie ise koşarak öne geçti.

Errtunun tebaası, mağara girişinin önüne ve buzdan yükseltilerin

arkasına sinmiş bir halde beklemekteydi. İblis hakikaten de grubu izliyordu, Crenshinibon da öyle.

Ziynet, pek az kazanç uğruna bu kadar çok şeyi riske attığı için balorun bir ahmak olduğunu düşünüyordu. Stumpet'e bağlanmak, esir cücenin gözlerinden görmek ve düşmanlarının tam olarak nerede olduğunu bilmek için mücevherli yüzüğü kullandı.

Aniden Cryshal-Tirith'in en tepesi şiddetli bir kırmızı renkte parlamaya başladı ve yaklaşan fırtınanın griliğini pembe bir sise dönüştürdü.

Cattibrie, Drizzt'e seslendi; Bruenor kadını sıkıca tuttu ve onu ileri doğru ittirip yere devirdi.

Drizzt, Stumpet'e omuz attı ama sadece geri sekti. Hızla yanından geçti —hareket etmesi gerekliydi— derken kulenin tepesinden bir alev huzmesi üşkınp drowun önündeki buzdan yola düştüğünde Drizzt yavaşlamak için çaresizce kaydı.

Alanı buhar kapladı ve dramın afallamasına sebep oldu. Drizzt tamamıyla duramazdı, böylece haykırarak ileri atıldı. Tüm gücüyle sıçrayıp yuvarlandı.

Sadece şansı onu kurtarmıştı. Kuleden fışkıran alev huzmesi aniden durdu ve sonra yeniden başladı, bu sefer cüce rahibenin üzerinden aşıp onun arkasında başka bir buz parçasını yardı. Darbenin şiddetiyle havaya buz parçalan yükseldi ve buhar bulutu daha da kesifleşti. Artık bölünmüş olan buz kütlesi, suyun üzerinde yüzen iki yüz metrekarelik bir buz kütlesi güneydoğuya doğru süzülmeye ve yavaşça dönmeye başladı.

Stumpet'in gidecek bir yeri yoktu, bu sebeple, yüzünde duygusuz bir bakışla kıpırtısız bir şekilde durdu.

Ana buzulun üzerinde duran üç yoldaş bir kez daha ayağa kalkıp koşmaya başlamıştı.

"Solda!" diye seslendi Cattibrie, merkezi koninin yan tarafını teşkil eden çıkıntının üzerinden bir yaratığın tırmandığını görünce. Feci yaratığı görünce kadının sözleri neredeyse boğazına düğümlenecek gibi oldu.

Cehennem canlılannın en düşük seviyelilerinden birisi olan mane adındaki türdendi. Ana Madde Düzlem'den bir ucubenin ölü ruhuydu bu. Donuk beyaz derisi dışan sızan sıvılarla şişip kabarmıştı ve postuna çok bacaklı parazitler yapışmıştı. Boyu sadece bir metre, yani Regis kadardı, ama bariz bir şekilde keskin olan uzun pençeleri ve feci dişleri vardı.

Cattibrie tek bir gümüş kuyruklu ok atarak onu alaşağı etti. Ama yaratığın yandaşlarından oluşan bir grup, kendi güvenliklerini biraz olsun umursamadan onun hemen ardından çıkıntının arkasından belirdi.

"Solda!" diye tekrar haykırdı kadın, ama Drizzt ve Bruenor onun sözlerine kulak verecek durumda değildi.

Zira sadece otuz metre ötede olan mağara ağzından dışarı daha fazla mane çıktı ve insan ile dev bir sineğin korkunç bir karışımı gibi görünen iki tane kanatlı iblis, bu güruhun üzerinde uçmaya başladı.

Bruenor en yakındaki iblisleri baltasını şiddetle savurarak karşıladı.

İndirdiği tek darbe işe yaradı, ama yok edilen iblis, yere devrilip ölmek yerine, cücenin derisini ve ciğerlerini yakan zehirli, asitli bir duman bulutu halinde infilak etti.

"Lanet bataklık orklan," diye homurdandı kızıl sakallı cüce ve hiç de durdurulmuş değildi. Hızlı bir başarı sergileyerek ikinci ve üçüncü bir iblisi de hakladı ve havayı dumana boğdu.

Drizzt manelere darbe indirip öyle hızlı kaçıyordu ki habis duman bulutları ona dokunamıyordu bile. İblislerin bir sırasını alaşağı etmişti, ama derken uçan tanarrilerden —ki onlara chasme deniliyordu— birisi alçak dalışa geçtiğinde ondan sakınmak için kendisini yüzükoyun yere atması gerekti

Drow tekrar ayağa kalktığında, bir mane grubu etrafını sarmış ve uzun, feci pençelerini ona doğru uzatmaya başlamıştı.

Uçan iblislerin görüntüsü karşısında Cattibrie'ın yine içi kalktı.

Daha şimdiden yarım düzine mane haklamıştı, ama artık ilgisini o feci böceklere çevirmesi gerekliydi.

Hızla döndü ve en yakmdakine bir ok attı. Neredeyse noktasal bir atış yapmıştı ve attığı ok iblisi geriye doğru firlatıp yere çakılmasını sağladığında genç kadın rahatlayarak nefes verdi.

Fakat onun yoldaşı gitmiş, yaptığı iblis büyüsüyle öylece görünürden kaybolmuştu.

Sessizce Cattibrie'in arkasında belirdi.

Regis ile Guenhwyvar bu kargaşayı fark ettiler, parlayan beyaz alev huzmelerini ve bunu takiben patlak veren savaşı gördüler. Adımlarını

ellerinden geldiğince hızlandırdılar, ama zemin hiç elverişli değildi.

Buçukluk yine sadece tutunuyor ve hızla koşan Guenhwyvar'ın kendisini çekmesine izin veriyordu. Regis sağa sola çarpıp sekmesine rağmen hiç şikâyet etmedi. Her ne acı hissediyorsa, dostlarının daha kötüsünü hissettiğinden emindi.

"Arkanda!" diye haykırdı Bruenor, mane güruhunun içinden hışımla çıkarak. Sefil yaratıklardan birisi cüceye sıkı sıkıya yapışmıştı, pençeleri ensesine derince batmıştı, ama Bruenor bunu hiç umursamıyordu.

O anda önemli olan tek şey Cattibrie idi ve kızının başı feci şekilde belâdaydı. Cüce, onun arkasında duran iblise yetişemezdi, ama okuyla aşağı düşürdüğü iblis ayağa kalkmış yürümekteydi ve Bruenor ile sevgili kızının tam arasında duruyordu.

Durmak için hiç de iyi bir yer seçmemişti.

Chasme saldırdığı anda Cattibrie topukları üzerinde döndü.

Omzuna yediği sert darbeyi kabul ederek onunla birlikte kedisini savurdu ve ayaklarını tekrar buzlu zemine koymadan önce iki tam parende attı.

Bruenor'un hızla dönerek gelen baltası chasmenin sırtına tüm gücüyle saplanıp yaratığı ikinci kez yere devirdi. İnatçı yaratık hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama koşarak gelen cüce derhâl üzerine çullanarak onu yere mıhladı ve silahını kavradı. Baltasını koparırcasına serbest bıraktı ve arka arkaya darbeler indirerek chasmeyi buzun üzerine yığdı, bembeyaz zemini yeşil ve sarı kanlarla boyadı.

Diğer küçük iblis, hâlâ hiddetli cücenin sırtında duruyor, tırmık atıp ısırıyordu. Gerçek bir hasar vermeye yeni başlamıştı, ama drowun palasından gelen darbeyle ani bir şekilde saldırısı sona erdi.

Hayatta kalan chasme bir kez daha havaya yükselmişti ve Cattibrie okunu gerip nişan almıştı. Acımasız bir atış kaydetti ve iblis pes etti. Onun hemen üzerinden geçip çıkıntıyı aştı ve buzulun arka tarafına uçta Uçan iblisi yayıyla takip etmek için dönen Cattibrie, yayını aşağıya, başka bir

hedefe, o sırada çıkıntının kenarından aşağı inmiş olan yirmi maneden birisine doğru indirmek zorunda kaldı.

Bruenor'un ayaklarının dibindeki chasme sanki sönüyor gibiydi, hakikaten de iblisin vücudunun, sanki içindeki sıvıyı akıtan bir su tulumu gibi sönüşünü tarif edecek başka bir söz yoktu.

Drizzt cüceyi çekerek ayağa kaldırdı ve sertçe döndürdü. Cattibrie'm yüzleştiği acil tehdit durdurulmuştu, ama yer kaybetmişlerdi ve üzerlerinden sıvılar akıtan mane güruhu tekrar bir araya toplanmıştı.

İki deneyimli dost için bu hiç sorun değildi. Hızla yana doğru attıkları bir bakış, Cattibrie'ın kanattaki grubu kontrol altında tuttuğunu görmelerini sağladı. Böylece yan yana hücuma geçtiler ve düşük seviyeli tanafrilerin en yakındaki saflarını paramparça ettiler.

İşin çoğunu, kesip biçen ölümcül palaları ve hızlı ayaklarıyla Drizzt yaptı. İleri uzanan kolları kesip kopartarak ve gözü dönmüş bir şekilde hamleler yaparak sadece birkaç saniye içinde altı tanesini alaşağı etti.

Drow bir saniye sonra rakibinin değiştiğini pek fark etmedi, tabii çılgınca savurduğu kılıçları, sadece bir değil, birbirinden ayrı üç çınlama sesiyle savuşturulana kadar.

Düşük seviyeli iblislerin, şimdi Drizzt Do'Urden ile yüzleşen altı kollu canavardan saygıyla uzak durmasıyla birlikte bu bölgedeki güruh seyrelmişti.

Cattibrie bu dövüşü gördü ve dramın içinde bulunduğu zor durumu anladı. Sağa doğru depara kalkıp kıyıya koşturdu. Atış yapabileceği bir açı yakalamaya çalışıyordu ve o anda buzuldan on beş metre uzaktaki yüzen buz kütlesinin üzerinde gözlerini hiç kırpmadan duran Stumpet'e dikkât etmedi. Yaralı omzundan kan fışkırmaya devam ediyordu —bir chasmenin darbesi hakikaten de feci olurdu— ama durup da onu bandajlayacak durumda değildi.

Kadın kayarak bir dizinin üzerine çöktü. Zor bir açıdaydı, özellikle de onunla altı kollu tanar'ri arasında hızla hareket eden drow varken daha da

zorlaşıyordu. Ama Cattibrie, Drizzt'in onun bu atışı denemesini istemek bir yana dursun, bu atışı denemesine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Taulmaril yukarı kalktı, Cattibrie'ın parmaklan okun sap kısmının arkasında, yayın kirişi üzerinde yerini buldu.

"Drow kendi savaşını vermez mi?" diye kadının arkasından bir ses geldi, derin, gırtlaktan çıkan bir sesti bu. "Bu konuda konuşmalıyız." Bu, glabrezu Bizmatec idi.

Cattibrie ileri atıldı ve yayı korumak, daha da önemlisi hazırladığı okun sağlamlığını korumak için kolunu gerebildiği kadar gererek omzunu öne doğru eğdi. Cattibrie yine dönüşünü tamamlamadan önce atışını yaptı ve omzundan kıpkırmızı kanlar fışkırırken yüzünü acıyla buruşturdu.

Gümüş kuyruklu ok glabrezunun iri bacağının iç kısmını yarıp geçtiğinde Cattibrie'in en yeni rakibinin yüz ifadesi hayretten ıstıraba dönüştü.

Cattibrie irkildi, zira ok sudan sekerek uçmaya devam etti ve yüzen buz kütlesine, hiçbir şeyin farkında olmayan Stumpet'in sadece birkaç metre ötesine saplanıp kaldı. Fakat kadın, okun gidişini izleyerek zaman kaybetmemiş olması gerektiğini fark etti, zira dört metre boyundaki bir kas ve kıskaç yığını olan glabrezu hiddetle kükredi ve Cattibrie ile arasındaki mesafeyi attığı tek bir uzun adımda kapayıverdi.

Kadını kolayca ikiye bölecek canavar pençesi dalışa geçti ve Cattibrie'in ince, korunmasız beline doğru uzandı.

Cattibrie yaptığı tek bir akıcı hareketle elini yay ve kirişin arasından uzattı, vücudunun öbür tarafına uzandı ve Khazid'hea'yı kınından çekti.

Cattibrie haykırdı ve beyhude yere geri düşmeye çalıştı, bu sırada kılıcı iblisin kıskaçları arasına bir kıskı gibi koyup saldırıyı savuşturmayı umarak kılıcıyla zayıf bir ters darbe vurdu.

Çok keskin olan Khazid'hea, kıskacın iç kısmına vurdu ve dosdoğru yararak yoluna devam etti.

'Unutulduğumdan korkuyordum!' diye Cattibrie'a belirtti bilinçli kılıç.

"Asla," diye sertçe yanıtladı kadın.

Bizmatec yeniden uludu ve iri kolunu ileri savurdu. Bu sırada geriye kalan kıskaçlarıyla Cattibrie yere düşürdü. Glabrezu kadının üzerine çullandı ve onu ezmek için iri ayaklarından birisini havaya kaldırdı.

Hızla ve kesin bir şekilde yukarı kalkan Khazid'hea, iblisin bu hareketi üzerinde bir kez daha düşünmesini sağladı ve bunu yaparken Bizmatec'in iri ayağındaki parmaklardan birisini kesip koparttı.

Glabrezu yine hiddetle uludu. Bizmatec geri sıçradı ve Cattibrie ayağa kalkıp kendisini bir sonraki saldırıya hazırladı.

Bunu takip eden saldırı kadının beklediği türden değildi. Bizmatec ölümlülerle, özellikle de insanlarla oyuncak gibi oynamaya, onlara işkence etmeye ve en sonunda onları parçalara ayırıp lime lime etmeye bayılırdı.

Yaralı tanafri, bu kadının öyle taktikler için çok çetin olduğuna karar verdi.

Ve böylece Bizmatec büyülü güçlerine başvurdu Cattibrie arka tarafta duran ayağının altından kaydığını hissetti ve dengesini toplamaya çalıştığında, artık buzun üzerinde durmadığını, havada asılı olduğunu fark etti.

"Hayır, seni hilekâr, köpek suratlı, duman emici!" diye beyhude yere itiraz etti Cattibrie.

Bizmatec iri elini savurdu ve Cattibrie havaya yükseldi, şimdi üç metre yüksekteydi ve açık suyun üzerine doğru süzülüyordu. Kadın meydan okurcasına hırladı. İblisin aklından ne geçtiğini anlayan kadın, Khazid'hea'yı tek eliyle bir kılıçtan çok bir mızrakmış gibi tuttu ve yana, Stumpet'in üzerinde durduğu buz kütlesine doğru fırlattı. Kılıç cücenin hemen yanında buza saplandı ve kabzasına kadar gömüldü.

Cattibrie ona bakmıyor, dengesini geri kazanmak ve yayını hazırlamak için debeleniyordu. Bunu başardı, ama Bizmatec sadece güldü ve büyülü enerjisini serbest bıraktı.

Cattibrie buz gibi suya 'floş' diye çakıldı, derhâl nefesini kaybetti ve ayak parmaklannın hızla uyuşmaya başladığını hissetti.

"Stumpet!" diye cüceye haykırdı Cattibrie; Khazid'hea da rahibeye sesleniyor, kılıcı buzun içinden çekip çıkartması için ona yalvanyordu.

Stumpet duygusuz bir şekilde öylece durdu, etrafındaki tehlikeli sahneden tam anlamıyla habersizdi.

Bruenor, Cattibrie'in basma ne geldiğini anladı. Cüce, kadının havaya yükseldiğini görmüş, 'floş' sesini duymuş ve bunun ardından Cattibrie'ın Stumpet'e seslenişini işitmişti. Bruenor'un bütün babalık içgüdüleri koşarak savaşı terk etmesini ve kızının ardından suya dalmasını söylüyordu, fakat yine de bunun pervasızca bir hareket olacağını biliyordu. Sadece kendisim öldürmekle kalmaz (ki Cattibrie söz konusuyken kendi güvenliğine hiç aldırış etmezdi) kızının da sonunu getirirdi. Bruenor'un, Cattibrie için yapabileceği tek şey savaşı hızla kazanmaktı ve böylece cüce gözü dönmüş bir şekilde manelere girişti, kudretli baltasıyla düşmanlannı neredeyse tam ortadan ikiye bölmeye ve bir yandan haykırmaya başladı. Kaydettiği başarı etkileyiciydi ve cücenin etrafındaki alan san renkli gaz bulutlarıyla dolmuştu.

Bruenor'un şansı, aniden yükselen bir alev patlamasıyla donuverdi.

Cüce geriye doğru düşüp haykırdı, bir anlığına afalladı ve yüzü parlayan ateşten dolayı kıpkırmızı kesildi. Kafasını sertçe salladı ve kendisine geldi.

Bu sırada Bizmatec dövüşe katılmıştı. İri iblis sağ pençesinden geriye kalanlarla Bruenor'un kafasına vuruyor ve sol taraftaki kıskaçlan hızla öldürmek için cücenin boğazına doğru uzanıyordu.

Drizzt hem Cattibrie'm, hem de Bruenor'un başına gelenleri işitti.

Drow, suçluluk duygusunun duyulanna sinsice sokulmasına izin vermedi.

Drizzt Do'Urden dünyadaki bütün kederden kendisinin sorumlu olmadığını ve dostlannm kendi seçtikleri yolu takip edeceklerini uzun zaman önce Öğrenmişti. Drizzt'in hissettiği tek şey hiddetti, basit ve katıksız bir hiddet. Damarlanna adrenalin hücum etti ve çok daha iyi savaşmasını sağladı.

Ama bir kişi nasıl olur da altı ayn saldınyı savuşturabilirdi?

Parıltı sola, sola, sola, sonra sağa savruldu ve her bir hareketiyle hızla gelen bir kılıcı savuşturdu. Drizzt'in açlıkla nabız gibi atan diğer palası, dikey bir şekilde aşağı indi ve ucu yere bakar hale gelerek rnarilifhin iki kılıcım aynı anda durdurdu. Parıltı öteki tarafa doğru uçarak hamleyi önlemek için yerini aldı ve sonra araya girmek için aşağı doğru döndü. Sonra Marilith yan yarıya dönüp yeşil, pullu kuyruğunu savurarak Drizzt'e çelme takmaya çalışınca drow, sadece içgüdüsüyle hareket ederek mümkün olduğunca yükseğe sıçradı.

Avantajı eline geçiren Drizzt yere değdiği anda, palalarım çılgınlar gibi saldırı hamleleriyle savurarak dosdoğru ileri koşmaya başladı. İblisin altı kılıcının açılarının ötesine geçmiş olsa bile, Marilith öylece —pat diye!— ortadan kaybolduğunda ve hemen arkasında yeniden belirdiğinde saldırısı başarısız oldu.

Drizzt iblisler hakkında bu harekete tepki verecek kadar bilgi sahibiydi. Hedefi gözden kaybolduğu anda kendisini ileri fırlatıp dalışa geçti ve ayağını yere koyarken vücudunu büktü. Kana susamış olan palası, Drizzt ayağa kalkarken yan taraftan savruldu ve kendisine haddinden fazla yaklaşan bir iblisi kesti. Ama Drizzt bu saldırıya devam etmedi, yönünü değiştirmek, Marilith ile tekrar yüzleşmek için hızlı ayaklan çoktan buzun üzerinde dönmeye başlamıştı.

Neredeyse bir mucize, tam anlamıyla imkânsız gibi görünüyordu, ama ilk darbeyi Drizzt indirdi. Parıltı, Marilith'in çok sayıdaki omuzlarından birisine vurdu ve o kolu etkisiz bıraktı.

Artık drowun yüzüne doğru savrulan beş kılıç vardı ve Drizzt geri çekilmek zorunda kaldı.

Regis ile Guenhwyvar en sonunda iki buzul arasındaki kanalın en dar noktasına varmayı başardılar. Korkuya kapılan buçukluğun gözüne umutsuz bir sıçrayış olacakmış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, yeni bir problem belirmişti, zira karşılannda duran alan boş değildi ve kristal kuleye gizlice sokulma imkânı vermiyor, hızla o rezil manelerle doluyordu.

Regis o noktada, dostlarını bulmaya çalışmayı denemek veya ölmüşlerse dosdoğru arkasını dönüp cüce madenlerine kadar tundra boyunca koşturmayı tercih ederek pes edebilirdi. Buçukluğun zihninde bir ordu dolusu cüceyle birlikte (daha doğrusu bir ordu dolusu cücenin arkasında!) buraya geri dönüşünün görüntüleri canlandı, ama kısa süre içinde bunun faydasız bir düşünce olduğunu fark etti.

Regis, Guenhwyvafa sıkı sıkıya tutunuyordu ve sadık panterin yavaşlamaya dahi niyeti olmadığını anladı. Buçukluk daha da sıkıca tutundu. Regis korkuyla haykırdı. Büyük kedi havaya sıçrayıp karanlık suların üzerinden süzülerek uçmaya başladı, aradaki boşluğu aştı ve buzun üzerine sertçe düşüp kayarak en yakındaki manelerin dağılmasını sağladı.

Guenhwyvar bu feci yaratıkların işini kısa sürede bitirebilirdi, ama panter görevim biliyordu ve zihnim sadece tek bir şeye yoğunlaştırarak dosdoğru ilerledi. Guenhwyvar, kendisine çılgınlar gibi tutunan ve dehşet içinde haykıran Regis ile birlikte koşmaya başladı. Sola ve sağa hamleler yapıp manelerden kaçındı ve onlan geride bıraktı. Sadece birkaç saniye içinde, bir çıkıntının üzerine çıktılar ve öteki taraftan aşağıya indiklerinde küçük, boş bir vadiye, Cryshal-Tirith'in alt kısmının hemen karşısına geldiler.

Görünüşe bakılırsa, görüş mesafelerinden dışan çıkan avlarını takip edemeyecek kadar aptal olan maneler peşlerinden gelmemişti.

"Çıldırmış olmalıyım," diye fısıldadı Regis, Akar Kessel Buzyeli Vadisi'ni istila ettiği zaman içine hapsolduğu kristal kuleye kafasını kaldırıp bakarken. Ve Kessel, her ne kadar büyücü de olsa, bir insandı. Bu sefer kristal parçasını bir iblis, büyük ve kudretli bir balor kontrol ediyordu!

Regis dört köşeli kulenin üzerinde herhangi bir kapı göremiyordu ve göremeyeceğini de biliyordu. Kulenin ek savunmalanndan birisi de, Cryshal-Tirith'in girişinin kulenin bulunduğu düzlemin yaratıklanna

görünmemesiydi, tabii kristal parçasının sahibi müstesna. Regis kapıyı göremezdi, ama Astral Düzlem'in bir yaratığı olan Guenhwyvar kesinlikle görebilirdi.

Regis tereddüt etti ve Guenhwyvar'ı bir anlığına durdurmayı başardı.

"Muhafızlar var," diye açıkladı buçukluk. En son Cryshal-Tirith'in içinde bulunan devasa, güçlü trolleri hatırladı ve Errtu'nun ne gibi canavarlar dikmiş olabileceğini düşündü.

Buçukluk konuşurken, ikili bir vızıltı duydu ve kafalanm kaldırıp yukan baktılar. Bir chasme çıkıntının kenanndan aşıp üzerlerine doğru dalışa geçtiğinde Regis neredeyse korkudan bayılacaktı.

Kafasına vurulmasına hiç aldınş etmeyen Bıuenor, baltasını kaldırdı ve boğazını kapmaya gelen kıskacı önledi. Cüce dosdoğru ileri hücum etti, ya da en azından bunu denedi. Saldırısı işe yaramayınca, akıllıca davranıp yönünü değiştirdi ve hızla taktiksel bir şekilde geri çekildi.

"Daha büyük canavar, daha büyük hedef," diye hırladı Bruenor, kafasındaki tek boynuzlu miğferi doğrultarak. Baltasını hızla yana savurup birkaç mane devirdikten sonra, biraz olsun korku emaresi göstermeyerek dosdoğru Bizmatec'e hücum etti.

Dört kollu glabrezu, onun hücumunu yarım pençesi ve yumruk halindeki iki eliyle karşıladı. Bruenor bir darbe indirmeyi başardı, ama bunun karşılığında iki yumruk yedi. Afallayan cüce, iblisin sağlam olan kıskacı tekrar dalışa geçtiğinde sadece onu izlemekle yetindi.

Cücenin hemen yanından gümüş renkli bir ışık huzmesi geçti ve ok iblisin geniş göğsüne saplanıp Bizmatec'in birkaç adım gerilemesini sağladı.

Cattibrie orada duruyor, hâlâ suyun içinde debeleniyor, yan çevirdiği Taulmaril'i atış yapabilecek kadar uzun bir süre suyun dışında tutabilmek için yükseliyordu. Yay ile arış yapmak zaten başlı basma güç bir şeydi, ama kızın hedefi bulması...

Bruenor, kadının tekrar nasıl yükseldiğini, imkânsız görünen o yüksekliğe nasıl çıktığını anlayamadı. Tabii, Cattibrie'ın ayağını suyun içine batık duran bir buz kütlesine koymuş olduğunu fark edene kadar. Kadın yükselip ölümcül oklarından birini daha fırlattı.

Bizmatec uludu ve sendeleyerek bir adım daha geriledi.

Cattibrie da neşeyle uludu, ama onun haykırışı içten değildi. İblisten intikamını bir nebze olsun alabildiği ve babasına yardım edebildiği için memnundu, ama bacaklarının daha şimdiden uyuşmuş olduğunu, omzunun kanamaya devam ettiğini ve çok uzun süre bu dövüşte kalamayacağını görmezden gelemezdi. Etrafındaki kara ve soğuk sular, sonu gelmiş kadını yiyip yutmak için sabırsızlıkla bekleyen bir avcı hayvan gibiydi.

Üçüncü atışı hedefi kaçırdı, ama yakın düştü ve Bizmatec aniden eğilmek zorunda kaldı. İblis vücudunu büküp eğildi, sonra alnını Bruenor'un hızla savrulan baltasının tam karşısına getirmiş olduğunu fark edince gözleri dikkâte değer derecede genişledi.

Patlayan darbe Bizmatec'i dizlerinin üzerine çökertti. Bruenor baltasını kopartırcasma çıkarttığında iblis bir şeyin sertçe çekildiğini hissetti.

Sonra bir darbe daha geldi ve yan tarafta glabrezunun yardımına koşmaya çalışan maneleri gümüş kuyruklu bir ok hakladı. Errtu şimdi neredeydi?

Derken üçüncü darbe indi ve Bizmatec'in ruhu, onu yüz yıllık sürgünü için Cehennem'e geri götürecek olan koridorda hızla kayarken dünya sönmeye, kararmaya başladı.

Bruenor, glabrezudan geriye kalan kara dumanın içinden yenilenmiş bir hiddetle çıktı ve manelenn hızla incelen saflarına saldırarak Drizzt'e doğru yolunu açtı. Drowu göremiyordu, ama çeliğin çınlayışını, imkânsız bir hızla tekrar tekrar kılıca çarpan başka bir kılıcın sesini duyabiliyordu.

Cattibrie'ı şöyle bir görmeyi başarabildi ve kalbi umutla doldu. Zira kızı bir şekilde Stumpet'in olduğu buz kütlesine ulaşmayı başarmıştı "Haydi cüce," diye homurdandı Bruenor heyecanla. "Tanrını bul ve kızımı kurtar!"

Cattibrie debelenmeye devam ederken Stumpet hiç kıpırdamadı.

Kadın, tıpkı babası gibi, savaş alanına doğru hızla, zarafetle buzun üzerinde ilerleyen diğer bir iri sureti fark edemeyecek kadar meşguldü.

Errtu, mağara girişinin kısa bir mesafe gerisinden bütün bunları katıksız bir eğlence içinde izlemekteydi. Bizmatec yokluğa geri gönderildiğinde iblis bir şey kaybettiğim düşünmedi, chasmeyi pek umursamıyordu ve maneler hiç umurunda değildi. Balorun canını bir tek, Drizzt ile çılgınlar gibi mücadele etmekte olan Marilith sıkıyordu, çünkü Errtu onun drowu öldüreceğinden korkuyordu. Generalleri ve askerlerine gelince, yerlerine yenisi getirilebilirdi, hem de kolayca. Cehennem'de hevesle bekleyen iblisler kıtlıkta değildi.

'O zaman bırakayım da yoldaşlar buzuldaki açık alanda savaşı kazansın,' diye karara vardı Errta Kadın çoktan savaş dışı kalmış, cüce ise yaralanmıştı. Ve Drizzt, her ne kadar iyi dövüşse de kesinlikle yorulmaya başlıyordu. Drizzt mağaraya girdiğinde muhtemelen tek başına olacaktı ve yalnız başına hiçbir ölümlü, hatta bir drow elfı bile, kudretli balorun karşısında duramazdı.

İblis gaddarca gülümsedi ve devam eden dövüşü izledi. Eğer Marilith çok fazla avantaj kazanırsa Errtu'nun araya girmesi gerekecekti.

Crenshinibon da savaşı büyük bir ilgiyle izlemekteydi. Ana dövüşe yoğunlaşmış olan kristal parçası, Cryshal-Tirith'in kapı eşiğine gelen düşmanların farkında değildi. Errtu'nun aksine, ziynet bu savaşın çabucak bitmesini, Drizzt ile dostlarının daha mağaraya yaklaşamadan önce basitçe yok edilmelerini istiyordu. Crenshinibon bir alev huzmesi daha yollamak isterdi —şu anda dövüşe tutuşmuş olan drow daha sabit bir hedef olurdu— ama ilk saldırısı kristal parçasını feci şekilde zayıflatmıştı. Ayrıca anti-büyü safir taşıyla mücadelesi de gücünü kurutmuştu. Crenshinibon sadece bu hasarın en sonunda iyileşeceğini umut edebilirdi.

Fakat şimdi...

Gaddar ziynet bir yol buldu. Errtu'nun zemine bıraktığı, mücevherden hücrenin içinde duran esir cüceye telepatik olarak seslendi.

Buz kütlesinin üzerinde duran Stumpet en sonunda hareket etti ve hiçbir şey anlamayan Cattibrie, rahibenin kendisine yaklaştığım fark edince umutla gülümsedi.

Cehennem'in asla son bulmayan savaşlarında, Marilithler diye bilinen iblisler generaller ve en iyi taktik ustaları olarak ün salmışlardı. Ama Drizzt kısa süre içinde, yedi kollu yaratığın hareketlerinin birbirileriyle o kadar da uyumlu olmadığını fark etti. Marilith'in hamleleri farklılık göstermiyordu, bunun sebebi ise altı ayn kılıcı uyum içinde savurmaya çalışan herkesin çekeceği zorluktu.

Ve böylece drow daha iyi dövüşüyordu, fakat yaptığı savuşturmaların ardından kolları uyuşup karıncalanmaktaydı.

Parıltı, sola, sola ve sağa giderek, yukarı aşağı savrulan diğer palanın hareketlerine uyum gösterdi ve Marilith'in kuyruğu, tahmin edildiği gibi, savrularak geldiğinde Drizzt havaya sıçramakta çabuk davrandı.

İblis bir kez daha gözden kayboldu ve Drizzt hızla arkasını dönmeye karar verdi. Fakat Marilith'in onun bunu yapmasını bekleyeceğim fark edince, dosdoğru ileri saldırdı ve yaratık tam olarak az önce durduğu yerde tekrar belirdiğinde Drizzt ona şiddetli bir darbe indirdi.

"Ah, oğlum benim," dedi Marilith, beklenmedik bir şekilde, geri çekilerek.

Bu, Drizzt'in duraksamasına sebep oldu. Ama hâlâ hazır bir şekilde yere sinmiş duruyordu ve yanına yaklaşan iki maneye çifte darbe indirip onları gaz bulutuna dönüştürebilmeyi başardı.

"Ah, oğlum benim," dedi iblis yine, cefakâr drowun çok iyi tanıdığı bir sesle. "Bu suretin ötesini göremiyor musun?" diye devam etti düşman.

Drizzt derin bir nefes aldı, Marilith'in sol göğsüne açtığı derin, kanayan yarığa bakmamaya çalıştı ve aniden acaba ahmakça saldırıp saldırmadığını düşündü

"Ben Zaknafein'im," diye devam etti. "Errtu'nun bir numarası bu, beni sana karşı savaşmaya zorlamak için... tıpkı Matron Malice'in Zin-carla yoluyla yaptığı gibi!"

Bu sözler Drizzt'in afallamasına, ayaklarının birbirine dolaşmasına sebep oldu. Yaratık yavaş yavaş şekil değiştirmeye, altı kollu bir canavardan yakışıklı bir erkek drowa dönüşmeye başladığında Drizzt'in dizleri büküldü. Drizzt bu erkek drowu çok iyi tanıyordu.

Zaknafein!

"Errtu senin beni yok etmeni istiyor," dedi yaratık. Marilith yüzünde belirecek sırıtışı sakladı. Bu oyunu oynamak için Drizzt'in düşüncelerine sızmıştı ve her adımda Drizzt'in öncülük etmesine izin vererek o düşüncelerin gittiği yolu takip etmişti. Bunun balorun bir numarası olduğunu iddia ettiği anda Drizzt, Matron Malice'i düşünmüştü, artık her kimdiyse ve Zin-carla'yı, artık her neydiyse. Marilith bu oyunu oynamak için hazırdan da öteydi.

Ve işe yarıyordu! Drizzt'in palaları aşağı indi. "Savaş onunla, baba!" diye haykırdı Drizzt. "Özgürlüğünü ondan kazan, Malice'e yaptığın gibi!"

"Çok güçlü," diye yanıtladı Marilith. "O..." Yaratık gülümsedi ve ellerindeki iki kılıcı aşağı sarktı. "Oğlum!" diye geldi sakinleştirici, tanıdık ses.

Drizzt neredeyse bayılacaktı. "Cüceye yardım etmeliyiz," dedi, onun hakikaten Zaknafein olduğuna ve babasının Errtu'nun zihinsel pençelerinden kurtulmayı başaracağına inanmaya gönüllüydü.

Drizzt buna inanmaya gönüllüydü, ama bunun gibi alev yaratıklarını yok etmek için yaratılmış olan palası kesinlikle değildi. Pala, Marilith'in yarattığı illüzyonu "göremiyor" ve sakinleştirici sesi duymuyordu.

Drizzt yana, Bruenor'a doğru bir adım atmıştı ki, kılıcın hâlâ nabız gibi atmaya devam ettiğini, hiç azalmayan açlığının dinmemiş olduğunu fark etti. Ayaklarını düzgün bir şekilde yere sabitleyebilmek için bir adım daha attıktan sonra babasının illüzyonunun üzerine atıldı ve hiddeti iki kat arttı.

Marilith hızla doğal suretine geri döndüğünde Drizzt'i geri kalan beş kılıç karşıladı ve dövüş yeniden başladı.

Drizzt doğuştan gelen büyüsüne başvurarak iblisi morumsu peri ateşiyle aydınlattı, ama Marilith gülümsedi ve büyülü enerjiyi defederek tek bir düşüncesiyle alevleri söndürdü.

Drizzt arkasından gelen tanıdık sürtünme sesini duydu ve derhâl hem kendisinin, hem de yaratığın üzerine zifiri bir karanlık küresi yerleştirdi.

Marilith onunla alay etti. "Göremediğimi mi sanıyorsun?" diye neşeyle kükredi iblis. "Karanlığın içinde senden uzun yaşadım, Drizzt Do'Urden!"

İblisin ardı arkası kesilmeyen saldırıları, sözlerini doğrular gibiydi.

Bir kılıç palaya çarpıp çınladı, tekrar palaya çarptı, tekrar palaya çarptı ve...baltaya çarptı.

Yaratık ne olduğunu bir saniyeliğine anlayamadı, ki bu ölümcül bir tereddüttü. Aniden önünde duran kişinin Drizzt değil, drowun cüce müttefiki olduğunu fark etti! Ve eğer Bruenor önündeyse...

Marilith, kendisini güvenli bir yere ışınlamayı düşünerek doğal yeteneğine bir kez daha başvurdu.

Fakat Drizzt'in darbesi daha önce indi ve kana susamış palası Marilith'in omurgasına daldı.

Derken drowun karanlık küresi kayboldu ve iblisin önünde duran Bruenor, Drizzt'in palasının ucu Marilith'in göğsünden dışarı çıktığında çılgınlar gibi uludu.

Pala, iblisin yaşam gücüyle beslenirken, metal yeri ve kabzası üzerine enerji dalgaları yayılırken Drizzt onu ttıtmayı, hatta bir iki kez bükmeyi başardı.

Marilith lanet üstüne lanet yağdırdı. Bruenor'a saldırmaya çalıştı, ama o gaddar ve lânetli kılıç onun hayat gücünü emip kuruturken kollarını

kaldırmayı başaramadı. Marilith anidettaaha soyut bir hal almıştı, bedeni eriyip dumanlı bir hiçliğe dönüşüyordu.

Drizzt Do'Urden’e binlerce işkence dolu ölüm sözü verdi, bir gün intikamını feci şekilde almak için geri döneceğini vaat etti.

Drizzt bu hikâyeyi dahâ önce de duymuştu.

"İçeride daha fazlası ve daha kötüleri var," dedi Drizzt, Bruenor'a, Marilith'in işi bittiğinde.

Bruenor omzunun üzerinden çabucak geriye baktı ve Stumpet'in, yerde debelenen kızma yaklaşmakta olduğunu gördü —ki cüce bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Bruenor'un kızı için yapabileceği başka bir şey yoktu. "Haydi gidelim öyleyse!" diye kükredi cevap olarak.

Sadece birkaç tane mane kalmıştı —buzulun arka tarafından bu yana doğru daha fazlası geliyordu— ve dostlar yan yana hücuma geçtiler.

Karşılarına çıkan yetersiz direnişi paramparça ederek yardılar ve mağaranın içine sertçe, hızla girdiler. Orada onları en son mane grubu bekliyordu ve onlar da derhâl yok edildiler.

Yol arkadaşlarının yanındaki tek ışık Drizzt'in kılıçlarından geliyordu. Parıltı alışılageldik mavi rengiyle ışıldıyordu, diğeri ise daha canlı ve daha değişik bir mavi tonunda parlamaktaydı.

Mağara, içeriden daha geniş görünüyordu. Giriş kısmının ardındaki zemin dik bir şekilde meyledip derinliği arttınyordu, fakat mekân sarkıt ve dikitlerle doluydu. Dikitlerin çoğu üzerinde durdukları zeminden, şimdi ikilinin on metre yukarısında bulunan tavana kadar uzanıyordu.

Dövüş bittiğinde Drizzt, duvarın karşısındaki yolu, kalın bir buz kütlesinin etrafindan dolaşıyormuş gibi görünen bir açık alana çıkan dik yokuşu işaret etti.

Sivri çıkıntılarla dolu zeminde ilerlemeye başladılar, ama manyakça bir kahkaha işittiklerinde duruverdiler. Errtu belirdi ve kudretli balor yok edici

ateşini saldığında soğuk, yerini sıcağa bıraktı.

Bu, basit bir hafife alma vakasıydı. Chasmenin madde dünya hakkında bilgisi vardı, daha evvel burada bulunmuştu ve burada yaşayan yaratıklardan ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Ama Guenhwyvar madde dünyadan değildi ve normal bir kedinin çok üzerindeydi. Chasme, kendisinin güvende olacak kadar yüksekte durduğunu düşünerek ikilinin üzerine saldırdı. Kudretli kedi dosdoğru yukarı sıçrayıp sadece bir saniye içinde on metre yükseldiğinde ve iri pençelerini yaratığın böceğimsi vücuduna kanca gibi geçirdiğinde, iblisin yaşadığı şaşkınlık hakikaten de büyüktü.

İkisi bir yığın halinde aşağı düştüler. Guenhwyvar arka bacaklarıyla çılgınlar gibi tırmıklıyor, ön pençeleriyle sıkıca tutunuyor ve güçlü çenesinin tüm kuvvetiyle ısırıyordu.

Regis yuvarlanan ikiliye baktı ve yardım etmek için yapabileceği pek az şey olduğu sonucuna vardı. Art arda Guenhwyvar'a seslendi, derken etrafına bakmıp manelerden bazılarının hızla geri döndüğünü, bu sefer onlara yaklaşmak için çıkıntının üzerinden aştıklarım gördü.

"Acele et Guenhwyvar!" diye haykırdı buçukluk ve panter de aynen bu dediğini yaparak yok edici tanıklarını iki katına çıkarttı.

Derken Guenhwyvar, yerde tek basma kaldı ve hızla dağılan kara dumandan uzaklaştı. Kedi derhâl Regis'in yanına geldi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı, ama aklına aniden bir fikir beliren Regis kediyi durdurmak için onu sertçe çekiştirdi.

"Üst katta bir pencere var!" diye açıkladı buçukluk, zira kulenin muhafizlanyla dövüşerek yolunu açmayı hiç istemiyordu, ki fark ettiği üzere bu muhafizlara Errtu da dahil olabilirdi. Bunun umutsuz bir ihtimâl olduğunu biliyordu, zira Cryshal-Tirith'in üst karındaki pencere sıklıkla başka bir yere açılan bir boyut kapısı olurdu, tıpkı kulenin normal girişinin veya çıkışının olduğu gibi.

Guenhwyvar, onun gösterdiği alanı hızla taradıktan sonra yönünü değiştirdi. Ayaklarını ona yetişecek kadar hızlı hareket ettiremezse kediyi yavaşlatacağını düşünen Regis çabucak panterin sırtına zıpladı.

Guenhwyvar koni şeklindeki tepenin yamacından yukarı tumandı.

Patilerini karın içine saplayıp bacaklarını tüm gücüyle hareket ettiren panter, nispeten daha düz olan bir alana gelip hız kazandı ve kulenin küçük penceresine doğru sıçradı.

İkili, Crenshiniborfun duvarına sertçe çarptı. Her nasıl olduysa Regis panterin üzerinden aşıp vücudunu dar pencereden içeri sokmayı başarmıştı. Sertçe zemine çarptıktan sonra geriye yuvarlandı ve en sonunda sırtını bir duvara yaslayıp durdu. Guenhwyvar'a, yanına gelmesi için seslenmeye davrandı.

Ama kedinin kükrediğini ve kulenin yanından uzaklaştığını işitti.

Panter hızla efendisinin yardımına koşuyordu.

Böylece Regis, küçük odanın içinde kristal parçasıyla yüzleşmek üzere yalnız başına kalmıştı.

"Harika," dedi ödü patlayan buçukluk keyifsizce.

BÖLÜM 27

ÇÖZÜM

Drizzt ile Bruenor, Errtu ile karşı karşıya kaldıkları elverişsiz koşullann hızla farbna vardılar. İblisin alevleri yükselip buz mağarasını sırılsıklam bir bataklığa çeviriyordu. Tavandan iri kütleler düşüyor ve dostları kenara kaçıp çekilmeye zorluyordu. Soğuk sular hareketlerini ağırlaştırıyordu.

Daha da kötüsü, büyük balor ikisinden her ne zaman uzaklaşsa, yani şeytani alevini geri çekse, Drizzt ile Bruenor'un etrafındaki sular yeniden donmaya başlayıp onları yavaşlatıyordu.

Bütün bu çetin sınav sırasında, kudretli Errtu'nun alaycı kahkahasını işittiler.

"Seni öyle işkenceler bekliyor ki, Drizzt Do'Urden!" diye böğürdü iblis.

Drizzt arkasından gelen ani şıpırtıyı duydu, bir anda yoğunlaşan ısıyı hissetti ve iblisin büyüsünü kullandığını, dramın hemen arkasında belirmek için kendisim ışınladığım anladı. Drizzt dönmeye davrandı, darbeden kaçabilecek kadar hızlıydı, ama iblis yıldırımdan kılıcını basitçe dramın arkasında suya batırdı ve kılıçtan yayılan elektrik enerjisi Drizzt'in tüm kaslarını çarptı.

Şeytani kılıcı başka bir şok dalgası, başka bir elektrik enerjisi yaydığında iblis daha da yüksek sesle güldü. Enerji akımı, Drizzt'in palasından geçip vücuduna yayıldı ve dizlerini öyle bir acı verecek şekilde çarptı ki, drow dengesini kaybetti ve bilincim yitirecek gibi oldu.

Bruenor'un kükrediğini ve paldır küldür yanına gelirken çıkardığı 'floş' seslerini duydu. Drizzt cücenin oraya zamanında varamayacağını fark etti. Errtu'nun ani saldırısı onu mağlup etmişti.

Ama iblis aniden kayboldu, öylece yok olda Drizzt'in ne olduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı: Errtu onlarla oyun oynuyordu! İblis, Drizzt'ten intikamını almak için bunca senedir beklemişti ve şimdi gaddar balor kesinlikle eğleniyordu.

Drizzt tekrar ayağa kalktığı sırada Bruenor kayarak onun yanına geldi. İkili, Errtu'nun uzaktan gelen alaycı kahkahasını bir kez daha duydu.

"Dikkatli ol, iblis istediği her yerde belirebilir," diye uyardı Drizzt ve daha bu sözleri bitirmeden, bir kamçının saklayışını ve cücenin acı feryadını duydu. Bruenor ayaklarına dolanan kamçıyla çekilirken Drizzt döndü.

"Ah, ne demezsin!" dedi cüce, Errtu onu çekip Drizzt'ten uzaklaştırırken kendisini saldırı durumuna getirebilmek için çılgınlar gibi debelenerek.

Bruenor o sırada başının ne kadar büyük bir belâda olduğunu fark etti. Çünkü geriye dönüp baktığında önünde yükselen, buzlan eritip suya dönüştürürken cızırdayıp fokurdayan alev duvarını gördü. Onun arkasında duran Errtu cüceyi kamçısıyla çekiyor ve gaddarca sırıtıyordu.

Drizzt vücudundaki tüm gücün çekildiğini hissetti; Errtu'nun kendisine nasıl işkence etmeye niyetli olduğunu şimdi anlamıştı. Bruenor'un sonu gelmişti.

Regis bunu bilmiyordu, ama Cattibrie'ı kurtaran tek şey, kendisinin Crsyhal-Tirith'in en yüksek katındaki küçük odada bulunuyor olmasıydı.

Stumpet, buz kütlesinin kenarındaki kadına yakındı. Cattibrie'm dehşetle fark ettiği üzere, cüce onun uyuşmuş bedenini buz kütlesinin kenarından yukarı çekmesine yardım etmedi, bunun yerine onu itip tekmelemeye, buzun üzerinden ayırıp suyun içine geri düşürmeye çalıştı.

Cattibrie elinden geldiğince direndi, ama basacağı sert bir zemin olmadığı ve bacakları tamamen uyuşmuş olduğu için mücadeleyi kaybetmek üzereydi.

Ama derken Regis kulenin içine girdi ve kristal parçasının Stumpet'i hüküm kıskacından serbest bırakıp karşısında duran yeni tehdide odaklanması gerekti.

Stumpet mücadele etmeyi bıraktı ve kıpırtısız durdu. Cattibrie, cücenin hareketsiz kaldığını anlar anlamaz Stumpet'in gürbüz bacaklarından birisini sıkıca kavradı ve cücenin vücut ağırlığını kullanarak kendisini sudan dışarı çekti.

Kayda değer bir uğraşın ardından, sallanarak ayağa kalkmayı başardı. O sırada Drizzt ile Bruenor mağaranın içine girmişti. Ama hâlâ atış yapması gereken bir grup mane vardı, ki bunlara suyun içine atlayıp debelenerek yüzen, Cattibrie ve Srumpet'in bulunduğu yerle aralarındaki mesafeyi azar azar kapatmakta olan bir grup da dahildi. Görebildiği en son düşmanlar bunlardı.

Taulmaril yukarı kalktı.

Bruenor tüm gücüyle direniyordu. Yok edilmiş bir dikitten arta kalan çıkıntıya elini attı, ama buzdan nesne cücenin sıkıca tutunamayacağı kadar kaygandı. Zaten —iri ve güçlü— Errtu onu çekerken bunun bir yararı olmazdı. Ayaklan iblis alevine girdiğinde cüce acıyla haykırdı.

Drizzt öyle hızlı koştu ki, ayaklan kaydı. Fakat hareket etmeye devam edip dizlerini büktü ve sertçe zemine çarptı. Drow hissettiği acıyı hiç umursarmyordu. Bruenor'un ona ihtiyacı vardı ve önemli olan tek şey buydu. Tüm hızıyla koşturdu, buzlu bataklığın arasında ayağını basabilecek uygun bir zemin buldu ve ileri sıçrayıp kayarak dosdoğru hücum etti.

Kolunu uzatti ve buz gücüyle yapılmış palasını ileride tutarak kılıcın kıvrımlı metal kısmını dostunun yanma getirdi.

O bölgede Errtu'nun alevleri sönüverdi, palanın büyüsüyle defedildi.

İki dost da ayağa kalkmaya çalışıyordu ve balor bir yandan alay ederek yıldınm kılıcını sulu buzun içine sapladığında ikisi de elektrik şokuyla geri uçtular.

"Evet, bir erteleme!" diye böğürdü iblis. "Aferin, Drizzt Do'Urden, ahmak drow. Hazzımı arttirdın ve bunun için—"

İblisin cümlesi bir homurtuyla son buldu. Zira Guenhwyvar uçarak gelmiş, Errtu'ya sertçe bindirmiş ve dengesini bozarak onu kaygan zemine devirmişti.

Drizzt ayağa kalkıp saldınya geçti. Bruenor, kendisini iblisin kamçısının kayışlanndan kurtarmak için hızla uğraş vermekteydi.

Guenhwyvar da çılgınlar gibi tırmıklıyor, ısınyor, pençeliyordu.

Errtu bu kediyi tanıyordu, Drizzt'in onu sürgüne yolladığı savaşta panterle dövüşmüştü ve balor, hayvanın kısa süre içinde drowun yardımına yetişeceğini tahmin etmediği için kendisini ahmak gibi hissediyordu.

'Fakat bu hiç sorun değil,' diye sonuca vardı Errtu ve güçlü kaslarını sertçe gererek kediyi üzerinden silkeleyip fırlattı.

Drizzt hamle yaptı ve kana susamış palası iblisin göbeğine doğru dalışa geçti.

Errtu'nun yıldınm kılıcı aşağı inip palayı savuşturdu ve bu savuşturmanın kendisi de başlı başına bir saldırıydı. Zira elektrik enerjisi bir silahtan diğerine ve en sonunda Drizzt'e akarak onu geri püskürttü.

Derken hızla Bruenor saldırdı ve cücenin baltası Errtu'nun bacağını sertçe kesti. İblis, kükreyerek cüceye vurdu ve Bruenor geriye doğru uçtu.

İblisin köselemsi kanatları açıldı ve Errtu havaya yükselerek güçlü dostların ulaşamayacağı bir yere çıktı. Guenhwyvar yine sıçradı, ama Errtu, tıpkı Glabrezu'nun Cattibrie'a yaptığı gibi, panteri telekinesis büyüsüyle yakalayıp havada tuttu.

Yine de Guenhwyvar, aldıkları yaralar ardından toparlanmakta olan Drizzt ile Bruenor'a yardımcı oluyor, iblisin hatırı sayılır büyülerini meşgul ediyordu.

"Babamı serbest bırak!" diye haykırdı Drizzt.

Errtu ona güldü ve erteleme zamanı sona erdi. Errtu'nun büyüsü panteri kenara savurdu ve iblis tüm gazabıyla tekrar saldırdı.

Küçük bir odaydı, muhtemelen dört metre çapmdaydı ve kulenin en yüksek noktasına uzanan kubbeli bir tavanı vardı. Odanın tam ortasında, Crenshinibon, kristal parçası, kulenin kalbi, havada asılı duruyordu ve sanki canlı bir varhkmış gibi pembe-kırmızı bir ışıkla nabız gibi atıyordu.

Regis hızla etrafına bakındı. Yerde duran küçük kutuyu —onu bir yerden tanıyordu, ama nereden tanıdığını hemen çıkaramadı— ve mücevherli yüzüğü gördü. Ama buçukluk onların öneminin ne olduğundan emin değildi.

Ve bunu düşünüp taşınacak zamanı da yoktu. Kessel'in ölümü ardından Regis, Drizzt ile detaylı bir şekilde konuşmuştu ve drowun kuleyi mağlup etmek için kullandığı tekniği öğrenmişti; Drizzt kristal parçasının üzerini unla kaplayarak onu yenmişti. Şimdi buçukluğun yanında da un vardı ve emin adımlarla yürürken çantasından keseyi çıkarttı.

"Uyku vakti," diye alay etti Regis. Neredeyse doğru söylemişti, ama kastettiği manada değil. Zira neredeyse derhâl bilincini yitirdi. Buçukluk ve Drizzt hata yapmışlardı. Yıllar önce Bryn Shanderin dışındaki çayırda bulunan kulede, Drizzt, Crenshinibon'un kendisini değil, kristal parçasının sayısız suretlerinden birisinin üzerini kaplamıştı. Ama şu anda kulenin kalbi, bilinçli ve güçlü bir ziynet olan esas kristal parçasıydı. Kristalden yükselen bir enerji dalgası, serpişmekte olan unlan dağıttı, buçukluğun ellerindeki keseyi yaktı ve buçukluğu uzaktaki duvara doğru sertçe fırlattı.

Böylece bu zayıf saldın savuşturulmuş oldu.

Odadaki gizli kapılardan birisi açıldığından, afallamış olan buçukluk daha da yüksek sesle inledi. İçeriye trollerin leş kokusu sızdı. Bunun ardından, sivri pençelere, çürük yeşili renginde kauçuk gibi bir deriye sahip olan iri ve geniş bir el göründü.

Cattibrie uzuvlarını zar zor hissedebiliyordu, kontrol edemediği dişleri takırdıyordu ve her ne kadar acı hissetmiyor da olsa, yay kirişinin parmaklarını derinden kesmekte olduğunu biliyordu. Babası ve Drizzt için devam etmeliydi.

Genç kadın, kaskatı kesilmiş duran Stumpef ten destek alarak kendisini sabitleştirdi ve bir ok atarak mağara girişine en yakın duran iblisi alaşağı etti. Tılsımlı sadağı kendisine sonsuz cephane sunan Cattibrie tekrar tekrar ateş etti. Buzdan sahilin üzerindeki mane saflarının çoğunu yok etti ve çıkıntının kenarından gelenleri de aşağı düşürdü. Hızla koşan kediyi fark

edemediğinden, neredeyse Guenhwyvafı da vuracaktı. Kudretli panter hızla mağaranın içine daldığında, Cattibrie'ın kalbi umutla doldu.

Kısa süre içinde manelerden geriye kalanlar yalnızca suda debelenen ve Cattibrie'a doğru hızla yüzenlerdi. Cattibrie çılgınlar gibi ok atıyordu — atışlarından çoğu hedefi buluyordu— ama manelerden birisi buz kütlesinin üzerine çıkmayı başardı ve koşarak hücum etti.

Cattibrie, kabzasına kadar buzun içine gömülmüş olan kılıcına baktı ve ona zamanında yetişemeyeceğini anladı. Bunun yerine yayım bir sopa gibi kullanarak iblisin suratına sertçe vurdu.

Dengesini yitiren rezil yaratık kayarak geldi ve ikisi dövüşe başladıkları anda Cattibrie çirkin iblisin burnuna kafa attı. Yayının ucu havaya kalkarak yaratığın sarkık çenesinin altına sertçe gömüldü ve üzerinden sıvılar akan derisine battı. Yaratık infilak ederek zehirli bir gaz bulutu halini aldı, ama işini yapmıştı. Koşarak gelen iblisin devinimi, aniden beliren zehirli duman bulutuyla birleşerek Cattibrie'ın gerilemesine ve cücenin yanından geçip suya düşmesine sebep oldu.

Su yüzeyine çıkıp nefes aldı ve hissedemediği kollarını çırpmaya başladı. Artık bacaklan işe yaramaz haldeydi. Her nasılsa buz kütlesinin kenanna tutunmayı ve parmaklarını küçük bir yarığa geçirmeyi başardı, zira gücünün çoktan tükenmiş olduğunu biliyordu. Stumpet'e seslenmeye çalıştı, ama ağzındaki kaslar bile zihninin verdiği emirlere tepki vermiyordu.

Cattibrie, görünüşe bakılırsa iblisleri atlatmıştı, ama Buzyeli Vadisi'nin, yani hayatinin büyük bir kısmı boyunca yuvası olarak adlandırdığı bu toprakların doğal unsurları tarafından yok edilecekti.

Bütün dünyası hızla soğurken kaderin bu tuhaf cilvesini gözden kaçırmadı.

Odaya giren iki canavar arasında daha iri olan üç metrelik trol, buçukluğu havaya kaldırıp rengi atmış yüzüne bakarken Regis'in sırtı kavisli tavana sürtündü "Sindi sen benim miideme inicen!" diye ilan etti korkunç yaratık, dikkâte değer boyuttaki ağzını genişçe açarak.

Trolün konuşabiliyor olması gerçeği Regis'in aklına bir fikir, çaresiz bir umut ışıltısı getirdi.

"Bekle!" dedi yaratığa, tuniğinin altına elini atarak. "Sana sunacağım bir hazinem var." Ve buçukluğun değerli pendantifi dışarı çıktı. Hipnotize edici muhteşem yakut taş, ürken ve aniden meraklanan trolün gözlerinden sadece birkaç santim ötede zincirinin ucunda sallanıyordu.

"Bu sadece bir başlangıç," diye kekeledi Regis, doğaçlama yaparak, bir şeyler uydurmaya çabalayarak. Zira başarısız olmasının doğuracağı sonuçlar ortadaydı. "Bunlardan yığınla var —bak ne kadar muhteşem bir şekilde dönüyor, gözünü alıyor..."

"Hadi be, yaratıl yiyon mu, yemiyon mu?" diye sordu ikinci trol, ilk trolü sertçe dürterek. Ama o trol, efsunla sıkı sıkıya yakalanmıştı ve daha şimdiden bulduğu ganimeti yoldaşıyla paylaşmak istemediğini düşünmeye başlamıştı.

Bu sebeple iğrenç yaratık, Regis'in bir sonraki tavsiyesine uymaya gayet hazırdı. Buçukluk kayıtsızca diğer trole baktı ve şöyle dedi, "Öldür onu."

Regis sertçe yere düştü ve İM trol vahşi bir güreşe tutuştukları sırada neredeyse canavarlann ayaklan atında ezilip kalacaktı. Buçukluğun hızlı hareket etmesi gerekliydi, ama ne yapacaktı? Oradan yuvarlanarak uzaklaştığında mücevherli yüzüğün —ki yüzüğü hemen cebine indirdi— ve aniden tanıyıverdiği boş, açık kutunun önüne geldi.

Regis ile yoldaşlan, Mithril Salonunun altındaki tünellerde şeytani Matron Baenre ile karşılaştıklannda, glabrezunun elinde taşıdığı kutuydu bu, yani bütün büyüleri çalıp götürmüş olan o kara safir taşı içinde banndıran kutu.

Regis kutuyu yerden aldı ve güreşen trollerin yanından hızla geçerek kristal parçasına doğru koştu. Derken aklına bir sel gibi zihinsel görüntüler doluştu ve neredeyse dizlerini bükecekti. Tehlikeyi sezen şuurlu ziynet, buçukluğun zihnine girdi ve zavallı Regis'e baskıyla hükmetmeye başladı.

Regis ilerlemek istiyordu, gerçekten bunu yapmak istiyordu, ama ayakları ona itaat etmiyordu.

Derken, ilerlemek istediğinden dahi o kadar emin olmadığını anladı.

Regis bir anda, kristal parçasını, o güzel ve muhteşem eseri neden yok etmek istediğini düşünmeden edemez hale geldi. Ziyneti kendi çıkarına kullanabilecekken, dilediği her şeyi yaratan Crenshinibon'un yok edilmesini neden isteyecekti?

Hem Drizzt ne bilirdi ki?

O noktada, her ne kadar aklı karışmış ve neredeyse kaybolmuş biri olsa da, buçukluk kendi yakut taşını gözleri önüne kaldırmayı akıl etti.

Regis derhâl kendisini nesnenin derinliklerine doğru döne döne giderken, git gide derine gömülen kırmızı parıltıların arasında yüzerken buluverdi. Çoğu kimse bu tılsımın içinde kaybolup giderdi, ama orada, mücevherin hipnozunun en derin yerinde, Regis kendisini buldu.

Pendantifm zincirini bırakıp ileri atıldı ve kristal parçası ölümcül bir enerji dalgası saldığı anda Regis koruyucu kutuyu Crenshinibon'un üzerine kapadı.

Kutu, nesneyi ve saldırısını yuttu. Regis ise, kristal parçasını havada durduğu yerden çekip almış oldu.

Kristal parçasının devasa sureti olan kule derhâl sarsılmaya başladı.

Bunlar ölüm sancılarının ilk gümbürtüleriydi.

"Ah hayır, yine mi?" diye mırıldandı buçukluk, zira bütün bunları daha önce de yaşamış ve sadece Guenhwyvafm yardımıyla kurtulmayı başarmıştı. Ve Drizzt'in kurtulmasını sağlayan şey ise...

Regis pencereye doğru döndü ve pervazına sıçradı. Arkasını dönüp, yuvaları olan kule sarsılırken dövüşmeyi kesip birbirine sarılmış kalmış halde duran trollere baktı. İkisi de aynı anda döndüler ve gülümseyen buçukluğa baktılar.

"Belki başka bir gün," dedi Regis onlara ve sonra aşağı bakmadan dışarı atladı. Yedi metre düştü, buzul konisinin yanına çarptı ve çılgınlar gibi sekip yuvarlanarak kaydıktan sonra aniden, sarsılarak buzlu karın üzerinde duruverdi. Kristal kule yıkıldı, afallayıp berelenmiş buçukluk ise iri moloz yığınları tarafından ezilmeyi kıl payıyla atlatmıştı.

Buzulun üzerinde meydana gelen sarsıntı, mağaranın içindeki dövüşü kısa bir süre için durdurdu. Kudretli tanarri tarafından fena halde tartaklanan dostlar için geçici bir ertelemeydi bu. Ama mağara duvarının yanında duran zavallı Bruenor, ayağının altında açılan geniş bir yarığın içine düştü. Kırılan buz çatlağı çok derin olmasa bile —Bruenor'un bel hizasına geliyordu— sarsıntılar sona erdiğinde, cüce kendisini yarığın içine sıkışmış bir halde buldu

Crenshinibon'un yok oluşu, Errtu'nun güçlerini hiç zayıflatmadı ve kulenin çöküşü yalnızca balorun hiddetini körüklemeye yaramıştı.

Guenhwyvar tekrar sıçrayarak üzerine atıldı, ama iblis kudretli kılıcıyla kediyi şişledi ve güçlü ellerinden sadece tekiyle onu havada tuttu.

Errtu sakince yaklaşırken ve panter ıstırap içinde gürleyip beyhude yere kurtulmaya çabalarken, erimiş buzların üzerine diz çökmüş olan Drizzt olan biteni sadece dehşetle izleyebiliyordu. Bitmişti, Drizzt bunu biliyordu. Her şey ani ve feci bir son bulmuştu. Kazanamazdı. Guenhwyvar'm o kılıçtan kurtulabilmesini diledi, eğer kedi bunu başarırsa, Drizzt onu Bruenor'un yanma gönderip yuvasına yollayacaktı. Cüceyi de kendisiyle beraber astral yuvasının nispeten daha güvenli olan diyarına götürebileceğini umuyordu.

Ama bu olamazdı. Guenhwyvar yeniden kıpırdandı ve gevşeyip yığılarak gri bir duman bulutu halini aldı. Madde bedeni mağlup edilmiş ve Ana Madde Düzlem'den kovulmuştu.

Drizzt heykelciği çıkarttı. Kediyi birkaç gün boyunca geri çağıramayacağını biliyordu İblisin alevi yaklaştığında ve güvenilir kılıcı tarafından söndürüldüğünde çıkan tıslama sesini duydu Kafasını heykelcikten kaldırdı ve sadece bir buçuk metre ötesinde kule gibi yükselen, sırıtan Errtu'ya baktı.

"Ölmeye hazır mısın, Drizzt Do'Urden?" diye sordu iblis. "Baban bizi görebiliyor, bunu biliyorsun. Senin benim ellerimde yavaş yavaş ölmenden kim bilir nasıl acı duyacaktır!"

Drizzt onun sözlerinden şüphe etmiyordu ve hiddeti doruk noktasına çıkmıştı. Ama ona faydası olmayacaktı, bu sefer değil. Üşümüştü,

bitkindi, keder içindeydi ve yenik düşmüştü. Bunu biliyordu.

Errtu'nun sözleri yan yarıya doğruydu Mağaranın yukarı bölümündeki kısmen saydam buz duvarının arkasında duran esir, Drizzt'in palaları ve Errtu'nun etrafındaki turuncu alevler tarafından aydınlatılan bu sahneyi hakikaten de görebiliyordu.

Beyhude yere duvarı tırmalamaktaydı. Birçok yıldır haykırmadığı gibi haykırıyordu.

"Ve kedin benim için ne kadar da hoş bir evcil hayvan olacak," diye alay etti Errtu.

"Asla," diye hırladı drow ve sadece içgüdüsüyle hareket ederek heykelciği tüm gücüyle mağara girişine doğru fırlattı. Nesnenin suya düşme sesini duymadı, ama denize ulaşacağı kadar uzağa fırlatmış olduğundan emindi.

"İyi yaptın dostum," dedi yan tarafta duran Bruenor acı acı.

Errtu'nun sırıtışı, yerini hiddetle buruşan bir surata bıraktı. Ölümcül kılıç havaya yükseldi, Drizzt'in savunmasız başının tam üstünde durdu.

Drow, darbeyi önlemek için Parıltı'yı kaldırdı.

Tam o anda, döne döne uçan bir çekiç balora sertçe çarptı ve bunun ardından yürekten bir haykırış duyuldu, "Tempus!"

Kierstaad korkusuzca mağaranın içine daldı, Drizzt'in palasının Errtu'nun alevlerini söndürdüğü yerden kayarak geçti ve tanar'rinin tam önüne geldi. Bu sırada uluyarak Aegis-fang'e sesleniyordu. Kierstaad çekicin efsanesini biliyordu, ellerine geri döneceğinden haberdardı.

Ama geri dönmedi. Çekiç, iblisin yanında durduğu yerden kayboldu, fakat Kierstaad’ın anlayamadığı bir sebepten dolayı, silah barbarın bekleyen ellerinde yeniden belirmedi.

"Geri dönmeliydi!" diye itiraz içinde haykırdı, bunu daha çok Bruenor’a söylemişti. Derken iblisten bir tokat yiyen Kierstaad havaya yükseldi. Bir buz yığınına sertçe çarpıp aşağı yuvarlandı ve inleyerek sulu zemine düştü.

"Geri dönmeliydi," dedi bir kez daha, bilincini yitirmeden önce.

Aegis-fang, Kierstaad'a geri dönememişti, çünkü hakkıyla kendisine sahip olan kişinin ellerine dönmüştü; buz duvarının arkasından bütün dövüşü izlemekte olan Beornegar oğlu Wulfgar'ın ellerine. Altı uzun yıl boyunca Errtu'nun esiri olan kişi Wulfgar idi.

Silaha dokunmak Wulfgar'ı değiştirdi, onu oğlu gibi seven bir cüce tarafından onun için yapılan bu savaş çekicini tanımasıyla birlikte eski kişiliğini bir nebze olsun geri verdi. O anda çok şey hatırladı, eskiden sahip olduğu ve o umutsuzluk yıllarında zorunluluktan dolayı kendisini unutmaya zorladığı birçok şeyi anımsayıverdi.

Güçlü barbar gerçekten de duygulara boğulmuştu, ama acil ihtiyacı unutacak kadar çok değil. Tanrısı Tempusün ismini haykırdı —o ismin dudaklarından çıkışını tekrar duymak ne kadar güzeldi!— ve güçlü çekiciyle indirdiği şiddetli darbelerle duvarı kırmaya başladı.

Regis zihninde bir çağrı hissetti. İlk başta bunun kristal parçası olduğunu sandı, ama sonra ziynetin o kutunun içinde güvenle ve tamamen hapsolduğuna kendisini ikna ettiği için bu çağrınm yakut pendantiften geldiğini tahmin etti.

Bu da doğru çıkmayınca, Regis en sonunda kaynağını anladı: cebindeki mücevher taşlı yüzük. Regis yüzüğü çıkarttı ve ona dikkâtle baktı. Bunun Crenshinibonün bir diğer yaratısı olduğundan korktu ve onu denize atmak için kolunu geri savurdu.

Ama derken, aklındaki o küçük sesi tanıyan Regis durdu.

"Stumpet?" diye merakla sordu, taşın içine dikkâtle bakarak.

Konuşurken ilerledi ve yıkılmış kule sütunlarından birisinin yanma diz çöktü. Küçük topuzunu çekti.

Barbarın darbelerinin gümbürtüsü bütün mağarayı öyle bir sarsıyordu ki, aniden huzursuzlaşan Errtu arkasını dönüp bakmadan edemedi. Ve Balor bunu yaptığında, Drizzt Do'Urden sert bir darbe indirdi.

Parıltı, iblisin baldırını yardı, bu sırada Drizzt diğer palasını daha yükseğe, Errtu'nun kasıklarına sapladı. Palanın sivri ucu içeri daldığında Errtu nasıl da uludu! Pala, iblisin hayat enerjisini tekrar emerken çıkan o hoş akım Drizzt'in kolundan vücudunda yayıldı.

Ama savaşın gidişatı yalnızca geçici olarak değişmişti. Errtu hızla Drizzt'e tokat atıp onu uzaklaştırdı ve ortadan kayboldu. Az sonra, tavandan aşağı sarkan sivri buz saçaklarının arasında tekrar belirdi.

"Bruenor, yukan bak," diye seslendi Drizzt. "Biraz zaman kazandık, zira Zaknafein az sonra aramızda olacak."

Drow, konuşurken kızıl sakallı cüceye baktı. Bruenor neredeyse sıkıştığı delikten çıkmayı başarmak üzereydi.

Drizzt hızla ayağa kalktı ve kendisini hazırladı, ama yan tarafa doğru bakan Bruenor'un yüzünde hasıl olan ifade, Drizzt'in dizlerini gevşetti.

Cücenin bakışlarını takip etti ve Zaknafein'i görmeyi umarak buz duvarına doğru döndü.

Onun yerine Wulfgar’ı gördü; saçları ve sakalı dağınık, bakımsızdı.

Ama Aegis-fang'i havaya kaldıran ve katıksız bir nefretle kükreyen kişi hiç şüphesiz Wulfgar idi.

"Oğlum." Cücenin fısıldayabildiği tek şey buydu, bunun ardından Bruenor deliğin içine geri yığıldı.

Errtu şiddetle Wulfgafa saldırdı; saklayan kamçısı ve parlayan kılıcıyla pike yaparak geldi.

Fırlatılan Aegis-fang neredeyse iblisi aşağı düşürecekti. Yine de balor hızla geçti, Wulfgar’ın ayak bileklerini kamçısıyla sardı ve adamı çıkıntının üzerinden çekerek ıslak zemindeki buz çıkıntılarına çarpıp sekmesine yola açtı.

"Wulfgar," diye haykırdı Drizzt ve adam yuvarlanırken yüzünü buruşturdu. Şimdi dostlarının yanmdayken, kudretli çekicini elinde tutarken, yıllardır acılar çeken Wulfgar'ı durdurmak için sert bir düşüşten fazlası gerekliydi. Hızla ayağa sıçrayıp bir hayvan gibi kükredi ve Aegis-fang, güzel ve sert Aegis-fang, elinde yeniden belirmişti.

Errtu, bu küçük başkaldırıyı durdurmaya, önce Drizzt'in bütün dostlarını, sonra da drowu yok etmeye kararlı bir şekilde çılgınlar gibi saldırdı.

Havada karanlık küreleri belirdi ve yeni bir atış yapmaya hazırlanan Wulfgarlm görüşünü kısıtladı. İblis kamçısını şaklattı ve mağaranın içinde bir orada bir burada belirdi. Bazen hızla uçuyor, bazen de bir yerden başka bir yere ışınlanmak için büyüsünü kullanıyordu.

Tam bir kaos hakimdi ve Drizzt, her ne zaman Bruenor1 a, Wulfgar'a ve hatta yerde yatan Kierstaad'a ulaşmaya çalışsa, Errtu karşısına çıkıyor, ona darbe indiriyordu. Drow, yıldırımdan kılıcı her seferinde savuşturuyordu, ama yaptığı her hamle onu elektrik şokuyla çarpıyor ve canını yakıyordu. Ve her seferinde, Drizzt daha karşı saldırıya geçemeden önce Errtu, mağaranın başka bir yerinde, drowun başka bir dostuna zarar vermek üzere basitçe ortadan kayboluyordu.

Kadın artık üşümüyordu, o basit hissin çok ötesine geçmişti. Cattibrie karanlıkta yürüyor ve ölümlüler diyarından uzaklaşıyordu.

Güçlü bir el omzunu kavradı, yani fiziksel omzunu, ve duyularını madde bedenine geri getirdi, derken Cattibrie suydan dışarı çıkarıldığını hissetti.

Ve sonra... kadın sıcaklığı hissetti. Artık pek hayat kalmamış vücuduna yaşam gücünü geri getiren büyülü sıcaklığı.

Cattibrie gözlerini kırpıştırarak açtığında, Stumpet Rakingclaw'un çılgınlar gibi onunla ilgilenmekte olduğunu, Battlehammer Klanı'nın kızı sayılan bu kadına yaşam üflemeleri için cüce tanrılarına seslenmekte olduğunu gördü.

Errtu her ne zaman kudretli kılıcını kullansa şimşekler çakıyordu.

Gümbürtü sesleri iblisin zafer dolu kükreyişleri, devasa köselemsi kanatların çırpılma sesleriyle, Wulfgar'ın savaş tanrısına yakanşıyla ve gözleri fal taşı gibi açılmış, hâlâ sıkışık duran Bruenor'un "Oğlum!" feryatlarıyla boy ölçüşecek cinstendi. Drizzt, yoldaşlan arasında bir nebze olsun düzen kurmaya, gaddar Errtu'yu köşeye sıkıştinp en sonunda mağlup etmelerini sağlayacak ortak bir strateji oluşturmaya çalışarak haykırdı.

İblis bunların hiçbirine katlanmayacaktı. Errtu dalışa geçip gözden kayboldu, hızla ve sertçe vurduktan sonra tekrar yok oldu. Bazen balor sarkıtların arasında duruyor, buzdan doğal çivileri gevşetip, aşağıda koşturup duran yol arkadaşlarının üzerine yağdırmak için ateşini kullanıyordu.

Bazen de Errtu onlan bildirilerinden ayrı tutmak için aşağı inmek zorunda kalıyordu ve balorun muazzam gayretlerine rağmen Drizzt inatla Bruenor'a doğru yolunu açmayı başanyordu.

İblis her nerede belirmeyi seçse, orada çok uzun bir süre boyunca görünür bir halde kalmıyordu. Eriyen buzlar drowun deneyebileceği her türlü hareketi yavaşlatıyor olduğu halde, cüce o inatçı yangın içine sıkışıp kalmış olduğu halde, işkence görmüş esir ve kudretli çekici saldırmakta çabuk davranıyordu. Birkaç sefer Errtu, Aegis-fang onun arkasındaki duvara 'güm' diye çarpıp ibişin az önce durduğu noktaya bir işaret koymadan sadece bir saniye önce ortadan kaybolmayı başarabildi.

Böylece Errtu üstünlüğü eline geçirdi, ama o çılgınlık içinde iblis kesin bir darbe kaydedemedi.

Artık kazanma zamanıydı.

Bruenor neredeyse çatlaktan kurtulmak üzereydi, sadece bir bacağı sıkışık duruyordu ki kudretli balor onun hemen ardında beliriverdi.

Drizzt uyan niteliğinde haykırdı ve cüce tamamen içgüdüsel bir şekilde hızla arkasını dönüp kendisini mümkün olduğunca ileri savurarak balorun bacağını kavradı ve bunu yaparken dizini burktu. Errtu'nun kılıcı hızla aşağı indi, ama Bruenor iblise, kılıcın kendisim ikiye bölemeyeceği kadar yakındı. Yine de cüce sert bir darbe yedi ve enerji şoku neredeyse dizlerini, özellikle de burkulmuş olanını, eklem yerlerinden sökecekti.

Bruenor daha da sıkı tutundu, balora zarar veremeyeceğini biliyordu, ama dostlarının saldrrabileceği kadar uzun bir süre boyunca iblisi sabit tutmayı umut ediyordu. İblisin alevleri yükseldiğinde cücenin saçları alazlandı ve gözleri yandı. Ama alevler derhâl sönüverdi ve Bruenor, Drizzt'in yakınlarda olduğunu anladı.

Errtu'nun kamçısı saklayarak drowu yavaşlattı. Drizzt kamçıdan kaçmak için tam bir tur dönüp bir dizinin üzerine düştü ve tekrar ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi.

Kamçı tekrar sakladı, ama dönerek gelen Aegis-fang'i yavaşlatmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çekiç balorun böğründe patladı ve Errtu'nun arkadaki buz duvarına sertçe çarpmasını sağladı. İblisin, yıllardır esir tuttuğu adama olan saygısı arttı. Kierstaad savaşa dahil olduğunda, Errtu şu ana kadar Aegis-fang ile bir kez vurulmuş ve silahın gücünü anlamıştı. Ama o ilk atış, Errtu'nun Wulfgafm gücüne hazırlıklı olmasını sağlayamazdı. Kierstaad'ın atışı biraz acıtmıştı; ama Wulfgar'ın atışı canını feci şekilde yaktı.

Drizzt saldırdı, ama balor ayağını sertçe savurup Bruenor'u yarığın içinden kopartırcasma çıkarttı ve cüceyi mağara zemininde beş metre öteye fırlattı. İblis derhâl ortadan kaybolmak için büyüsünü kullandı ve Drizzt kayarak boş duvara çarptı.

"Ahmaklar!" diye böğürdü balor, mağaranın çıkışından. "Siz daha bu denizi terk etmeden önce kristal parçasını geri alacağım ve sizinle tekrar yüzleşeceğim. Sonunuzun geldiğini bilin!"

Drizzt hızla doğruldu, Wulfgar bir veda atışı yapmak için hazırlanmaya başladı ve hatta Bruenor bile sendeleyerek ayağa kalkmak için çaba sarfetti, ama hiçbirisi Errtu'ya yetişemeyecekti.

İblis onlara arkasını döndü ve uçmak için havalandı, ama tam yüzünün ortasında patlayan gümüş ışıklı bir okla şaşkına döndü ve hareketi durduruldu.

Errtu uludu ve Wulfgar atışını yapıp iblisi tam göğsünden vurdu.

Balor yine uludu ve geri tökezleyerek mağaraya girdi.

Bruenor ona doğru topalladı ve Drizzt'in kendisine doğru fırlattığı baltasını havada yakaladı. Silahı kavradığı anda, uçan baltanın savrulma hızına güç katmak için elinin yönünü değiştirdi ve bol çentikli baltasını iblisin kalçasına derince sapladı.

Errtu yine uludu ve Cattibrie, bir evvelki okunun hemen yanından onu yine vurdu.

Drizzt iblisin yanına vardı ve Parıltıyla sert bir darbe indirdi. İblis, drowu geri püskürtmek için kendi kılıcını kaldırmaya çalışırken Drizzt diğer kılıcını Errtu'nun kolunun altından ileri doğru saplayarak böğrüne gömdü. Derken Wulfgar oradaydı, artık babasının yanında dövüşüyordu.

Cattibrie sıkı bir ok yağmuruyla çıkış yolunu kapalı tutuyordu.

Ve Drizzt kılıcını tutuyordu, yaşam enerjisini emen palayı iblisin derisinin içinde bırakmıştı, bu sırada Parıltı çılgınlar gibi savrulup yara üzerine yara açıyordu.

Errtu son bir enerji patlamasıyla birlikte döndü, Bruenor ile Wulfgaf'ı üzerinden silkeledi, ama Drizzt'i değil. Kudretli balor dosdoğru drowun lavanta renkli gözlerine baktı. Errtu mağlup edilmişti —iblis daha şimdiden maddesel vücudunun erimeye başladığını hissediyordu— ama bu sefer balor, Drizzt Do'Urden'i de beraberinde Cehennem'e götürmeye kararlıydı.

Balorun kılıcı yukarı kalktı ve serbest kolu bir kalkan gibi önünde yükselerek Parıltı'dan gelen acı verici darbeyi kabul etti ve silahı kenara savurdu.

Drizzt'in savunması kalmamıştı. İblisin vücudunda gömülü duran palasını bıraktı ve kaçmaya çalıştı. Çok geç kalmıştı.

Kılıç drowun kafasına doğru dalışa geçtiğinde keskin yerinde yıldırım enerjisi parıldadı.

Dehşet içindeki dramın gözleri önünden güçlü bir el uzandı ve iblisin bileğini kavradı ve her nasıl olduysa darbeyi yanda durdurarak kudretli Errtu'yu kontrol altında tutmayı başardı. Yıldırımdan silah, hedefinden sadece birkaç santim ötede öylece durup kalmıştı. Errtu kafasını çevirip baktığında dişlerini sıkmış ve kaslarım çelikten teller gibi germiş bir halde duran Wulfgar'ı, kudretli Wulfgar'ı gördü. O demirden kıskacın ardında bunca yılın kederi ve acısı vardı, genç barbarın yaşadığı bütün dehşetler o anda iblise duyduğu katıksız bir nefrete dönüşmüştü.

Wulfgar'ın ya da herhangi bir insanın Errtu'yu böyle zaptedebilmesi mümkün değildi. Ama Wulfgar, bu mantığı, bu gerçeği reddediyordu, zira Errtu'nun kendisine daha fazla zarar vermesine ve Drizzt'i ondan alıp götürmesine izin vermeyeceği daha üstün bir gerçekti.

Errtu, yan-köpek, yan-maymun kafasını salladı. Bu olamazdı!

Ama olmuştu işte. Wulfgar onu tuttu ve balor tasa süre sonra bir duman bulutuyla ve bir itiraz feryadıyla ortadan kayboldu.

Üç dost, gözleri yaşlarla dolarak birbirilerine sanidılar.

Konuşamayacak, hatta ayakta duramayacak kadar duyguya boğulmuş bir halde, birçok dakika boyunca öylece durdular.

BÖLÜM 28

BEORNEGAR'IN OĞLU

Cattibrie, Regis'in koninin sol tarafındaki çıkıntıya tökezleyerek tırmandığını gördü. Destek almak için birbirilerine yaslanan Drizzt ile Bruenorun mağaradan çıktıklarını gördü. Ve Kierstaad'ı gördü, birisi onu sırtında taşıyordu...

Stumpet, iyileştirme büyüleriyle kadının gücünü geri toplaması için birçok şey yapmıştı; bu yüzden de Cattibrie boğuk bir feryat koyverip dizleri üzerine çöktüğünde cüce şaşırdı. Cüce rahibe ona endişeyle baktı, sonra kadının boş bakışlarını takip etti ve bunun sebebini derhâl anladı.

"Hey," dedi Stumpet, hafif sakallı yüzünü kaşırken, "şu gördüğüm..."

"Wulfgar," diye nefes verdi Cattibrie.

Regis, buzulun kenarında dördüne katıldı ve şeytan Errtu'nun pençelerinden kimi kurtardıklarını gördüğünde onun da ayakları birbirine dolaştı. Buçukluk art arda haykırdı ve kendisini barbarın kollarına fırlattı.

Kaygan zeminde yürüyen ve omzunda Kierstaad'ı taşıyan Wulfgar geriye doğru düştü, neredeyse kafasını çatlatacaktı.

Fakat iri adam buna aldırış etmedi. Errtu ile gaddar tebaası gitmişti ve şimdi kutlama zamanıydı!

Yani, neredeyse.

Drizzt mağara girişinin hizasında buzulun kıyı şeridini çılgınlar gibi aradı ve hem kendisine, hem de dostlarına olan inancını yitirdiği için kendine üst

üste küfürler yağdırdı. Regis'e sordu, sonra Cattibrie ile Stumpet'e seslendi, ama hiçbiri nesneyi görmemişti.

Drowun Guenhwyvar'ı çağırmasını sağlayan heykelcik gitmiş, karanlık deniz tarafından yutulmuştu.

Drizzt böyle bir kriz halindeyken, Bruenor durumu inceledi ve hızla işin başına geçerek dostlarına görevler verdi. Yapılacak işlerin başında, Cattibrie ile Stumpet'i yanlarına getirmek geliyordu, ki bunu çabuk yapmaları gerekiyordu, zira Drizzt, Bruenor ve Wulfgar ıslanmış, donuyorlardı ve Kierstaad'ın acilen ruhbanın yardımına ihtiyacı vardı.

Buz kütlesinin üzerinde duran Stumpet, çantasından bir fırlatma kancasıyla ağır bir halat çıkarttı ve deneyimli dağcının usta atışıyla birlikte kanca, yol arkadaşlarının üç metre ötesinde buzula saplandı. Bruenor onu hızla sağlam bir şekilde gömdükten sonra, yüzen buz kütlesini çekmek için çoktan sertçe asılmaya başlamış olan Wulfgar'ın yanma gitti. Cattibrie'a, aşkına, yıllar önce karısı olacak olan kadına bakınca halata daha da sıkı asıldı.

Drizzt'in pek yardımı dokunmadı. Buzulun kenarına diz çöktü ve suyu aydınlatmak için palalarını denize daldırdı. "Oraya inebilmem için bir korunma yoluna ihtiyacım var!" diye Stumpet'e seslendi drow, ki cüce rahibe, halatın kendi tarafında olan kısmını çekiyor ve keder içindeki drowa bazı teselli sözleri söylemeye çalışıyordu.

Drizzt'in yanında duran Regis bilgece kafasını salladı. Buçukluk, ucuna ağırlık taktığı kendi halatını aşağı sarkıtmışü. On beş metrelik halatı tamamen suyun içindeydi ve hâlâ en dibe değmemişti. Stumpet, Drizzt'i ısıtacak ve suyun içinde nefes almasını sağlayacak bir büyü yapmayı basarsa bile, drow o kadar derine uzun süre dalamazdı ve karanlık suların içinde kara renkli heykelciği bulma umudu yoktu.

Cattibrie ile Bruenor deniz kıyısında hızla birbirilerine sarıldılar — Stumpet dosdoğru Kierstaad ile ilgilenmeye gitti— ve genç kadın ile Wulfgar rahatsızlık verecek bir şekilde karşı karşıya kaldılar.

Barbar gerçekten de hırpani görünüyordu; san saçları çılgınlar gibi uçuşuyordu, sakalı göğsüne kadar uzamıştı ve gözlerinde boş bir bakış vardı. Hâlâ iriydi, hâlâ kaslıydı, ama uzuvlarına bir gevşeklik gelmişti.

Cattibrie, bunun vücut ölçüsü kaybından çok yaşama sevincinin kaybı olduğunu biliyordu. Ama bu Wulfgar idi ve Errtu onda her ne çeşit yaralar açtıysa, onlar şu anda genç kadına önemsiz geliyordu.

Wulfgarlm kalbi, hâlâ iri olan göğsünün içinde güm güm atmaktaydı. Cattibrie hiç değişmiş görünmüyordu. Belki biraz kilo almıştı, ama derin mavi gözlerindeki o kıvılcım, o macera tutkusu, o dize getirilemeyen vahşi ruh hâlâ yerli yerindeydi.

"Sanmıştım ki..." diye başladı Cattibrie, ama durup derince nefes alarak kendisini topladı. "Seni bir kez olsun unutmadım."

Wulfgar onu kollarına sardı ve sıkıca sarıldı. Kadınla konuşmaya, yaşadığı çetin sınav sırasında onu hayatta tutan tek şeyin onu düşünmesi olduğunu açıklamaya çalıştı. Ama sözleri bulamıyordu, tek kelime bile.

Bu yüzden ona mümkün olduğunca sıkı sarıldı ve ikisi de gözyaşlarının süzülmesine izin verdi.

Bu Bruenor, Regis, Stumpet ve Drizzt'in kalplerini ısıtan bir sahneydi. Fakat drow bu anın tadını çıkartamadı. Guenhwyvar gitmişti ve bu kayıp, babasının ölümü kadar, Wulfgafm ölümü kadar acı bir kayıptı onun için. Guenhwyvar birçok yıldır onun yoldaşı, çoğunlukla tek yol arkadaşı, tek gerçek dostu olmuştu.

Ona veda edememişti.

Bu anın büyüsünü bozan kişi, cücenin iyileştirme büyüsünün yardımıyla uyuşukluğundan silkmen Kierstaad oldu. Barbar, başlarının hâlâ dertte olduğunun farkındaydı, özellikle de gökyüzü nemle dolarken ve kısa gün hızla solup giderken. Burası, tundradan daha soğuktu, çok daha soğuk. Kamp kurup ateş yakabilmek için pek az malzemeleri vardı.

Kierstaad onları soğuktan korumanın başka bir yolunu biliyordu.

Hâlâ dirseklerinin üzerine doğrulmuş bir halde yerde yatan Kierstaad, liderliği Bruenor'dan aldı ve onlara talimatlar vermeye başladı. Cattibrie, KhazidTıea'yı kullanarak buzdan bloklar kesti ve diğerleri barbarın talimatları doğrultusunda onları üst üste koyarak kubbe şeklinde bir bina inşa ettiler —buzdan bir kulübeydi bu.

Bunu çok kısa bir süre içinde yapamadılar, zira cüce rahibenin büyüleri tükenmişti ve soğuk hava tekrar sinsice yol arkadaşlarını etkilemeye başlamıştı. Bir süre sonra gökyüzü açıldı, sulusepken bir dolu yağdırmaya başladı ve bunu şiddetli bir kar firtinası takip etti.

Ama barınağın içinde, yol arkadaşları güvendeydi ve ısınıyorlardı.

Drizzt dışında. Drow, Guenhwyvar olmadan sanki bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissediyordu kendisini.

Ertesi günün şafağı bulanık ve griydi, hava evvelsi ayaz geceden de soğuktu. Daha da beteri, dostlar orada dımdızlak kısılıp kalmış olduklarını öğrendiler. Zira gece rüzgârları, bu denize adım verecek şekilde buzulları sürüklemişti ve üzerinde bulundukları aysberg, başka bir buz kütlesine geçemeyecekleri kadar uzaklaşmıştı.

Kendisini daha iyi hisseden Kierstaad, buzulun koni şeklindeki tepesine tırmandı ve borusunu çıkartıp çılgınlar gibi üfledi.

Ama gelen tek cevap, sayısız buz tepesinden yansıyarak karanlık suların üzerinden geri dönen yankılardan ibaretti.

Drizzt o sabahı, Mielikki'ye ve Gwaeron Windstorm'a dua etmekle geçirdi. Onlann kılavuzluğunu aradı ve biricik dostunu ona geri getirmeleri için onlara yalvardı. Guenhwyvafın suyun içinden çıkartılmasını, kollanna geri dönmesini istiyordu ve bunun için dua etti. Fakat Drizzt, işlerin bu şekilde yürümediğini biliyordu.

Derken aklına bir fikir geliverdi. Bunun ilahi bir ilham mı olduğunu, yoksa kendi fikri mi olduğunu bilmiyordu ve bu pek umurunda değildi. İlk olarak Regis'in yanına gitti. Regis, boğumbaş alabalıklarının kafatası

kemiklerinden mükemmel oyma süsler yaratmıştı, Drizzt'in boynunda asılı duran tekboynuz kafasını da Regis yapmıştı.

Buçukluk yeterli büyüklükte bir buz bloğu kesti ve işe koyuldu, bu sırada Drizzt buzulun arka kısmına, mümkün olduğunca uzağa gitti ve seslenmeye başladı.

İki saat sonra drow, yeni bulduğu dostuyla, yani arkasında hoplayarak ilerleyen genç bir fokla birlikte geri döndü. Bir kolcu olarak Drizzt hayvanları tanırdı ve onlarla temel olarak nasıl iletişim kurabileceğini bilirdi.

Hangi hareketlerin onları korkutacağını ve hangilerinin onlara güven vereceğini de iyi bilirdi. Geri döndüğünde, Cattibrie ile Bruenor'un, bir yay ve aceleyle örülmüş, eğreti bir ağla birkaç balık yakaladıklarını gördüğüne sevindi. Drow çabucak balıklardan birisini fırlatarak foka ikram etti.

"Hey!" diye haykırarak itiraz etti Bruenor, derken cücenin yüzü bir anda aydmlanıverdi. "Tabii ya," dedi, drowun niyetini anladığını zannedip ellerini hevesle ovuşturarak, "hayvanı besleyip semirtiyorsun."

Drizzt'in dik bakışı —ki şimdiye kadar hiç olmadığı kadar ciddiydi— cücenin bu düşüncesine son verdi.

Drow bunun ardından Regis'in yanına gitti ve buçukluğun ortaya çıkarttığı işe hem hayran kaldı, hem de heyecanlandı. Bir süre önce dikkâte değmeyecek bir buz bloğunun durduğu yerde şimdi, boy ve şekil olarak oniks heykelciğe çok benzeyen buzdan bir heykelcik vardı.

"Daha fazla zamanım olsaydı," diye açıklamaya başladı Regis, ama Drizzt elini savurarak onu susturdu. Bu, iş görecekti.

Ve böylece foku eğitmeye başladılar. Drizzt buzdan heykelciği suya attı ve "Guen!" diye haykırdı ve Regis hızla buzulun kenarına koşturup onu Bruenor'un balık tutmak için ördüğü ağ ile yakaladı. Regis ağı ve heykelciği Drizt'e getirince, drow ona bir balık hediye etti. Bunu üst üste tekrarladılar ve en sonunda Drizzt ağı fokun ağzına koydu, heykelciği suya fırlattı ve "Guen!" diye haykırdı.

Akıllı yaratık homurtu dolu bir ses çıkartıp suya atladı ve buçukluğun heykelciğini çabucak geri getirdi. Drizzt dostlarına baktı ve hevesli foka bir balık atarken gülümsedi.

Buna yirmi dakikadan uzun bir süre boyunca devam ettiler, yapılan her başarılı atış kara suyun daha da ilerisine gidiyordu. Fok, her seferinde onu mükemmel bir şekilde geri getirdi ve övgüyle, daha da önemlisi balıkla ödüllendirildi.

Bundan sonra mola vermek zorunda kaldılar, zira fok yorulmuştu ve artık aç değildi.

Bundan sonraki birkaç saat, zavallı Drizzte bir ömür kadar uzun geldi. Buzdan kulübenin içinde oturup dostlarıyla birlikte ısındı. Bu sırada diğerleri çoğunlukla Wulfgar ile konuşuyor, onu gerçek dünyaya geri getirmeye çalışıyordu.

Daha yürümesi gereken uzun, çok uzun bir yol olduğu, acı verecek kadar barizdi, özellikle de Wulfgar için.

Bu zaman zarfında, Kierstaad arada sırada buzulun tepesine çıktı ve borusunu öttürdü. Genç barbar oldukça endişelenmeye başlamıştı, zira eğer suda süzülüyorlardıysa, bu kıyıdan uzaklaşmakta oldukları anlamına geliyordu ve yuvalarına geri dönmelerinin hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyordu. Balık yakalayabilirlerdi, cüce rahibe ve buzdan kulübeleri onlan ısıtmak için çok işe yarayabilirdi, ama Hareketli Buz Denizi'nde, Buzyeli Vadisi'nin kışını atlatmalarının hiçbir yolu yoktu! Kierstaad biliyordu ki, eninde sonunda bir kar fırtınası onlan yakalayacak ve kulübelerinin içinde uyurken onlan karlar altına gömüp bırakacaktı. Ya da acıkan bir beyaz balina onlan bulabilirdi.

Drizzt o gün öğleden sonra işinin başına geri döndü. Regis fokun dikkâtini başka yöne çekerken, drow suyun şapırdamasını sağladı ve heykelciği suya atmış gibi yaptı.

Fok heyecanla suya atladı, ama bu sadece birkaç dakika sürdü. En sonunda hüsrana uğrayan yaratık buzulun üzerine geri sıçradı ve itirazla havladı.

Drizzt onu ödüllendirmedi.

Drow, o gece ve ertesi sabahın büyük bir kısmı boyunca foku buzdan kulübenin içinde tuttu. Yarauğm acıkmasına, çok acıkmasına ihtiyacı vardı, çünkü zamanlannın tükenmekte olduğunu biliyordu. Sadece buzulun, heykelcikten çok uzaklaşmamış olduğunu umabilirdi.

Birkaç atıştan sonra, drow aynı şekilde fokun ilgisini başka yöne çektirerek onu beyhude yere heykelciği aramaya gönderdi. Birkaç dakika geçti ve fok hüsrana uğruyormuş gibi görünmeye başladığında Drizzt gizlice heykelciği suya attı.

Fok onu neşeyle buldu ve geri getirip ödülünü aldı.

"Batmıyor," diye belirtti Regis, sorunu tahmin ederek. "Foku onu almak için dalmaya alıştırmamız gerekli." Bu mantık doğrultusunda, heykelciği Stumpet'in fırlatma kancasıyla —ki Wulfgar onu kolayca bükmüştü— ağrrlaştırdılar. Drizzt bundan sonra yaptiğı birkaç atişa dikkât etti ve heykelciğin suya batışını fokun görmesini sağladı. Kurnaz hayvan mükemmel bir iş sergileyerek serin suyun altında daldı, ortadan kayboldu ve her seferinde heykelciği ağın içine koymuş bir halde geri döndü.

Bu numarayı tekrar denediler; diğerleri hayvanın ilgisini çekerken Drizzt suya eliyle vurdu ve fok suyun derinlerine daldığında hepsi nefeslerini tuttular.

Hayvan, buzuldan birçok metre ötede tekrar su yüzüne çıkıp Drizzt'e havladıktan sonra tekrar dalıp gözden kayboldu. Bu birçok defa yaşandı.

Derken fok, buzulun hemen yanında belirip neşeyle drawın yanına sıçradı; görevini tamamlamıştı.

Guenhwyvafın heykelciği ağın içindeydi.

Dostlar neşeyle kocaman bir tezahürat kopardılar ve Kierstaad borusunu güçlü bir şekilde öttürdü. Bu sefer genç barbarın çağrısı, yankılardan daha fazlasıyla cevaplandırıldı. Kierstaad umutla diğerlerine baktı ve boruya tekrar üfledi.

Suyun üzerinde süzülen tek bir tekne belirdi. Berkthgar teknenin pruvasında dimdik duruyordu ve hem cücelerden, hem de barbarlardan oluşan bir grup bütün güçleriyle küreklere asılmaktaydı.

Kierstaad bir kez daha cevap verdikten sonra borusunu Wulfgar'a uzattı, o da Buzyeli Vadisi'nde şimdiye kadar duyulan en güçlü ve en net notayı üfledi.

Karanlık suların üzerinde duran Berkthgar ona baktı, Revjak da öyle.

Önce şaşkınlıkla, sonra da neşeyle dolu bir andı. Hatta mağrur Berkthgar için bile.

Cüce madenlerine geri döndükleri günün gecesinde, Drizzt karmaşık duygular içinde odasına çekildi. Wulfgarlm geri dönmesi ve bu kadar güçlü düşmanlarla yaptıkları savaşın ardından, Guenhwyvar da dahil olmak üzere, hemen hemen bütün dostlarının hiç yaralanmadan kurtulması karşısında mutlu olmuş ve inanılmaz derece heyecanlanmıştı.

Ama drow babasını düşünmeden edemiyordu. Aylardır, kendisini Zaknafein'e götüreceğine inanarak bu yolu izlemişti. Babasıyla, hocasıyla bir kez daha birlikte olma hayalleri kurmuştu. Her ne kadar Errtu'nun esirinin Zaknafein değil de Wulfgar çıkması konusunda bir an bile üzüntü duymasa bile, kurduğu o hayalleri kolayca bir kenara bırakamıyordu.

Huzursuzca uykuya daldı ve drow uykusunda rüya gördü.

Odasındaki hayaletimsi bir varlık tarafından uyandırıldı. Palalarına doğru uzanacak oldu, ama derken aniden durdu ve yatağına geri çöktü.

Zaknafein'in ruhunu tanımıştı.

"Oğlum," dedi ruh ona ve Zaknafein içtenlikle gülümsemekteydi.

Oğluyla gurur duyan bir baba, huzur içinde bir ruhtu. "Ben çok iyiyim, hayal edebileceğinden çok daha iyi."

Drizzt cevap verecek söz bulamıyordu, ama yüz ifadesi kalbinden geçen soruyu açık ediyordu.

"Beni yaşlı bir rahip çağırdı," diye açıkladı Zaknafein. "Bilmen gerektiğini söyledi. Hoşça kal, oğlum. Dostlarına ve hatıralarına sıkı sıkıya tutun, ve yüreğinin derinlerinde bil ki bir gün yeniden karşılaşacağız."

Hayalet bundan sonra kayboldu.

Drizzt bu rüyayı ertesi sabah net bir şekilde hatırladı ve gerçekten teselli buldu. Mantığı ona bunun bir rüya olduğunu söyleyip durdu —ta ki hayaletin kendisiyle drow dilinde konuştuğunu ve Zaknafein'in sözünü ettiği yaşlı rahibin sadece Cadderly olabileceğini fark edene kadar.

Drizzt, kışın ardından Yükselen Ruh'a geri dönmeye ve söz verdiği üzere —koruyucu kutunun içinde güvenle kapalı duran— kristal parçasını götürmeye çok önce karar vermişti zaten.

Günler geçti ve ruhla karşılaştığı gecenin hatırası hafızasından silinip gitmedi. Drow kolcu gerçek bir huzura kavuştu, zira onun bir rüya olmadığını anlamaya ve buna inanmaya başlamıştı.

"Kabilenin başına geçmemi teklif ettiler," dedi Wulfgar, Drizzt'e.

Hareketli Buz Denizi'nden geri dönüşlerinin üzerinden iki aydan uzun bir süre geçmişti ve cüce madenlerinin dışında soğuk bir kış günündeydiler.

Drizzt, hiç de beklenmedik nitelikte olmayan bu haberleri, dostunun daha sağlıklı görünmesi gerçeği ışığında yeniden düşündü. Sonra kafasını olumsuz anlamda salladı —Wulfgar henüz iyileşmemişti ve böyle bir sorumluluğu yüklenmemeliydi.

"Reddettim," diye itiraf etti.

"Henüz değil," dedi Drizzt teselli edercesine.

Wulfgar, altı yıllık karanlığın ardından yeniden parlayan gözlerinin rengindeki masmavi gökyüzüne baktı. "Hiçbir zaman," diye düzeltti.

"Burası benim yerim değil."

Drizzt buna katıldığından emin değildi. Wulfgar'ın bu teklifi reddetme sebebinin, şu anda canla başla uyum göstermeye çalışmasıyla ne kadar ilgisi olduğunu merak etti. Hayattaki en basit şeyler bile zavallı Wulfgarla yabancı gibi geliyordu. Arası herkesle bir garipti, özellikle de Cattibrie ile. Fakat, ikisinin arasında yeniden bir şeylerin alevlenmekte olduğu konusunda Bruenor ile Drizzt'in hiçbir şüphesi yoktu.

"Fakat Berkthgar'a yol göstereceğim," diye devam etti Wulfgar. "Ve onun halkıyla, yani kendi halkımla Buzyeli Vadisi halkları arasında hiçbir düşmanlığa göz yummayacağım. Daha fazlasını edinmeden de, her iki tarafın da yeterince düşmanı var zaten!"

Drizzt buna karşı çıkmadı.

"Onu seviyor musun?" diye aniden sordu Wulfgar ve drow hazırlıksız yakalandı.

"Elbette ki, seviyorum," diye dürüstçe yanıtladı Drizzt. "Seni, Bruenor'u ve Regis'i sevdiğim gibi."

"Araya girmem—" demeye davrandı Wulfgar, ama Drizzt'in hafifçe gülüşü onu susturdu.

"Seçim ne bana, ne de sana ait," diye açıkladı drow, "sadece Cattibrie'a ait. Eskiden neye sahip olduğunu hatırla dostum ve ahmaklığınla neredeyse neyi kaybedecek olduğunu da hatırla."

Wulfgar, sevgili dostuna uzunca ve derince baktı. Onun bu bilge tavsiyesine kulak vermeye kararlıydı. Cattibrie'm hayati konusunda yalnızca Cattibrie karar verebilirdi. O her neyi ve her kimi seçerse seçsin, Wulfgar her zaman onun dostları arasında kalacaktı.

Kış uzun ve soğuk olacaktı, her taraf karla kaplanacak ve kısmetse hadisesiz geçecekti. Dostlar arasında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, yaşadıkları bunca şeyden sonra asla olamazdı. Ama ruhen, kalben tekrar birlikte olacaklardı ve hiçbir insan, hiçbir iblis onları bir daha ayırmaya çalışamazdı!

Buzyeli Vadisindeki o mükemmel ilkbahar gecelerinden birisiydi.

Çok soğuk değildi, ama insanın tenini ürpertecek bir rüzgâr esiyordu. Yıldızlar pasparlak ve bolcaydı. Drizzt gece göğünün nerede son bulup, karanlık tundranın nerede başladığını kestiremiyordu. Ve bu durum onu, Bruenor'u ve Regis'i hiç rahatsız etmiyordu. Bruenor Yokuşu'nun aşağıdaki kayaları üzerinde gezinen Guenhwyvar da aynı şekilde halinden memnundu.

"Tekrar dost oldular," dedi Bruenor, Cattibrie ile Wulfgar'dan bahsederek. "Çocuğun kıza ihtiyacı var ve kız da onu geri getirmeye çalışıyor."

"Errtu gibi bir iblisin ellerinde yaşadığın altı yıllık işkenceyi öyle kolayca unutamazsın," diye hemfikir oldu Regis.

Dostlarının bir kez daha hep beraber dünyadaki yerlerini bulmuş olduğunu düşünen Drizzf in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu fikir, elbette ki, drowun dünyadaki kendi yerini düşünmesini sağladı.

"Sanırım Luskan'da Deudermont'a yetişebilirim," dedi aniden, beklenmedik bir şekilde. "Eğer orada olmazsa o zaman kesinlikle Derinsu'da bulurum."

"Seni lanet elf seni, şimdi neden kaçıyorsun bakalım?" diye bastırdı cüce.

Drizzt dönüp ona baktı ve bir kahkaha attı. "Hiçbir şeyden kaçmıyorum, iyi yürekli cüce," diye yanıtladı drow. "Ama verdiğim söze bağlı olarak ve herkesin iyiliği adına, kristal parçasını Carradoorida, Yükselen Ruhta bulunan Cadderly'ye götürmem gerekli."

"Kızım o yerin Sundabafın güneyinde olduğunu söylemişti," diye itiraz etti Bruenor, drowu yalan söylerken yakaladığını düşünerek. "Oraya gemiyle gitmeyeceksin herhalde!"

"Sundabar'm çok güneyinde," diye hemfikir oldu Drizzt, "ama Derinsu'ya olduğundan çok Baldur Kapısı'na yakın. Su Perisi hızlı gider; Deudermont beni Cadderly'ye daha çok yaklaştırabilir."

Bu basit mantıkla birlikte Bruenor'un kabadayılığı söndürülmüş oldu. "Lanet elf," diye söylendi cüce. "Tekrar kahrolası bir gemiye binmeyi istemiyorum. Ama gitmemiz gerekiyorsa..."

Drizzt, cüceye dikkâtle baktı. "Geliyor musunuz?"

"Burada kalacağımızı mı sandın?" diye yanıtladı Regis ve Drizzt şaşkın bakışlarını buçukluğa çevirdiğinde, Regis ona derhâl Crenshinibon'u yakalayan kişinin o değil, kendisi olduğunu hatırlattı.

"Elbette ki, onlar da geliyor," diye tanıdık bir ses geldi biraz aşağıdan, karanlığın içinden. "Biz de öyle!"

Birkaç saniye sonra Cattibrie ile Wulfgar dik patikadan çıkagelerek dostlarına katıldılar.

Drizzt tek tek onlara baktı ve sonra kafasını yıldızlara doğru kaldırdı.

"Hayatım boyunca, bir yuva aradım," dedi drow sessizce. "Hayatım boyunca, bana sunulandan daha fazlasını, Menzoberranzan'dan daha ötesini, sadece kişisel çıkar uğruna yanımda olan dostlardan daha fazlasını arayıp durdum. Hep, yuvanın bir yer olduğunu sanırdım ve hakikaten de öyledir, ama fiziksel anlamda değil. Tam burada olan bir yer," dedi Drizzt, elini kalbine koyarak ve dönüp yol arkadaşlarına bakarak. "Gerçek dostlar tarafından verilen bir histir yuva.

"Bunu şimdi anlıyor ve yuvamda olduğumu biliyorum."

"Ama Carradoon'a doğru yola koyulacaksın," dedi Cattibrie hafifçe.

"Ve biz de öyle!" diye böğürdü Bruenor.

Drizzt onlara gülümsedi, sonra da kahkahayı bastı. "Eğer şartlar yuvamda kalmama izin vermiyorsa," dedi kolcu sertçe, "o zaman ben de yuvamı yanımda götürürüm!"

Guenhwyvar yakınlardan bir yerden kükredi. Bir sonraki şafaktan önce dostlar, altısı birden tekrar yola koyulacaklardı.

***

Bir zamandı, başka bir yaşam biçimiydi ve sadece bir basamak taşıydı...

Peki ne için? Neresi için?"

Drizzt Do'Urden ve yol arkadaşı Cattibrie, Mithril Salonu'nu terk edeli altı yıl oldu. Şimdi iki yoldaş. Kılıçlar Denizi'nde, Kaptan Deudermont ile birlikte korsan avlıyorlar. Engin denizlere yelken açıyor; dalgaların, serpintilerin, özgürlüğün ve dostluğun tadını çıkartıyorlar.

Esrarengiz bir yolculuk bekliyor onları; denizlerin ötesine, haritalarda yazmayan bir yere doğru. Sebebini dahi bilmedikleri bu maceranın kökleri, belki de karanlık geçmişlerine dayanıyor. Kaderin sisi sarıyor etraflarını denizin tam ortasında. Ağlarını örmeye başlayan karanlık bir düşman, avını sinsice, şeytanca kendisine çekiyor, bir şiirin can alıcı mısralarıyla.

Peki, şafağa giden geçidin ardında onları kim bekliyor?

3N 975-8518-65-8

R. A. Salvatore _ Drizzt Do'urden'in Maceraları Cilt4 Şafağa Geçit